

Дж. Х. Чейс

Мики Спилейн

COOLEST WITH A GUN
MIKE HAMER
HOTTEST WITH A GIRL

ИМА ЛИ
НЕЩО ПО-
ХУБАВО ОТ
ПАРИТЕ

АЗ СЪМ
СЪДЪТ

**ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС, МИКИ
СПИЛЕЙН
ИМА ЛИ НЕЩО ПО-ХУБАВО
ОТ ПАРИТЕ. АЗ СЪМ СЪДЪТ**

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

Той щеше да съжалява, че я познава! От миналото на Джеф Холидей изплува Рима Маршал, жена, която няма какво да губи и която е стигнала до дъното. Тя може да го сложи на електрическия стол и го знае. Но Холидей е много опасен обект за шантаж...

След 80 романа, повечето от които филмирани, Джеймс Хадли Чейс няма нужда да бъде обясняван, но с Мики Спилейн нещата не стоят така. Той не е познат на българските читатели, въпреки че е изключително популярен на запад. Мики Спилейн е роден в 1918 година в Бруклин. Първоначално пише сценарии за комични списания, докато усъвършенства стила си в „твърдия“ детектив, като пише истории за отмъщение и насилие. Написал е около 20 романа, а поредицата му с Майк Хамър, частното ченге, е филмирана. Досега има продадени над 160 000 000 книги, което говори за огромната му популярност. Критиката е противоречива по отношение на неговото творчество, но читателите са категорични — той е най-добрият.

ИМА ЛИ НЕЩО ПО-ХУБАВО ОТ ПАРИТЕ?

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА ПЪРВА

I

Запознах се с Рима Маршал някъде в края на четвъртия месец откакто бях започнал да свиря на пианото в бара на Ръсти.

Бурята вилнееше навън, дъждът барабанеше по тенекиения покрив, гръмотевиците разтърсваха нощта когато тя се появи в бара.

На плота имаше само двама души, и двамата пияни. Ръсти беше от другата страна на плота и лъскаше безцелно чаши. В дъното на бара в едно сепаре чернокожият келнер Сам изучаваше таблицата на залаганията за конните надбягвания. Аз бях на пианото.

Свирех ноктюрно от Шопен с гръб обърнат към входа и не я видях или чух да влиза.

По-късно Ръсти ми каза, че тя се спасила от жестокия дъжд в бара точно в девет без двацет. Беше подгизнала и седна в едно сепаре вдясно зад гърба ми.

Ръсти нямаше навик да търпи самотни жени в заведението си. Обикновено ги изритваше навън, но тъй като тази вечер барът беше практически празен, а дъждът способен да удави и дива патица, той се смили над нея.

Тя си поръча кола, запали цигара и облакътена на масата се втренчи умислено в двамата пияници на плота.

Някъде след около десет минути от появата ѝ в бара нещата взеха да придобиват шеметно темпо.

Изведнъж вратата се отвори с трясък и един мъж застана на прага. Направи четири моряшки стъпки към плота и внезапно закова.

Точно в този момент Рима запищя с цяло гърло и едва тогава си дадох сметка за присъствието ѝ и това на току-що влезлия мъж.

Писъкът ѝ ме завъртя на стола и аз се обърнах към нея.

Докато съм жив няма да забравя как изглеждаше. Беше на не повече от осемнадесет години и косата ѝ имаше блясъка на полирано сребро, а едрите ѝ, широко отворени очи бяха кобалтово сини. Носеше

ален, тънък пуловер под който изпъкваха едрите ѝ гърди и плътно прилепнали черни дамски три-четвърти панталони. Имаше леко захабен вид, животът явно не я беше галил с перце. Непромокаемият ѝ шлифер лежеше с разпран ръкав на един съседен стол и изглежда изживяваше последните си дни.

При едно нормално състояние нямаше да се различава много от всички ония момичета, които търкаха праговете на Холивуд в търсене на работа, но тя не беше в такова състояние.

Лицето ѝ беше сгърчено от ужас. Устата ѝ се беше превърнала в грозна дупка с непрекъсващ писък. Блъскаше се в стената, подобно на диво животно търсецо в паника бърлогата си, а ноктите ѝ драцеха мазилката с разтърсващо нервите стържене.

Новодошлият действително имаше вид на току-що изскочило от нечий кошмар привидение. Беше на около двадесет и четири години, дребен, със слаб кокал и тънко изострено лице с белотата на замръзнала овча лой. Черната му коса беше дълга и сплъстена от дъжда. Люшката се от двете страни на лицето му в меки кичури. Очите действително му придаваха вид на привидение. Зениците им бяха огромни и запълваха почти целия ирис и за момент си помислих, че беше сляп. Но не беше. Гледаше пиццата момиче и изражението на лицето му ме накара да настръхна.

Беше облечен с износен син костюм, мръсна риза и черна вратовръзка наподобяваща връзка за обувки. От дрехите му се стичаше вода и около крачолите му на пода се бяха образували две малки локви.

Стоя неподвижен три или четири секунди, гледайки Рима, като изведнъж от тънката му и порочна уста се изтръгна змийски съсък.

Ръсти, двамата пияници и аз се вторачихме в него. Дясната му ръка се плъзна в джоба на панталона и измъкна един зловещ нож с дълго острие, което блесна под лампата. Той го насочи към момичето и заситни към нея с паешки стъпки, също като рак, без да престава да съска.

— Хей, ти! — изрева Ръсти. — Хвърли го!

Но си остана благоразумно зад бара. Двамата пияници не помръднаха. Седяха си кротко на столчетата и зяпаха с провиснали ченета.

Лицето на Сам посивя от страх и той бързо се пхна под масата. Оставях аз.

Бесен наркоман с нож е може би най-опасното нещо, с което може да се сблъска човек, но аз не можех просто така да седя и да го гледам как разпаря момичето, защото точно това му беше на ума.

Изритах стола си настрана и тръгнах към него.

Рима спря да пици и завъртя масата напречно, за да блокира входа на сепарето. Държеше се здраво за нея и с разширени от ужас очи следеше как мъжът я приближава.

Всичко това отне не повече от пет секунди.

Успях да го достигна в момента, в който той се добра до сепарето.

Сварих го абсолютно неподготвен. Цялото му съзнание беше обсебено от нея.

Ударът ми съвпадна по време с размаха на ножа му.

Беше хаотичен и панически, но от това силата му не ставаше по-малка. Халосах го малко странично и той политна встрани, но бях закъснял с частица от секундата.

Острието се вряза в ръката и видях как ръкавът на пуловера ѝ потъмня и тя залитна с гръб към стената, плъзна се по нея и се смъкна зад масата.

Всичко това успях да го зърна само с крайчеца на очите си.

Не откъсвах поглед от нападателя. Той залитна назад, докато възстанови равновесието си, и пак налетя, без да ме вижда, с бухалските си очи заковани в сепарето.

В момента, в който той достигна масата, аз вече бях готов. Този път юмрукът ми се стовари точно върху челюстта му. Ударът ми го повдигна във въздуха и го просна на пода.

Лежеше зашеметен по гръб, но не изпускаше окървавения нож. Хвърлих се напред и се приземих с двата крака върху китката му. Наложих ми се да се друсна два пъти, защото не искаше да пусне ножа. Сграбчих го и го запратих в другия край на бара.

Той се изправи със съсък на змия и се хвърли върху мен без да крие намеренията се. Докато успея да го отблъсна, ноктите му изораха кървави бразди по лицето ми, а зъбите му заръфаха шията ми.

Успях някак си да го отхвърля, но той отново ме връхлетя. Стоварих му един точно в центъра на челюстта. Сблъсъкът разтърси с вибрираща болка рамото ми, а главата му буквално се откачи от раменете.

Тялото му полетя през дансинга с размахани ръце и се стовари с гръб в стената, като събори масата по пътя си и строши чашите върху нея.

Остана да лежи там с челюст нацелена в тавана, дишаше задъхано и на пресекулки.

Докато издърпам масата от сепарето Ръсти вече крещеше по телефона на ченгетата.

Рима кървеше. Беше се сгушила на кълбо на пода, а до нея се бе стекла локва кръв. Лицето ѝ беше придобило тебеширен цвят, а очите ѝ не се откъсваха от мен.

Видът ми едва ли беше по-различен от нейния. Ноктите на психопата бяха издрали четири дълбоки бразди по лицето ми, целият бях в кръв.

— Дълбока ли е раната? — запитах я.

Тя поклати глава.

— Нищо ми няма.

Гласът ѝ беше изненадващо спокоен, а лицето ѝ се беше изчистило от онова изпълнено с ужас изражение. Погледът ѝ беше насочен встрани от мен. Гледаше падналия в безсъзнание психопат. Гледаше го така, сякаш беше някаква тарантула, появила се внезапно върху леглото ѝ.

— Не се тревожи за него — посъветвах я аз. — Ще си поспи няколко часа. Можеш ли да се изправиш?

— Ти си ранен...

— И не се тревожи за мен...

Подадох ѝ ръка да стане. Нейната беше студена. Помогнах ѝ да се изправи. Тя залитна и се опря на мен.

След миг вратата на бара се отвори с трясък и двама патрулни полицаи нахлуха в бара.

Вторачиха се в мен. Кървах целият и държах Рима в прегръдките си, а ръкавът на пуловера ѝ беше подгизнал от кръв. Това им стигаше. Единият измъкна палката и се насочи решително към мен.

— Хей! Ето го твой човек! — извиках му аз.

Полицаят беше готов всеки момент да ме халоса с палката по главата. Поколеба се, хвърли поглед през рамо към падналия в несвяст наркоман и пак се завъртя към мен.

— Окей, окей, — каза другия полицаи. — Спокойно, Том. Нека първо да изясним нещата, нали така?

Рима внезапно простена и припадна. Едва успях да я задържа да не се просне.

Положих я полека на пода и взех главата ѝ в ръцете си. Не се чувствах особено добре.

— Няма ли да направите нещо? — сопнах се аз на инициативния полицаи. — Не виждате ли, че кръвта ѝ изтича?

Спокойното ченге пое нещата в свои ръце. Извади джобното си ножче и разреза ръкава. Огледа внимателно дългата и дълбока рана на ръката ѝ, след което извади превързочен пакет и само след минута ръката ѝ беше бинтована и кръвоизливът спрял.

През това време Ръсти вече беше успял да обясни на другото ченге какво се беше случило, който след това отиде до проснатия психопат и го срита.

— Внимавай! — предупредих го аз, като държах Рима в ръцете си. — Наркоман е и се е дрогирал до козирката.

Ченгето благоволит само да изсумти.

— Мислиш, че не знам какво да правя с такъв боклук ли?

Психопатът внезапно оживя. Светкавично скочи от пода, сграбчи една гарафа с вода от плота и докато ченгето успее да мигне, я стовари върху главата му. Гарафата избухна като бомба и сътресението събори ченгето на колене.

Психопатът се завъртя стремително с лице към нас. Бухалските му очи се впиха в Рима, която току-що идваше в съзнание. Тоя път вече изстинах. Той стисна здраво счупеното гърло на гарафата като копие и се засили към нас.

Бях коленичил и я държах в ръцете си; бях напълно безпомощен при това положение, и ако не беше благоразумното ченге, Рима и аз щяхме да бъдем накълцани.

Той пропусна психопата край себе си и след това стовари палката си в тила му.

Нападателят се люшна към нас, блъсна ни с безволевото си тяло и се изтърколи настрани, като изрони счупеното гърло на гарафата.

Ченгето се приведе над него и му хлопна белезниците. Другият полицаи се облегна с усилие на плота, като псуваше тихо и държеше главата си в ръце.

Спокойното ченге нареди на Ръсти да се обади в полицейския участък за линейка.

Помогнах на Рима да се изправи и я заведох до стола, най-отдалечен от мястото, където лежеше психопатът. Трепереше цялата, шокът я разтърсваше жестоко. Стоях до нея и я придържах с едната си ръка, докато с другата притисках кърпичка към лицето си.

След пет минути пристигнаха линейката и полицейската кола. Появиха се двама яки момци в бели престилки. Привързаха нападателя към носилката и го изнесоха, след което единият се върна и се погрижи за лицето ми.

През това време един едър и червендалест мъж, който беше пристигнал с линейката и се беше представил като сержант Хамънд, разговаря с Ръсти, след което дойде при Рима.

Тя седеше прегърбена на стола забила поглед в пода, като придържаше превързаната си ръка със здравата.

— Хайде да започваме, сестричке — изрече Хамънд. — Как се казваш?

Бях любопитен да чуя всичко казано от нея.

Тя каза, че името ѝ е Рима Маршал.

— Къде живееш?

— Хотел „Саймъндс“.

Това беше един петоразреден хотел в района на пристанището.

— С какво се занимаваш?

Тя повдигна очи към него и после ги извърна. Лицето ѝ придоби враждебен израз.

— Статистка съм в студиото на Пасифик — произнесе тя с враждебен глас.

— Коя е тая отрепка?

— Казва се Уилбър. Не знам другото му име.

— Защо е толкова мераклия да те накълца?

Тя се поколеба секунда преди да отговори.

— Преди време живяхме заедно. Избягах от него.

— Защо?

Тя се взря в него.

— Видяхте го, нали? Сигурно нямаше да останете с него, ако бяхте на мое място?

— Може би. — Хамънд се захили и бутна шапката към тила си.
— Утре трябва да дойдете в съда.

Тя се изправи несигурно на краката си.

— Това ли е всичко?

— Да. Закарай я до хотела й, Джак — обърна се той към един от полицаите застанали до вратата.

— Ще направите добре, ако се свържете с нюйоркската полиция. Търсен е — обади се Рима.

Очите на Хамънд се присвиха и се впиха в нея.

— За какво?

— Не знам, но го търсят.

— Откъде знаете?

— Той ми каза.

Хамънд се поколеба, после повдигна рамене. Махна с ръка на полицая.

— Закарай я в хотела й.

Рима излезе в дъжда, полицаят я последва. Проследих я с поглед. Бях малко изненадан, че тя дори не се обърна към мен на излизане. Та нали й бях спасил живота?

Хамънд ми посочи един стол.

— Сядайте — каза той. — Как се казвате?

— Джеф Гордън.

Не беше истинското ми име, но го използвах докато бях в Холивуд.

— Адрес?

Дадох му го. Обитавах една кутийка в къща с мебелирани стаи под наем на гърба на бара на Ръсти.

— Хайде да чуем вашата версия за тия лайна тука.

Казах му я.

— Как мислите, имаше ли сериозни намерения?

— Ако имате предвид дали щеше да я убие, сигурен съм.

— Добре, добре. Ще ви чакаме утре в съда точно в единайсет.

Той изгледа лицето ми.

— И се погрижете за физиономията си. Виждали ли сте я тук преди?

— Не.

— Чудя се какво е намерила момиче като нея в тоя плъх. — Той направи гримаса. — Момичета... слава Богу, че имам момче.

Кимна с глава към последния останал полицай и двамата заедно излязоха в дъжда.

II

Всичко това, за което ви разказвам, стана една година след войната с Хитлер. Пърл Харбър изглежда като далечно минало сега, но тогава бях на двайсет и една години и учех яростно в колежа, за да се дипломирам като инженер-консултант. Бях на косъм от желаната диплома, когато войната загърмя и аз не можех да не изпълня дълга си към Отечеството. Баща ми малко остана да пробие тавана с глава когато му съобщих, че съм се записал доброволец. Той направи всичко възможно да ме убеди първо да се дипломирам и после да постъпя в армията, но аз бях непреклонен. Мисълта да прекарам още шест месеца в колежа, докато хората по света се биеха на живот и смърт, направо ме подлудяваше.

Четири месеца по-късно, вече двайсет и две годишен, бях един от първите, стъпили на брега на Окинава. Нажежен до червено шрапнел, дълъг един инч, се вряза в лицето ми докато тичах към разлюлените палми, зад които се криеха японските части, и това беше краят на войната, поне за мен.

Следващите шест месеца прекарах в едно болнично легло, докато пластичните хирурзи добросъвестно се мъчеха да ремонтират лицето ми.

И наистина направиха почти невъзможното. За спомен ми остана един леко провиснал десен клепач и белег тънък като сребърна нишка пресичащ челюстта ми отдясно. Казаха ми, че ще оправят и тия следи, но се налагаше да остана още три месеца, а аз вече нямах сили. Кошмарите от отделението не ме напускат и сега. Щях да превъртя, ако бях останал.

Върнах се у дома.

Баща ми беше управител на банка. Не беше от особено заможните, но искаше от все сърце да ми помогне, докато се дипломирам като инженер-консултант.

За да го зарадвам, се върнах в колежа, но се оказа, че нещо беше станало с мен по време на бойното ми обучение и последвалия престой в болницата. Открих, че съм загубил всякакъв интерес към инженерството. Вече не можех да се съсредоточавам. Изкарах една

седмица и се предадох. Обясних на баща ми какво се беше случило. Той ме изслуша и го прие присърце.

— И какво решаваш да правиш сега?

Казах му, че не знам, но бях сигурен, че поне известно време не мога да се върна обратно при учебниците.

Очите му обходиха увисналия ми десен клепач и белега на челюстта ми и ми се усмихнаха.

— Добре, Джеф. Още си млад. Защо не отидеш някъде да се поразгледаш? Мога да ти дам двеста долара. Вземи отпуска, после се върни и сядай да работиш.

Взех парите. Не бях особено горд от постъпката си, защото знаех, че той не можеше да постъпи по друг начин, но бях изпаднал в такова гадно настроение, че трябваше да запраша нанякъде или щях да се пръсна.

Пристигнах в Лос Анджелис със смътната идея, че мога да намеря някаква работа в киното. За моя изненада стана много бързо.

Не давах пет пари. Изобщо не исках да блъскам. Шлях се в района на пристанището повече от месец, без да изтрезнявам. По това време гъмжеше от момчета-тиловаци с гузна съвест, които за да я успокоят, пояха фронтоваците в обмен на разкази за сражения, но и това не продължи дълго. Паричните ми запаси се топяха като пролетен сняг и започнах да се чудя какво ще ям само след няколко дни.

Бях придобил навика да търкам всяка вечер столчетата в бара на Ръсти МакГауън. Беше заведение със специфичен облик и гледаше към залива, където хвърляха котва корабите, на борда на които беше разрешено да се играе хазарт. Ръсти беше обзавел мястото да изглежда като корабна каюта с илюминатори вместо обикновени прозорци и изобилие от бронзови детайли, нещо което хвърляше в ужас чернокожия келнер Сам, защото искаха денонощно лъскане.

По време на войната Ръсти бе воювал със жълтите с пагони на старши сержант. Така че имаше добра представа през какво съм минал и прояви интерес към мен. Беше много добър момък. Сърцето му беше каменно, но беше готов на всичко за да ми помогне. Щом чу, че съм останал без работа, ми каза че мисли да купи пиано, само трябва да намери някой мераклия да удрия клавишите, и ми се ухили.

Беше попаднал на нужния му човек. Единственото нещо, което можех да върша добре без особени усилия, беше да свиря на пиано.

Казах му да не се колебае и той купи пианото.

Свирех на него в бара му от осем всяка вечер до полунощ за тридесет долара седмично. Това ме задоволяваше напълно. Парите ми стигаха да си платя наема на стаята, за цигари и за ядене. Пиенето ми го осигуряваше Ръсти. Безплатно и колкото душа иска.

От време на време ме питаше докога ще остана при него. Казваше ми, че човек с моето образование заслужава по-добра съдба, а не да блъска клавишите на пианото всяка нощ. Аз му отговорях, че щом това ме устройва, на него изобщо не му влиза в работата какво върша. От време на време той пак ми задаваше същия въпрос и отново получаваше същия отговор.

Цялата история започна с влизането на Рима в бара през оная буреносна нощ. Това беше прологът. Бях на двадесет и три години и едва ли можех да бъда опора на когото и да било. С появата ѝ започнаха и моите неприятности. Още не го знаех, но много скоро щях да го науча.

Малко след десет на следващата сутрин отговорничката за бардака мисис Милард ми изрева откъм стълбището, че ме търсят по телефона.

Тъкмо се мъчех да обръсна оскъдните остатъци от здрава кожа по лицето си, което беше подпухнало здраво през нощта и сега изглеждаше ужасно. Изпсувах тихо докато обърша пияната. Минах на бегом трите редици стъпала до телефонната кабина във входа и вдигнах слушалката.

Беше сержант Хамънд.

— Няма да ни трябва в съда, Гордън — каза той. — Няма да предявяваме обвинение по опит за убийство срещу Уилбър.

Това ме изненада.

— Така ли?

— Да. Оная със сребърната перука трябва да е вестителката на смъртта. Осигурила му е двайсет години в дранголника.

— Как така?

— Това е факт. Свързахме се с нюйоркската полиция. Радостта им беше като тая на майката открила отдавна изчезналото си чедо здраво и читаво. Имат материал предостатъчен да го пъхнат двайсет години на топло.

Подсвирнах.

— Наистина голяма почивка.

— Нали?

Той замълча за момент. Чувах тежкото му и бавно дишане в слушалката.

— Тя поиска да ѝ дадем адреса ти.

— Наистина ли? Е, не е тайна. Дадохте ли ѝ го?

— Не, макар че тя твърдеше че искала само да ти благодари, задето си спасил живота и. Послушай съвета ми, Гордън, махни се от пътя ѝ. Нещо ми казва, че носи гибел за всеки мъж.

Това ме ядоса. Не приемах така лесно съвети от кого да е.

— Ще обмисля предложението ти — казах аз.

— Сигурен съм, че ще го направиш. Сбогом — и затвори телефона.

Същата вечер около девет Рима влезе в бара. Беше в черен пуловер и сива пола. Черният пуловер отиваше особено добре на сребърната ѝ коса.

Барът беше претъпкан. Ръсти беше толкова натоварен, че дори не я видя когато влезе.

Тя седна на една маса вдясно от мен. Свирех етюд от Шопен. Никой не слушаше. Правех го за собствено удоволствие.

— Здравей — казах. — Как е ръката?

— Добре е. — Тя отвори овехтялата си чантичка и измъкна пакет цигари. — Благодаря ти, че ми спаси живота снощи.

— Няма защо. Откак се помня, все съм бил герой. — Дръпнах ръцете си от клавишите и се обърнах да я изгледам по-добре. — Знам, че видът ми е ужасен, но няма да е за дълго.

Завъртя си главата настрани, за да ме огледа.

— Като те гледам, май ти е навик да се пъхаш между шамарите.

— Не е лъжа. — Обърнах се и подхванах мелодията на „Трябваше да бъдеш ти“. Коментарите за лицето ми винаги ме смущаваха. — Чувам, че на Уилбър са му осигурили пълен пансион за двайсет години.

— Добре, че се отървах. — Тя набърчи лицето си в гримаса. — Надявам се повече да не го срещам. Наръга двама полицаи в Ню Йорк. Извади голям късмет, че не пукнаха. Страшен изкормвач е.

— Така изглежда.

Сам Ваксата се приближи и я изгледа въпросително.

— По-добре си поръчай нещо, — посъветвах я аз — или ще те изхвърлят оттук.

— Това покана ли е? — запита ме тя с вдигнати вежди.

— Не. Не трябваше да идваш, ако не можеш да си поръчаш пиене.

Каза на Сам да ѝ донесе една кола.

— Та докато сме още на въпроса, — казах и аз. — Не смятам, че трябва да си ми дължница до гроб. Просто не мога да си го позволя.

Тя ме изгледа с празен поглед.

— Е, поне си откровен, макар и бодлив.

— Точно така. Приятно ми е да се запознаем, госпожо. Казвам се Франк Стинджи^[1].

Започнах да свиря „Тяло и душа“.

От момента, в който шрапнелът се беше забил в лицето ми, бях загубил интерес към жените по същия начин по който го бях загубил и към работата.

На времето се бях нахвърлял върху тях по начина практикуван от повечето момчета в колежа, но сега вече това не ме вълнуваше. Ония шест месеца в отделението за пластична хирургия ме бяха пресушили: Бях се превърнал в безполово зомби и това ми се нравеше.

Внезапно осъзнах, че Рима напява тихичко към мотива, който свирех, и след пет или шест такта усетих как нещо пропълзява по гърба ми и настръхнах.

Това не беше обикновен глас. Беше музикално безпогрешен, леко изместен спрямо ритъма, и прозрачен като звън на сребърна камбанка. Плени ме кристалната му чистота след толкова много слушане на предрезгавелите певци които ръмжат в ушите ви от грамофонните плочи.

Продължих да свиря и да я слушам. Сам донесе колата и тя спря да пее. След като се отдалечи от масата аз се завъртях и се вгледах в нея.

— Кой те научи да пееш така?

— Да пея? Никой. Ти на това пеене ли му казваш?

— Да, точно на това му казвам пеене. Какво ще кажеш да отвориш малко дроселите?

— Искаш да кажеш силно ли?

— Точно това искам да кажа.

Тя изправи рамене.

— Мога да пея силно.

— Тогава давай колкото можеш по-силно. Тяло и Душа. С цяло гърло.

В погледа ѝ се прочете тревога.

— Ще ме изхвърлят.

— Отпусни душата. Аз ще имам грижата за това, ако се справиш, разбира се. Ако не, пет пари не давам дали ще те изхвърлят.

Започнах да свиря.

Бях ѝ казал да пее силно, но това което излезе от гърлото и, направо ме разтърси. Очаквах нещо голямо, но не и тази сребърна мощ на гласа, която преряза като с нож гълчавата около плота на бара.

Първите три такта смълчаха шумотевницата. Даже и пияниците спряха неясното си бръцолевене. Всички се обърнаха към нас. Ръсти се приведе над бара с опулени очи, кренвиршоподобните му пръсти се бяха свили в юмруци.

Не ѝ беше необходимо дори да се изправя. Облегната назад и с леко изпъкнала мощна гръд, тя изливаше гласа си без никакво усилие, също както се лееше водата от чешмата. Звуците се разляха из залата и я запълниха. Всички бяха изпаднали в транс: сигурно в такова състояние рибите захапваха кукичката. Беше джаз; беше блус; беше великолепно!

Направихме го солово и в припев, и после ѝ дадох знак да спре. Последната нота напусна гърдите ѝ и се изкачи и по моя гръб и по тези на пияниците, та чак до косите им. Зависна за миг във въздуха, изпълвайки залата; миг след като Рима свърши и чашите на рафтовете се успокоиха и спряха да дрънчат.

Седях безмълвен и неподвижен, ръцете ми почиваха върху клавишите в очакване.

Получи се точно това, което бях очаквал. Случилото се надхвърляше възможностите им да го поемат. Никой не изръкопляска или акламира. Никой не погледна към нея. Ръсти вдигна една чаша и я затърка с виновно лице. Трима или четирима от редовните посетители се промушиха до вратата и се изгубиха в нощта. Разговорите се възобновиха, макар и с несигурни гласове. Беше прекалено хубаво, за да го възприемат.

Погледнах я и тя ми сбърчи носа си в отговор. Бях длъжен да прочета изражението на лицето и: то означаваше: „Е, и какво? Да не мислиш, че ми пука?“

— Всичко беше напразно. Хвърлихме бисерите на свинете — казах аз. — С глас като твоя можеш да стигнеш навсякъде. Можеш да натрупаш цяло състояние! Можеш да станеш сензация.

— Мислиш ли? — тя повдигна рамене. — Кажи ми: къде мога да намеря някоя евтина стая? Останала съм без пукната стотинка.

Аз ѝ се изсмях.

— И се притесняваш за това! Не разбираш ли, че гласът ти е чисто злато?

— Всичко с времето си — каза тя. — Трябва да пестя.

— Ела при мен — казах аз. — Няма да намериш нищо по-евтино и по-ужасно. Лексън Авеню 25: първата пресечка вдясно веднага щом излезеш оттук.

Тя угаси цигарата си в пепелника и се изправи.

— Благодаря ти. Тръгвам, ще се оправя.

Тя излезе от бара с леко полюшващи се бедра, с високо изправена среброкоса глава.

Всички сладострастници в бара я проследиха с очи. Дори някакъв идиот сред тях подсвирна след нея.

Едва след като Сам ме сръга, разбрах, че е тръгнала без да плати колата.

Аз я платих.

Почувствувах, че това беше най-малкото, което можех да направя, след като бях слушал тоя божествен глас.

---

[1] Игра на думи: Франк има значение на откровен, а Стинджи — на бодлив, оскъден, скъпернически също и на скубач — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

I

Върнах се в стаята си след полунощ. В момента в който отключих вратата на моята стая, се отвори срещуположната врата и отвътре се показва Рима.

— Здравей — каза тя. — Ето, нанесох се.

— Предупредих те, че не е кой знае какво, — казах, като отворих вратата и включих осветлението — но поне е евтино.

— Сериозно ли говореше всичко онова за гласа ми?

Влязох в стаята, като оставих вратата широко отворена и седнах на леглото.

— Абсолютно сериозно. Можеш да направиш големи пари с твоя глас.

— Наоколо има хиляди певци и певици, които умират от глад. — Тя пресече коридора и се облегна на рамката на вратата ми. — И през ум не ми е минавало да ставам като тях. Мисля, че е по-лесно да вадя някой друг долар като статистка в киното.

Откакто бях напуснал армията, нямаше нещо което да бях вършил с някаква охота, но сега ентусиазмът ми не знаеше граници пред перспективите на гласа ѝ.

Вече бях разговарял с Ръсти за нея. Бях му предложил да пеem с нея в дует, но той не искаше и да чуе за това. Беше съгласен с мен, че има глас, но беше решен на никаква цена да не допусне жена да пее в заведението му. Опита се да ме убеди, че рано или късно ще се случи голяма беда. Имал си достатъчно неприятности и сега, за да си търси допълнителни бели.

— Познавам един човек, който може да ти свърши работа, — казах на Рима. — Ще говоря утре с него. Управител е на нощен клуб на 10 улица. Не е кой знае какво, но за начало става.

— Е, благодаря ти...

Гласът и прозвуча толкова вяло, че аз я изгледах остро.

- Не искаш ли да станеш професионална певица?
— Готова на съм на всичко само да изкарам някой долар.
— Добре, ще поговоря с него.

Изритах обувките си, като ѝ дадох да разбере, че трябва да се върне в стаята си, но тя продължаваше да стои облегната и да ме наблюдава с големите си кобалтовосини очи.

— След малко захапвам възглавницата — казах. — Ще се видим утре по някое време. Ще говоря и с човека.

— Благодаря ти. — Не мърдаше от мястото си. — Много ти благодаря. — И след пауза добави: — Неприятно ми е да те питам, но можеш ли да ми помогнеш с пет долара? Ужасно съм закъсала.

Свалих си самото и го захвърлих на един стол.

— И аз също. Последните шест месеца карам на мускули. Не си блъскай главницата с това. Ще свикнеш.

— Цял ден не съм сложила нищо в устата.

Започнах да развързвам вратовръзката си.

— Съжалявам, но и аз съм като теб. Лягай си. Заспиш ли, ще забравиш, че си гладна.

Тя внезапно изпъчи гърдите си към мен. Лицето ѝ беше абсолютно безизразно, като произнесе:

— Трябват ми малко пари. Ще прекарам нощта с теб, ако ми дадеш пет долара. Ще ти ги върна.

Закачих си самото в дрешника. С гръб обърнат към нея ѝ казах:

— Остави. Нали ти казах, че не обичам длъжници до гроб. Излез от стаята.

Вратата на спалнята ми се затвори и лицето ми се изкриви в гримаса. Завъртях ключа. Измих се, смених пластира върху лицето ми и си легнах.

Мислех си за нея и това беше за пръв път от месеци откакто за последен път ми беше минавала мисъл за жена. Чудех се защо не се беше пробвала като професионална певица по-рано.

С глас и външност като нейните и с очевидната ѝ готовност беше невъзможно да си обясня защо се беше отказала от очевидна кариера.

Мислех си за гласа ѝ. Надявах се моят познат Уили Флорйд, управител на нощния клуб „Синята роза“, да се заинтересува от нея.

На времето Уили беше проявил интерес към мен. Искаше да свирия на пиано в комбинация с още двама музиканти, от осем вечерта

до три сутринта. Не ме биваше за работа в колектив и това беше причината да хвърля котва при Ръсти. Уили ми беше предлагал два пъти повече пари от Ръсти, но мисълта да свиря заедно с други направо ме задушаваше.

От време на време страшно ми се приискваше да изкарвам повече, но усилията да го постигна убиваха желанието ми. Искях да се измъкна от въшливата си бърлога. Искях да имам кола на старо, за да мога да вдигам всеки път гълъбите, когато ми идваше желанието.

Лежах в мрака и размишлявах дали не мога да изкарам без усилие някой друг долар като агент на това момиче. С глас като нейния след съответната обработка тя можеше да остане под пари. Можеше дори да натрупа съкровище ако се захванеше с грамофонен бизнес. Едни твърди десет процента от заработката ѝ щяха да ми осигурят всичко, от което се нуждаех.

От стаята ѝ внезапно се разнесе силно кихане. Спомних си колко прогизнала беше предишната нощ когато влезе в бара на Ръсти. Голям късмет щяхме да извадим и двамата, ако настигнеше и загубеше гласа си.

Заспивах, а тя все още кихаше.

Сутринта около единайсет излязох от стаята си и тя вече ме чакаше на вратата си.

— Здравей — казах. — Чух те да кихаш снощи. Да не си настинала?

— Не.

В ярката светлина на слънцето през прозореца на коридора тя изглеждаше ужасно. Очите ѝ бяха станали воднисти с тъмни кръгове около тях, носът ѝ червен, а лицето ѝ пребледняло и изпито.

— Веднага тръгвам да говоря с Уили Флойд — казах. — Може би ще е по-добре да починеш през това време. Лицето ти е кошмарно. Уили няма да е във възторг, ако те види в тоя вид.

— Наред съм. — Тя прекара вяло ръка през лицето си. — Ще ми послужиш ли с половин долар за едно кафе?

— Спри, за бога! Не разбра ли? Нали ти казах, че съм ошушкан.

Лицето ѝ се сгърчи. Не беше приятна гледка.

— Не съм хапвала нищо от два дни! Ще полудея! Моля те... дай ми нещичко... колкото и да е...

— И аз съм като теб! — изревах накрая, загубил търпение. — Опитвам се да ти намеря работа! Не мога да направя нищо повече, не разбираш ли?

— Умирам от глад! — Тя се отпусна изнемощяло на стената и закърши ръце. — Моля те, дай ми нещичко!

— Добре, за Бога, ще ти дам половин долар, но ще ми го върнеш!

Внезапно ми дойде на ум, че ако исках тя да направи някакво впечатление на Уили и да получи работа, и ако исках и аз да си осигуря десетте процента, трябваше да ѝ помогна да се пооправи.

Върнах се обратно в стаята, отключих чекмеджето на масата и намерих половин долар. Вътре държах седмичното си възнаграждение, което току-що бях получил от Ръсти: тридесет долара. Затулях го с гърба си, за да не може да види съдържанието му, и внимателно го затворих и заключих преди да ѝ дам половината долар.

Тя го пое с трепереща ръка.

— Благодаря ти. Ще ти го върна, честна дума.

— Няма да е зле да го направиш — казах. — Имам толкова, колкото да преживявам и нямам намерение да финансирам когото и да било, включително и теб.

Излязох от стаята, тръшнах вратата, заключих я и пуснах ключа в джоба си.

— Ако искаш, ще те чакам в стаята си — предложи тя. — Само ще изтичам до кафето отсреща и се връщам.

— Опитай се да придобиеш малко по-жизнерадостен вид. Ако Уили поиска да те види довечера, трябва да изглеждаш по-свежо. Не си забравила да пееш, нали?

Тя кимна.

— Гласът ми е наред, не се тревожи.

— Хайде, ще се видим след няколко часа — казах и слязох по стълбите в слънчевия предобед.

Намерих Уили в офиса му с една голяма купчина двадесетдоларови банкноти пред него. Броеше ги: от време на време слюнчеше мръсния си пръст да не залепват.

Кимна ми и продължи да брои, докато аз подпрях стената и зачаках.

Офисът му не беше кой знае какво, нито пък клубът му.

Уили беше абсолютно бос при избора си на дрехи. Бледосиният му фланелен костюм и ръчно боядисаната му вратовръзка с идиотската диамантена игла направо ме влудяваха.

Той пхна парите в чекмеджето на бюрото си, облегна се на стола и ме изгледа въпросително.

— Какво те е ухапало, Джеф? Защо си тук?

— Открих едно момиче с вълшебен глас — казах. — Мило и драго ще даваш за нея. Точно това, което търсиш от сума ти време.

Закръгленото му месечинообразно лице изразяваше скука. Беше дебел, нисък и почти оплешивял. Имаше дребна уста, дребни очи и дребен разсъдък.

— Не търся никакви дами с вълшебни гласове. Имам ги с лопата да ги ринеш. Кога ще дойдеш на моето пиано? Ще ти дойде ли някога акъла в главата? Направо си прахосваш живота.

— Не се тревожи ти за мен. Добре съм си там, където съм. Трябва да чуеш това момиче, Уили. Можеш да я ангажираш на безценица и клубът ти ще гръмне. Страхотна е, а пък гласът ѝ ще разплаче и най-трезвите ти клиенти.

Той извади пура от джоба си, отгриза върха и го изплю в другия ъгъл на стаята.

— Не знаех, че си хукнал подир фустите.

— Не съм хукнал никъде. Това си е чист бизнес. Действам като неин агент. Нека да ти я доведе тази вечер, а? Какво ще кажеш? Няма да ти струва и петак. Искam първо да я чуеш, и после вече ще поговорим сериозно.

Той повдигна тлъстите си рамене.

— Добре, добре. Не ти обещавам нищо, но ако е толкова страхотна, колкото я описваш, възможно е да намеря нещо и за нея.

— По-добра е отколкото бих могъл да я опиша.

Той запали пурата си и издуха пушека в мен.

— Слушай, Джеф, няма ли най-после да проумееш някои неща? Зарежи го тоя начин на живот. Един момък с твоето образование заслужава по-добра съдба.

— Остави това — казах нетърпеливо аз. — И така ми е добре. Ще се видим довечера — и излязох.

Знаех, че още щом я чуеше, Уили щеше да ѝ предложи работа. Можех да се опитам да му измъкна седемдесет и пет долара на

седмица. Това означаваше още седем и половина долара в моя джоб. Освен това бях сигурен, че само след две седмици пеене в клуба на Уили славата й щеше да се разнесе, и тогава вече щях да я настаня в някой бар, покрит целия с плюш, където парите щяха да бъдат вече съвсем прилични.

Идеята направо ме завладя. Започнах да се виждам като някоя важна клечка с огромен офис, и тълпи от интервюиращи ме за най-известните ми подопечни звезди.

Веднага се върнах в квартирата си. Сега беше моментът да обявя на Рима, че аз ще съм нейния агент. Нямаше да я свържа с Уили докато не подпишеш договор с нея. Не бях толкова луд да я закарам направо при него и сетне някой тарикат да ми я отмъкне.

Вземах стъпалата по две наведнъж и влетях в стаята й. Момичето за всичко, Кери, тъкмо застилаше леглото с чисти чаршафи. Нямаше и следа от Рима.

Кери се втренчи в мен. Беше едра и пълна жена с пиан и безработен съпруг.

Двамата се разбирахме отлично. Всеки път, когато ми оправяше стаята, обсъждахме проблемите си. Нейните, разбира се, бяха далеч повече от моите, но тя винаги съумяваше да бъде приветлива и всеки път ме увещаваше да зарежа тоя начин на живот и да се прибера вкъщи.

— Къде е мис Маршал? — запитах я аз, без да влизам в стаята.

— Преди половин час освободи стаята.

— Освободи стаята? Искаш да кажеш, че напусна?

— Ами да. Отиде си.

Някаква страшна тежест ме притисна.

— Не остави ли нещо за мен? Някаква бележка? Не каза ли къде отива?

— Не, и не остави никаква бележка за вас.

— Плати ли за стаята?

Кери се ухили, оголвайки едрите си жълти зъби. Мисълта, че някой може да се измъкне от къщата на мисис Милард без да плати, направо я разсмя.

— Разбира се.

— Колко?

— Два долара.

Поех си дълбоко и бавно въздух. Изглежда, че ме бяха прекарали с половин долар. Трябва да е била с пари през цялото време. Бях се хванал на изпълнението с умирање от глад.

Отидох до вратата си, извадих ключа пхнах го в ключалката и се опитах да го завъртя, но не успях. Натиснах дръжката и вратата се отвори широко. Не беше заключена. Спомних си, че я бях заключил преди да тръгна към Уили, а сега беше отключена.

Почувствувах някакво замайване, като се приближих до масата. Чекмеджето също беше отключено, и тридесетте долара, с които трябваше да карам през идващите седем дни, бяха изчезнали.

Бяха ме прекарали, и то жестоко.

II

Седемте дни ги изкарах на мускули. Ръсти ме подхранваше два пъти на ден, но не искаше и да чуе за цигари. Мисис Молард се смили над мен и не ме изхвърли с уговорката да платя идната седмица наведнъж за двете. Някак си успях да преживея седмицата и мислих много за Рима. Казвах си, че само да я срещна ще я накарам да ме помни цял живот. Болеше ме, че не успях да се вмъкна в импресарския бизнес. Но само след две седмици вече бях забравил за нея и навлязох отново в обичайния си безплоден живот.

Един ден, месец след като си беше отишла, Ръсти ме извика и като ми даде пари, ме помоли да отида в Холивуд и да докарам някаква неонова реклама която бил поръчал. Каза ми, че мога да взема колата му и ми даде допълнително два долара за главоболието.

Нямах някаква особена работа и отидох. Взех неона и го пъхнах в багажника на разнебитения му Олдсмобил, след което реших да направя един кръг около филмовите студии, за да поразгледам.

Съзрях Рима на входа на студиото на Парамаунт да се разправя с пазача. Разпознах среброкосата ѝ глава още щом я зърнах.

Носеше, черни плътно прилепнали дънки, червена риза и червени балетни чехли. Беше се запуснала и загрубяла.

Плъзнах колата в празното място между един Буик и един Кадилак и се запътих към нея.

В момента, в който я доближих, пазачът влезе в стаичката си и тръшна вратата. Рима се обърна и тръгна срещу мен, без да ме забелязва.

Усети присъствието ми едва когато между нас оставаха три или четири стъпки. Спря внезапно и се втренчи в мен. Очите ѝ ме разпознаха и гореща алена вълна заля лицето ѝ.

Огледа се панически наляво и надясно, но нямаше накъде да бяга, така че реши да играе арогантно.

— Здравей — казах аз. — Отдавна те търся.

— Здравей.

Придвигих се леко напред, така че да мога да я сграбча, ако реши да се стрелне нанякъде.

— Дължиш ми тридесет долара — казах аз с усмивка.

— Какво е това — шега ли? — Кобалтовосините й очи се мяха във всички посоки, само не и върху мен. — Тридесет долара — за какво?

— Ония тридесет долара, които ми ги открадна тогава, — казах. — Виж какво, скъпа, хайде да уредим въпроса между нас, за да не ни се налага да ходим до полицията да го разясняваме.

— Не съм ти откраднала нищо. Дължа ти само половин долар и нищо повече.

Пръстите ми се склупиха около тънката й китка.

— Хайде да тръгваме — казах. — И без сцени. По-силен съм от теб. Идваш с мен до полицията и там ще кажат кой лъже и кой не.

Тя направи вяло усилие да се освободи, но пръстите ми така се впиха в китката й, че на нея й стана ясно безсмислието на такива опити и закрачи покорно с мен към Олдсмобила. Вкарах я вътре и седнах до нея.

След като включих двигателя, тя ме запита с явен интерес:

— Твоя ли е колата?

— Не, скъпа, заеха ми я. Още съм много вътре и съм твърдо решен да си върна парите. Как я караш от последната ни среща?

Тя сбърчи нос, намествайки се на седалката.

— Зле. Много съм вътре.

— Е, една малка почивка на топло няма да ти се отрази зле. Поне ще те хранят без пари.

— Ти няма да ме пратиш в затвора.

— Съвсем вярно, няма да те пратя, защото ще си получа обратно трийсетте долара.

— Съжалявам много. — Тя се обърна към мен и изпъчи гърдите си, като положи длан върху ръката ми. — Просто нямах друг изход. Ще ти ги върна, кълна ти се.

— Не е необходимо да се кълнеш. Само ми ги върни.

— Нямам ги сега. Похарчих ги.

— Дай ми портмонето си.

Другата й ръка сграбчи протритата дамска чантичка.

— Не!

Завъртях колата до бордюра и спрях.

— Чу какво казах! Дай ми портмонето или ще те откарам до най-близкия полицейски участък.

Тя ме изглежда злобно, кобалтовосините ѝ очи преливаха от омраза.

— Пусни ме! Нямам никакви пари! Похарчих всичко!

— Виж, скъпа, пет пари не давам за приказките ти. Дай ми портмонето си или ще те оставя на полицаите да се разправят с теб.

— Един ден ще съжаляваш за това — каза тя. — Истина ти казвам. Аз не забравям лесно.

— Пет пари не давам как забравяш — казах. — Дай ми портмонето си.

Тя хвърли парцаливата си чанта в скута ми.

Отворих я. Съдържахше пет долара и осем цента, пакет цигари, ключ за стая и мръсна носна кърпа.

Взех парите, пъхнах ги в джоба си и след като затворих чантата ѝ я върнах по същия начин.

Тя я стисна с две ръце и произнесе тихо:

— Няма да го забравя никога.

— Чудесно — казах. — Това ще те научи повече да не ме крадеш. Къде живееш?

Лицето ѝ се беше превърнало в неподвижна маска и тя ми обясни с враждебен глас къде се намира квартирата ѝ. Оказа се съвсем наблизо.

— Отиваме право там.

Следвайки навъсените ѝ указания, стигнахме до хотела, който се оказа още по-износен и олющен от моя. Излязохме от колата.

— От днес нататък вече ще живеем заедно, скъпа — казах ѝ аз. — Ще работиш с гласа си и ще ми върнеш откраднатото. От сега нататък съм твойт агент и ще ми даваш десет процента от заработката си. Ще го оформим като договор, но първо ще си събереш багажа и се измъкваме от тая дупка.

— Не мога да направя никакви пари от пеенето.

— Остави тая грижа на мен — казах ѝ аз. — Ще правиш това, което ти кажа или заминаваш директно в дранголника. Постъпи, както намериш за добре, само не се бави с решението си.

— Защо не ме оставиш на мира? Казвам ти, и пукнат грош не мога да изкарам с гласа си.

— При мен ли идваш или в затвора?

Очите ѝ останаха впити в мен дълго време. Затаената омраза в тях не ме тревожеше. Бях я спипал в смъртна хватка и можеше да ме ненавижда колкото си иска. Нямаше друг избор, освен да ми върне откраднатото.

Тя повдигна рамене и каза:

— Добре, идвам с теб.

Събирането на багажа не ѝ отне много време. Наложих се да се разделя с четири от нейните долари за да платя наема за стаята и после я закарах до моя хотел.

Бившата ѝ стая беше все още свободна и тя отново се нанесе в нея. Докато си разпаковаше багажа, съставих набързо един договор пълен с юридически щампи, които изглеждаха внушително, въпреки че не съдържаха нищо. Договорът ме правеше неин агент с десет процента комисионна.

Занесох го в стаята ѝ.

— Подпиши тук — казах ѝ аз и посочих заштрихованата линия.

— Нищо няма да подпиша — каза тя с враждебен глас.

— Подпиши или ще се разходим до полицейския участък.

Изпълненият с ненавист поглед отново се появи в очите ѝ, но подписа.

— Окей — казах, като пъхнах договора в джоба си. — Тая вечер сме в Синята Роза и ти ще пееш. Ще пееш както не си пяла никога досега, и ще вземаш седемдесет и пет долара на седмица. От първата ти заплата ще си получа тридесетте долара, които ми дължиш плюс десетте процента, които ми се полагат. Отсега нататък, момичето ми, аз ще бъда първата ти грижа, и после си ти.

— И пръста си няма да мръдна: почакай само и ще видиш.

— Какво ти става? — втренчих се в нея аз. — Та с твоя глас ще натрупаш милиони.

Тя запали цигара и пое дълбоко дима в дробовете си. Обзе я безразличие и се смъкна в стола, сякаш гръбначният ѝ стълб се бе размекнал.

— Окей. На твоите заповеди.

— Какво ще облечеш за довечера?

Тя се изправи с явно усилие и отвори гардероба. Имаше само една рокля. Не беше върхът, но в Синята Роза не обичаха много ярката

светлина и надали щяха да ѝ обърнат голямо внимание.

— Няма ли да получа нещо за ядене? — запита тя, като отново се сгърби на стола. — Цял ден не съм яла.

— Изглежда само това ти е в ума — ядене, та ядене. Ще ядеш след като получиш работата и нито миг по-рано. Какво направи с парите които открадна от мен?

— Преживях. — Лицето ѝ отново придоби враждебен израз. — Как мислиш, че съм изкарала месеца?

— Никога ли не работиш?

— Когато мога.

Запитах я за това, над което си блъсках главата от момента, в който се запознах с нея.

— Как се свърза с оная отрепка Уилбър?

— Той имаше пари. Не беше стиснат като теб.

Седнах на леглото.

— Откъде ги беше намерил?

— Не знам. Не съм го питала. Тогава караше Пакард. Ако не се беше сблъскал с ченгетата, щяхме още да се возим в него.

— И ти веднага му би шута след като той загази, нали?

Тя пхна ръка под ризата си и си оправи презрамката на сутиена.

— Защо не? Ченгетата бяха по петите му. Нямах нищо общо с тая работа и се магнах.

— Това стана в Ню Йорк, така ли?

— Да.

— Как си плати пътя дотук?

Очите ѝ се раздвижиха.

— Имах малко пари. Какво ти влиза това в работата?

— Обзалагам се, че сама си се обслужила с парите му, така както направи и с моите.

— Каквото кажеш — произнесе тя с безразличие. — Мисли каквото си искаш.

— Какво ще пееш довечера? По-добре да започнеш с „Тяло и душа“. Какво ще изпълниш на бис?

— Какво те кара да мислиш, че ще има бис? — каза враждебно тя.

С мъка се сдържах да не ѝ зашия един здрав плесник.

— Ще се придържаме към старите парчета. Знаеш ли „Не мога да не го обичам“?

— Да.

Това щеше да ги събори. С тоя висок сребърен тон щеше направо да ги зашемети.

— Чудесно. — Погледнах си часовника. Наближаваше седем и петнадесет. — Веднага се връщам. Преоблечи се през това време. Ще се видим след около час.

Отидох до вратата и извадих ключа.

— Просто за да не ти хрумнат никакви идеи да отпрашиш нанякъде, миличко, ще те заключа отвън.

— Няма да избягам.

— Аз имам тая грижа.

Излязох, тръгнах вратата и я заключих.

Закарах на Ръсти неоновата реклама и го предупредих, че тая вечер ще отсъствам.

Той се вгледа в мен и зачеса смутено главата си.

— Виж, Джеф, крайно време е да си кажем някоя приказка. На хората нещо не им се нрави пианото ти. Не мога да ти плащам повече тридесет долара на седмица. Бъди разумен и се върни у дома. Тоя живот не е здравословен за теб. Така или иначе, не мога да те държа повече при мен. Ще купувам музикален автомат. Това е последната ти седмица.

Ухилих му се.

— Окей, Ръсти. Знам, че ми желаеш доброто, но няма да се върна у дома. Следващият път ще ме видиш зад волана на кадилак.

Не се притеснявах особено, че ще загубя тридесет долара седмично. Бях сигурен, че Рима ще е въшкава с пари само след месец. С тоя глас не можеше да не успее. Бях уверен в това.

Телефонирах на Уили Флойд и му казах, че ще заведе Рима за прослушване след девет и половина.

Той се съгласи, но не прозвуча особено ентусиазирано. После се върнах в бардака, отключих стаята на Рима и надзърнах вътре.

Лежеше заспала на леглото.

Имаше достатъчно време, така че я оставих да си поспи и отидох в моята стая. Избръснах се и сложих чиста риза. Измъкнах смокинга си от килера и прекарах известно време в четкане и гладене.

Изживяваше последните си дни, но щеше да издържи още малко докато се опаричех да си купя друг.

В девет без петнадесет отидох в стаята ѝ и я събудих.

— Хайде, приятелче — казах аз. — Размърдай се. Имаш половин час.

Изглеждаше съвсем размекната и видях какво огромно усилие ѝ струваше да изпълзи от леглото.

Помислих си, че наистина може да е гладна. Не можех да искам от нея върхово изпълнение, ако поне малко не се съвземеше.

— Ще изпратя Кери за един сандвич — казах. — Докато се облечеш и ще ти го донесе.

— Каквото кажеш.

Апатията ѝ започваше да ме тревожи. Започна да си съблича дънките и аз излязох от стаята. Кери дишаше свеж въздух долу на стълбите.

Помолих я да ми донесе един сандвич с пиле. Десет минути по-късно тя се върна със сандвича обвит в хартиена кесия и аз го занесох на Рима в стаята ѝ.

Рима си беше облякла роклята и се оглеждаше седнала в огледалото. Пуснах кесията в скута ѝ, но тя гнусливо я отхвърли.

— Не го искам.

— Е, знаеш ли!

Сграбчих ѝ ръцете и я издърпах права като я разтърсих здраво.

— Писна ми от номерата ти! Искам тази вечер да пееш! Това е големият ти шанс! Хайде, стегни се! Изяж този проклет сандвич! Само скимтиш, че си гладна! Хайде, изяж го.

Тя вдигна кесията от пода, извади сандвича и го загриза вяло. Като стигна до пилето, побърза да го остави.

— Ако хапна още малко, ще повърна.

Изядох сандвича.

— Направо ме съсипваш — казах аз с пълна уста. — Има моменти, когато ми се иска никога да не те бях срещал. Както и да е. Да тръгваме. Казах на Уили, че ще бъдем при него в девет и половина.

Все още дъвчейки, направих крачка назад и я погледнах. Имаше вид на ефирно привидение с белотата на стара слонова кост и с тъмни кръгове около очите, но това не ѝ пречеше да изглежда интересна и секси.

Слязохме по стълбите и излязохме на улицата.

Ноцта беше гореща, но тя се притисна в мен и усетих как трепери.

— Какво ти става? — обезпокоих се. — Да не си настинала? Какво има?

Внезапно кихна силно.

— Стига вече с тия номера! — изревах аз. — Ще пееш тази вечер, не разбра ли?

— На твоите заповеди.

Търпението ми вече беше на границата, но се сдържах, мислейки за гласа и. Ако се разкихаше при Уили, щеше да стане абсолютен цирк.

Качихме се на един автобус и стигнахме до десета улица. Беше пълен и тълпата притисна Рима към мен. От време на време усещах слабото ѝ тяло да се разтърсва в трескави тръпки. Започвах наистина да се тревожа.

— Добре ли си? — запитах я. — Ще бъдеш ли в състояние да пееш?

— Добре съм. Остави ме на мира.

Синята Роза беше пълна с обичайните обрулени от живота клиенти, на вечния косъм от успеха бизнесмени, с почти красивите проститутки, с дребните комарджии от студиите и тук-таме някои гангстери, разпускащи преди поредната операция.

Групата се придържаше строго към горещия джаз. Келнерите сновяха нагоре-надолу облени целите в пот и атмосферата бе толкова съгъстена, че човек можеше спокойно да се облегне на нея.

Бутах Рима пред мен докато стигнем офиса на Уили. Почуках, отворих и я набутах вътре.

Уили си чистеше ноктите с крака качени на бюрото. Вдигна поглед към нас и ни се озъби.

— Здравей, Уили — казах аз. — Ето ни и нас. Запознай се с мис Рима Маршал.

Уили я изгледа и кимна. Дребните му очички обходиха тялото ѝ и се намръщиха.

— Кога е нашият ред?

Той повдигна безразлично рамене.

— Все ми е едно. Ако искаш, може и сега. — Той се изправи на крака. — Сигурен ли си, че я бива? Като я гледам, направо е умряла.

С неочаквано присъствие на духа Рима се обади:

— Не съм се тръшкала да идвам тук.

— Затваряй си устата! — казах ѝ аз. — Ще правиш това, което ти кажа, ясно ли е?

На Уили казах:

— Изчакай още малко. Ще ти струва само една стотарка.

Уили се изсмя.

— Брей, тя трябва да е нещо супер, за да се изръся толкова пари! Е, хайде да вървим. Да я чуем какво може.

Отидохме в ресторанта и останахме в полумрака до края на изпълнението на групата. Уили се качи на подиума и каза на момчетата да вземат почивка, и после обяви изпълнението на Рима.

Не беше много обширен. Съобщи само, че има едно малко момиче, което иска да изпее две песни. После махна с ръце към нас и ние излязохме на светлото.

— Колкото можеш по-силно — казах ѝ аз и седнах на пианото.

Повечето от хората дори не спряха да разговарят. Никой не изръкопляска.

Това не ме притесняваше. Знаех добре, че в момента в който отвореше устата си и пуснеше сребърните трели, всички щяха да онемаят.

Уили стоеше близо до мен с малко мрачен вид. Не отделяше погледа си от Рима. Тревожеше се за нещо.

Рима стоеше изправена до пианото с безизразен поглед втренчен в задимения въздух. Изглеждаше напълно спокойна.

Започнах да свиря.

Влезе точно на място. Изпя първите шест или седем такта абсолютно професионално. Беше безупречна. Тоновете се лееха в чисто сребро. Ритъмът беше съвършен.

Наблюдавах я напрегнато. И тогава работата тръгна на зле. Видях как лицето ѝ започна да се отпуска. Загуби ритъма, гласът ѝ започна да стърже, тя спря да пее и се разкиха. Приведе се напред и скри лицето си в ръцете, без да престава да киха. Тялото ѝ се разтърсваше в конвулсии.

Настъпи ужасна тишина, накъсвана единствено от кихавиците ѝ. И изведнъж залата забръмча.

Спрях да свиря. Усетих как ледени тръпки залазиха нагоре-надолу по гърба ми.

И внезапно Уили закрещя в лицето ми:

— Веднага махай тая наркоманка от тук! За какъв, по дяволите ме вземаш, та ми караш такива отрепки. Разкарай я! Чуваш ли ме? Веднага я разкарай!

ГЛАВА ТРЕТА

I

Рима лежеше на леглото. Беше забила глава във възглавницата, цялото и тяло трепереше и от време на време кихаше.

Стоях до леглото и я гледах.

Трябваше да се досетя, казвах си аз за кой ли път. Бях длъжен да разпозная симптомите. Не беше ми и минало през ума, че може да е наркоманка, макар че онази нощ всичко беше пред мен, когато я бях чул да киха.

Уили Флойд ми беше бесен. Преди да ни изхвърли ми се закани, че ако само посмея да се мярна пред очите му в клуба, ще накара охраната си да ме пречукат, и не се шегуваше.

Взе ми се здравето докато успея да замъкна Рима обратно в стаята и. Беше в такова състояние, че не се осмелих да я кача в автобус. Едната половина от пътя я носих на гръб, а другата я влачих по тъмните улици.

Бавно се успокояваше.

Наблюдавах я и усетих как ми се повдига.

Бях си загубил работата при Ръсти и се бях скарал жестоко с Уили Флойд. Печалбата ми от вечерта беше една наркоманка, виснала ми като воденичен камък на шията.

Трябваше да си събера багажа и да я зарежа. Страшно ми се щеше, но не можех да изхвърля от себе си сребърния и глас, знаех че мога да забогатяя с него, че я бях обвързал с договор.

Внезапно тя се претърколи на леглото и се втренчи в мен.

— Предупредих те — изрече тя почти беззвучно. — А сега се махай и ме остави на мира!

— Добре, добре, предупреди ме — казах аз, като отпуснах ръцете си на таблата на леглото и я изгледах на свой ред. — Но ти не ми каза в какво се състои работата. От колко време се дупчиш?

— Три години. Вече не мога да се измъкна.

Тя седна и като извади носната си кърпа, започна да си търка очите. Имаше романтичен вид колкото една мръсна хавлия.

— Три години? Че колко си голяма?

— На осемнайсет години съм. Какво ти влиза в работата на каква възраст съм?

— Започнала си да се дупчиш на петнайсет години? — ужасих се аз.

— О, млъкни!

— Уилбър ли ти поддържаше запасите?

— И какво ако го е правил? — Тя си издуха носа. — Нали искаш да пея, да имам голям успех? Дай ми тогава малко пари. Като съм заредена добре, скривам им шайбата. Това дотук е нищо. Само ми дай малко пари, и ще видиш.

Седнах на ръба на леглото.

— Нека да говорим разумно. Гол съм като пушка. Но и да имах, нямаше да ти дам и пукнат долар. Слушай, с твоя глас можеш да обиколиш света. Знам го, сигурен съм. Ще те излекуваме. И после всичко ще бъде наред и ще се къпеш в пари.

— Зарежи ги тия дрънканици. Дай ми малко пари. Стигат ми и пет долара. Познавам един...

— Отиваме в болницата.

Тя изсумтя.

— В болницата? Там е тъпкано с такива нещастници като мен, и пет пари не дават за теб. Била съм и по болници. Дай ми пет долара. Ще пея за теб. Ще бъда страхотна, обещавам ти. Само ми дай пет долара.

Не издържах повече. От погледа ѝ ми прилошаваше. Нощта ми беше сервираше повече, отколкото можех да поема.

Запътих се към вратата.

— Къде отиваш? — запита ме тя.

— Ще си лягам. Утре ще поговорим. За тая вечер стига.

Отидох си в стаята и заключих вратата.

Не можех да заспя. Малко след два след полунощ чух вратата ѝ да се отваря и да пристъпва на пръсти по коридора. Беше ми все едно ако си събереше багажа и запрашеше за някъде. До гуша бях сит от нея.

Сутринта станах някъде около десет, облякох се и отидох до стаята ѝ. Отворих вратата и надзърнах вътре.

Беше в леглото и спеше. Достатъчно ми беше да видя успокоеното ѝ и отпуснато лице, за да разбера че беше успяла да се снабди с доза отнякъде през нощта. Беше красива със сребърната си коса, разпиляна по възглавницата; изчезнал беше ужасният облик от предишната нощ. Очевидно бе успяла да намери някой мухльо готов да се раздели с парите си.

Затворих и слязох долу на улицата на слънце.

Ръсти беше много изненадан когато ме видя да влизам в бара му.

— Искам да говоря с теб — казах. — Въпросът е много сериозен.

— Окей, давай. Какво има?

— Това момиче може да пее. Гласът ѝ е цяло съкровище. Сключил съм договор с нея. Ръсти, това е големият ми шанс. С нея мога да натрупам цяло състояние.

Той ме гледаше озадачен.

— Окей. Не мога да разбера само къде е засечката. Ако може да пее, защо не го прави?

— Наркоманка е.

Лицето на Ръсти се сгърчи от отвращение.

— Е?

— Трябва да я излекувам. Не знам къде да я закарам и към кого да се обърна.

— Не знаеш какво да направиш ли? Аз ще ти кажа. — Той забучи бананоподобния си пръст в гърдите ми. — Отърваваш се от нея, и то колкото може по-бързо. Наркоманите са неспасяеми, Джеф. Казвам ти го със сигурност. Да, знам, лекарите твърдят, че могат да ги излекуват. Но колко време после ще са здрави? Месец, два, може би и три, и след това пласьорите ще ги надушат, ще им пробутат стока и всичко започва отначало. Послушай ме, синко, аз те обичам и ти желая доброто. Имаш си и глава и образование. Не се забърквай с такива боклуци. Изобщо не си струва да се измъчваш заради тая отрепка. Забрави я, само мъка ще ти донесе.

Така ми се иска да го бях послушал. Той беше прав, но никой не можеше да ме убеди в това тогава. Мислех си, че съм попаднал на златна мина с гласа ѝ. Трябваше само да я излекувам и парите щяха да потекат като река. Така си ги представях нещата тогава.

— При кого да я заведа, Ръсти? Знаеш ли някой, който може да я излекува?

Ръсти се почеса под носа с опакото на дланта си: белег, че беше раздразнен.

— Да я излекува? Никой не може да я излекува. Хей, какво ти става? Да не си откачил?

Потиснах гнева си. Това беше много важно за мен. Ако успеях да я излекувам, това я превръщаше в истински рог на изобилието за мен. Бях сигурен. Абсолютно.

— Ръсти, имаш връзки с много хора. Чуваеш всякакви неща. Кой е тоя момък, който наистина лекува тия нещастници? Все трябва да има някой. Киното гъмжи от такива. Повечето от тях оздравяват. Кой ги ремонтира?

Ръсти се почеса по врата и се навъси.

— Вярно е, но ония юнаци са фрашкани с мангизи. Лечението иска пари. Има такъв човек, но чувам че свалял по девет кожи.

— Може би ще успея да намеря пари. Трябва да я излекувам на всяка цена. Как се казва?

— Доктор Клинси — каза Ръсти. Той внезапно се ухили. — Убиваш ме. Не е в категорията ти, но иначе е мъжко момче. Излекува Мона Гисинг и Франки Ледър, две от най-големите звезди на Пасифик. Много здраво смучеа марихуаната, но той ги отучи от тоя навик.

— Как да го намеря?

— Има го в телефонния указател. Слушай, Джеф, не ставай глупак. Тоя юнак иска майка си и баща си.

— Не ме интересува какво иска, само да я излекува. Гарантирам му процент от нея. Тя ще натрупа състояние, усещам го с костите си. Изключено е да не успее.

— Ти си луд.

— Добре, нека съм луд.

Преписах адреса на доктор Клинси от телефонния указател. Живееше на булевард Бевърли Глин.

Наблюдавайки ме, Ръсти се обади:

— Джеф, изслушай ме. Знам какво ти говоря. Най-лошото на тоя свят е да се забъркаш с наркоман. Никога не можеш да им имаш доверие. Те са опасни. Няма и представа какво е това да поемеш отговорност за някой друг човек. Шибани са в главите, трябва да

разбереш това. Няма нищо общо с нормалните хора. Те са готови на всичко и не се спират пред нищо. Бий й шута на тая. Знаеш ли колко мъка ще ти донесе. По дяволите, Джеф, не се забърквай с момиче като нея!

— Спести си го — казах аз. — Какво толкова си се паникьосал? Не си спомням да съм те молил за подаяние.

Излязох и хванах автобуса до моя хотел.

Заварих Рима да седи изправена в леглото. Беше с черна нощница, пижама и панталонки. В комбинация със сребърната й коса и кобалтовосините очи наистина хващаше окото.

— Гладна съм.

— Ще поръчам да ти гравират думите на надгробната ти плоча. Пет пари не давам дали си гладна. Откъде взе пари снощи за порцията?

Очите й се извърнаха от моите.

— Не съм си била нищо. Умирам от глад. Ще ми дадеш ли малко назаем?

— О, млъкни! Ако успея да ти уредя лечение, ще се съгласиш ли?

Изражението й стана враждебно.

— Вече съм неспасяема. Знам го. Няма смисъл да говорим за лечение.

— Има един лекар, който наистина може да те излекува. Ако успея да го убедя да те поеме, ще отидеш ли?

— Кой е той?

— Доктор Клинси. Оправя всички големи звезди. Мога да говоря с него да те вземе.

— Брей! Че то ще ти излезе по-евтино, ако ми дадеш малко пари. Не ми трябват много...

Сграбчих я и я разтърсих. Малко остана да ми прилошее от дъха й.

— Ще отидеш ли ако го уредя? — изревах аз.

Тя се задърпа.

— На твоите заповеди.

Почувствах, че губя разсъдък, и с огромно усилие се сдържах.

— Добре, ще говоря с него. Ти оставаш тук. Ще поръчам на Кери да ти донесе чаша кафе и нещо за ядене.

И излязох.

От площадката на стълбището извиках на Кери да занесе хамбургер и кафе на Рима. После отидох в стаята си и сложих най-хубавия си костюм. Не че беше кой знае какво. Беше запазил на места блясъка си, и след като се сресах и лъснах обувките, заприличах малко на човек.

Върнах се обратно в стаята на Рима.

Тя седеше изправена в леглото и си посръбваше кафе. Набърчи си носа, като ме видя.

— Брей! Добре си се наконтил!

— Остави на мира вида ми. Пей! Хайде, давай, каквото и да е!

Тя ме изглежда.

— Каквото и да е?

— Да! Само пей!

Тя започна „Пушекът замъгля твоите очи“.

Мелодията се изливаше без усилия от гърдите и, подобно на сребърен поток. Гърбът и косата настръхваха, като я слушах. Стаята се изпълваше с кристално ясни звуци. Това надминаваше всичко, което бях слушал досега от нея.

Стоях и слушах и когато стигна до припева й дадох знак да спре. Сърцето ми биеше лудо.

— Добре, добре — казах. — Стой тук. Веднага се връщам.

Затичах надолу по стълбите, като вземах по три стъпала наведнъж.

II

Резиденцията на доктор Клинси се беше разпростряла върху акър и половина декоративни градини, оградена с високи стени, гарнирани с остри желяза по цялата периферия.

Закрачих по една дълга алея. Едва след три или четири минути бързо ходене мярнах в далечината къща, която изглеждаше като филмов декор за двореца на Медичите във Флоренция.

Една голяма тераса с петдесет или повече стъпала водеше към нея. Горните стаи имаха решетки на прозорците.

Всичко, което заобикаляше къщата, изглеждаше мрачно и много, много спокойно. Дори и розите и бегониите имаха потиснат вид.

Далече от алеята, под сянката на брястовете, се виждаха няколко колички на колела с хора седнали в тях. Наобикаляха ги три-четири сестри в снежнобели престилки.

Качих се по стъпалата и натиснах бутона на звънеца на входната врата.

Само след секунда или две вратата се отвори от един сив мъж със сива коса, сиви очи, сиви дрехи и сиви маниери.

Казах му името си.

Той ме поведе безмълвно по един блестящ паркет към една странична стая, където зад едно бюро седеше стройна русокоса сестра, въоръжена с молив и хартия.

— Мистър Гордън — представи ме сивият мъж.

Той ме подпря отзад с един стол и аз буквално паднах в него, като през това време излезе от стаята затваряйки вратата с такова внимание, сякаш беше направена от китайски порцелан.

Сестрата положи на бюрото молива си и произнесе с нежен глас и тъжна усмивка в очите си:

— Слушам ви мистър Гордън. Мога ли да ви бъда полезна с нещо?

— Надявам се — казах аз. — Искам да говоря с доктор Клинси за един евентуален пациент.

— Може да се уреди. — Усетих как очите ѝ обхождат костюма ми. — Кой е пациентът, мистър Гордън?

— Ще обясня всичко това на доктор Клинси.

— Страхувам се, че докторът е зает в момента. Можете да ми имате пълно доверие. Аз решавам кой да бъде приет и кой не.

— Това е много мило от ваша страна, — казах аз — но за нещастие случаят е много специален. Искам да говоря лично с доктор Клинси.

— Защо е толкова специален този случай, мистър Гордън?

Убедих се, че изобщо не съм я впечатлил. Очите ѝ бяха загубили тъжната си усмивка; сега изглеждаха просто отегчени.

— Аз съм импресарио и защитавам интересите на певица, чийто глас представлява изключителна ценност. В случай, че не разговарям директно с доктор Клинси, ще бъда принуден да се обърна за помощ другаде.

Това изглежда възбуди интереса ѝ. Тя се поколеба за миг и сетне се изправи.

— Ако обичате да почакате за момент, мистър Гордън.

Тя прекоси стаята, отвори вратата и изчезна от погледа ми. Последва продължителна пауза, после се появи отново, като задържа вратата отворена.

— Заповядайте.

Влязох в една огромна стая, пълна с модерни мебели, хирургическа маса и бюро до прозореца, зад което седеше мъж в бяла престилка.

— Мистър Гордън?

Прозвуча сякаш беше искрено щастлив да ме види.

Мъжът се изправи. Беше нисък, не повече от тридесетгодишен, с гъста руса коса, тъмно сиви очи и добър подход към болните.

— Точно така. А вие сте доктор Клинси?

— Съвсем точно. — Той ми махна с ръка към един стол. — Какво мога да направя за вас, мистър Гордън?

Седнах и изчаках сестрата да излезе от стаята.

— Имам певица с тригодишно пристрастяване към морфин, — казах аз. — Искам да я излекувате. Колко ще струва?

Тъмносивите очи пробягаха по мен не твърде обнадеждаващо.

— Таксата за гарантирано излекуване е пет хиляди долара, мистър Гордън. Имаме щастливата възможност да ви гарантираме резултата.

Поех си бавно и дълбоко въздух.

— За тия пари определено ще очаквам резултат.

Той се усмихна тъжно. Тук изглежда всички специализираха тъжни усмивки.

— Възможно е да ви изглежда скъпо, мистър Гордън, но причината за това е, че използваме услугите на най-добрите специалисти.

— Колко време ще отнеме?

— Това зависи главно от пациента. Някъде около пет седмици, а при по-упоритите случаи може да стигне до осем — не повече.

— С гаранция?

— Естествено.

Не познавах никого, който да е луд до такава степен, че да ми даде назаем пет хиляди долара, и не можех да измисля никакъв начин да ги изкарам отнякъде.

Опитах най-отчаяния начин.

— Това е малко повече, отколкото мога да си позволя, докторе. Момичето притежава вълшебен глас. Ако успея да я излекувам, ще направи големи пари. Какво ще кажете за един дял от нея? Двадесет процента от дохода и докато се допълнят петте хиляди долара, и три хиляди в добавка като процент.

Още щом произнесох първите думи, разбрах че съм допуснал грешка. Лицето му внезапно стана празно и очите му отнесени.

— Страхувам се, че не се занимаваме с такъв род дейност тук, мистър Гордън. Ние сме страшно натоварени. Нашите условия винаги са били и си остават плащане в брой. Три хиляди при постъпване, и две хиляди при изписване на пациента.

— Това е много специален случай...

Добре гледаният му пръст се придвижи към един бутон на бюрото.

— Съжалявам, но такива са ни условията.

Пръстът му натисна любовно бутона.

— Ако намеря парите, наистина ли гарантирате гаранцията?

— Имате предвид излекуването? Разбира се.

Беше вече изправен когато вратата се отвори и сестрата вплува вътре. И двамата ме дариха с тъжните си усмивки.

— Ако вашият клиент желае да се лекува при нас, мистър Гордън, умоляваме ви да ни известите колкото е възможно по-скоро. Ние сме изключително много ангажирани и е възможно да срещнем голям проблем с настаняването и, ако изобщо стигнем до този етап.

— Благодаря — казах аз. — Ще обмисля предложението ви.

Той ми подаде студената си бяла ръка по начин сякаш ми правеше благодеяние, и после сестрата ме изведе.

На връщане към хотела размишлявах върху това което ми беше казал, и за пръв път в живота си изпитвах истинска нужда от пари. Но имах ли въобще някакъв шанс да се сдобия отнякъде с пет хиляди долара? Ако станеше някакво чудо и получех тая сума, ако излекувах Рима, бях абсолютно сигурен, че тя ще стъпи на върха и ще издърпа със себе си и мен.

Както вървах и си блъсках главата, погледът ми попадна върху един голям магазин за грамофони и радиоапарати. Спрях се да хвърля поглед върху блестящите обложки на дългосвирещите плочи, като се мъчех да си представя как ще изглежда Рима на корицата на една такава плоча.

Една малка реклама на стъклото на витрината привлече вниманието ми.

ЗАПИШЕТЕ ГЛАСА СИ ВЪРХУ МАГНЕТОФОННА ЛЕНТА

ТРИМИНУТЕН ЗАПИС ЩЕ ВИ СТРУВА САМО 2,50 ДОЛАРА

ЗАНЕСЕТЕ ГЛАСА СИ У ДОМА В ДЖОБА И ИЗНЕНАДАЙТЕ ВАШИТЕ ПРИЯТЕЛИ!

Това ме наведе на една мисъл.

Ако можех да запиша гласа на Рима на магнетофонна лента, нямаше да имам тревогите какво да я правя всеки път, когато ми се наложеше да я представям някъде, в случай че изпаднеше в състоянието както в Синята Роза. Можех да разнасям наляво и надясно лентата и да възбудя някой дотолкова, че да ми даде парите в аванс.

Забързах към хотела.

Заварих Рима вече облечена и станала от леглото. Седеше до прозореца и пушеше. Обърна се и ме изгледа въпросително.

— Доктор Клинси каза, че може да те излекува, — казах аз, сядайки на леглото, — но ще струва много пари. Иска пет бона.

Тя си набърчи носа, после повдигна рамене, и се обърна отново към прозореца.

— Няма невъзможни неща — казах аз. — Имам една идея. Ще отидем да запишем гласа ти. Винаги съществува възможност някой от бизнеса да снесе парите като чуе какво можеш. Хайде, да тръгваме.

— Ти си луд. Никой няма да ти даде толкова пари.

— Остави това на мен. Да тръгваме.

По пътя към магазина и казах:

— Ще направим „Някой от тези дни“. Знаеш ли я?

Кимна с глава.

— Колкото можеш по-силно.

Продавачът, който ни въведе в залата за запис, изглеждаше страшно отегчен. Очите му отразяваха ясно двама безделници решили да му губят времето за мизерните два долара и половина.

— Първо ще направим една малка репетиция — казах аз като седах на пианото. — Силно и бързо.

Продавачът включи магнитофона.

— При нас репетиции не се правят — каза той. — Започне ли и включвам.

— Първо ще направим репетиция — повторих аз. — За вас може да не е важно, но за нас е.

Засвирих с малко по-бързо темпо от обикновено. Рита влезе силно и бързо. Хвърлих поглед към продавача. Кристалните и чисти сребърни тонове го бяха зашеметили. Стоеше вкаменен с провиснала уста.

Никога не я бях чувал преди да пее така. Беше нещо действително вълшебно.

Направихме основната версия и припева и дадох знак да спре.

— Велики боже! — промълви шепнешком продавачът. — Никога не съм чувал такова нещо!

Рима го изгледа с безразличие и не каза нищо.

— Сега ще записваме. Готов ли си?

— Давайте — каза продавачът, като настройваше магнитофона. Ролките се завъртяха.

Този път беше още по-добра, ако въобще можеше да се изпълни по по-добър начин. Разбира се, тя владееше всички професионални трикове, но това не беше от голямо значение. Важеше единствено гласът ѝ. Тоновите излитаха от гърлото и с кристалната яснота на сребърни камбанки.

Като привършихме записа, продавачът предложи да го пусне през колони с голям честотен диапазон.

Седнахме и се заслушахме.

На максимална мощност и с включени филтри да обират страничните шумове гласът ѝ звучеше по-мощен и от самия живот. Беше най-разтърсващият музикален запис, който някога бях слушал.

— Ама как пеете! — каза продавачът, докато изваждаше ролката. — Трябва да ви чуе и Ал Ширели. Направо ще полудее от радост!

— Ал Ширели? Кой е той? — запитах аз.

— Ширели? — продавачът изглеждаше изумен. — Ами че той е шефът на калифорнийската компания за грамофонни плочи. Той е човекът, който откри Джой Милър. Миналата година пусна пет плочи. И знаете ли колко изкара тя от тях? Половин милион! И нека да ви кажа още нещо! Тя е абсолютна бездарница в сравнение с вашето момиче! Сериозно ви говоря! От години съм вътре в бизнеса! Не знам някой да може да съперничи на момичето с вас! Непременно трябва да говорите със Ширели! Веднага ще я ангажира щом чуе гласа ѝ.

Благодарих му. Като му предложих парите, той нетърпеливо ми отблъсна ръката.

— Оставете, вие ме дарихте с неповторимо преживяване. Говорете със Ширели. Ако я ангажира ще ме повиши.

Стиснахме си ръцете.

— Желая ви успех и го гарантирам.

Бях порядъчно възбуден по обратния ни път към хотела по крайбрежната улица. Ако Рима беше по-добра певица от Джой Милър, а тоя продавач очевидно знаеше за какво говори, тогава тя щеше да прави луди пари. Ами ако още първата година пожънеше големия успех и удареше половин милион! Десет процента от тая астрономическа сума ме устройваха напълно.

Гледах я докато крачехме заедно един до друг. Тя се влачеше унило с ръце в джобовете на дънките си.

— Днес следобед ще говоря със Ширели — казах аз. — Може да успея да измъкна от него петте бона за твоето лечение. Нали чу какво каза оня момък. Мястото на върха ти е сигурно.

— Гладна съм, — каза тя мрачно. — Няма ли да купиш нещо за хапване?

— Слушаш ли ме изобщо какво ти говоря? — Спрях и я издърпах с лице към мен. — Можеш да натрупаш цяло състояние с твоя глас. Нуждаеш се само от едно лечение.

— Самозаблуждаваш се — каза тя, като се издърпа с рязко движение. — Лекувах се, но нищо не се получи. Какво ще кажеш да хапнем нещо?

— Доктор Клинси ще те оправи. Ширели може да ни финансира като чуе гласа ти.

— Ще те финансира когато цъфнат налъмите. Никой няма да ти заеме толкова пари.

Към три часа следобед на същия ден взех назаем колата на Ръсти и потеглих към Холивуд. Лентата ми беше в джоба и бях изпаднал в някакво опиянение.

Добре съзнавах, че ще бъде фатално, ако кажех на Ширели че Рима е наркоман. Бях сигурен, че само да разбере, щеше да ме изрита на мига.

Все някак трябваше да го накарам да се раздели с пет бона. Нямах представа как да го направя. Всичко зависеше от реакцията му като чуеше запис. Ако изпаднеше в захлас имах шанс да му изкрънкам парите.

Калифорнийската компания за грамофонни плочи беше на хвърлей камък от павилионите на Метро Голдуин Майер. Представляваше двуетажно здание което покриваше на практика цял акър. Пред вратите имаше неизменната приемна с двама снажни униформени пазачи които се грижеха за неканените гости.

Едва когато видях сградата, проумях с какво съм се захванал. Това тук представляваше едрият бизнес, а видът ми не беше от вдъхващите доверие. Внезапно осъзнах, че костюмът ми е овехтял, а обувките — износени.

Един от пазачите ме пресрещна като наближихме. Огледа ме от горе до долу, реши че не съм важна клечка и запита арогантно какво искам.

Казах му, че искам да говоря с мистър Ширели.

Малко остана да падне.

— Има още двайсет милиона като теб които искат да говорят с него. Имаш ли уговорена среща?

— Не.

— Тогава няма да го видиш.

Дойде моментът за блъфиране. Бях стигнал дъното на отчаянието и стига само да поискаха, щях да се закълна, че баща ми е негър.

— Окей, ще му кажа колко добре си вършите работата — казах аз. — Каза ми да се отбия при него, като минавам оттук, но щом не ме пускате, вие ще имате проблеми, не аз.

Пазачът започна паническо отстъпление.

— Той каза това?

— Че защо да не го каже? Той и татко са били заедно в колежа.

Войнственият му вид изчезна мигновено.

— Как казахте, че се казвате?

— Джеф Гордън.

— Почакайте само за момент.

Той влезе в приемната и вдигна по телефона. Излезе след малко, отключи вратите и ме пусна вътре.

— Питайте за мис Уисийн.

Първото препятствие беше преодоляно.

Закрачих с пресъхнала уста и лудо биешо сърце по алеята към едно огромно фоайе, където ме пресрещна едно момче в небесносиня униформа със златни копчета, блестящи като диаманти, и ме поведе по коридор с дълги редици от полирани махагонови врати по двете му страни. Стигнахме до врата с бронзова табелка, на която пишеше:

Мистър Хари Найд и Мис Хенриета Уисийн

Момчето отвори вратата и ме въведе вътре.

Озовах се в голяма приемна, облицована в гълъбовосиво. Вътре имаше най-малко петнадесет човека, насядали по столовете, блестяща илюстрация на поговорката, че надеждите умират последни.

Нямах време да ги огледам по-подробно, защото веднага след прага ме пресрещнаха чифт изумруденозелени очи, твърди и студени като диамант.

Собственичката им се оказа червенокосо двадесет и четиригодишно момиче, с бюста на Монро, линия на бедрото като на Бардо и изражение, от което би замръзнал и ескимос.

— Да?

— Мистър Ширели, моля.

Тя си приглади косата и ме изгледа, сякаш бях животно, изтървано от зоологическата градина.

— Мистър Ширели никога не приема никого. Мистър Нйт се занимава с това. Всички тези хора чакат него. — Тя махна вяло към нещастниците. — Ако бъдете така любезен да ми кажете името си и занятието, ще се опитам да ви вмъкна някъде към края на седмицата.

Беше ясно, че лъжата, с която си бях послужил пред пазача, тук нямаше да мине. Будно момиче беше тя.

Не успеях ли да я прекарам, с мен беше свършено.

Произнесох с безгрижен глас:

— Седмица? Прекалено късно. Ако не се срещна с Нйт сега, той ще загуби много пари, а това няма да се хареса на мистър Ширели.

Беше много съмнително дали ще мине, но по-добро не успях да измисля.

Ушите на цялата аудитория бяха щръкнали. Всички се бяха привели напред като ловджийски кучета и ловяха всяка дума.

За нещастие мис Уисийн не споделяше техния интерес. Дари ме с една мека и отегчена усмивка.

— Ако желаете, можете да оставите писмено съобщение. Ако мистър Нйт се заинтересува от вас, ще ви се обади.

В тоя момент вратата зад нея се отвори и отвътре се показва дебел мъж с оплешивяваща глава, приближаващ четиридесетте, в сиво-бежов летен костюм, огледа приемната с враждебен поглед и произнесе „Следващият“ с гласа на зъболекарска сестра.

Бях точно до него. С крайчеца на окото си зърнах един върлинест младок с бакенбардите на Елвис Пресли да се стрелва от стола си,

сграбчил китара, но не му оставих никакъв шанс.

Закрачих напред изблъсквайки пред мен дебелака обратно в офиса му, като го дарявах с широка и нехайна предразполагаща усмивка.

— Здравейте, мистър Найт — казах аз. — Имам нещичко за вас, което след като го чуете, ще пожелаете същото да стори и мистър Ширели.

През това време вече бяхме влезли в стаята и аз бях успял да затворя вратата с крак.

На бюрото му имаше магнитофон. Заобиколих Найт и поставих ролката на магнитофона и го включих.

— Това е нещо за което ще ми бъдете благодарен до гроб, че съм ви дал възможност да го чуете — произнесох с твърд и бърз глас. — Разбира се, това техническо недоразумение тук едва ли ще извади всичко от лентата, но като го чуете през хай-фи колони, направо ще полудеете.

Той ме следеше с разтревожено изражение на лицето.

Натиснах бутона старт и излитналият от апарата глас на Рима буквално го блъсна.

Наблюдавах го внимателно и видях как мускулите на лицето му се втвърдиха когато първите тонове запълниха стаята.

Изслуша така лентата до края и когато натиснах бутона за пренавиване, ме запита:

— Коя е тя?

— Моя клиентка — казах аз. — Е, какво ще кажете, да зарадваме ли и мистър Ширели?

Той ме огледа отгоре до долу.

— А кой сте вие?

— Казвам се Джеф Гордън и бързам да сключа сделка. Работата е или мистър Ширели, или RCA. Изберете сами. Дойдох първо при вас, защото сте ми много по-близо.

Но той беше от стара коза яре. Ухили се и седна зад бюрото.

— Отпуснете се, мистър Гордън — каза той. — Не твърдя, че тя пее лошо. Добра е, но съм слушал и по-добри от нея. Възможно е да ни заинтересува. Доведете я към края на седмицата, ще я прослушаме.

— Нея я няма, а и освен това имам договор с мен.

— Добре, доведете я тогава, когато се появи.

— Мислех да сключа договора с вас още сега — казах. — Но щом не желаете, ще бъда принуден да се обърна към RSA.

— Не съм казал, че не я одобряваме — изрече Найт. — Казах ви само, че искаме да я прослушаме на живо.

— Съжалявам — опитах се гласът ми да прозвучи уверено и авторитетно. — Работата е там, че тя всъщност не е добре. Има нужда от малко настройка. Ако не я искате, само ми кажете, и няма да ви досаждам повече.

Отвори се срещуположната врата и в офиса влезе дребен белокоос евреин.

Найт се изправи забързано на крака.

— Ако обичате, само за минутка, мистър Ширели...

Това беше големият ми шанс и аз не го изпуснах. Натиснах бутона старт и увеличих силата на звука.

Гласът на Рима изпълни стаята.

Найт понечи да изключи магнитофона, но Ширели го спря със жест. Слушаше изправен, с глава леко наклонена встрани, и дребните му тъмни очи се местеха последователно от мен на Найт и после към магнитофона.

Когато записът свърши и аз спрях апарата, Ширели каза:

— Изключително! Коя е тя?

— Просто неизвестна — казах аз. — Няма начин да знаете името ѝ. Искам договор за нея.

— Имате го. Доведете я тук утре сутринта. Може да се окаже ценна собственост — и се отправи към вратата.

— Мистър Ширели...

Той спря и се извърна.

— Момичето не се чувства добре — казах аз, като се мъчех да прогоня отчаянието от гласа си. — Трябват ми пет хиляди долара, за да я приведа в ред. След като се оправи, ще пее дори още по-добре от този запис. Гарантирам ви го. Ще бъде сензацията на годината, но първо трябва да влезе в релси. Според вас заслужава ли гласът ѝ да заложите пет хиляди долара на него?

Той ме изгледа, дребните му очи бяха станали стъклени.

— Какво ѝ е?

— Нищо, което един добър лекар да не може да излекува.

— Пет хиляди ли казахте?

Потта се стичаше в очите ми, като му казах:

— Нуждае се от специално лечение.

— От доктор Клинси?

Нямаше смисъл да го лъжа. Не беше от този тип хора, когото бихте могли да излъжете.

— Да.

Той поклати глава.

— Не ме вълнува. Бих се заинтересувал, ако беше във форма и готова за работа. Щях да сключа много добър договор с вас, но не се интересувам от хора, които трябва да минат първо през клиниката на доктор Клинси, за да могат да пеят.

И той излезе, като затвори вратата след себе си.

Извадих ролката от магнитофона, сложих я в кутията и я пуснах в джоба си.

— Това е — каза неловко Найт. — Нямахте късмет. Старецът изпитва ужас от наркомани. Дъщеря му е от тях.

— Ако я излекувам, ще прояви ли интерес?

— Без съмнение. Само че първо трябва да се увери, че е излекувана.

Той отвори вратата и ме изпроводи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

I

Когато най-сетне се добрах до хотела, Рима беше излязла. Влязох в стаята си и се проснах на леглото. Бях абсолютно съсипан.

От години не бях изпадал в такава депресия. От калифорнийската компания за грамофонни плочи се бях отправил в RCA. Там също се възхитиха от гласа на Рима, но само докато не им заговорих за аванса от пет хиляди долара, след което така светкавично ме изхвърлиха, че дори не ми оставиха възможността да поспоря с тях.

Посетих и двама от по-крупните агенти, които също така проявиха интерес, но след като чуха, че съм я обвързал с договор, ми наговориха такива неща, че аз самият побързах да се махна.

Капакът беше отсъствието на Рима. Тя знаеше много добре че отивам да се срещна със Ширели, и въпреки това не си беше направила труда поне да ме изчака да види какъв е резултатът. Очевидно предварително беше сигурна в отрицателния изход. Житейският ѝ опит с мен я беше убедил в безполезността на всички мои начинания да се измъкнем от блатото. Тая мисъл ме натъжи още повече.

Бях изправен пред проблема какво да правя по-нататък.

Нямах работа и имах пари само до края на седмицата. Нямах достатъчно дори за билет за в къщи.

Противях се с цялото си същество на тази мисъл, но нямах друг изход. Трябваше да се връщам у дома. Баща ми беше достатъчно деликатен да не ми го натрива на носа. Налагаше ми се да увещавам Ръсти да ми даде назаем за пътните, и после да придумам баща ми да му ги върне обратно.

Идваше ми да си блъсна главата в стената.

Пет хиляди долара.

Ако само успеех да излекувам Рима, знаех, че ще остане под пари. За една година щеше да направи най-малко половин милион, а това означаваше да си гушна петдесет бона; далеч по-добре, отколкото

да се извивам пред баща ми и да му плача на рамото, че не ми е провървяло.

Лежах на кревата и размишлявах, докато се смрачи. Тъкмо вече бях решил да отивам при Ръсти да го моля за някой друг долар назаем, когато чух Рима да се качва по стълбите и да влиза в стаята си.

Зачаках.

След малко тя се вмъкна при мен и застана до леглото ми.

— Здравей — каза тя.

Не отвърнах нищо.

— Какво ще кажеш да хапнем нещо? — предложи тя. — Имаш ли пари?

— Не искаш ли да чуеш какво каза Ширели?

Тя се прозя, разтърквайки очите си.

— Ширели?

— Шефът на калифорнийската компания за грамофонни плочи. Днес следобед бях при него във връзка с теб — не си ли спомняш?

Тя повдигна безразлично рамене.

— Не искам да знам какво е казал. Те всички повтарят едно и също.

— Каза, че ако се излекуваш, ще те направи звезда.

— Е и, какво? Имаш ли някакви пари?

Станах от леглото, отидох до огледалото на стената и се сресвах. Трябваше да правя нещо с ръцете си, за да не я удуша с тях.

— Не, никакви пари нямам, и нищо няма да ядем. Махай се от очите ми! Само като те гледам, и ми прилошава!

Тя седна на ръба на леглото. Пъхна ръка под ризата и зачеса ребрата си.

— Имам малко пари — каза тя. — Ще те заведа да вечеряме. Не съм стисната като теб. Ще хапнем спагети и телешко.

Обърнах се и се втренчих в нея.

— Имаш пари? Откъде ги взе?

— От павилионите на Пасифик. Обадиха ми се тъкмо след като излезе. Имам три часа масови сцени.

— Обзалагам се, че лъжеш. Сигурен съм, че си се вмъкнала в някой тъмен вход заедно с някакъв брадат старец.

Тя се изкикоти.

— Платиха ми за масови сцени. Ще ти кажа и още нещо. Знам откъде можем да вземем тия пет хиляди, за които толкова си блъскаш главата.

Оставих гребена и се втренчих в нея.

— За какво, по дяволите, говориш?

Тя си заглежда ноктите. Ръцете ѝ бяха захабени, а ноктите — черни.

— Петте хиляди за лечението.

— Какво по-точно?

— Знам откъде можем да ги вземем.

Поех си бавно и дълбоко въздух.

— Има моменти, когато страшно ми се приисква да те пребия — казах. — Тия дни така ме изкарваш от търпение, че ще ти посиня задника от бой.

Тя отново се изкикоти.

— Знам откъде можем да ги вземем — повтори тя.

— Чудесно. Откъде?

— Лари Лауенстайн ми каза.

Напъхах ръцете си колкото можах по-надълбоко в джобовете.

— Не се пиши хитра, кучко мръсна! Кой е тоя Лари Лауенстайн?

— Един мой приятел. — Тя се облегна лактите си, изпъчвайки гърди към мен. Изглеждаше съблазнителна колкото чиния замръзнала супа. — Той работи за постановчик-режисьора. Каза ми, че държат повече от десет хиляди долара в кабинета му. Плащат в брой на статистите. Пази ги един нищо и никакъв катинар.

Запалих цигара. Ръцете ми се разтрепериха.

— Какво ме интересува, че държат десет хиляди долара в кабинета на постановчика?

— Мислех, че можем да отидем там и да си услужим.

— Наистина блестяща идея, още повече, че идва от теб. Кое те кара да мислиш, че те няма да имат нищо против да си услужим с тия пари? Не ти ли е обяснявал някой, че вземането на чужди пари се нарича кражба?

Тя набърчи нослето си и повдигна рамене.

— Просто ти предложих. Ако не ти харесва, забрави го.

— Благодаря за съвета. Точно това и ще направя.

— Е, добре. Както искаш. Просто си мислех, че много ти трябват.

— Трябват ми, но не чак дотолкова.

Тя се изправи.

— Хайде да идем да хапнем.

— Отивай ти. Аз имам работа.

Тя се запъти към вратата.

— О, стига. Не съм стисната. Каня те. Не си толкова горд, че да ми откажеш, нали?

— Разбира се, че не съм. Отивам при Ръсти да го моля да ми даде пари назаем, за да се прибера у дома. Приключих вече с теб.

Тя ме изгледа.

— Защо го правиш?

— Останах без работа — обясних търпеливо. — Не мога да живея от въздуха и затова си отивам.

— Можеш да получиш работа в павилионите на Пасифик. Утре има голяма масова сцена. Трябват им хора.

— Така ли? Че как ще се добера до тази работа?

— Аз ще те уредя. Ела утре с мен. Сега да идем да хапнем, че умирам от глад.

Отидох с нея, защото бях гладен и няхах повече нерви да я разубеждавам.

Отидохме в един малък италиански ресторант и ядохме чудни спагети, а за второ имяхме тънки резени телешко изпържени в масло.

По средата на яденето тя ме запита:

— Ширели наистина ли каза, че ме бива да пея?

— Точно това каза. Само да се излекуваш и да си във форма и веднага ще сключи договор.

Тя отмести настрана чинията се и запали цигара.

— Никакъв проблем не е да вземем тези пари. Няма да има никакви пречки.

— Не бих направил такова нещо нито за теб, нито за когото и да било.

— Не искаш ли да се излекувам?

— Затваряй си устата! Върви по дяволите и ти, и твоето лечение!

Някой пусна пет цента в музикалния автомат и Джой Милър запя „Някой от тези дни“. И двамата слушахме напрегнато. Звучеше силно и металическо и често не в тон. Лентата в джоба ми беше къде-къде по-добра от плочата.

— Половин милион за една година — изрече замечтано Рима. — Гласът ѝ не е кой знае какво, нали?

— Вярно, но тя е много по-добре от теб. Няма нужда от лечение. Да тръгваме. Спи ми се.

Рима се изправи до вратата ми след като се прибрахме в хотела.

— Можеш да спиш с мен тази вечер, ако искаш — каза тя. — В настроение съм.

— Е, аз пък не съм — казах и треснах вратата под носа и.

Лежах в мрака и си мислех за всичко онова, което ми беше разказала за парите в кабинета на постановчика. Непрекъснато си повтарях, че трябва да се откажа от тази идея. Вярно, бях паднал много ниско, макар и да не бях стигнал още дъното, но не можех да се отърся от тази мисъл. Само да можех да я излекувам... Заспах с тая мисъл.

На сутринта, малко след осем, хванахме автобуса за Холивуд. Заварихме една голяма тълпа да се точи през главния вход за павилионите на Пасифик и ние се присъединихме към тях.

— Имаме достатъчно време — каза Рима. — По-рано от десет няма да започнат да снимат. Ще отидем при Лари да те запише.

Повлякох се след нея.

Настрани от главния павилион имаше няколко сгради от типа на бунгалото. Пред една от тях се беше изправил един слаб и висок мъж с панталони от рипсено кадифе и синя риза.

Намразих го още в мига в който го видях. Пухкавото му бяло лице беше лошо избръснато. Очите му бяха лукави и близко сложени. Имаше вид на сводник, готов за работа.

Ухили се мръсно на Рима.

— Хей, сладур, идваш да си изкараш дажбата ли? — запита той и после ми хвърли един поглед. — Кой е тоя?

— Приятел — каза Рима. — Можеш ли да го включиш в масовите сцени днес, Лари?

— Защо не? Ще го пъхнем и него в дядовата ръкавичка. Как се казва?

— Джеф Гордън — каза тя.

— Окей. Ще го запиша. — Обърна се към мен. — Иди в павилион номер три, авер. Надолу по алеята, втората сграда от дясната ти страна.

— Ти отивай. Аз ще поговоря малко с Лари — каза ми Рима.

Лауенстайн ми намигна.

— Всички искат да говорят с мен.

Тръгнах по алеята. На средата на пътя се обърнах и погледнах назад. Рима влизаше в офиса с Лауенстайн. Беше я прегърнал през раменете и притиснал плътно и ѝ говореше нещо.

Стоях под горещото слънце и чаках. След някое време Рима излезе и дойде при мен.

— Оглеждах бравата на вратата. Нищо особено. Виж, ключалката на чекмеджето, където държат парите, е малко по-сложна, но ще се справя и с нея, трябва ми само малко време.

Не казах нищо.

— Можем да го свършим още тази нощ. Ще останем тук — продължи тя. — Знам едно място, където можем да се скрием. Ще се наложи да прекараме нощта тук и да се измъкнем на сутринта. Няма да има никакви проблеми.

Колебах се може би половин секунда. Знаех, че ако не поема риска, нямаше да мога да направя нищо. Трябваше да се върна у дома и да призная поражението си. А ако успеях да я излекувам, щяхме да сме богати и двамата.

Единственото нещо, което ми беше в главата в тоя момент, беше, че десетте процента от половин милион щяха да бъдат мои.

— Окей — казах. — Идвам с теб.

II

Лежахме притиснати един до друг под голямата сцена на павилион номер три. Гушихме се така в продължение на повече от три часа, и слушахме трополенето на многобройните крака над нас, виковете на техниците, които подготвяха новото разположение на прожекторите за утрешните снимки, професионалните псувни на режисьора, който изливаше гнева си върху всички, които не правеха това, което той им казваше, а онова, което им казваше да не правят.

Цялата сутрин и следобед ние се трудехме усърдно под палещите лъчи на прожекторите, чак докато се смрачи, заедно с още триста статисти: контингента от хора тъпчещи земята на Холивуд с ефимерната надежда, че някой все щеше да ги забележи някой ден и да ги направи звезди, и ние се потяхме заедно с тях и ги ненавиждахме.

Играехме ролята на публика наблюдаваща борба от шампионата. Изправяхме се и ревахме по даден от режисьора знак. Сядахме и освирквахме. Привеждахме се напред с ужас върху лицата ни. Ревяхме от възторг и накрая вдигнахме във въздуха покрива, когато бледото и мършаво хлапе на ринга, което не изглеждаше способно да скъса хартиена кесия, повали шампиона на гръб.

Повтаряхме всичко това до полуца от единайсет до седем вечерта и това беше първият ден в живота ми, в който нямах сили да се изправа на крака в края на работното време.

Накрая режисьорът се смили над нас.

— Окей, момчета и момичета — излая той през високоговорителя. — Искам ви всички утре сутринта точно в осем със същите дрехи.

Рима ме хвана за ръката.

— Дръж се близо и дам ли ти знак, веднага тръгваш след мен.

Помъкнахме се зад тълпата прогизнали от пот статисти. Сърцето ми щеше да се пръсне в гърдите, но се мъчех да не мисля за това, което ни предстоеше.

Рима каза:

— Оттук — и ме бутна леко отзад.

Плъзнахме се в една алея, която ни изведе до задния вход на павилион номер три.

Не беше трудно да се промъкнем под сцената. Първите три часа се спотайвахме като мишки, уплашени да не би да ни открият, но след някое време, около девет, техниците приключиха работа и си тръгнаха.

Пушеше ни се страшно и на двамата и запалихме по една. В слабия блясък на кибритената клечка я видях как се беше изтегнала до мен в праха. Очите ѝ блестяха и тя сбърчи нослето си към мен.

— Всичко ще бъде наред. Само след половин час.

Едва в този момент страхът ме сграбчи за гушата.

Казах си, че трябва да не съм бил с ума си, за да се забъркам в такава история. Ако ни пипнеха...

Опитах се да прогоня мислите от главата си и казах:

— Какво общо имаш с тоя Лауенстайн?

Тя се размърда неудобно. Май я бях настъпил по някакъв мазол.

— Нищо.

— Не ми разправяй бабини деветини! Как си се запознала с тоя плъх? Изглежда, че е поел щафетата от Уилбър.

— Присмял се хърбел на щърбел! Не си ли виждаш своята мутра? Какво си въобразяваш?

Кокалчетата на юмрука ми побеляха и я блъснах с всички сили по бедрото.

— Не смей да говориш за лицето ми, кучко мръсна!

— Тогава не говори за приятелите ми!

Внезапно ми проблесна пред очите.

— Ами разбира се, как не се сетих! Той те снабдява със стока. И на лицето му е изписано, че е пласъор.

— Причиняваш ми болка!

— Има моменти, когато ми се приисква да те удуша. Значи този плъх те зарежда, нали?

— И какво, ако е той? Все трябва някой да ме снабдява, не е ли така?

— Сигурно съм луд за да се забъркам в такова нещо с теб!

— Ненавиждаш ме, нали?

— Това няма нищо общо с тая работа.

— Ти си първият мъж, който не иска да спи с мен — изрече тя с горчивина.

— Жените не ме интересуват.

— И ти си загазил до гушата като мен, само дето не искаш да си го признаеш.

— Върви по дяволите — казах аз побеснял.

Знаех, че имаше право. Бях загазил още от момента, в който излязох от болницата, и което беше още по-лошо, това беше започнало да ми се услажда.

— И аз ще ти кажа нещо сега — изрече тя меко. — Ненавиждам те. Знам, че си добър към мен и можеш да ме спасиш, и въпреки това пак те мразя. Никога няма да забравя как се отнесе с мен когато ме шантажира с полицията. Внимавай, Джеф. Аз ще си го върна дори и да започнем заедно бизнеса.

— Само опитай да ми свиеш някакъв номер и ще те размажа от бой — казах аз, като гледах злобно към нея в здрача. — Имаш нужда точно от един хубав бой.

Тя внезапно се изкикоти.

— Сигурно си прав. Уилбър редовно ме пердашеше.

Отдръпнах се от нея. Повдигаше ми се от близостта ѝ, толкова беше пропаднала и корумпирана.

— Колко е часът? — запита тя.

Погледнах светещите стрелки на моя часовник.

— Десет и половина.

— Да тръгваме.

Сърцето ми заби бързо и тревожно.

— Има ли пазачи тук?

— Пазачи? Че за какво?

Тя вече пълзеше навън и аз я последвах. След няколко секунди се изправихме един до друг в мрака, близо до изхода на павилиона. Спряхме да се заслушаме.

Не се чуваше никакъв звук.

— Аз ще водя — каза тя. — Върви близо до мен.

Излязохме от павилиона в горещата и тъмна нощ. Имаше звезди, но луната не се беше показала още. Видях я как се спря да се огледа в мрака, също като мен.

— Страх ли те е? — запита тя, като ме приближи. Ненавиждах допира ѝ на слабото и горещо тяло, но гърбът ми опираше стената на

павилиона и не можех да се отдръпна. — Защото мен не ме е страх. Това не може да ме изплаши, но мисля, че ти се страхуваш.

— Добре, страхувам се — казах аз, като я отблъснах. — Сега довольна ли си?

— Няма от какво да се страхуваш. Не могат да ти причинят по-голямо зло от това, което ти вече си причинил на самия себе си. Винаги си го повтарям.

— Ти си луда! Какви са тия дрънканици?

— Хайде — каза тя. — Да прибираме парите и да си ходим.

Тя пристъпи в мрака и аз я последвах.

Цял ден не беше свалила една плетена чанта от рамото си. Чух я да я разкопчава като спряхме пред бунгалото на постановчика.

Стоях близо до нея и се вслушвах в грохота на сърцето ми; усещах как кръвта ми препуска по вените и страхът ме обземаше все по-силно.

Чух я как се справи само за няколко секунди с ключалката на бравата. Изглежда имаше голям опит с тия неща. След малко езичето изщрака.

Вмъкнахме се заедно в тъмния офис. Изчакахме, докато очите ни привикнат с мерзелеещата светлина от звездите, която се процеждаше през откритите прозорци. След няколко секунди от мрака пред нас изплуваха очертанията на бюрото.

Приблжихме се до него и Рима коленичи пред чекмеджето.

— Ти пази — каза Рима. — Няма да отнеме много време.

Треперех неудържимо от страх.

— Хайде да се откажем — казах. — Нека да си тръгваме!

— Не ставай идиот! — каза тя остро. — Нямам намерение да се предавам.

Внезапно мракът се разпръсна. Беше запалила фенерчето и насочи лъча му към ключалката на чекмеджето. После седна на пода и започна да си тананика тихичко.

Сърцето ми щеше да се пръсне всеки момент, докато я наблюдавах как стърже по ключалката.

— Малко е шибано — каза тя, — но след малко ще го оправя.

Не успя да го оправя. Минутите течаха една по една; стърженето започна да ми ходи по нервите. Беше спряла да тананика и сега псуваше полугласно.

— Какво става? — запитах я, като се отдръпнах от прозореца и приближих бюрото да я погледна докъде е стигнала.

— Инати се, но ще го оправя. — Гласът ѝ прозвуча съвсем спокойно. — Остави ме на мира. Трябва да се концентрирам.

— Да се махаме оттук!

— О, стига вече!

Върнах се при прозореца, и изведнъж сърцето ми подскочи в гърлото, като ме остави без дъх.

Вън имаше някакъв мъж. Слабата светлина от звездите очертаваше контурите на раменете и главата му. Взираше се през прозореца.

Не знаех дали ме беше видял. В офиса беше тъмно, но изглежда, че се взираше право в мен.

Раменете му бяха много широки, а на главата си имаше гладка островърха шапка, от която гърдите ми замръзнаха.

— Вън има някой — казах аз, но думите ми не стигнаха по-далеч от пресъхналите ми устни.

Рима каза:

— Отворих го!

— Вън има някой!

— Не чуваш ли какво ти казвам? Вън има някой!

— Скрий се някъде!

Огледах се диво в тъмната стая. Леденостуден пот течеше по лицето ми. Тъкмо се засилих да прекося стаята и вратата се отвори с трясък. Лампите светнаха.

Студената и ярка светлина ме блъсна като с юмрук в главата.

— Само да си мръднал и ще ти пръсна главата!

Глас на ченге: груб, корав и заповеден.

Погледнах към вратата.

Беше изпълнил рамката ѝ с Колт 45 калибър насочен в главата ми. Мощна кафява ръка, стопроцентов полицаи, грамаден, широкоплещест и внушителен.

— Какво правиш тук?

Вдигнах бавно треперещите си ръце. Имах ужасното чувство, че всеки момент ще стреля.

— Аз... аз... аз...

— Дръж си ръцете така!

Той не знаеше, че Рима се беше сгушила зад бюрото. Единствената ми мисъл беше как да я прикрия; трябваше да излезем от офиса преди да я е открил.

Някак си успях да укротя треперещите си нерви.

— Загубих се — казах аз, — и реших да спя тук.

— Така ли? Ще ти осигуря спане на далеч по-безопасно място от това. Ела тук. Приблужи се, бавно и с вдигнати ръце.

Тръгнах към него.

— Стой! — Той се взря в бюрото. — Да не си се мъчил да го отваряш?

— Не... казвам ви...

— Назад до стената! Бързо!

Отдръпнах се до стената.

— Обърни се с лице към нея!

Обърнах се.

Известно време беше абсолютно тихо.

Единственият шум в ушите ми беше този на сърцето ми; и изведнъж стаята се разтърси от гърма на пистолет.

Страхотният трясък в това ограничено пространство ме сгърчи на две. Погледнах през рамото си. Бях сигурен, че пазачът е открил Рима и я е застрелял.

Беше се сгънал на две до бюрото. Хубавата му шапка се бе изхлузила на пода, оголвайки голяма плешивина на тила му. Беше стиснал корема си с кожените си ръкавици, пистолетът му лежеше на пода.

Кръвта се стичаше измежду пръстите му. Внезапно гръмна втори изстрел. Видях блясъка му иззад бюрото.

Пазачът издаде задавено ръмжение; такъв звук издава борецът когато прилага победоносната хватка. После бавно се претърколи и се строполи на пода.

Продължавах да стоя с все още вдигнати ръце, готов да повърна всеки момент.

Рима се изправи зад бюрото. В ръката си държеше димящ 38 калибров пистолет. Хвърли един равнодушен поглед към пазача. Дори не беше загубила цвят.

— Няма пари — каза грубо тя. — Чекмеджето е празно.

Едва я чух какво казва.

Погледнах пазача, проснат в локва от собствената си кръв.

— Да се махаме оттук!

Настойчивата нотка в гласа ѝ ме върна на себе си.

— Ти го уби!

— Иначе щеше да убие мен. — Тя ме изгледа студено. — Хайде, идиот такъв! Все някой трябва да е чул гърмежите!

Тя тръгна към изхода, но аз я сграбчих за ръката и я завъртях към мен.

— Откъде взе този пистолет?

Тя се издърпа рязко.

— О, хайде! Всеки момент ще довтасат тук!

Бездушните ѝ блестящи очи ме ужасяваха.

Някъде далече в мрака зави сирена. Воят ѝ смрази кръвта в жилите ми.

— Хайде, тръгвай!

Тя изтича в мрака и аз я последвах.

Всички павилиони започнаха да светят, мъжки гласове завикаха от всички посоки.

Усетих ръката ѝ в дланта ми като ме бутна в една тъмна алея. Затичахме слепешката в мрака. Сирените не преставаха да вият в нощта.

— Тук!

Тя ме издърпа в един тъмен вход. За миг лъчът на фенерчето ѝ описа кръг по стената и после угасна. Бутна ме и се скрихме зад някакъв голям дървен палет.

Профучаха бързи и тежки стъпки. Мъже крещяха едни на други. Някой изсвири с всичка сила с полицейска свирка и звукът задра оголените ми нерви.

— Давай!

Ако не беше тя, никога нямаше да мога да се измъкна от това място. Беше ужасяващо спокойна и в пълно самообладание. Тя ме поведе по тъмните алеи. Знаеше кога беше безопасно да пресичаме и кога не.

Тичахме задъхано покрай безкрайните здания и просторните павилиони и свирките и гласовете постепенно заглъхваха в мрачината, и накрая спряхме, дишащи на пресекулки, в сянката на едно сграда.

Не се чуваше нищо, с изключение на виещите сирени.

— Трябва да се измъкнем оттук, преди да са дошли ченгетата — каза Рима.

— Ти го уби!

— О, стига! В дъното на алеята можем да се прехвърлим през оградата.

Стигнахме до една десетфутова стена. Спряхме под нея и я огледахме.

— Помогни ми да се кача.

Взех стъпалото ѝ в двете си ръце и я повдигнах. Тя прехвърли единия си крак през стената, приведе се и се взря надолу в мрака.

— Всичко е наред. Можеш ли да се качиш?

Отстъпих малко назад, засилих се, подскочих и се залових за върха на стената. Останах за секунда така, после се набрах и се качих. Скочихме и двамата и се търколихме на някакъв черен път, който обикаляше територията на студиото.

Закрачихме бързо към главния път. От страни бяха паркирани множество коли, собственост на веселящите се в нощния клуб от другата страна на пътя.

— Най-много след пет минути трябва да има автобус — каза Рима.

Чухме воя на приближаващи се сирени.

Рима ме сграбчи за рамото и ме блъсна към един Скайлайнер Форд.

— Влизай бързо вътре!

Плъзнах се в него и тя ме последва.

Едва успя да затвори вратите и две полицейски коли профучаха покрай нас към главния вход на студиото.

— Ще изчакаме тук — каза Рима. — Ще има още. Не трябва да ни видят на улицата.

В това имаше смисъл, макар че инстинктът ми казваше да не спирам.

— Лари! — изрече Рима с отвращение в гласа. — Трябваше да се досетя, че ще обърка всичко. Изглежда, че в края на работния ден карат парите в банката или ги слагат в сейф.

— Не разбираш ли, че ти уби човек? — запитах я аз. — Ще ни засилят и двамата в газовата камера. Откачена мръсна кучка! Искане ми се никога да не те бях срещал!

— Това беше законна самоотбрана — заспори разгорещено тя. — Нямах друг изход!

— Дрън-дрън! Ти го застреля абсолютно хладнокръвно! С два куршума!

— Щях да бъда глупачка, ако го оставех той да ме застреля, нали? Той имаше пистолет в ръката! Това беше законна самоотбрана!

— Това беше убийство!

— О, стига вече!

— До гуша ми дойде от теб. Докато съм жив не искам повече да те виждам!

— Ти си откачен! Та ти искаше парите повече от мен! Искаше да направиш пари с мен! И сега, когато нещата се обърнаха...

— Убийството на човек ли наричаш „обръщане на нещата“?

— О, замълчи най-сетне!

Замълчах. Ръцете ми стискаха с всичка сила кормилото. Паниката ме беше сграбчила. Повтарях си, че трябва да съм бил не с разсъдъка си, за да се забъркам с нея. Само да успея да се измъкна и си отивах у дома да залягам над учебниците си. До края на живота си нямаше да се забъркам в подобно нещо.

Чухме още сирени. Мина още една полицейска кола с цивилно облечени полицаи и след няколко секунди една линейка я последва.

— Процесията свърши — каза Рима. — Да тръгваме.

Тя излезе от колата и аз я последвах.

Закрачихме бързо към автобусната спирка. След две или три минути автобусът пристигна.

Седнахме отзад. Никой не ни обърна никакво внимание. Рима пушеше с поглед вперен през прозореца. Като приближихме булеварда към пристанището тя се разкиха.

ГЛАВА ПЕТА

I

На следната сутрин се разбудих от неспокойния сън малко след седем и се загледах в тавана, като размишлявах върху предишната нощ. Чувствувах се много зле.

Бях спал не повече от три или четири часа. През останалото време пред очите ми бяха пазачът и как Рима го беше застреляла.

Беше се прибрала веднага в стаята си и поне един час от там се носеше подсмърчане и кихане, което ме подлуди. После я чух да излиза и реших че отива на лов за някой мухльо, който да я финансира за поредната и порция.

Бях се унесъл вече, когато я чух да се прибира. Вратата и хлопна, за миг се разсъних, обърнах се на другата страна и отново се унесох.

Слънцето вече облизваше ръбовете на зданието, аз лежах в леглото и се чудех кой път да хвана. Трябваше да напусна града. Не смеех да остана повече. Отивах при Ръсти, взимах пари назаем за пътните и още същия предобед потеглях.

Около единайсет имаше влак.

Вратата на стаята ми внезапно се отвори и Рима влезе вътре. Беше с червената си риза и плътно прилепналите дънки. Лицето и беше бледо, а очите и блестяха неестествено. Явно си беше осигурила порцията.

Застана до леглото ми и ме загледа.

— Какво искаш? — запитах я аз. — Изчезвай оттук!

— Отивам в студиото. Няма ли да дойдеш?

— Да не си полудяла? Няма да се върна там за нищо на света!

Тя ми набърчи нослето си с презрителни очи.

— Нямам намерение да изтървам тая работа. Ако се откажа, друга повече няма да намеря. А ти какво ще правиш?

— Напускам града. Да не би да си забравила, че снощи уби човек, или това за тебе е нещо в реда на нещата?

Тя се захили.

— Те мислят, че ти си го направил.

Подскочих от леглото.

— Аз? Какво искаш да кажеш?

— Спокойно. Никой никого не е убивал. Той е жив.

Отметнах чаршафа и стъпих на пода.

— Откъде знаеш?

— Във вестника пише.

— Къде е той?

— Имаше един до една от стаите.

— Какво стърчиш! Донеси го!

— Взели са го вече.

Исках да я удуша.

— Наистина ли твърдят, че е жив?

Тя кимна с отегчен израз.

— Да.

Пресегнах се за цигара и я запалих с треперещи ръце.
Внезапното облекчение ме остави без дъх.

— Откъде съдиш, че мен обвиняват в убийство?

— Дал е на ченгетата твоето описание. Търсят мъж с белязано лице.

— Разправяй ги на шапката ми! Ти го застреля!

— Той не ме видя! Видя теб!

— Той знае, че аз не съм го застрелял — казах аз, като се опитвах да контролирам гласа си. — Той знае, че аз бях обърнат към стената, когато ти го застреля! Той знае, че не съм го направил аз!

Тя вдигна рамене с отегчение.

— Всичко, което знам, е че полицията издирва мъж с белязано лице. Внимавай къде ходиш.

В тоя момент вече бях готов да разбия тавана.

— Намери ми вестник! Чуваш ли? Веднага ми намери вестник!

— Стига си викал. Да не искаш всички да те чуят? Трябва да хващам автобуса за студиото. Може би ще е по-добре да стоиш тук и никъде да не излизаш.

Сграбчих я за ръката.

— Откъде намери пистолета?

— Беше на Уилбър. Пусни ме! — тя се издърпа рязко. — Не си губи нервите. И по-зле съм загазвала. Ако не си показваш носа няколко дни, всичко ще се оправи. После ще можеш да се измъкнеш от града, но не се опитвай по-рано.

— След като веднъж напипат следите ми, това ще е първото място, където ще довтасат.

— О, престани вече! — Презрителният ѝ тон направо ме подлудяваше. — Голям бълзльо си бил. Сдържай си нервите и ще се оправиш. Толкова ли не можеш да се отпуснеш? Направо ставаш досаден.

Сграбчих я за гушата и я блъснах в стената. После я зашихах по лицето; един, два, три... Не бях много горд от себе си, но не можех да се сдържа. Беше толкова мръсна, че няхах друг отговор на мръсотите и.

Пуснах я и останах до нея, като дишах тежко.

— Страх ме е! — казах аз. — Страх ме е, защото все още ми е останала някаква порядъчност. А ти! Ти не притежаваш нищо такова! Прогнила си до мозъка на костите си! Искане ми се никога да не бях имал нищо общо с теб! А сега изчезвай!

Тя стоеше облегната на стената, лицето и беше станало божурено от ударите ми и очите и искряха от омраза.

— И това няма да го забравя, мерзавце! — просъска тя. — Ще ти припомня много неща, когато му дойде времето! Все някой ден ще изравня резултата! Надявам се онова копеле да пукне и да те видя в газовата камера!

Блъснах вратата на стаята широко отворена.

— Вън! — изревах аз.

Тя излезе и аз затръшнах вратата след нея.

Останах неподвижен дълго време, опитвайки се да успокоя дишането си. Приближих се до огледалото и се вгледах в бялото си и изпито от страх лице. Тънкият белег пресичаше цялата дясна част на челюстта ми. Ако пазачът го беше споменал в показанията си, бях загубен.

Паниката ме държеше здраво. Единствената ми мисъл беше да се отскубна и да се добера до дома си, но ако полицията беше обявила награда за главата ми, излизането ми посред бял ден си беше чисто самоубийство.

Чух трополенето на Кери по стълбите и отворих вратата.

— Ще ми направиш ли една услуга? — запитах я аз. — Донеси ми един вестник, че днес няма да излизам.

Тя ме погледна остро.

— Нямам време, мистър Джеф. Имам работа.

— Важно е. Не можеш ли да вземеш отнякъде? — полагах големи усилия да звуча спокойно. — Опитай се да ми донесеш един вестник, Кери.

— Ще опитам. Да не сте болен?

— Нещо не съм във форма. Донеси ми вестника.

Тя кимна и тръгна надолу по стълбите.

Върнах се обратно в леглото, запалих цигара и зачаках. След половин час вече не можех да се владее. Добре че след малко я чух да трополи обратно по стълбите. Изстрелях се от леглото и спрях до вратата.

Тя ми тикна един вестник и чаша кафе.

— Благодаря ти, Кери.

— Господжата тъкмо го четеше.

— Няма страшно. Благодаря ти.

Хлопнах вратата, сложих кафето на масичката и разгънах вестника на първа страница.

Вървяха обичайните теми за войната. Дата беше 5 август, 1945 година. Според едрите заглавия летящите крепости летели непрекъснато над цялата територия на Япония и залели единайсет града с листовки до цивилното население за предстоящи много интензивни бомбардировки.

Не ме интересуваха заплахите към Япония. Боях се единствено от евентуалната обявена награда за главата ми.

Най-накрая открих съобщението. Беше на последната страница.

Според вестника пазач на павилионите на филмовата компания Пасифик изненадал среднощен грабител и бил прострелян. Пазачът, бивш полицаи, ползващ се с голям авторитет от предишната си работа, се намирал понастоящем в държавната болница в Лос Анджелис. Успял да даде описание на човека, който го застрелял малко преди да изпадне в кома. Полицията търсела човек с белег на лицето под дърво и камък.

Не беше много, но беше достатъчно лошо. За мен.

Внезапно ми прилоша и трябваше да приседна на леглото. Краката ми отказаха опора.

Нямаше да е чудно, ако пазачът починаше накрая.

След малко се облякох. Имах чувството, че може да ми се наложи внезапно да се спасявам с бягство, и исках да съм подготвен. Събрах си куфара и си преброих парите. Бяха ми останали само десет долара и петдесет цента.

После седнах до прозореца и се загледах в улицата.

Малко след дванайсет видях една полицейска кола да спира в далечния край на улицата и четирима цивилни ченгета се изсипаха от нея. Гледката така силно разтупа сърцето ми, че не можах да си поема въздух.

На тази улица имаше четири къщи с мебелирани стаи под наем. Детективите се разделиха и всеки пое по една къща.

Моят беше едър мъжага със шапка от свински бокс, килната на тила и отдавна угаснала пура, ухапана между зъбите.

Наблюдавах го как изкачва стъпалата и чух звънеца като натисна бутона му.

Излязох на площадката и погледнах надолу между етажите.

Видях Кери да пресича фоайето и я чух да отваря входната врата.

Чух го да излая:

— Градска полиция. Търсим мъж, млад, с белег на лицето. Да имате такъв?

Пръстите ми побеляха, вкопчени в перилата. Горещата ми пот направи лака лепкав.

— С белег? — Кери прозвуча съвсем удивено. — Не, сър. Нямаме такъв тук.

Увиснах като парцал на перилата и я благослових.

— Сигурна ли си?

— Да, сър. Сигурна съм. Щях да зная, ако имаме такъв наемател. Но нямаме.

— Тоя момък е търсен за убийство. Още ли си сигурна?

— Нямаме такъв човек с белег тук, сър.

ТЪРСЕН ЗА УБИЙСТВО!

Значи пазачът беше починал!

Върнах се обратно в стаята си и легнах върху леглото. Тресеше ме и се потях обилно.

Времето замря.

Лежах така и се потях може би повече от двацет минути, когато някой почука колебливо на вратата ми.

— Влезте.

Вратата се отвори и видях втренчените в мен очи на Кери. Дебелото и набраздено от бръчки лице беше възбудено.

— Идва един полицай...

— Чух. Влезни и затвори вратата, Кери.

Тя влезе и затвори.

Изправих се на леглото.

— Благодаря ти много. Нямам нищо общо с тая работа, но ти ми спести доста неприятности.

Отидох до дрешника за портфейла ми.

— Това ченге щеше да направи живота ми черен, — продължих аз, като извадих банкнота от пет долара. — Искам да ти дам това, Кери.

Тя не помръдна.

— Не ги искам, мистър Джеф. Излъгах, защото сме приятели.

Заля ме вълна от умиление и ми се дорева. Седнах на леглото.

— Нямам нищо общо с тая стрелба, Кери. Не бих могъл да застрелям никого.

— Не е необходимо да ми казвате. Стойте си спокойно. Искате ли чаша кафе?

— Благодаря ти, нищо не искам.

— Не се тревожете. По-късно ще ви донеса и вестник. — Тя отвори вратата и спря на прага. — Отишла си е — и кимна към вратата на Рима.

— Знам.

— Добре, че се отървахте. Не се тревожете — и излезе.

Малко след пет следобед влезе в стаята ми и пусна вечерния вестник на леглото ми. Беше бледа и разтревожена и ми хвърли продължителен и несигурен поглед, преди да излезе.

Сграбчих вестника веднага щом затвори вратата.

Пазачът беше починал в кома, без да дойде в съзнание.

Съобщението заемаше малко място под военните заглавия, но думите ме блъснаха като с юмрук в лицето.

Полицията продължаваше да издирва млад мъж с белег на лицето; всеки момент щели да го арестуват.

Веднага щом се смрачи, си казах: „Тръгвам!“. Мисълта да остана в тая кутийка дори секунда още направо ме задушаваше, но трябваше да изчакам докато съвсем се стъмни.

Слязох по стълбите до телефонния автомат и се обадох на Ръсти. Толкова хубаво ми беше да слушам грубия му уверен глас.

— Ръсти, загазих. Можеш ли да отскочиш до хотела ми като се стъмни?

— А кой според теб ще се грижи за бара, докато ме няма? — изгрухтя той.

Не бях помислил за това.

— Маже би аз да дойда тогава...

— Много ли си загазил?

— Страшно.

Явно беше усетил паниката в гласа ми, защото каза с успокояващ тон:

— Спокойно. Ще изпратя Сам. Като се стъмни, нали?

— Точно така.

— Окей. До скоро — и затвори.

Върнах се в стаята и зачаках. Проточи се доста и докато слънцето се скрие във във водите на залива и лампите на игралните барове и кораби се запалят нервите вече ме бяха сграбчили здраво.

Малко след девет зърнах стария Олдсмобил на Ръсти да завива иззад ъгъла и когато спря пред къщата, аз вече бях долу и отварях вратата.

Изкачихме стълбите в мълчание. Едва след като се добрахме до стаята ми и затворих вратата, малко ме отпусна.

— Благодаря ти, че дойде, Ръсти.

Той седна на леглото. Пълното му и синкаво от пот лице блестеше, а очите му бяха възбудени.

— Какво има? Да не е заради оная мръсница?

— Да.

Вдигнах вечерния вестник и му го подадох, като му посочих с треперещ пръст съобщението.

Той го прочете с навъсено лице и безизразни очи.

После вдигна поглед към мен.

— За бога, Джеф! Не си го направил, нали?

— Не. Тя го направи. Трябва да не съм бил с всичкия си. Искях да намеря пет хиляди долара за лечението и. Каза ми, че можем да вземем пари от кабинета на постановчика. И аз и повярвах. Отидохме там, вмъкнахме се, но не намерихме пари. Пазачът ме пипна. Тя се беше скрила зад бюрото. Застреля го. — Седнах на изправения стол и скрих лицето си в шепите си. — Беше ме изправил до стената, с гръб към него. Ръсти, кълна ти се, не съм го направил аз.

Той пусна вестника, извади смачкан пакет цигари, подхвърли една на дланта си и я запали.

— Значи си загазил. Здравата. Е, бях те предупредил, нали? Казах ти, че ще ти донесе само мъка.

— Да, каза ми.

— Е, какво мислиш да правиш сега?

— Искам да се измъкна оттук. Ще си ходя в къщи.

— Това е май първото разумно нещо, което съм чул от теб, откакто се познаваме. — Той пхна ръка във вътрешния си джоб и извади един износен портфейл. — Заповядай: веднага щом разбрах на какъв хал си и бръкнах в касата.

Подаде ми пет двадесетдоларови банкноти.

— Не ми трябват толкова много, Ръсти.

— Вземай ги и си затваряй устата.

— Не. Трябват ми само пари за пътни. Това са десет долара. Няма да ти взема и цент повече.

Той се изправи и затъпка банкнотите обратно в портфейла.

— Не е хубаво да пътуваш от гарата в Лос Анджелис. Може да са я завардили. Ще те закарам до Фриско. От там ще хванеш влака.

— Ако ни спрат и ме пипнат с теб...

— Остави това! Хайде, да тръгваме.

И той излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите. Вдигнах куфара и го последвах.

Кери чакаше във фоайето.

— Прибирам се у дома Кери, — казах аз.

Ръсти излезе на улицата и ни остави сами с нея.

— Заповядай — протегнах и последните си две петдоларови банкноти. — Вземи ги.

Тя пое само едната банкнота.

— Това стига за стаята, мистър Джеф. Останалото го задръжте. Ще ви потрябват. Желая ви щастие.

— Не съм го направил аз, Кери. Каквото и да говорят, не съм аз.

Тя ми се усмихна изтощено и ме потупа по рамото.

— Желая ви щастие, мистър Джеф.

Излязох навън в здрача и се качих в Олдсмобила. Още докато затръшна вратата и Ръсти даде газ и колата се стрелна напред.

II

Минаха някъде около десетина минути и аз наруших мълчанието:

— Може да ти изглежда смешно, Ръсти, но сега в ума ми е само как ще се прибера в къщи. Вече си научих урока. Ако успея да се отърва от този хаос, ще си продължа образованието. До гуша ми дойде този начин на живот, ще ми държи влага, докато съм жив.

Ръсти изгрухтя.

— Крайно време беше.

— Чувал си я да пее. Такива гласове като нейния са един на милион. Ако не беше наркоманка...

— Ако не беше наркоманка, ти никога нямаше да я срещнеш. Това е. И се моли повече да не се изпречва на пътя ти.

— Така е. Надявам се никога повече да не я видя.

Стигнахме Сан Франсиско към три часа сутринта. Ръсти паркира до гарата, и докато чаках в колата, отиде да провери за разписанието на влаковете.

Върна се разтревожен.

— Има влак за Холанд Сити веднага след осем; в осем и десет — каза той. — До касата стърчат две ченгета. Може и да не търсят теб, но са там. Ще ги заобиколим. Купих ти билет.

Взех билета и го пяхнах в портфейла си.

— Благодаря ти. Можеш да си тръгваш вече, Ръсти. Ще отида в някое кафе да изчакам до сутринта. Ще ти върна парите. Ти си ми истински приятел.

— Прибираш се в къщи и сядаш да учиш. Не искам да ми връщаш парите. Отсега нататък стой далеч от Лос Анджелис. Сядай си здраво на задника и учи и после работи, така ще ми върнеш дълга си.

Седяхме един до друг в колата, пушихме, задрямвахме, и пак разговаряхме, а часовете лениво течаха.

Малко след седем Ръсти каза:

— Имаме време за едно кафе, и после можеш да тръгваш.

Излязохме от колата и влязохме в един бар. Поръчахме кафе и фъстъци.

Дойде и моментът на раздялата. Взех ръката на Ръсти в моята и я стиснах с всички сили.

— Благодаря ти.

— Остави. Обади ми се, като стигнеш.

Тупна ме по рамото и закричи бързо към колата.

Влязох в гарата притиснал кърпичка до лицето ми да скрие белега.

Никой не ми обърна внимание.

Далеч преди влакът да ме закара у дома се случи нещо, което направи новината за убития пазач на филмово студио да избледнее, все едно че не беше съществувала: събитие с такова грандиозно значение, че всички забравиха за издирвания млад мъж с белег.

Над Хирошима беше хвърлена атомна бомба.

Сътресението от тая вест ми осигури безопасно прибиране у дома.

Докато Япония се предаде, аз вече бях в колежа. Докато светът се заеме със сложния бизнес на следвоенното устройство, аз вече се бях дипломирал като инженер-консултант. Бяха изминали точно две години от деня, в който бях видял Рима за пръв път.

Щяха да минат още единайсет години, докато се появеше отново в живота ми.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА ПЪРВА

I

Много неща могат да се случат за единайсет години.

Като гледам сега назад, мога да кажа че те бяха най-вълнуващите и най-плодотворни в моя живот.

Единственият ми мрачен спомен беше, когато баща ми почина, две години след като се бях дипломирал за инженер-консултант. Помина се от сърдечен удар по време на работа в банката; единственият начин, който той би избрал, ако зависеше от него. Остави ми пет хиляди долара и къщата, която аз продадох. С този първоначален капитал плюс квалификацията ми като инженер с опит започнах съвместен бизнес с Джак Озбърн.

С Джак бяхме воювали заедно в една и съща бойна част във Филипините. Заедно дебаркирахме на плажовете на Окинава. Беше пет години по-голям от мен и беше завършил инженерното си обучение преди да отиде на война. Беше набит, широкоплещест и нисък с пясъчноруса коса, вече започнала да изтънява на тила му, и керемиденочервено лице, обсипано с лунички.

Беше същинска кълбовидна мълния! Работоспособността му беше практически безгранична. Можеше да блъска двадесет часа на ден, да открадне четири часа сън, и да продължи със същата енергия.

Имах голям късмет, че той дойде в Холанд Сити да ме потърси точно по времето когато разполагах с петте хиляди долара от имуществото на баща ми.

Джак дошъл в града три дни преди да ми се обади, и през това време не си губел времето напразно. Разговарял с маса народ, оглеждал и преценявал града и накрая решил, че това е мястото, където един инженер-консултант може да си вади хляба.

И след това връхлетя в едностайния ми апартамент, шибна ми дланта с коравата си и загрубяла ръка и ми се ухили.

— Джеф — каза той — огледах мястото, и реших, че тук ще побия байрака. Какво ще кажеш да станем ортаци?

Така започнахме съвместния бизнес като Озбърн и Холидей.

Холидей беше името на баща ми, а Гордън — фамилията на майка ми, която бях използвал при пребиваването си в Холивуд, тъй като бях доста неуверен в себе си и имах инстинктивното усещане, че мога да се забъркам в нещо много неприятно, което в никакъв случай не бих искал да сервирам на баща ми. Един от ония странни инстинкти, които много често се оправдават.

През следващите три години не свършихме кой знае каква работа, ако не се брояха търкането на столовете в едностайния ни офис, чакането и надеждите. Ако няхахме по някоя скътана настрани парица, щяхме да умрем от глад, но двамата все някак си успяхме да преживеем, макар и трудно. Деляхме стая в мебелирана къща под наем; сами си готвехме. Сами си печатахме. Подреждахме и чистехме офиса без обичайната женска ръка.

И изведнъж стана чудо. Получихме оферта да построим квартал жилищни блокове покрай реката. Конкуренцията беше убийствена, но ние тръгнахме като войници в атака. Свалихме разходите до немислимо ниски цени и ни връчиха контракта. Във финансово отношение печалбата на практика я нямаше, но поне показахме на тия, които се интересуваха от нас, какво струваме.

Бавно и мъчително започнахме да пробиваме пазара, наистина не на такива убийствени условия, но много близки до тях. Усилието да изпълим и оцелеем ни отне повече от две години. Не си мислете, че беше песен. Борехме се със зъби и нокти за всеки цент, нямаше никакви правила, но накрая се добрахме до спасителния бряг.

Разбирахме се чудесно с Джак. Той движеше всички дейности, свързани с пътувания, докато аз се занимавах в офиса. След постигнатия успех вече можехме да си позволим и допълнителна ръка. Наехме Клара Колинс, кльощава стара мома на средна възраст, за която бяхме две откачени хлапета, но която въртеше офиса с ефективност, далеч превишаваща онова, което й плащахме.

След шест напрегнати години в бизнеса започнахме да получаваме редовно поръчки: къщи, бунгала, бензиностанции, дори веднъж ни поръчаха един малък снимачен павилион, но обществените сгради бяха още далеч от нас, а там именно бяха големите пари.

Реших, че е крайно време да обработим кмета на града. Казваше се Хенри Матисън. Бяхме се срещали няколко пъти и хич не изглеждаше труден за общуване. Синът му беше загинал във Филипините и когато научи, че аз и Джак бяхме воювали там, малко се поразмекна, но не чак дотам, че да ни подхвърли някоя крупна поръчка.

Прилежно изпрацахме сметките за всеки граждански проект който биваше обявен, и толкова. По-далеч не можехме да стигнем. Капацитетите с име винаги обираха каймака: три местни фирми, които въртяха бизнеса в околността в продължение на повече от двайсет години.

Именно в този период на упорити усилия от моя страна да се сближа с кмета на града се запознах със Сарита Флеминг.

Сарита завеждаше обществената библиотека на Холанд Сити. Родителите ѝ живееха в Ню Йорк. Беше защитила някаква степен по литература. Когато ѝ предложили работата приела веднага, защото трудно се разбираше с майка си. Беше прекарала в библиотеката две години до момента, в който я посетих, в отчаяното търсене на информация за Матисън.

След като ѝ обясних пределно откровено от какво се нуждая, Сарита надмина себе си в желанието си да ни помогне. Знаеше и кътните зъби на кмета. Съобщи ми, че давал душата си за лов на диви патици, бил доста добър в снимането с любителска кинокамера и обожавал класическата музика. Ловът на диви патици и снимачната дейност бяха доста далеч от мен, но класическата музика ми даваше голям шанс. Сарита ми каза, че направо умираше за клавирните пиеси на Шопен.

Спомена, че имала четири билета за рецитал на Шопен, който се провеждал в Сити Хол, със Стефан Ашкенази на пианото, един от най-великите познавачи на Шопен в света. Тя продавала билетите в библиотеката и запазила четири ей така, просто за всеки случай. Знаела, че Матисън нямал билет и ми предложи да го покана на концерта.

Идеята беше толкова здрава, че аз се втренчих в нея, и за пръв път я забелязах.

Беше висока и стройна, с хубава фигура. Носеше семпла сива рокля, която изтъкваше всичко хубаво по нея. Имаше чудесни кафяви

очи; кестенява коса, разделена в средата и опъната назад, така че да оформя един копrienен кок в горната част на врата ѝ.

Не беше красива, но имаше нещо в нея, което много ме възбуждаше. Само като я гледах, и имах чувството, че беше единствената жена, с която бих могъл да живея, без да се уморя или отегча, и която единствено можеше да ме направи щастлив.

Беше много странно чувство. Блесна в мен като мълния, и тогава проумях, че ако не искам да прекъсна нишката на добрия случай, тя трябваше да стане моя жена.

Попитах я дали не желае да бъде четвъртия човек вечерта: Матисън, жена му, тя и аз и тя прие.

Джак изпадна във възторг, като разбра какво съм замислил.

— Благодаря на бога, че имам партньор с такава култура, — каза той. — Закарай стареца на Шопен и му вземи акъла. Може и да се смили и да ни подхвърли някой контракт, като си мисли, че имате еднакви вкусове.

Обадих се на Матисън и го попитах, дали би имал нещо против, ако покана съпругата му и него на концерт съвместно с моя позната. Веднага прие.

Цялата работа я свърши не Шопен или моя милост, а Сарита. Тя го очарова страхотно, и не само него, а и жена му.

Вечерта беше голям успех.

Като си стиснахме ръцете за лека нощ, той каза:

— Време е да се видим с вас и в офиса ми, млади човече. Наминете утре. Искam да ви запозная с Мерил Уеб.

Уеб беше градският архитект. Той колеше, той бесеше. Никой не можеше да получи контракт без неговата благословия. Дори не го бях виждал.

Чувствувах се като бог, докато карах Сарита до квартирата и. Знаех, че трябва да съм и благодарен до гроб за това и я поканих на вечеря за по-следващата вечер. Прие без колебание.

На следната сутрин отидох в сградата на градския съвет и се срещнах с Уеб. Беше слаб, изсушен и прегърбен мъж, приближаващ шейсетте. Поговори учтиво с мен, разпита ме за моята квалификация и тази на Джак, какво сме свършили досега и неща от този род. Не изглеждаше особено любопитен или заинтригуван. Накрая си

стиснахме ръцете и той каза, че ще се опита да направи нещо, и ако успее, ще ми се обади.

Останах малко разочарован от срещата. Бях кроял надежди, че веднага ще ни подхвърли нещо, по което да започнем работа.

Джак не беше изненадан.

— Не изпускай Матисън. Той казва на Уеб какво да прави. Дръж здраво стареца, и рано или късно, парашутът ни ще се отвори.

От този момент нататък започнах редовно да се срещам със Сарита. Излизахме почти всяка вечер, и след две седмици вече знаех че съм влюбен в нея и искам да се оженим.

Вече си бях стъпил на краката; доходът ми не беше голям, но достатъчен да издържам съпруга. Не виждах защо трябва да изчакаме повече, в случай че тя пожелаеше да обвърже живота си с моя, и я попитах.

Нямаше колебание в отговора ѝ. Когато казах на Джак, той се облегна на стола и лицето му разцъфна.

— Джеф, така се радвам! Крайно време беше някой от нас да стане голяма клечка! И какво момиче само! Ще ти кажа нещо: ако не ме беше изпреварил, щях да ти я грабна под носа като едното нищо! Тя е най-добрата, Джеф, не те пързаям! Момичето е чисто злато! Има златен характер!

Не си мислете, че през всичките тези години не ме беше спохождала мисъл за Рима или за пазача, когото беше застреляла. Не си мислете, че не съм се изправял посред нощ в леглото от кошмарния сън, че тя е вътре в стаята, втречена в мен. Но постепенно с годините и тия спомени започнаха да избледняват и аз започнах да вярвам, че всичко това е минало и ще си остане там.

Много бях размишлявал, преди да помоля Сарита да стане моя жена. Накрая реших, че това е риск, който можех да поема. Тук никой не ме познаваше под името Гордън. Бях се променил значително от времето в Лос Анджелис, макар че белегът не искаше да си отиде, а също и прихлупеният ми клепах. Чувствувах, че Рима беше останала безвъзвратно в миналото и всичко онова, което ни беше свързвало.

Краят на годината ни завари женени. Сватбеният ни подарък беше договор за построяване на новото крило на държавната болница. Беше много сладка работа и се поопаричихме. И всичко това благодарение на влиянието на Матисън.

Това позволи на Джак да се премести в тристайна надстройка, а на Сарита и мен в четиристаен, по-благоприличен апартамент в един по-приличен квартал. И двамата се обзаведохме с по-добри коли и имавме възможност да се забавляваме повече.

Животът започна да става хубав. Усетихме, че най-накрая сме изплавали. И една сутрин телефонът иззвъня и от другия край се обади Матисън.

— Идвай веднага, Джеф — каза той. — Зарязвай всичко. Искам да говоря с теб за една много важна работа.

Това внезапно обаждане пообърка малко плановете ми, но оставих всичко, казах на Клара, че няма да се бавя много и да се обади на Джак, който беше на една строителна площадка, къде да ме намери, и хукнах колкото имах сили към градския съвет.

Уеб беше при Матисън в кабинета му.

— Сядай, момчето ми, — каза Матисън, като ми посочи един стол. — Чува ли си за моста в Холанд?

— Разбира се.

— Тази сутрин уредихме проблема. Осигурихме парите и ще строим.

Беше проект, за който си мечтаеше всеки строителен инженер в страната, а и не само у нас. Предназначението му беше да отклони транзитното движение извън Холанд сити от татък реката. Беше изключително голяма поръчка. По предварителни данни щеше да струва шест милиона долара.

Сърцето ми задумка лудо. Матисън едва ли щеше да ме извика, само за да ми съобщи новината. Зачаках, като ги гледах и двамата.

Матисън ми се ухили.

— Мислиш ли, че можете да го построите с Озбърн?

— Можем да го построим.

— Тъкмо това обсъждахме с Уеб. Разбира се, трябва да мине през комисията, но ако направиш внимателно сметките и им набиеш в дебелите глави, че можеш да построиш моста за по-малко от година, мисля, че ще успея да убедя да ти дадат зелена улица. Всички останали фирми ще се съюзят срещу теб, но аз няма да отстъпя, и ако цената ти е малко по-висока, ще ти го кажа преди комисията да види сметките ти: така ще успееш да получиш поръчката.

През следващите трийсет дни не можах да зърна Сарита дори и за секунда.

Джак и аз не излизахме от кабинета от осем сутринта до три сутринта на следващия ден.

Това беше големият ни шанс да обърнем Времето и ние нямаше да го изпуснем.

Накрая работата нарасна толкова, че помолих Сарита да идва в офиса, за да печата, докато Клара пресмята с калкулатора.

И четиримата не можехме да вдигнем глава.

В края на трийсетте дни изчисленията ни и планът за работа бяха готови.

Отидох при Матисън и му връчих плода на трийсетдневния ни каторжен труд. Каза, че ще ни се обади и това беше всичко.

Минаха три безкрайни, късаци ни нервите месеца и една сутрин телефонът иззвъня и той ме извика при себе си.

— Всичко е наред, момчето ми — каза ми той, докато раздрусваше ръката ми. — Поемайте работата. Не искам да кажа, че всичко мина без борба, но сметките ти бяха верни, и половината комисия беше на твоя страна още от началото. Давай напред. Говори с Уеб. Утре ще има друго събрание. Искам ти и Озбърн на присъствате.

Това се случи точно след десет години, единайсет месеца и две седмици, откакто бях видял Рима за последен път.

II

Не бях си представял какво е да строиш мост за шест милиона долара, до момента, в който в офиса ни влетя Джо Крийди, шефът на отдела по обществените взаимоотношения към градския съвет, и ни обясни с подробности.

Разбира се, вече го бяхме отпразнували, в съвсем тесен кръг — Сарита, Джак, Клара и аз. Изкарахме си чудесно в най-хубавия ресторант на града, имахме вечеря със шампанско.

Що се отнася до мен, бяхме приключили с тържествата и трябваше да започваме работа, но Крийди имаше други идеи.

Той беше едър и широкоплещест мъж с тежко и сериозно лице и приятни маниери. Крачеше неуморно из офиса ни, докато аз Джак си седяхме на бюрата и го слушахме.

— В събота ще има тържествен банкет — каза ни той. — Вие двамата ще бъдете почетни гости. Един от вас трябва да произнесе реч.

Джак се ухили широко и ме посочи с палец.

— Ти си човекът, Джеф. Аз не знам дори как да говоря.

— Аз ще я напиша — каза Крийди. — Разберете се помежду си, аз искам само да се произнесе. Уредил съм да ви покажат по телевизията в неделя в три следобед. Ще ви взема оттук и ще ви закарам в студиото.

— Телевизия ли? — казах аз и почувствувах някаква неувереност. — За какво сме им на телевизията?

Крийди ми се усмихна търпеливо.

— Влагаме шест милиона от парите на града — каза той. — Обществото има право да знае кои са двамата юнаци, които ще им ги похарчат. Няма нищо страшно. Ще ви задавам обичайните умни въпроси и вие ще ми давате обичайните умни отговори. Ще имаме подготвен модел на моста в мащаб и вие ще обясните как се каните да го построите.

Неувереността ми започна да се превръща в несигурност. Миналото ми започна да оживява в паметта ми. Опитах се да се убедя, че няма място за паника. В края на краищата местната телевизия покриваше само окръга; бяхме далеч от Лос Анджелис.

— Подхвърлих на Лайф да направят статия за моста — продължаваше Крийди. — Захапах. Хич няма да е зле да направим една реклама на града.

Несигурността ми мигновено прерасна в паника. Статия в Лайф означаваше да ме види цялата страна. В никакъв случай не биваше да им позволявам да ме снимат за списанието.

Джеф беше на седмото небе.

— Хей, Джеф, май наистина станахме световноизвестни! Крайно време беше. Не сме си давали здравето напразно.

Крийди отвори бележника си.

— Вече сте известни. Сега някои подробности и за знаменитостите. Искам да подготвя интервюто за телевизията. Да разгледаме основните факти: къде сте родени, кои са били родителите ви, образованието ви, участието ви във войната, с какво сте се занимавали след войната, бъдещите ви планове: обичайните дивотии.

Джеф му даде исканата информация, и докато го слушах, започнах да се потя обилно. Трябваше по някакъв начин да прикрия периода ми в Лос Анджелис.

Лесното свърши когато стигнах до момента на изписването ми от болницата.

Крийди запитва:

— Продължили сте учението си и изведнъж сте прекъснали; така ли?

— Да. — Не исках да му сервирам никакви лъжи и затова подбирах внимателно думите си. — Учението ми нещо не искаше да върви. След три месеца оставих колежа и за известно време се шлях насам-натам.

— Така ли? — Стана му интересно. — Къде ходихте?

— Навсякъде. Скитах нагоре-надолу и безделничех.

Той ме изгледа остро.

— От какво живеете?

— Вършех тук-там по нещичко.

Джак също започна да проявява интерес.

— Никога не си ми казвал. Мислех, че през цялото време си бил в бизнеса.

— Около година и нещо кръстосвах нагоре-надолу.

— Това ще придаде допълнителен колорит — каза Крийди. — Къде сте били и каква работа сте вършили?

Започваше да става опасно. Трябваше да го преустановя.

— Предпочитам да не се задълбочавам. Не мисля, че ще е интересно за когото и да било.

Крийди ме изгледа, и вдигна рамене.

— Разбира се, това е ваше право. Какво ще правите с вашия дял от печалбата?

Отдъхнах си. Това беше лесно за отговор.

— Може би ще си купя къща. Или ще си построя.

Крийди затвори бележника си.

— Е, мисля че засега е достатъчно. И не забравяйте за банката в събота.

Той си отиде и ние продължихме работата си. Имахме толкова много, че нямах време да се тревожа за неочакваната публичност. Замислих се в колата на път за в къщи.

И тогава тревогата ме сграбчи.

Започнах да мисля за Рима не като безплатен спомен, а като нещо съвсем реално, което можеше да се появи всеки момент в сегашния ми живот.

Какво щеше да направи, ако забележеше фотографията ми във вестниците и ме познаеше? Щеше да зависи от състоянието и в момента. Може би се беше излекувала и водеше порядъчен начин на живот? А може би вече не беше между живите? Мъчех се да убедя себе си да не се тревожа. Тя беше минало и с малко късмет можеше да си остане там.

Сарита ми беше приготвила вечеря. Страховете ми се изпариха само като я видях как ме чака до бумтящата камина, със шейкър за сухо мартини на масата, и с една атмосфера в стаята, която може да се създаде само от жена любяща своя съпруг.

Притиснах я силно към себе си, с допрени лица, и благодарях на бога, че тя беше моя.

— Изглеждаш ми уморен, Джеф. Как върви работата?

— Съсипващо. Имаме толкова още за вършене. — Целунах я и после се проснах в креслото. — Толкова е хубаво да си в къщи. В събота вечер ще има банкет в наша чест, а в неделя Джак и мен ще ни показват по телевизията.

Тя наля два коктейла.

— Изглежда съм се омъжила за знаменитост.

— Така изглежда, но да не забравяме, че за това трябва да благодаря на теб. — Допрях чашата си до нейната. — Мостът го построи ти.

— Не — Шопен.

След вечерята се настанихме до камината. Аз бях в креслото, а Сарита седеше на пода с глава облегната на коляното ми.

— Не след дълго ще разполагаме с доста пари — казах аз. — Крийди ме попита какво ще правя с тях. Казах му, че може би ще си построя къща. Какво ще кажеш за тази идея?

— Не е необходимо да строим, Джеф. Видях нещо, което ни устройва напълно.

— Видяла си? Къде?

— Това е онази малка къща на симеоновия хълм. На мистър Теръл е. Миналата година ме бяха поканили на вечеря със жена си. О, Джеф! Има си всичко, и не е голяма.

— Кое те кара да мислиш, че се продава?

— Вчера срещнах мистър Теръл. Местят се със жена си в Маями. Тя има нужда от слънце. Разбира се, решението ще го вземеш ти, но трябва да я видиш. Сигурна съм, че ще ти хареса.

— Щом ти харесва, значи ще хареса и на мен. Не знаеш ли колко иска за нея?

— Утре ще му се обадя и ще го питам.

Не бях единственият от фирмата, който се канеше да се охарчи.

Още щом влязох в офиса на следната сутрин и Джак ме посрещна с новината, че си е поръчал Тандърбърд.

— Нека всички да ме видят! — възкликаваше той. — Парите са за да ги харчиш! И е крайно време да си купя нови мебели! Можеш ли да убедиш Сарита да ми помогне в това? Нямам и капчица свободно време.

— Защо не я убедиш сам? Заповядай довечера на вечеря. Мислим да купим къщата на Теръл на симеоновия хълм. Сарита ще говори с него тази сутрин.

— Отвори ни се парашута, авер! Голям шум ще вдигнем! — Той събра и натъпка в куфара си голяма купчина документи от масата. — Трябва да тръгвам. Ще се видим довечера.

Прекарах предобедна в пазарлъци с доставчици за цените. На обяд тъкмо бях захапал сандвича и в стаята влетя Крийди с двама юнаци, единият от които носеше камера Ролайфлекс и комплект за светкавица. Видът на камерата отново ми върна неувереността.

— Момчетата са от Лайф — обясни Крийди. — Дал съм им повечето данни. Искат да ви направят само няколко снимки как работите на бюро. Озбърн наблизил ли е?

Казах им, че е на строителната площадка.

Докато говорех и момъкът с камерата блесна със светкавицата.

— Вижте, не е необходимо да публикувате снимката ми във вестника. Аз...

— Той е срамежлив! — прекъсна ме Крийди, смеейки се. — Разбира се, че е необходимо! Та кой не иска да се види в Лайф!

Фотографът продължи да щрака светкавицата. Проумях, че не мога да направя нищо. Прикрих с ръка белега на лицето си, но това само възбуди интереса на другия момък.

— По време на войната ли го получихте, мистър Холидей?

— Да.

— Бихме искали да го снимаме. Бихте ли обърнали лицето си малко наляво?

— Не искам да го рекламирам — казах сбито аз. — Ако нямате нищо напротив, имам работа да върша.

Видях Крийди да ме гледа с набърчено чело, но не давах пет пари.

Двете момчета размениха погледи, и после оня с камерата тръгна към вратата. Другият каза:

— Били сте в болницата за пластични операции на Холанд Сити, нали така, мистър Холидей?

— Да.

— Трудно ли ви беше?

— Не само на мен.

Той се ухили съчувствено.

— Чувам, че свирите на пиано. Вярно ли е?

— Когато имам време.

Бях забравил за човека с камерата и си бях свалил ръката от белега. Блясъкът на светкавицата показва, че той не беше забравил. Той

излезе от офиса ми, стиснахме ръце с другия момък, каза ми че получил всичко, което искал и излязоха двамата с Крийди.

Това ми провали целия ден. Не ми излизаха от ума снимките, които щяха да се появят в Лайф. Чудех се кой ли от хората които ме познаваха в Лос Анджелис щеше да разпознае Джеф Холидей като Джеф Гордън.

Успях да се преборя с депресията едва когато стигнахме с Джак у дома.

Сарита беше много развълнувана. Била разговаряла с мистър Теръл, който и казал, че освобождават къщата след два месеца и че можем да я имаме, ако желаем.

Беше ни уредила да отидем и да я разгледаме след вечеря.

Докато вечеряхме, Джак разговаряше със Сарита за надстройката си и как искал да я мебелира. Тя му обеща да избере мебелите и да организира превоза и монтажа.

След вечерята и тримата отидохме до симеоновия хълм. Още щом я зърнах щръкнала на хълма с една голяма градина и надвиснала над реката, и си глътнах езика.

Но някъде в ума ми набираше сили сковаващият страх и не можах да споделя много шумно възторга си.

Отвътре беше също толкова съвършена, колкото и отвън. Притежаваше всичко което желаех: три спални, голяма всекидневна, кабинет, кухня с всичките и автоматики за които можеше да си мечтае една домакиня, и едно пристроено барче в патиото^[1], както и голяма тухлена печ за печене на жарава.

Цената беше тридесет хиляди и не беше скъпо.

— Момче! Това място е само за вас двамата! Не можете да намерите по-хубаво! — възкликна Джак.

Той беше прав, разбира се, но нещо сякаш ми подсказа да не бързам. Попитах мистър Теръл дали ще ми даде време да си помисля. Каза че ми дава една седмица да взема решение.

След като Джак си отиде и се приготвихме да си лягаме, Сарита ме запита дали съм харесал къщата.

— Чудесна е, но не искам да прибързвам. Можем да отскочим до Харкорт и да проверим дали не предлага нещо подобно. Спокойно можем да хвърлим един поглед преди да сме се ангажирали

окончателно с Терълови. В края на краищата имаме цяла седмица време.

Следващите два дни минаха много бързо. Работех с пълна пара, а Сарита обикаляше по цял ден в търсене на подходящи къщи. Не намери нищо и я виждах, че не ѝ беше много приятно, дето я карам да търси допълнително. Беше си загубила ума по къщата на Теръл и не можеше дори да си представи, че може да се намери нещо по-добро.

Донесе в къщи един брой на Лайф. Снимката ми заемаше цялата страница и ме изобразяваше седнал зад бюрото ми, като белегът и прихлупеният ми клепах се набиваха силно в очи.

Заглавието беше следното:

„Ветеранът от войната Джеф Холидей планира да си построи своя собствена къща след като завърши моста в Холанд Сити на стойност шест милиона долара. Добър любител пианист, той обича да отпуска духа си след шестнадесетчасовия си работен ден зад бюрото като изпълнява ноктюрните на Шопен.“

Заглавието ме хвърли в паника. Това беше равносилно на самопризнание, защото всеки който ме знаеше като Джеф Гордън, щеше да ме познае без особени усилия.

На следващата вечер се проведе и банкетът. Беше истинско мъчение за мен, но успях да издържа на напрежението и да не се изложам.

Матисън изрече куп хубави неща за Джак и мен. Той каза, че градът ни има доверие. Каза, че е следил успехите ни, каза, че е сигурен, че ще стигнем далеч, че ще направим един чудесен мост, и все в тоя дух.

Гледах Сарита, докато Матисън произнасяше тирадата си. В очите и беше напъплила влага и беше много горда. Усмихнахме се един на друг. Беше един от светлите мигове в моя живот.

В неделя беше срещата в телевизията.

Сарита не дойде в студиото. Каза ми, че предпочита да ме гледа на екрана у дома.

Всичко мина гладко. Идеята на Крийди да демонстрира моста на модел в мащаб беше действително блестяща. Така Джак и аз имаме възможността да обясним как смятаме да организираме работата, и това успокои данъкоплатците, убеждавайки ги че строежът от такъв мащаб изисква и съответните капиталовложения.

По време на интервюто Крийди зададе следния въпрос:

— Не е тайна, че възнаграждението на двама ви за построяването на моста възлиза на сто и двайсет хиляди долара. Какво възнамерявате да направите с парите?

Джак каза:

— След като дам лъвската част на данъчното, с остатъка мисля да си купя кола.

Крийди ме погледна.

— А вие, мистър Холидей, доколкото разбирам, сте запланирали нова къща.

— Точно така — казах аз.

— Вие ли ще я строите?

— Още не съм решил.

— След като има средства да построи мост, къщата едва ли ще му е проблем — вмъкна Джак и всички избухнаха в буен смях.

Веднага щом отдръпнаха камерата от нас Крийди отвори бутилка шампанско и всички пийнахме за успеха. Прииска ми се страшно да съм у дома при Сарита, но не беше учтиво да си тръгна толкова рано.

— Е, момчета, мисля че направихме първата копка на моста — каза Крийди. — Сега довършете останалото.

Стиснахме си ръцете с него.

Приближи ни един от техниците.

— Търсят ви по телефона, мистър Холидей.

— Обзалагам се, че е жена му. Обажда му се да му каже колко хубаво е изглеждал на телевизора — обади се Джак. — Ще те чакам долу.

Двамата с Крийди излязоха от студиото.

Поколебах се за момент, после усетих върху себе си любопитния поглед на техника, отидох до телефона и вдигнах слушалката.

Инстинктивно знаех вече кой се обажда. Оказах се прав.

— Здравей — каза Рима. — Наблюдавах изпълнението ти. Моите поздравления.

Усетих как челото ми се покри със студен пот.

Около мен сновяха много хора. Трябваше да внимавам какво говоря.

— Благодаря ти.

— Значи сега си богат.

— Сега не мога да говоря.

— Не искам такова нещо от теб. Ще те чакам във фойето на хотел Калоуей в десет часа. Ще направиш добре, ако дойдеш.

Чух я да затваря и бавно пуснах слушалката.

Извадих носната кърпичка и изтрих потното си лице. Съзнавах, че съм блед като смъртник и треперя.

— Да не ви прилоша, мистър Холидей?

— Не. Всичко е наред.

— Може би е от горещината от лампите. Изглеждате много зле.

— Ще изляза на чист въздух и ще ми мине.

— Желаете ли да ви съпроводя?

— Не, благодаря... Ще ми мине. От топлината е.

Излязох от студиото и се запътих надолу по стълбите, където ме чакаха Джак и Крийди.

---

[1] Патио (исп.) — задният двор на къщата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

I

Не беше лесно да открия хотел Калоуей. Когато най-сетне се добрах до него, оказа се, че е от ония съмнителни и нечистоплътни заведения със стаи под наем за час, пръснати по цялото източно крайбрежие на реката, и които непрекъснато биваха затваряни от полицията, след което отново ги отваряха, вече с нови управители.

След като оставих Крийди в един ресторант, където трябваше да се срещне със жена си, и Джак в апартамента му, беше станало прекалено късно да се прибирам и после отново да пресичам целия град, за да се срещна с Рима в десет.

Така че се обадох на Сарита и казах, че трябва да отида до офиса, тъй като Крийди иска някои данни, които му трябваха за статията, която пишеше. Успокоих я, че ще хапнем по някой сандвич с него и не съм сигурен по кое време ще се прибера.

Влязох във фоайето на хотел Калоуей няколко минути след десет.

На рецепцията стърчеше някакъв унил и белокос негър. До вратата се кипреше прашна палма в потъмняла бронзова кофа. Заобикаляха я пет бамбукови стола, в които не личеше да беше седано някога. И целият този мрачен декор беше потопен в атмосферата на мизерия.

Спрях и се огледах.

В един ъгъл, в единственото кожено кресло, беше седнала жена в износени дрехи. Гледаше ме втренчено, с висяща от щедро начервените ѝ устни цигара.

В първия момент не можах да я позная. Косата ѝ вече не беше сребърна: беше я боядисала керемиденочервена и подстригала късо в стил „уличник“. Черният ѝ костюм изживяваше последните си дни. Зелената ѝ риза беше груба и избеляла от многобройните пранета.

Закрачих бавно през фоайето сподирян от погледа на стария негър и спрях пред нея. Вгледахме се един в друг.

Изминалите години бяха оставили тежък отпечатък върху нея. Лицето ѝ беше подпухнало, с една нездрава бледност. Изглеждаше по-възрастна за трийсетте си години. Щедро сложеният върху бузите ѝ руж можеше да заблуди може би само нея. Очите ѝ гледаха твърдо; безличните мътни очи на уличница; като камъни потапяни в синьо-черно мастило.

Бях потресен от вида ѝ. При разговора ни по телефона в съзнанието ми беше изплувал образа и такъв, какъвто си го спомнях от момента на раздялата ни. Тази жена тук за мен беше непозната, и въпреки това беше Рима. Дори червената ѝ коса и повехналостта ѝ не можеха да скрият самоличността ѝ.

Следях очите ѝ, които бързо обходиха костюма ми, чантата и обувките ми, и след това отново се върнаха на лицето ми.

— Здравей, Джеф — каза тя. — Отдавна не сме се виждали.

— Да отидем някъде, където можем да поговорим спокойно — предложих аз, като съзнавах че гласът ми звучи дрезгаво.

Тя повдигна веждите си.

— Не бих искала да ти създавам неприятности. Сега си голяма клечка. Ако твоите богати аверчета те зърнат с такава повлекана, могат да си направят някои прибързани заключения.

— Не можем да разговаряме тук. Да отидем до колата ми.

Тя поклати със съжаление глава.

— Тук ще разговаряме. Не се притеснявай от Джо. Глух е като пън. Ще ме почерпиш ли нещо?

— Поръчай си каквото искаш.

Тя се изправи, отиде до рецепцията и дрънна един звънец до негъра, който отскочи стреснато от нея и се начумери.

От една задна врата излезе някакъв едър и дебел италианец с мазна черна коса и няколкодневна четина. Беше с мръсна каубойска риза и още по-мръсни фланелени панталони.

— Бутилка скоч, две чаши и газирана вода, Тони, — каза Рима — и по-бързо.

Дебелакът я изгледа втренчено.

— Кой ще плаща?

Тя ме посочи с глава.

— Той.

Черните му кървясали очи ме обходиха отгоре до долу, после кимна и се върна обратно в задната стая.

Придърпах един от бамбуковите столове и го поставих така, че да съм близко до нея, когато се върне на стола си, и същевременно да наблюдавам входа към фоайето. Седнах.

Тя се върна обратно на стола си. Докато крачеше към мен, успях да зърна бримките ѝ в двата ѝ чорапа; обувките ѝ бяха на път да се разпаднат.

— Е, също като в доброто старо време, нали? — произнесе тя сядайки. — Само дето сега си женен. — Извади пакет цигари ѝ запали една, като издуха дима през ноздрите. — Добра кариера си направил. Като си помисля само, че всички тия години можеше да гниеш в пандела или да си наторил пръстта на затворническото гробище.

Дебелакът се върна с напитките. Платих му сметката, и след като ми хвърли още един любопитен поглед, се скри отново в задната стая.

Тя си наля с несигурна ръка щедра порция от уискито в чашата си, и после бутна бутилката към мен.

Не я докоснах. Гледах я как изгълта на един дъх уискито и после добави вода към остатъка.

— Нямах кой знае какво да разкажеш за себе си, нали? — каза тя като ме гледаше. — Как я караше всичките тия години? Сещаше ли се за мен?

— Мислех за теб — казах ѝ аз.

— Питаше ли се какво правя?

Не казах нищо.

— Пазиш ли още оная лента със записа ми?

Бях я изхвърлил далеч преди да се върна у дома; не исках нищо да ми напомня за нея.

— Загуби се някъде — казах аз с дървен глас.

— Така ли? Жалко. Беше хубав запис. — Тя отпи от чашата си. — Струваше маса пари. Надявах се да си я запазил, та да мога да я продам.

Нещата започваха да се изясняват. Зачаках.

Тя повдигна рамене.

— Загубил си я, но пък си направил много пари, така че няма да е голям проблем за теб да ми я платиш.

— Няма да ти платя нищо — казах аз.

Тя допи чашата и си наля пак.

— И така, сега си женен. Това е нещо ново за теб, нали? Мислех, че жените не те вълнуват.

— Да оставим това настрани, Рима. Не мисля, че този разговор има някакъв смисъл. Ти и аз живеем в два различни свята. Всеки от нас е имал своя шанс.

Тя пхна ръката си под ризата и зачеса ребрата си. Отвратителният ѝ жест ме върна в миналото като с удар.

— Жена ти знае ли, че си убил човек? — запита ме тя, като ме гледаше право в очите.

— Не съм убивал човек — казах твърдо аз. — И остави жена ми на мира.

— Добре, добре, след като си толкова сигурен, че не си го направил, няма да имаш нищо напротив ако отида при ченгетата и им кажа, че ти си го убил.

— Виж, Рима, знаеш не по-зле от мен кой застреля пазача. Ще повярват на мен, а не на теб. Така че се откажи.

— Когато видях снимката ти в Лайф, как си се разположил в онзи офис, направо не повярвах на очите си — каза тя. — Едва успях да стигна за телевизионното ти изпълнение. И така, ще получиш шейсет хиляди долара. Това са страшно много пари. Колко ще ми заделиш от тях?

— И пет цента няма да ти заделя — казах аз. — Това да ти е ясно.

Тя се изсмя.

— О, ще ми заделиш. Ще ме обезщетиш за загубата на лентата. Мисля, че струва шейсет хиляди долара. А може и повече.

— Чу какво ти казах. Ако се опиташ да ме шантажираш, ще те предам на полицията.

Тя си допи чашата. Галеше стъклото и очите ѝ обхождаха лицето ми.

— Запазила съм пистолета, Джеф — каза тя. — Ченгетата в Лос Анджелис ти имат описанието в архивите си. Знаят, че мъжът когото търсят за убийство, е с прихлупен десен клепач и белег на челюстта. Всичко, което трябва да направя, е да отида в най-близкия полицейски участък и да им кажа че ти и аз сме ония, които търсят от толкова

дълго време. Като им връча и пистолета, смъртната ти присъда е осигурена. Без никакви проблеми.

— Не е съвсем така — казах аз. — Ти ще бъдеш обявена за съучастница в убийство дори и да повярват на показанията ти срещу мен. И на теб не ти мърда затвора! Не забравяй това!

Тя се облегна назад и се изсмя с кошмарен и ужасен смях.

— Нещастен дръвник! Да не мислиш, че ме е грижа дали ще отида в затвора? Погледни ме! Имам ли нещо да губя? Аз съм свършена! Нищо не ми остана от оная красота! И една нота не мога да изпея сега! Аз съм наркоманка, и дните ми минават да изкарам някой цент, за да се снабдя с поредната си доза. Пет пари не давам, че ще отида в затвора! Там ще съм по-добре от тук! — Тя внезапно се приведе напред, лицето и погрозня още повече, разкривено и безмилостно. — Но на теб не ти държи да зарежеш всичко и да се пъхнеш в дранголника! Имаш да губиш много, страшно много! Искаш да построиш моста, нали? Искаш да имаш нова къща, нали? Искаш да продължиш да спиш с прекрасната си съпруга, нали? Искаш да си запазиш общественото положение, нали? Ти имаш всичко, а аз нямам нищо. Ако не бъдеш умен, Джеф, ще отидем заедно в затвора. Повярвай ми. Не мисли, че блъфирам. Има ли нещо по-хубаво от парите? Трябват ми и ще ги имам. Ще ми ги дадеш или и двамата отиваме в затвора!

Гледах я, без да отделям очи от нея. В думите и имаше истина. Тя нямаше какво да губи. Беше стигнала дъното. Бях готов дори да ѝ повярвам, че щеше да се чувства по-добре в затвора.

Опитах се да я сплаша, макар и да знаех, че беше безполезно.

— Ще ти друснат най-малко десет години. Какво ще правиш без дрога десет години в килията?

Тя ми се изсмя в лицето.

— А ти какво ще правиш дващест години без прекрасната си съпруга? Не ме е грижа. Може и да ме излекуват. Как мислиш, че съм изкарала през всичките тия години? Как мислиш, че съм си набавяла всеки път дозата? Проституирах. Помисли си за това. Опитай се да си представиш прекрасната си съпруга как се чука всяка вечер с мъже. Ти не можеш да ме сплашиш с приказки за пандела, но аз мога! Там ще бъда в рая в сравнение с това което съм преживяла! Или ми плащай, или отиваме и двамата на топло!

Гледах порутеното ѝ обезформено лице и съзнавах, че няма къде да мърдам. Не можех да се измъкна от обвинението по убийство. Имаше някаква вероятност да отърва въжето, но със сигурност кокалите ми щяха да изгният там. Страхът ми се превърна в кипящ гняв. Бях постигнал толкова много и вече бях на върха! Бъдещето ми беше сигурно до момента в който ми се обади по телефона. Беше ме хванала в капан. Нямах никакъв изход. Сигурен бях, че е планирала да ме изцеди до шушка.

— Добре, добре — казах аз. — Ще ти дам пари. Пет хиляди долара. Повече не мога да намеря. Трябва да знаеш, че имаш дяволски късмет.

— О, не, Джеф. Имаме още сметки за уреждане с теб. Аз не съм забравила как се погаври веднъж с мен. — Тя допря длан до лицето си. — Никой кучи син не може да ме удари, без да си плати за това. Сега диктувам аз. Оная лента ще ти струва шейсет хиляди долара. Тая седмица ще ми дадеш десет хиляди. Още десет хиляди на първо число следващия месец и тридесет хиляди на по-следващия месец и останалите десет хиляди като последна вноска.

Кръвта нахлу в главата ми, но успях да се сдържа.

— Не!

Тя се изсмя.

— Няма да те насилвам, Джеф. Ще те оставя ти да избереш. Аз не блъфирам. Или плащаш, или отиваме в пандела. Такава ми е офертата. Решавай.

Замислих се. Не виждах изход. Не беше ми оставила никакъв.

Знаех добре, че няма да спре дотам. Свършеше ли шейсетте хилядарки, щеше да се върне за още. Единственото спасение от това непрекъснато изнудване беше нейната смърт. Внезапно проумях, че ако не искам да загубя щастието си, трябваше да я убия.

Мисълта за убийството не ме разтърси. За мен тя не беше човешко същество, а изродено, дегенерирало животно. Все едно да смачкаш някое насекомо.

Отворих си табакерата, извадих цигара и я запалих. Ръцете ми бяха абсолютно спокойни.

— Май ме хвана на тясно — казах. — Добре, ще ти дам десет хиляди долара. Утре ще ги имаш. Предлагам ти да се срещнем до хотела утре по същото време и да ти ги дам.

Тя ми се усмихна с усмивка, от която сърцето ми се вледени.

— Знам какво си замислил, Джеф. Не можеш да ме изненадаш. Имах достатъчно време да си блъскам главата, докато ти си гъбясвал от пари. Поставих се на твое място. Запитах се как щях да реагирам, ако се бях озовала в твоето положение? — Тя пусна колелце дим и после продължи. — Щях да се опитам да намеря изход. Нямах да мине много време, докато разбера че той е само един. — Тя се приведе напред и се втренчи в мен. — И на теб ти е дошло същото на ума, нали? Единственият ти изход е да бъда мъртва, и ти вече замисляш убийството ми, нали, Джеф?

Седях неподвижно и я гледах втренчено. Кръвта ми се бе оттеглила от лицето и почувствувах тялото си омекнало и студено.

— И за това съм се погрижила — продължи тя и отвори парцаливата си чанта. Извади парче хартия и ми го запрати в скута. — Ще изпращаш чековете на този адрес. Това е адресът на банката Пасифик и Юнион в Лос Анджелис. Това не е моята банка, но аз съм се разбрала с тях да препращат сметките ми на друго място, което няма начин да научиш. Не поемам никакви рискове с теб. По никакъв начин не можеш да научиш коя е моята банка или къде живея. Така че не си въобразявай, че ще ме убиеш, Джеф, защото повече няма да ме видиш.

Струваше ми огромни усилия да не протегна ръцете си и да я сграбча за гушата, като ѝ прекърша гръкляна.

— Изглежда си помислила за всичко, нали така? — казах аз.

— Така — каза тя. — А сега ми дай портфейла си. Имам нужда от пари. Веднага.

— Можеш да вървиш по дяволите, — казах аз.

Тя ми се усмихна.

— Помниш ли тогава, когато ми издърпа портмонето и ми взе всичките пари, които имах? Дай ми портфейла си, Джеф, или ще се поразходим до най-близкия участък.

Взирахме се злобно един в друг продължително време. Накрая извадих портфейла си и го хвърлих в скута и.

Сутринта бях ходил до банката и имах двеста долара в него. Тя ги извади и после го хвърли върху масата.

Стана, напъха парите в чантата си, пресече фойето, отиде до рецепцията и разклати звънеца.

Дебелият италианец се показва от вътрешната стая и тя му каза нещо, което не успях да чуя. Даде му пари. Той и се ухили, кимна, и отново се прибра в стаята.

Тя се върна при мен.

— Аз си тръгвам. Няма да ме видиш повече, освен ако не се опиташ да ми изиграеш някой мръсен номер. Тази седмица ще изпратиш чека за десет хиляди долара в банката в Лос Анджелис. На първо число идния месец ще ми изпратиш следващия чек за десет хиляди. Следващия месец чека за тридесет хиляди. А на по-другия месец — останалия чек за десет хиляди. Ясно ли е?

— Да — казах аз, като си мислех че трябва да я проследя на всяка цена. Бях сигурен че ако не успея да го сторя сега, нямаше да мога да я открия никога повече. — Но не си въобразявай, че ще бъде толкова лесно, колкото си мислиш.

— Няма ли да бъде?

Дебелият италианец, последван от двама съмнителни типове със широки рамене, се запъти към входа на хотела, където тримата застанаха така, че да не може да мине човек.

Изправих се на крака.

— Помолих момчетата да ти правят компания, докато изчезна — обясни Рима. — На твоето място не бих се заяждала с тях. Кибритлии са.

Двамата мъже бяха едри и яки. Единият беше рус, с кожено яке и кожени кръпки на коленете си. Другият имаше характерното лице на бивш боксьор, покрито цялото с белези. Носеше мръсна бяла риза с навити до лактите ръкави и дънки.

— Сбогом — каза Рима. — Не забравяй нашата малка уговорка или ще се срещнем отново на друго място, което няма да ти хареса.

Тя повдигна един разбричкан куфар, който беше стоял скрит през цялото време зад креслото ѝ, и закрачи през фоайето.

Останах неподвижен.

Тримата мъже ме гледаха, също неподвижни.

Рима излезе от хотела и видях как забърза по стъпалата и се стопи в мрака.

След малко русият юначага каза:

— Да пообработим ли тая круша тука, Батлър? Да се поразкършим малко, а?

Другият изсумтя през счупения си нос.

— Че защо не? Не съм тренирал от седмици.

Дебелият италианец се обади остро:

— Да не сте посмели! Ще стои тук пет минути, и после си тръгва. Никой да не го докосва!

Русият се изплю на пода.

— Окей, ти се шефът.

Стояхме така, докато изтекат минутите. Надхвърлиха доста повече обявените пет, когато дебелакът се обади:

— Хайде, да си продължим играта.

Тримата се затътриха обратно в стаята и ме оставиха със стария негър.

Той ме гледаше, почесвайки се по тила си с голямата си черна ръка.

— Цяло чудо е, че се отървахте, мистър — каза той. — Тия момчета са много лоши.

Излязох в нощта и се качих в колата си.

II

Докато карах към къщи, умът ми работеше трескаво.

Не изглеждаше да има изход от капана. Беше невъзможно да се добера до Рима. Щеше да продължава да ме изнудва необезпокоявано и в пълна безопасност. Щеше да ми измъкне цялата печалба от построяването на моста и нямаше да спре дотам. Бях сигурен, че ще ме изнудва до края на дните ми.

Внезапно разбрах, че къщата на Теръл се превръща в недостижим мираж. Но как щях да обясня всичко това на Сарита?

От тая мисъл гръбнакът ми се вцепени. Намалих и спрях до бордюра.

Не можех да преглътна тая гавра и гореща вълна от гняв ме обзе. Бях длъжен да намеря изход.

Няколко минути стоях и се взирах през стъклото в движещите се автомобили, като се опитвах да отпусна натегнатите ми до скъсване нерви. Накрая се овладях и вече можех да мисля по-спокойно.

Рима ми беше дала адреса на банка в Лос Анджелис. Означаваше ли това, че напуска Холанд Сити и отива в Лос Анджелис или беше просто номер за да ме заблуди?

Трябваше да я открия на всяка цена. Това беше единственият ми шанс за спасение. Трябваше да я открия и да ѝ запуша устата.

Потеглих и подкарах бързо към хотел Риц-Пласа, който се намираше през две улици. Паркирах колата и влязох вътре, като се насочих към бюрото за пътуване.

Дежурното момиче ме дари със сияйната си усмивка.

— Слушам ви, сър?

— Има ли тази вечер полет до Лос Анджелис?

— Не, сър. Най-близкият полет е в десет и двадесет и пет утре сутринта.

— А влак?

Тя взе разписанието, прелисти го бързо и кимна.

— Има влак в единайсет и четиридесет. Ако побързате, можете да го хванете.

Благодарих ѝ и се върнах при колата.

Подкарах бързо до гарата, паркирах и отидох при бюрото за информация. Беше станало единайсет и трийсет. Казаха ми, че влакът за Лос Анджелис тръгва от трета платформа.

Като се озъртах и придвижвах с внимание се добрах до платформата. Сгуших се до един щанд за вестници близо до входа. Вратите бяха още затворени. Една група от хора чакаше. Нямаше и следа от Рима. Гуших се в сянката докато отвориха вратите. След десет минути влакът се изниза. Бях сигурен, че Рима не е вътре.

Върнах се обратно при колата. Беше изстрел слепешката, който не успя да попадне в целта. На сутринта нямаше смисъл да се опитвам отново. Не можех да покрия едновременно летището и гарата. Така или иначе, вероятността да ми е дала адреса на банката, за да ме отклони от следите си, беше по-голяма. Можеше да се скрие където си поиска. Чековете ми щяха да отиват до банката в Лос Анджелис и оттам можеха да ги препращат до който и да е град в страната. На практика беше невъзможно да я открия.

Влязох в колата и подкарах към къщи. На излизане от асансьора погледнах часовника си. Преди пет минути беше настъпила полунощ. Ако имах късмет, можех да заваря Сарита в леглото. Бях в такова мрачно настроение, че не можех да разговарям с нея в този момент.

Но късметът и тук ми беше изневерил. Разбрах още като отключих вратата и видях, че всекидневната свети.

— Джеф?

Тя дойде при мен докато си свалях палтото.

— Здравей, скъпа — казах. — Мислех, че вече спиш.

— Чаках те. Мислех, че повече няма да се върнеш. — Интонацията ѝ ме накара да я изгледам остро. Видях, че беше много развълнувана от нещо. — Искаш ли нещо да хапнеш?

От мисълта за ядене ми се повдигна, въпреки че не бях вечерял.

— Благодаря ти, вечерял съм. Какво има?

Тя обви ръката ми с нейната и ме поведе към всекидневната.

— Преди два часа ми се обади мистър Теръл. Искане веднага да му кажем решението си. Получил е предложение за къщата си. Дават му десет хиляди долара повече. Беше много мил и ми каза, че много иска ние да я получим и продължава да ни я предлага на уговорената цена, но желае да му дадем отговор веднага.

Отместих се от нея и седнах.

Това ме довърши. Не се бях съвзел още от първия удар, и последва вторият, още по-силен.

— Той каза, че ми дава една седмица за размисъл, — казах аз, като си извадих табакерата и запалих цигара.

— Да, скъпи, знам, че ти даде, но това предложение са му го направили само преди няколко часа — каза Сарита, сядайки срещу мен. — Не можем да искаме от него да загуби десет хиляди долара само заради някакви си два дни. Пък и защо да го караме да чака? Нали така или иначе ще я купим? Не можем да намерим нищо по-добро от нея.

— Не — казах аз, без да я гледам — нямам намерение да я купувам, Сарита. Обмислях доста време нещата. Къщата е нещо, което се прави за цял живот. Аз не възнамерявам да се местя оттук. Мястото на Теръл е, разбира се, хубаво, но аз мисля, че най-доброто нещо, което можем да направим, е да изчакаме някъде около година, и да си построим сами. Сигурен съм, че дотогава ще събера още пари. Ще можем да си позволим дори нещо по-добро от бунгалото на Теръл. По-добре е да си построим. Веднага щом приключа с моста, ще направя един проект. Можем да го направим заедно. Ще имаме точно онова, което си поискаме.

Видях как се напрегна, разочарована.

— Но, Джеф, скъпи, на тая цена бунгалото е чиста печалба. Вместо да стоим цяла година в тоя мрачен апартамент, можем да се преместим във вилата, да си построим без да бързаме къщата и после да продадем вилата с печалба.

— Разбирам — казах аз, като с последни усилия сдържах нервите си. — Но аз предпочитам да изчакам. По-добре да забравим за вилата.

— Моля те, Джеф. — Думите ѝ ми причиниха страшна болка и направо полудях, като видях колко дълбоко беше засегната. — Онова място много ми харесва. Моля те, промени решението си. Ако я купим, няма да плащаме повече наем за апартамента. Ще го икономисаме. Така влагаш разумно парите си, а и аз не искам да стоя тук още една година.

— Съжалявам, — казах аз — но няма да купя мястото на Теръл. Хайде да оставим темата, моля те. Уморен съм и ми се спи.

— Но, Джеф, не можеш да го зарежеш просто така. Това е важно и за двама ни. Парите ги имаме. Беше съгласен с мен, че е точно това, от което се нуждаем. Не можем повече да живеем тук. Ще имаш нужда от повече развлечения. Не можем да каним хора в тая дупка. Мъж с твоето положение трябва да има хубава къща.

— Хайде да приключваме, Сарита. Знам какво правя.

Тя ме гледа втренчено известно време и после каза:

— Добре, щом считаш, че така е по-добре и за двама ни... Наистина ли искаш да останем тук?

— Докато си построим.

— Тогава може би ще ми позволиш поне да сменя мебелите. Да се опитаме да му придадем по-добър вид.

— И за това ще поговорим, но по-късно. — Изправих се. — Хайде да си лягаме. Виж кое време е: минава един часа.

— Мистър Теръл ще чака да му се обадим, Джеф. Иска да знае отговора ни още тази нощ.

Бях бесен от безсилието, в което бях изпаднал. Бях започнал вече да се събличам, когато чух Сарита да говори по телефона.

Тя се върна в спалнята, докато аз бях под душа. Сложих си пижамата и отидох при нея. Легнах в леглото и запалих цигара.

Тя отиде в банята и затвори вратата. Това се случваше за пръв път, откакто бяхме женени. Никога досега не беше затваряла вратата, докато се приготвяше за лягане, и значението на това не се изплъзна от съзнанието ми.

Изведнъж ми се прииска да разбера с колко точно пари разполагам в банката. Станах от леглото, отидох във всекидневната и извадих банковата си книжка. Едно бързо пресмятане ми показва, че имам малко под две хиляди долара в брой и осем хиляди в облигации. Щях да начена възнаграждението си за построяването на моста едва след осем дни.

Бяхме започнали да харчим доста усилено, откакто получих контракта за моста. Имаше да се купуват дрехи. Бях подарил на Сарита диамантена брошка. Трябваше да купя нови гуми за колата. Налагаше ми се да се разделя с облигациите за Рима. Това ме оставяше с по-малко от две хиляди долара и купчина неплатени сметки.

Върнах се в спалнята.

Сарита вече си беше легнала с гръб към мен.

Легнах си и угасих светлината.

— Лека нощ, скъпа — казах аз.

— Лека нощ.

Гласът ѝ беше равен и безразличен.

— Съжалявам, Сарита. Повярвай ми, много съжалявам, но трябва да разбереш, че си имам основания — казах аз. — Няма да съжаляваш. Не се разочаровай толкова.

— Не искам да го обсъждам повече. Лека нощ.

Настъпи мълчание.

Лежах и се взирах в мрака. Не се чувствавах добре. След малко умът ми превключи на това, което ме очакваше в най-близко време. Ако исках да спася съвместното ни бъдеще, трябваше да намеря изход от тая мръсотия.

Имах да свърша три неща: да намеря Рима, да намеря пистолета и да се отърва от него, и да и запуша гърлото.

Но как да я намеря?

Сутринта трябваше да изпратя чек за десет хиляди долара на банката в Лос Анджелис. Доколкото виждах, единствената възможност да я проследя беше да се опитам да разузная в банката. Малко вероятно беше да ми дадат адреса и, но може би имаше някакъв начин да ги излъжа?

Размишлявах известно време на тази тема, но накрая стигнах до извода, че нямаше смисъл. Някъде в банката се съхраняваше регистриран адреса на другата банка на Рима и писмените и инструкции за прехвърлянето на постъпилите суми. Трябваше да има някаква, макар и минимална възможност, да се добера до тия данни.

Как можеше човек да се добере до дадена информация в банка, която беше недостъпна през нощта? Това лежеше извън пределите на моите възможности. Само професионален касоразбивач можеше да се вмъкне в банката през нощта, като залавянето му беше почти в кърпа вързано.

След като си блъсках известно време главата, стигнах до извода, че решение е възможно да се намери само след като се запозная с банката. Това означаваше да пътувам до Лос Анджелис.

Спомних си всичките неотложни задачи за утрешния ден и проклех Рима. Нямах друг избор, работата ми трябваше да почака. Трябваше да действам веднага, ако исках да я открия.

Налагаше се да хвана самолета в десет и половина сутринта. Джак щеше да се погрижи за неотложните ангажименти. Нямах представа как ще реагира на думите ми, но трябваше да ги приеме. Имаше малка вероятност Рима да пътува за Лос Анджелис и още по-малката вероятност да е със същия самолет.

Трябваше да се разделя с първите десет хиляди долара. Това щеше да ми осигури три седмици свободно време, преди да ѝ платя втората сума. В рамките на тия двайсетина дни бях длъжен да я намеря и да ѝ запуша устата.

ГЛАВА ТРЕТА

I

Стигнах в офиса преди осем в много мрачно настроение.

По време на закуската Сарита се беше държала спокойно. Разменихме само няколко думи. Никой не спомена бунгалото на Теръл, но то висеше във въздуха между нас подобно на десетфутова ограда.

Прилоша ми само като видях огромната купчина необработена кореспонденция. Пътуването ми до Лос Анджелис означаваше да стоваря непосилно бреме върху плещите на Джак. Беше претрупан с работа на строителната площадка. Днес имаше куп срещи с нашите доставчици.

Не вдигнах главата си от масата в продължение на един час, като поизчистих някои от най-належащите неща, и изведнъж вратата се отвори с трясък и в стаята влетя Джак.

— Здравей, Джеф — каза ми той, като седна на бюрото си. — Осигурих четири булдозера. Веднага започват да разчистват мястото. Вече съм ги задействувал, и сега отивам да видя Купър за бетонобъркачките. Има ли някаква нова поща?

— Още не — поколебах се, и след малко ударих направо. — Виж, Джак, искам да взема два почивни дни.

Той се беше заровил в бумагите си на бюрото и нещо мърмореше под носа си. В първия момент не изглежда да чу въпроса ми, и изведнъж рязко се изправи.

— Какво каза?

Облегнах се назад и се опитах да си придам безгрижен вид.

— Трябват ми два дни. Искам да държиш крепостта, докато се върна.

Той ме изгледа така, сякаш бях полудял.

— Хей! Почакай! Не можеш да направиш това! Не можеш да вземеш почивка в този момент! Какво ти става! Не виждаш ли че пред вратата чакат за среща Коуби, Макс Стоун, Кромби и Казънс?

Изчисленията за стоманата ми трябва още днес! Без теб всичко се проваля!

— Съжалявам, но не мога. Това е моя лична работа, която не търпи отлагане.

Жизнерадостното му лице изведнъж се втвърди и стана яркочервено.

— Пет пари не давам за неотложните ти работи! Строим мост и имаме срок за предаване! Да вървят по дяволите всичките ти дивотии! Оставаш тук и ще си вършиш работата точно както и аз си върша моята!

— Не мога, Джак.

Той прекара ръка през плешивеещата си глава, като не отделяше поглед от мен. Аленият цвят бавно избледня и в разтревожените му очи се вмъкна лукаво и хитро изражение.

— Добре, какво има?

— Лични неприятности — произнесох аз с дървен глас, като избягвах погледа му. — Много е важно, за мен и Сарита.

Той помести някакви документи по бюрото си с навъсено лице и после каза:

— Съжалявам, че избухнах. Боли ме, че имаш такива неприятности. Хайде да говорим направо, Джак. Ти и аз сме партньори. Вложили сме парите си в тая фирма и сме вътре до гушата. Сполучихме да грабнем най-хубавия контракт в града. Ако се провалим, с нас е свършено. Не си прави никакви илюзии за това. Не знам в какво си се оплел, но искам да ти напомня, че от тази работа зависи бъдещето ни — и моето, и твоето. Ако провалим ангажиментите си с тези хора, означава да загубим пет работни дни. Да ти е ясно това. Помисли си само какво ще стане, ако на Матисън му хрумне да ти се обади по телефона и открие, че не си на бюрото. Правя го на въпрос, Джеф, защото никой от нас няма право да вдига главата си от работата най-малко още два месеца. — Той повдигна рамене. — Е, аз казах каквото имах да казвам. Ти решаваеш какво да правиш. Ако вземеш сега почивка, това означава мостът да бъде готов пет дни след срока, което е равносилно на провал, след който никога повече няма да видим поръчка като тази. Знам това, и каквото и да кажеш, няма да промени този факт.

Знаех, че беше прав. Усетих как ме прониза един убийствен импулс, като проумях, че Рима беше разчитала точно на това, беше разчитала, че аз ще бъда прикован към града, така че тя да има време да се укрие на безопасно място и с увереността, че не ще я открия никога.

Поколебах се за момент, и после вдигнах ръце. Бях длъжен преди всичко да помисля за Джак и за моста, даже и това да означаваше да пожертвам себе си. Налагаше се да изчакам. Това щеше да усложни още повече търсенето на Рима и означаваше да се разделя с още десет хиляди долара, но нямах друга алтернатива.

— Прости ми — казах аз. — Съжалявам, че започнах всичко това.

— По дяволите, Джеф! Трябва да останеш тук, иначе сме загубени. Сега, след като се разбрахме, ще ми кажеш ли каква е работата? Не можем един без друг. Не съм толкова сляп, та да не видя, че се е случило нещо много лошо. Трябва да споделяме всичко, особено лошото. Какво е то?

Малко остана да му кажа, но спрях навреме.

Единственият ми изход беше да открия Рима и да я накарам да замълчи. Нямах право да набърквам и Джак в тая работа. Това си беше чисто мой проблем. Иначе щях да го направя съучастник в убийство.

— Това си е изключително мой личен проблем — казах, като избягвах да го гледам в очите. — Благодаря ти много за предложената помощ.

— Както искаш, — каза той, но личеше, че беше наранен и разтревожен. — Няма да те насилвам. Искam само да ти кажа, че ако ти потрябва нещо, каквото и да е то — пари или нещо друго — аз съм насреща. Аз съм твой съдружник. Твоите тревоги са и мои тревоги. Ясно ли е?

— Благодаря ти, Джак.

Погледнахме се един друг, леко смутени, и после той се изправи и започна да събира бумагите си.

— Е, трябва да тръгвам. Вече ме чакат двама души.

След като той излезе, извадих чековата си книжка и написах чек за десет хиляди долара които да бъдат изплатени в полза на Рима Маршал. Пъхнах чека в един плик, адресирах го до банката в Лос

Анджелис и го поставих най-отгоре върху изходящата ми поща. После телефонирах в моята банка и им казах да продадат облигациите ми.

Бях хванат натясно, но не бях изгубил решимостта си да намеря Рима, по възможност преди да се разделя с още повече пари. Ако забиех глава в работата и работех на практика без почивка, можех да си извоювам няколко дни глътка въздух. Имах пред себе си три седмици да изчистя всички писмени въпроси, и да изпреваря колкото мога графика, за да успея да се измъкна за няколко дни: три седмици преди втората вноска.

Залових се за работа.

Съмнявам се дали някой някога да е блъскал така, както блъсках аз през следващите две седмици. Работех като луд.

Сядах на бюрото в пет и половина сутринта и не ставах от него, докато не минеше полунощ. През цялото това време едва ли размених и една дузина думи със Сарита. Сутрин я оставях унесена в сън в леглото и вечер я заварвах унасяща се в сън пак в леглото. Докарах буквално до полудна доставчиците ни. Превърнах бедната Клара в изсъхнал робот с потънали очи. Толкова напреднах с работата си, че Джак започна да изостава.

— За бога, Джеф! — експлодира той на дванайсетия ден. — Никой не ни е сложил вилата на врата да свършваме дяволския му мост идната седмица! Задръж малко топката! Ще извадиш душите на момчетата!

— И ще им ги извадя! — заявих аз. — Изчистил съм абсолютно всичко от моя страна, и излизам в три дни отпуск от утре. Докато се върна, трябва да си ме настигнал. Да имаш нещо против?

Джак вдигна ръце.

— Тъкмо щях да ти го предложа! Сериозно, Джак, не съм виждал досега никой да работи като теб през тия две седмици. Заслужи си напълно трите дни. Окей, върви където искаш, но искам да знаеш само едно нещо: ако си загазил много дълбоко, което е очевидно, то искам да го споделиш с мен.

— Ще се оправя и сам — казах аз. — Все пак ти благодаря.

За първи път се прибрах около единайсет часа, което беше относително рано, като се има предвид обичайното ми време на прибиране през последните две седмици. Сарита тъкмо се приготвяше да си ляга когато влязох.

Бяхме приключили въпроса с вилата на Теръл и отношенията ни отново бяха малко или много предишните: може би не съвсем, но значително по-добре. Знаех, че беше следила с тревога режима ми на работа в последно време.

Чувствувах се на ръба на изтощението, но мисълта за предстоящия лов на Рима ме крепеше на крака.

— Утре рано сутринта заминавам за Ню Йорк — казах. — Имам да уреждам маса неща и няма да ме има три или четири дни. Искам да взема цял куп материали по занижени цени, а това може да се уреди само в Ню Йорк.

Тя ме приближи и обви ръцете си около мен.

— Направо се съсипваш, Джеф. Наистина ли трябва да се блъскаш толкова?

Тя ме погледна в лицето с разтревожени очи.

— Няма страшно. Не беше много леко, но трябваше да изчистя бюрото си, преди да отлетя за Ню Йорк.

— Мога ли да дойда с теб, мили? Не съм ходила в Ню Йорк от години. Много го обичам. Можем да се срещнем като приключиш със служебните си срещи, а докато си зает, аз бих могла да пообиколя по магазините.

Не знам защо не се бях досетил, че тя ще направи най-простото нещо — да поиска да ме придружи. Един дълъг и болезнен момент не откъснах очи от нея, в невъзможност да измисля нещо, каквото и да е, стига само да я разубеди да не идва с мен. Думи не намерих, но може би погледът ми и каза всичко, защото възбудата в очите ѝ изчезна и тя помръкна.

— Съжалявам — каза тя и се извърна, като започна да разстила завивките. — Разбира се, не съм ти нужна да ти се пречкам из краката. Просто не се досетих. Съжалявам, че го споменах.

Поех си бавно и дълбоко въздух. Ненавиждах се затова, че я бях довел до такова състояние. Ненавиждах се, защото знаех, че съм я наранил дълбоко.

— Случаят е такъв, Сарита, че ще съм зает денонощно. И аз съжалявам много, но мисля, че ще е по-добре ако останеш в къщи този път. Следващият път ще е по-различно.

— Да. — Тя прекоси стаята. — Е, мисля че е по-добре да си лягаме.

Едва след като угасих светлината и се настанихме в отделните си легла, тя се обади в мрака:

— Джеф, какво ще правим с нашите пари?

Ако не успееш да намеря Рима и да я убия, щях да ѝ ги дам до последния цент, но това не го казах на Сарита.

— Ще си построим наша собствена къща — казах, но без особено убеждение в гласа. — Ще се повеселим славно, само да приключим с тая лудница около моста.

— Джак си е купил Тандърбърд, — каза Сарита. — Платил е дванайсет хиляди долара за ново обзавеждане и мебелиране на апартамента. А какво сме направили ние с нашия дял от парите?

— Не обръщай внимание на Джак. Той е ерген и не се притеснява особено за бъдещето си. Аз трябва да съм сигурен, че ти си осигурена, каквото и да се случи с мен.

— Означава ли това, че трябва да чакам докато умреш или да остареем преди да похарчим и цент?

— Виж какво... — Раздразненият ми глас дори и на мен прозвуча грубо. — Ще похарчим парите...

— Извинявай. Само питах. Просто ми изглежда странно че заработваш шейсет хиляди долара, и въпреки това продължаваме да живеем по същия начин, носим едни и същи дрехи, не ходим никъде, не правим нищо, и аз дори не мога да те придружа до Ню Йорк. Сигурно съм глупава, но не мога да проумея защо ще се съсипваш заради мен денонощно, и никой от двамата ни да не може да се поразсее.

В главата ми нахлу гореща кръв. Това вече беше прекалено за и тъй обтегнатите ми нерви.

— За бога, Сарита! — изревах аз. — Стига вече! Опитвам се да построя мост! Дори и не съм получил парите още! Ще ги похарчим след като ги взема!

Последва пауза и тя изрече със студен и сподавен глас:

— Съжалявам много. Не исках да те ядосам.

Настана мъртва тишина, продължаваща до безконечност. Всеки от нас знаеше, че другият е буден, не може да заспи, разтревожен и дълбоко наранен.

Сенчестият призрак на Рима се беше изправил между нашите легла, и ни отблъскваше един от друг, застрашаваше нашето щастие.

Бях длъжен да я открия.

Бях длъжен да се отърва от нея.

II

Самолетът ми кацна на летището на Лос Анджелис малко след един часа и аз взех такси до банката Пасифик и Юнион.

През всеки свободен момент, а те съвсем не бяха много, които бях имал през последните две седмици, си бях блъскал главата как да измъкна адреса на другата банка на Рима. Бях сигурен, че Пасифик и Юнион го имаха в регистрите си, и първият ми ход беше да се опитам да разбера как и къде го съхраняват.

С облекчение видях, докато плащах на таксито, че банката беше крупна. Имах страхове да не би да се окаже някакъв малък филиал само с няколко служители, които да ме запомнят. Но тази се помещаваше в голяма сграда с униформен портиер на вратата, и непрекъснат поток от клиенти в двете посоки.

Влязох в голямата зала. От двете страни имаше решетки, зад които стояха банковите касиери. На всяко гише имаше малка опашка от клиенти. Около и зад гишетата имаше просторен проход където чиновниците работеха със сметачни машини. В далечния край на залата видях стъклените кабините за банковите служители.

Приблжих се до една от решетките и се наредих на късата опашка. Мърморейки оправдания се пресегнах и взех една празна бланка от гишето. Извадих от портфейла си десет пет доларови банкноти. След няколко минути пред мен беше останал само един клиент и аз вече имах достъп до щанда. Написах с едри печатни букви в горната част на бланката RITA MARSCHAL, а в долната част на бланката добавих: внасяни от JOHN HAMILTON.

Мъжът пред мен си тръгна и аз бутнах десетте петдоларови банкноти и надписаната бланка под решетката.

Касиерът взе бланката, вдигна гумения печат, и застина намръщен. Вдигна поглед към мен.

Бях се облегнал небрежно на щанда, с поглед встрани от него. Лицето ми беше безизразно.

— Не мисля, че това е правилно, сър — каза ми той.

Извърнах се и го погледнах.

— Какво искате да кажете?

Той се поколеба, погледна още веднъж бланката, и каза:

— Ако обичате, почакайте за момент...

Вървеше така, както се бях надявал, че ще стане. Взе бланката и като се дръпна от гишето, забърза покрай дългия щанд към стълбите, които водеха към галерията. Дръпнах се назад, за да мога да го наблюдавам. Той изкачи стълбите и продължи по прохода към мястото, където пред една голяма машина седеше едно момиче. Заговори я. Тя се завъртя на стола и се обърна към една голяма карта, провесена на стената. Наблюдавах я как движи пръста си по нещо което наподобяваше списък с имена, после се обърна към машината, натисна няколко бутона, и след малко протегна ръката си напред и даде на чиновника един фиш.

Сърцето ми задумка лудо.

Разбрах, че тя управляваше автоматична машина за намиране и попълване на фишове, която доставяше фиша, съдържащ данните на всеки клиент, чрез определена комбинация от клавиши: всеки клиент или клиентка имаха индивидуален номер.

След като комбинацията бъдеше набрана, машината изстрелваше фиша по един улей пред оператора.

Наблюдавах как чиновникът го изучава и след това моята бланка. Той върна фиша на момичето и забърза обратно към мен.

— Има някаква грешка, сър — каза той. — Нямаме сметка с такова име. Сигурен ли сте, че това е името?

Повдигнах нетърпеливо рамене.

— Не мога да се закълна. Това е просто един дълг от игра на бридж. Играх срещу мис Маршал и загубих. Не си носех чековата книжка и обещах да платя дълга си към нея в тази банка. Разбирам, че тя не държи пари при вас, но вие се грижете за всички пари които биват внасяни.

Той ме изгледа.

— Това е вярно, сър, но ако това е клиентката, с която работим, а нейното име не е MARSCHAL. Не може да бъде RITA MARSHALL. Няма ли едно „С“ и две „L“?

— Не мога да гарантирам — казах аз. — Може би е по-добре да проверя. — И добавих след добре премерен размисъл. — За нещастие не знам адреса й. Може би вие можете да ми го дадете?

Той го пое без даже да мигне.

— Ако напишете писмо до банката, сър, ние бихме били щастливи да го предадем по-нататък.

Беше ми пределно ясно, че ще ми отговори по този начин, и въпреки това изпитах разочарование.

— Ще го направя. Благодаря ви.

— Няма защо, сър.

Кимнах му, прибрах парите обратно в портфейла ми и излязох.

Първият етап беше минал успешно. Сега вече знаех къде съхраняват фишовите. Оставаше да се добера до този на Рима.

Едно такси ме закара до скромен и спокоен хотел. Регистрирах се, и веднага щом стигнах в стаята си, се обадох по телефона на банката. Помолих да ме свържат с управителя.

Когато се обади, аз се представих като Едуард Мастърс и го помолих да ме приеме на следващия ден, ако беше възможно, около десет сутринта. Казах че имам делово предложение, което искам да обсъдя с него.

Уговорихме се за десет и петнадесет.

Подлудявах при мисълта, че съм обречен на бездействие до следващата сутрин, но това беше нещо, което не можех да форсирам. Не забравях, че преди тринайсет години полицията в Лос Анджелис беше издирвала мъж с прихлупен клепач и белег на челюстта. Нищо чудно някой усърден ветеран да ме разпознаеше и сега, след толкова години, така че прекарах остатъка от деня във фоайето на хотела и си легнах рано.

На следната сутрин пристигнах в банката точно на минутата.

Веднага ме въведоха в офиса на управителя.

Управителят разтърси сърдечно ръката ми. Беше възрастен и пълен мъж с благ характер. Докато ме ръкуваше, успя да ме убеди, че е много зает и че предпочита направо да минем на въпроса без излишни преамбюли.

Казах му, че представлявам строителна компания. Казах му още, че главната ни кантора е в Ню Йорк и че планираме да открием филиал в Лос Анджелис. Предпочели сме Пасифик и Юнион, и му дадох да разбере, че сме достатъчно крупна фирма. Поисках съвета му за получаване на помещения. Осведомих го, че ще са ни нужни доста стаи, тъй като имаме десет административни служители и повече от двеста души работен персонал. Уверих се, че това наистина го

впечатли. Даде ми името на един посредник по продажба на недвижими имоти, който можел да ме уреди. Казах му, че имаме планове да прехвърлим около два милиона долара от нашата банка в Ню Йорк като за начало. Това също произведе голямо впечатление.

Ще бъде щастлив да направи всичко, което е по силите му, каза ми той. Трябвало само да се обадя и банката щяла да бъде изцяло на наше разположение.

— Няма да има никакви проблеми — казах аз. И след малка пауза продължих. — Има само едно нещо още, което би ме заинтересувало. Виждам, че имате едно съвсем ново офис оборудване. Това е нещо, с което бих искал да обзаведем и нашето седалище. Към коя фирма трябва да се обърна?

— Чандлър и Карингтън са най-добрите — каза той. — Те произвеждат всичкото офис оборудване, от което ще се нуждаете.

— В известен смисъл нашият бизнес е много сходен с вашия — произнесох аз, придвижвайки се внимателно към съдбоносната тема, и заради която разигравах цялата тая комедия. — Имаме клиенти откъде ли не. Трябва да поддържахме непрекъсната връзка с тях. Нуждаем се от една стройна регистрация на информацията ни за тях. Виждам, че имате машина за автоматично каталогизиране. Интересува ме как работи и дали сте доволни от нея.

Имах късмет. Изглеждаше, че машината е обект на особена гордост от негова страна.

— Повече от доволни сме. Признавам, че е малко скъпичка, но ще се изплати със сигурност много скоро.

— Успях само да я зърна отдалеч на влизане — казах аз. — Наистина ли сте доволни от нея?

— Вижте, мистър Мастърс, ако действително се интересувате, ще бъда щастлив да ви я демонстрирам. Работи безупречно. Бихте ли искали да я видите по-отблизо?

Принудих гласа си да прозвучи небрежно.

— Не бих искал да ви създавам безпокойства...

— Та това не е безпокойство, а истинско удоволствие за нас! — възкликна управителят и натисна един бутон върху бюрото си. — Ще извикам мистър Флеминг да ви я покаже.

— Веднага щом осигурим необходимите помещения, ще ви се обадя — казах аз. — Задължен съм ви много за помощта.

Извиканият служител се появи на вратата: усърдно младо момче, пълно със желание да бъде полезен.

— Флеминг, това е мистър Мастърс. Има намерение да открие банкова сметка при нас. Мистър Мастърс се интересува от нашата машина за автоматична каталогизиране. Ще бъдете ли в състояние да му я демонстрирате как работи?

— Разбира се, сър. — Момчето ми се поклони. — За мен ще бъде удоволствие.

Изправих се. Имах усещането, че коленете ми са гумени. Знаех, че ми оставаше още съвсем малко до крайния успех. Стиснахме си ръцете с управителя, още веднъж му благодарих за помощта, и последвах Флеминг по стълбите към машината.

Стигнахме и застанахме до нея.

Момичето, което седеше пред нея, се извърна на стола си и ни погледна въпросително.

Флеминг ме представи и после продължи с обясненията си как работи машината.

— Имаме три хиляди и петстотин най-разнообразни клиенти — каза ми той. — Всеки клиент е заведен под отделен номер. Държим списъка с номерата ето на тая карта.

И той посочи към една голяма карта на стената. Приблжих я и се втренчих в нея, трескаво шарейки по нея с очи. Открих името на Рима. Като нещо нереално ми изглеждаха деловите букви, които изписваха следните данни: Рима Маршал, 2997.

Умът ми буквално попи номера: попи го така, както никога и нищо досега не беше попивал.

— След като имаме номера, — продължи Флеминг — всичко, което ни остава да направим, е да наберем на клавишите номера и фишът мигновено се появява пред нас ето по този улей.

— Това звучи наистина удивително, — казах аз, като се усмихнах, — но дали наистина става така на практика?

Момичето, което слушаше разговора ни, ми се усмихна съжалително.

— Досега не е ставало грешка.

— Демонстрирайте — казах аз, като и върнах усмивката.

— Вземаме първия номер от нашия списък — каза Флеминг. — Това е мистър Р. Ейткън. Неговият номер е 0001. Мис Лейкър, бъдете

така любезна да ми дадете фиша на Мистър Ейткън.

Тя се обърна с лице към машината и натисна клавишите. Машината оживя с бодро жужене и изплю фиша на мистър Ейткън.

— Ето, — каза Флеминг със сияйна усмивка.

Вдигнах ръка.

— Аз съм скептик. Може би този фиш няма нищо общо с мистър Ейткън.

Той ми протегна щастлив картончето.

Името на Ейткън беше напечатано с главни букви в горната част на фиша.

— Да. Наистина е внушително. Май наистина ще инвестирам в една такава машина. Мога ли да опитам и аз?

— Разбира се, мистър Мастърс. Заповядайте.

Наведох се над клавиатурата. Набрах на клавишите 2997.

Сърцето ми биеше толкова лудо, че се уплаших да не го чуе някой от тях.

Машината зажука мелодично. Фишовете прелитаха по металното устройство. Стоях прав, потта се стичаше в очите ми, гледах и чаках, и видях как един самотен бял фиш се плъзна в улея.

Флеминг и момичето се усмихнаха.

— Номерът, който вие избрахте, принадлежи на мис Рима Маршал, — каза Флеминг. — Вижте дали фишът отговаря на номера.

Протегнах ръка и вдигнах фиша.

На него пишеше:

Рима Маршал. Банкова сметка. Санта Барба, кредит 10 000\$.

— Брей, че машина — произнесох аз, като се мъчех да запазя гласа си непроменен. — Е, благодаря ви много за демонстрацията. Точно това, от което се нуждая.

След половин час карах с максималната разрешена скорост кола под наем по крайбрежния път към Санта Барба. Макар и да бях открил селището, вероятността да живее някъде из околността беше много по-голяма, отколкото тази да е в самото градче. Но каквото и да беше, трябваше да я открия на всяка цена, защото времето ми изтичаше безмилостно.

Пристигнах в Санта Барба около пет и половина. Попитах един регулировчик къде се намира банката Пасифик и Юнион и той ме упъти.

Минах покрай нея, но беше затворена. Беше един малък филиал. Паркирах колата и се върнах пеша да я огледам отблизо.

Точно срещу нея, от другата страна на улицата, се намиреше един малък хотел.

Върнах се да си взема чантата и отидох в хотела.

Беше едно от ония окаяни места, което даваше подслон основно на пътуващи търговци.

Дебеланата зад рецепцията ми подаде един молив да попълня регистрационната карта и ме дари с печалната си усмивка за добре дошъл.

Попитах я дали има стая, която да гледа към улицата. Каза, че има, макар че ми препоръчва стаите от другата страна като по-малко шумни.

Казах, че шумът не ме вълнува, и тя ми връчи ключа като ми обясни как да стигна до стаята. Осведоми ме, че вечерята се сервира в седем часа.

Качих се с чантата си по стълбите, намерих стаята, отключих вратата и влязох.

Беше чисто, подредено и далеч от комфортно, но това не ме вълнуваше. Приблжих прозореца и надникнах. Банката беше точно отсреща.

Придърпах един стол и седнах до прозореца, като загледах решетката на входната врата.

Кога ли идваше в банката?

Бях наясно, че не мога да си позволя същия трик както при филиала в Лос Анджелис, за да погледна тукашния й фиш. Само да усетеше и най-слабия признак, че съм й по следите, и щеше да се замете някъде вдън земя и трябваше да започвам всичко отначало.

Съществуваше някаква вероятност, че ако стоя на прозореца и наблюдавам входа на банката, мога да я видя и да я проследя до мястото където живее.

Щеше обаче да отнеме много време, а трябваше да съм седнал на бюрото в други ден осем сутринта. Нямах право да закъснявам, дори и един ден. Молах се да имам късмет и да я зърна.

Трябваше да си отворям очите на четири, като ходех по улиците. Всичките ми планове щяха да отидат на кино, ако тя ме видеше първа. Така че реших да не поемам никакви рискове и да си остана в хотела.

Разопаковах си багажа, взех душ, смених дрехите си, и слязох долу във фоайето. Нямах и жива душа. Прелиствах няколко минути телефонния указател с илюзорната надежда да открия телефона и адреса на Рима. Напразно.

Върнах се в стаята си и се изтегнах на леглото. Нямах какво да правя, докато банката отвореше сутринта в девет.

Часовете се влачеха като охлюви.

Като стана време за храна, слязох в ресторанта, където ми поднесоха безрадостна вечеря, лошо сготвена и сервирана с безразличие.

Прибрах се в стаята и си легнах.

Сутринта на закуска казах на дебелианата че имам много за писане и планирам да работя в спалнята.

Каза ми, че няма да ме безпокоят.

Върнах се в стаята, придърпах стол и седнах до прозореца.

Банката отваряше в девет часа. Беше очевидно, че не е от най-натоварените. Първите два часа влязоха всичко на всичко петима човека. По-късно потокът малко се поусили, но не чак дотам. Седях и не отделях очите си от входа.

Предадох се чак когато затвориха вратата на банката. Изпаднах в такава депресия, че ми идеше да си прережа гърлото.

Трябваше да си тръгвам на другия ден сутринта и ми беше пределно ясно, че шансовете ми да я открия преди да направя втората вноска бяха равни на нула.

Остатъкът от вечерта прекарах, като си блъсках главата в търсене на някакъв друг начин да открия Рима, но всичко беше напразно.

Нямаше смисъл да кръстосвам улиците с надеждата да я видя.

А и не беше никак безопасно. Тя можеше да ме зърне далеч аз преди да успея направя същото и да се покрие.

И тогава изведнъж ми хрумна нещо. Запитах се какво ли ще стане ако наема детективско бюро да я издири?

Няколко минути бях толкова въодушевен от идеята, че малко остана да хукна надолу да потърся указателя на специализираните учреждения, за да намеря името и адреса на някоя детективска агенция, но овреме се спрях.

Когато я откриех, аз щях да я убия.

В детективската агенция щяха да ме запомнят. И щяха да информират полицията, че аз съм ги наел да я проследят и открият, и полицията щеше да хукне подир мен.

Не, никой не трябваше да застава между мен и Рима. Не можех да очаквам помощ от никого. Бях длъжен да се справя сам.

И тогава, както си лежах в леглото, внезапно проумях, че проблемът не беше само да я намеря, но и да я убия по начин, абсолютно безопасен за мен.

Мисълта, че ще я убия, изобщо не ме трогваше. От едната страна беше бъдещето ни със Сарита, а от другата дегенериращия живот на Рима. Но трябваше да го изпирам така, че никой да не може да го свърже с мен.

Беше ли се доверила на някой, че ме изнудва? Отново въпрос, отговора на който трябваше да открия сам. Цялото начинание започваше да се обгръща от една кошмарна атмосфера: една трудност водеше до втора, тя пък на свой ред до трета.

Най-належащото беше да я открия.

И тогава обстоятелствата щяха да ми подсказат най-удобния начин за нейното ликвидиране.

И трябваше да съм много, много сигурен, че не могат да докажат причастността ми към него.

На следващата сутрин взех самолета до Холанд Сити и влязох в офиса ни малко след единайсет.

Джак говореше по телефона. Щом ме видя и каза:

— Ще ти се обадя след малко. Да. След десет минути. Налага се спешно да прекъснем... — и хлопна слушалката.

Той ме погледна и веднага разбрах, че се е случило нещо лошо. Беше блед; очите му бяха хлътнали и с дълбоки сенки, сякаш не беше спал няколко дни, и от изражението на неговото иначе вечно ухилено лице ледени тръпки полазиха по гърба ми.

— От къщи ли идваш, Джеф?

— Не. Току-що слизам от самолета.

Пуснах куфара на пода и хвърлих шлифера на един стол.

— Строших телефона, докато се мъча да те открия — каза Джак с дрезгав и несигурен глас. — Къде беше, по дяволите?

— Какво има?

Той се поколеба, после бавно се изправи.

— Сарита...

Сърцето ми спря за секунда и после се втурна да наваксва.

— Какво?

— Лошо, Джеф. Стана злополука... Търсих те навсякъде, където мислех, че можеш да бъдеш.

Изстинах и затреперих целият.

— Не е мъртва?

— Слава богу, не, но е ударена много лошо. Някакъв пиян шофьор блъска колата и. Страхувам се, че е пострадала много тежко, Джеф.

Стоях втренчен в него. Чувствувах се празен, студен и много самотен.

— Кога се случи?

— Сутринта, когато тръгна. Отишла да пазарува. Пияницата навлязъл в насрещното движение...

— Джак! Кажи ми, много ли е зле?

Той заобиколи бюрото и ме стисна за рамото.

— Правят всичко, каквото могат. Не можем да направим нищо, освен да чакаме. Не можеш да я видиш. Никой не може да я види. При първата промяна и ще ни се обадят незабавно. Има шанс, макар и малък...

— Къде е?

— В държавната болница. Но виж...

Изхвърчах покрай побледнялата Клара към асансьора в дъното на коридора. Не знам как стигнах до улицата и замахвах като луд за такси.

— Държавната болница — извиках аз, като се хвърлих в колата. — И бързо!

Шофьорът само погледна лицето ми, затръшна вратата, включи направо на втора и изстреля таксито като ракета, пренебрегвайки светофарите, докато аз седях отзад със стиснати юмруци върху коленете.

Мислех си, че докато съм преследвал Рима, съществото, което ми беше най-скъпото нещо на света, е лежала между живота и смъртта в болнично легло. Ненавистта ми към Рима достигна такива предели, че само смъртоносен студ можеше да се сравнява с нея.

След десет минути лудешко каране стигнахме в болницата.

Докато плащах, шофьорът само ме запитва:

— Вашата съпруга ли е?

— Да.

Затичах се по стълбите, като вземах по три стъпала наведнъж.

Шофьорът ми извика след мен:

— Господ да ти помага, авер! Господ да е с теб!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

I

Доктор Уайнборг беше висок, прегърбен мъж, с голям орлов нос, чувствителна уста и тъмни, ясни очи на евреин, познал страданието.

Още щом казах името си на дежурната на рецепцията сестра и тя ме заведе веднага в кабинета му. Седях и го гледах, докато слушах гърления му глас.

— Трябва да чакаме, мистър Холидей. Направил съм всичко възможно за съпругата ви — за сегашния момент. За нещастие ви нямаше, когато я приемахме. Половин ден беше в съзнание и непрекъснато питаше за вас. Сега е в безсъзнание. Дали ще се свести, зависи от многобройни фактори. Точно това искам да обсъдя с вас. Мозъкът ѝ е претърпял няколко наранявания. Познавам човек, който е специалист тъкмо по този вид операции. Те са много опасни и трудни, но той досега почти винаги е имал успех. Мисля, че шансът ѝ с него е петдесет на петдесет. Таксата на доктор Гудийър е три хиляди долара. Ще има и допълнителни разходи, разбира се. Ще ви се наложи да осигурите най-малко пет хиляди долара, и пак няма да има твърда гаранция за успех.

— Не ме интересува колко ще струва — казах аз. — Свържете се с Гудийър. Имате пълен картбланш.

Той вдигна телефона и поиска да го свържат с резиденцията на Гудийър.

Минаха няколко минути докато получи връзка и още няколко да убеди дежурния на рецепцията при Гудийър, че случаят е спешен. Кръвта ми изстина като го слушах как описва нараняванията на Сарита. Не разбрах и половината от това, което обясняваше, но и останалото ми беше достатъчно.

Дежурният му каза, че ще му се обади, и той затвори телефона.

— Всичко ще бъде наред, мистър Холидей. Той никога не е отказвал при такива спешни случаи. Ще дойде.

— Мога ли да я видя?

— Няма да има голяма полза. В безсъзнание е.

— Няма значение, искам да я видя.

Той ме гледа известно време, после вдигна рамене.

— Елате с мен.

Поведе ме по коридорите, през въртящи врати, и по едни стълби стигнахме до една врата, пред която един едър тип седеше на стол и пушеше.

Мъжът, който беше стопроцентов полицаи, ме изгледа без особен интерес, но се обърна към Уайнборг.

— Искам да говоря веднага с нея, щом дойде в съзнание. Не можем да задържаме оня боклук вечно.

— И това ще стане — каза Уайнборг, като завъртя дръжката и отвори вратата.

Стоях до леглото и гледах Сарита. Главата ѝ беше скрита цялата в превръзки. Завивката ѝ — издърпана до самата брадичка. Приличаше на мъртва, толкова смалена, восъчна и бледа изглеждаше.

До леглото и дежуреше сестра. Тя се изправи и погледна Уайнборг. Поклати глава отрицателно: тайните знаци между сестра и лекар.

Това беше най-мрачният момент в живота ми. Стоях пред леглото ѝ я гледах с отчаяното чувство, че никога повече нямаше да ми проговори, да ме погледне и да ме прегърне.

Телефонът звънеше, когато се прибрах и отворих вратата.

Вдигнах слушалката.

Беше кметът Матисън.

— Джеф? Непрекъснато се мъча да се свържа с теб. Джак ми каза, че си отишъл в болницата. Как е тя?

— Все същото. Намериха мозъчен специалист. Ще я оперират.

— Хилда и аз непрекъснато мислим за теб. Можем ли да ти помогнем с нещо?

Благодарих му с равен и безцветен тон, и му казах че може единствено да ѝ помогне неврохирургът, от когото зависеше всичко.

— Ще ти трябват пари, Джеф. Разговарял съм вече с комитета. Съгласни са да ти изплатят веднага половината възнаграждение. Утре ще бъдат преведени в банковата ти сметка тридесет хиляди долара. Трябва да я спасим! Тя е най-прекрасната, най-добрата...

Нервите ми не издържаха.

— Благодаря ти — казах и затворих.

Закрачих напред назад. Така ме завари и звънецът на входната врата.

Беше Джак.

— Как е? Има ли новини?

Казах му за неврохирурга.

Той се просна в едно кресло и заразтрива очите си с юмрук.

— Знаеш как се чувствавам след всичко това. Не бих искал да ти говоря тъкмо сега. Но ме изслушай, нека поговорим по същество. Нейното, твоето и моето бъдеще зависят от това, дали ще успеем да построим този проклет мост. Слушай какво ще ти предложи. Намерих едно младо момче, току-що завършило колежа, което може да поеме работата ти. Не си оставил много за вършене и той може да я продължи. Ти трябва да си близо до болницата. Момъкът и аз можем да въртим офиса поне за месец. Това ще ти даде време да се стегнеш и да бъдеш близо до Сарита. Окей?

— Добре, но само ако си сигурен, че ще се справи.

— За един месец — да, но после трябва вече ти да поемеш работата. Между другото, Джеф, ако ти потрябват пари, аз съм насреща.

— Благодаря ти — казах аз. — Ще се оправя.

— Е, добре, че надникнах. — Той се изправи. — Да тръгвам, че имам работа до гуша. Не се тревожи, млада е. Ще видиш, че ще се измъкне. Нещо да ти помогна?

— Не, благодаря ти. Ако ти потрябвам, тук съм. Казах в болницата да ме търсят у дома. Няма смисъл да чакам там.

— Така е. Е,... — Виждах, че искаше да тръгва. Най-важното нещо в моя живот беше Сарита, но в неговия това беше мостът. Разбрах го много добре, но в момента не давах пет пари дали щяхме да го построим или не.

— Спокойно, Джеф. — Той тръгна към вратата, спря внезапно и се извърна. — Оправи ли се с оня проблем? Нещо да ти помогна поне за него?

— Всичко е наред.

Той кимна и излезе. Тежките му стъпала задумкаха по стълбите. Бързаше много.

Запалих цигара, но след две дръпвания я смачках в пепелника.

След осем дни трябваше да изплатя на Рима следващите десет хиляди долара. Тридесет дни след тая дата трябваше да и изпратя още тридесет хиляди. Бях сигурен, че и след това нямаше да спре. Щеше да ме дои, докато ме съсипе окончателно. Нямах намерение да се разделям дори и с един долар, като имах предвид какви ще бъдат разходите по лекарите и болницата, и едновременно с това не можех да не плащам на Рима. Тя беше толкова превъртяла, че нямаше да й струва нищо да ме изпее в полицията, и аз щях да се озова в килията точно тогава, когато Сарита щеше да има най-голяма нужда от мен.

Крачех неспирно напред назад и се чудех как да постъпя. Не можех да оставя Сарита в това състояние и да пътувам да Санта Барба, но трябваше да направя нещо.

Накрая реших да помоля Рима за отсрочка.

Написах ѝ писмо. Обясних ѝ за нещастния случай със Сарита. Казах ѝ, че докато не разбере на колко ще възлязат разноските по лечението, не мога да ѝ пратя нищо, но по-късно ще се издължа.

Не знам какво ме караше да мисля, че тя ще прояви милосърдие. Може би защото бях в такова състояние, че не можех да разсъждавам адекватно. Ако само за един момент ми беше проблеснало кого призовавам за милост, никога нямаше да изпратя писмото.

Дадох на портиера да изпрати писмото експресно още същата вечер. Рима щеше да го получи в друг ден, ако банката в Лос Анджелис го препратеше веднага.

Обадиха ми се от болницата около осем часа и ми съобщиха че е пристигнал доктор Гудиър, като ме помолиха да тръгна веднага, ако ми е удобно.

Доктор Гудиър беше къс дебелак с плешива глава и делови маниери.

Каза ми, че възнамерява да я оперира веднага.

— Не искам да храните никакви илюзии, мистър Холидей — произнесе той. — Вашата жена е в много тежко състояние. Операцията ще бъде много трудна. Честно казано, шансовете ѝ не са особено големи, но ще направя каквото мога. Мисля, че трябва да останете тук.

Следващите три часа бяха най-дългите и най-ужасните в моя живот. Около десет дойде Джак и седна до мен в чакалнята. Не разменихме даже и дума. Малко след това влязоха и Матисън със

съпругата си. Мисис Матисън докосна рамото ми като минаваше край мен. И двамата седнаха и зачакаха заедно с мен.

В дванайсет трийсет и пет една сестра се появи на вратата и ме повика.

Никой не каза нищо, но когато се изправих и прекосих стаята, разбрах, че се молеха за Сарита.

В коридора видях Клара седнала на един стол да притиска кърпичка до очите си. На стената се бяха облегли смутени бригадирът и четиримата ни булдозеристи. И те бяха дошли да чакат заедно с мен.

Последвах сестрата до офиса на доктор Уайнборг.

Доктор Гудийър пушеше с внезапно остарял и изнемощял вид, положил дебелия си ръце на ръба на бюрото, а доктор Уайнборг стоеше до прозореца.

— Е, мистър Холидей, — каза Гудийър, — операцията мина успешно. Сега, разбира се, зависи от това как ще понесе последствията. Със сигурност мога да ви кажа, че ще оживее.

Но в тона му и в атмосферата на стаята имаше нещо, което ме предупреди, че е още рано да се радвам.

— Добре, а по-нататък?

Гласът ми беше надебелял и дрезгав.

— Нараняванията на мозъка са значителни — произнесе спокойно и отчетливо Гудийър. — Но макар че ще живее, дължен съм с мъка да ви уведомя, че тя до края на живота си ще остане инвалид. — Той направи пауза, лицето му помрачня и се извърна от мен. — Знам, че ще искате от мен да ви кажа истината, колкото и да е тежка. В най-добрия случай ще може да се придвижва в инвалидна количка. Подозирам, че и речта ѝ ще бъде засегната, а съществува и вероятност да получи частична амнезия. — Той вдигна поглед към мен и видях, че очите му бяха победени и тъжни. — Съжалявам. Не мога да ви кажа нищо, което да ви успокои поне малко, но съм сигурен че тя ще живее.

Стоях прав и го гледах втренчено.

— И вие му казвате на това успех? — изрекох аз. — Няма да може да ходи, ще има трудности с речта и няма да ме познава? На това ли му казвате успех?

— Това, което направи за нея доктор Гудийър, беше истинско чудо — обади се доктор Уайнборг, като се обърна от прозореца.

— Че е спасил живота и? Че това живот ли е? Не е ли по-добре, ако е мъртва?

Излязох от стаята и тръгнах по коридора.

Джак ме чакаше на вратата на чакалнята. Той посегна да ме хване за рамото, но аз се издърпах и го подминах.

Излязох от болницата в мрачната нощ и продължих да крача.

Някаква идиотска мисъл ми беше хрумнала, че ако вървах без да спирам достатъчно дълго време, можеше да се изтръгна от този кошмар, от мрака, и да се добера до светлината, и после да се върна у дома и да намеря, че Сарита ме чака, както ме беше чакала винаги откакто се бяхме оженили.

Просто идиотска мисъл.

II

През следващите три дни живях в някакъв вакуум. Стоях в къщи и чаках телефона да звънне.

Сарита пърхаше между безсъзнанието и смъртта.

Бях сам, не исках никого до мен, дори и не помислях за ядене, пуших непрекъснато докато чаках седнал в креслото.

От време на време се отбиваше Джак, но оставаше само няколко минути, като разбираше, че искам да бъда сам. Никой не смееше да се обади по телефона, защото всички знаеха, че чакам да ми се обалят от болницата. На третата вечер от операцията около девет часа телефонът иззвъня.

Прекоших стаята и сграбчих слушалката.

— Да? Холидей слуша?

— Искам да говоря с теб.

Беше Рима; не можех да сбъркам гласа ѝ с никой друг. Усетих как сърцето ми дръпна изведнъж.

— Къде си?

— В бара на хотел Астер. Чакам те. Колко бързо можеш да дойдеш?

— Веднага — казах аз и затворих.

Обадих се в болницата и казах, че ще бъда в бара на хотел Астер, и че ако има някакви новини за мен, могат да ме намерят там.

Валеше.

Сложих си шлифера, угасих лампите и слязох на улицата. Хванах едно такси до хотела.

Докато пътувах, студена мисъл влечени съзнанието ми. Бях сигурен, че Рима нямаше да бие толкова път да ме види, освен ако нямаше на ум нещо, което щеше да ѝ донесе изгода.

Астер беше най-добрият хотел в града. Очевидно Рима вече променяше начина си на живот. Беше започнала да използва парите ми. Сигурен бях, че е дошла да отръфа поредния фунт живо месо от мен.

Не смеех да се отдалечавам от телефона. Тя щеше да ми издиктува условията си и после да си тръгне, а аз нямаше да мога да я

проследя до някое закътано местенце, където да си разчистя сметките с нея. Всеки момент можеха да ме потърсят по телефона и да ме извикат незабавно в болницата. Бях хванат в капан и тя го знаеше отлично, защото в противен случай нямаше да поеме риска от повторна среща с мен.

Влязох в бара на Астер. В тоя час беше почти празен. На плота имаше трима души, които говореха полугласно и пиеха скор. На една маса в един ъгъл две жени на средна възраст сплетничеха над чашите си със шампанско. В другия ъгъл беше седнал един едър и широкоплещест млад мъж в кремаво спортно палто, с шал на червени и бели точки, панталоните му бяха бутилковозелени, а обувките му негърско черни от телешка кожа.

Направи ми впечатление грубата му мъжествена красота. Имаше вид на неочаквано забогатял шофьор на камион. Очевидно не се чувстваше на мястото си сред такава обстановка. Държеше чаша уиски в едрата си кафява ръка. Грубо набразденото му лице, красиво със животинската си чувственост, имаше объркано изражение.

Отместих погледа си от него и потърсих Рима.

Открих я седнала в средата на бара, оградена от празни маси и столове. Едва успях да я позная. Беше облякла черно палто върху зелената си рокля. Косата ѝ беше боядисана последна мода черно и сиво. Беше безжалостна и студена като полиран гранит.

Определено използваше добре парите ми.

Прекоших залата, придърпах един стол и седнах срещу нея.

Веднага щом направих това, мъжagата в ъгъла се размърда и ме загледа втренчено. Разбрах, че е нейният телохранител.

— Здравей — произнесе Рима и като отвори чантата си от крокодилска кожа, извади писмото ми и ми го хвърли през масата.

— Защо ми го изпрати?

Смачках го и го пяхнах в джоба.

— Пратих ти десет хиляди. Доста време ще караш с тях. Засега не мога да ти отделя нищо. Трябват ми всичките пари, за да спася живота на жена ми.

Тя извади тънка и златна табакера от чантата си, избра си цигара и я запали със златна запалка Дънхил.

— Изглежда май двамата с теб ще се преселваме на топло — изрече тя. — Казах ти, че не ме интересува нищо. Не мога да ти

помогна да бъдеш със съпругата ти, но мога да ти уредя да отидеш в затвора.

— Не можеш да кажеш това — произнесох аз. — Ще ми потрябва и последният долар, за да помогна на жена си. На края на месеца ще ти дам нещо. Не знам колко ще бъде, но няма да е малко.

Тя се изсмя.

— Ще ти дам един по-добър съвет, Джеф. Сега ще ми напишеш чек за десет хиляди, а на първо число на следващия месец друг за тридесет хиляди. Такива ми са условията. Парите ми трябват. Ако не ги получа, готова съм да вляза в затвора. А вляза ли, и ти ще дойдеш с мен. Както искаш.

Гледах я втренчено. Сигурно дивото ми желание да изтръгна гръцмуля ѝ се беше изписало на лицето ми, защото тя внезапно се изкикоти.

— О, разбирам! Би дал всичко, за да можеш да ме убиеш, нали? Но не се заблуждавай. Прекалено съм умна, за да ти го позволя. Виждаш ли онзи нещастен вол, дето стърчи там в ъгъла? Лудо е влюбен в мен и не задава никакви въпроси. Прави каквото му кажа. Той е нищо повече от едно сляпо и глухо животно, но си го бива. Не си мисли, че можеш да се състезаваш с него. Никога не се отдалечава на повече от десет фута от мен. Няма да можеш да ме убиеш даже и да ме намериш, да не говорим, че дори не можеш да ме откриеш. Така че забрави за това.

— Изглежда не разбираш положението, в което се намирам, — произнесох аз, като се стараех да говоря спокойно. — Жена ми пострада сериозно в автомобилна злополука и е в много критично състояние. Ще имам страшно много разходи. Моля те само за една малка отсрочка. Не мога сега да ти дам пари и да нямам с какво да платя на лекарите.

— Не можеш ли? — Тя се облегна назад на стола си и повдигна вежди. — Е, тогава ще трябва да се поразходя до полицията. Или ми давай парите, или отивай в затвора. Решавай.

— Слушай сега...

— Ти слушай! — изсъска тя и се приведе напред с горящи очи. — Изглежда че паметта ти е къса, Джак! Една малка сцена като тази стана преди единайсет години! Ти може да си я забравил, но аз не съм! Седяхме един до друг в една кола. И ти ми каза, че ако не ти дам

трийсет долара, ще ме предадеш на полицията. Спомняш ли си? Взе ми портмонето и всичките ми пари. Ти ми нареждаше какво да правя. Каза ми, че трябва да работя за теб, докато си върна дълга. Аз не съм забравила! Предупредих те, че няма да забравя и не съм! Заклех се пред себе си, че ако те хвана в същото положение, да имам към тебе точно толкова милост, колкото ти имаше към мен! Пет пари не давам за жена ти! Пет пари не давам и за теб, така че си спести дъха! Искam от теб десет хиляди долара на секундата, иначе отивам в полицията.

Гледах захабеното и дегенерирало лице, но не можех да зърна и следа от милост в нея. За миг се изкуших да я пратя по дяволите, но това беше само за миг. Тя беше наркоман и поведението ѝ беше непредсказуемо. Не се осмелявах да я блъфирам. Можеше да отиде до полицията, и ако го направеше, щяха да дойдат да ме приберат само след няколко часа. Нямах друг изход от ситуацията. Беше ми сложила ножа на врата и трябваше да ѝ платя.

Написах ѝ чека и го плъзнах по масата към нея.

— Заповядай — казах аз и бях изненадан да чуя колко е равен и спокоен гласът ми. — А сега нека и аз на свой ред да те предупредя. Ти си права, че планирам да те убия. В близките дни ще те открия и ще го направя. Запомни това.

Тя се изкикоти.

— Спри да говориш като филмов герой, и не забравяй, че искам тридесет хиляди на първо число следващия месец. Ако не ги получа, ще ти се обаждат ченгетата, не аз.

Изправих се. С крайчеца на окото си долових, че и нейният приятел направи същото.

— Да не кажеш, че не съм те предупредил! — изрекох аз и като се обърнах тръгнах през бара към телефонните кабинки в другия край. Обадох се в болницата и казах на дежурната, че си тръгвам за в къщи.

— О, мистър Холидей, ако обичате да изчакате за малко...

Бях доста спокоен, но рязката промяна в гласа на дежурната сестра ме стресна.

Чух я да казва нещо полугласно, сякаш разговаряше с някой на приглушен глас, и после каза:

— Мистър Холидей? Доктор Уайнбург би искал да дойдете. Не, няма нищо тревожно, но би искал да ви види колкото е възможно по-скоро.

— Идвам веднага — казах аз и окачих слушалката.

Излязох от бара на улицата и махнах на едно такси. Казах на шофьора да ме закара в болницата по най-бързия начин.

След като потеглихме зърнах Рима и нейният приятел да отиват към паркинга. Тя го гледаше отдолу нагоре и му се усмихваше, а той се взираше жадно отгоре ѝ.

Стигнах до болницата след седем минути и веднага ме въведоха в кабинета на доктор Уайнборг.

Той стана иззад бюрото си и ми стисна ръката.

— Мистър Холидей, не съм особено доволен от прогреса, който прави жена ви — каза той. — Досега трябваше да покаже определено подобрение, но честно казано, не забелязвам такова. Не ме разбирайте погрешно. Състоянието ѝ не се е влошило, но не се и подобрило, а в случаи като този ние чакаме подобрение в рамките на три до четири дни след операцията, не повече.

Понечих да кажа нещо, но устните ми бяха толкова сухи, че не успях да отроня и дума. Само го гледах втренчено и чаках.

— Разговарях с доктор Гудийър. Предложи доктор Цимерман да прегледа жена ви.

— Какво го кара да мисли, че тоя доктор Цимерман или как беше там, може да се справи по-добре от самия него? — запитах аз.

Уайнборг премести един нож за писма от едно място на друго върху бюрото си.

— Доктор Цимерман е най-добрият специалист по нервните мозъчни влакна, мистър Холидей. Той...

— Аз мислех, че това е доктор Гудийър.

— Доктор Гудийър е неврохирург — обясни търпеливо Уайнборг. — Той не се занимава с постоперативни усложнения. Това се прави обикновено от доктор Цимерман при по-тежките случаи.

— Единият почиства лайната на другия?

Доктор Уайнборг се намръщи.

— Разбирам състоянието ви, в което се намирате, но това не е етично да го казвате.

— Сигурно сте прав — казах късо аз. Изведнъж се почувствувах смъртно уморен и победен. — Добре, щом трябва, ангажирайте го.

— Работата не е толкова проста, колкото изглежда — каза Уайнборг. — Доктор Цимерман лекува пациентите си само ако са в

неговия санаториум, който се намира на холандските възвишения. Страхувам се, че ще ви излезе скъпо това лечение, мистър Холидей, но аз имам пълната вяра, че ако преместим съпругата ви в санаториума на доктор Цимерман, там ще има най-големия шанс да се възстанови напълно.

— Или ми казвате с други думи, че ако остане при вас, шансът ѝ ще бъде илюзорен.

— Точно така. Доктор Цимерман...

— Колко ще струва?

— Това е нещо, което трябва да обсъдите с доктор Цимерман. Предполагам, че около триста долара на седмица. Тя ще бъде под личното му наблюдение.

Вдигнах отчаяно ръце. Нямаше да имат край набезите към моите пари.

— Окей, нека я прегледа и доктор Цимерман — казах аз. — Искам да разговарям с него веднага след като пристигне при вас.

— Ще бъде тук утре сутринта в единайсет часа.

Преди да си тръгна се отбих да видя Сарита. Още не беше дошла в съзнание. Тръгнах си с образа ѝ, който буквално ме разкъсваше.

След като се прибрах направих си ревизия на финансовото си състояние. С оглед на допълнителните ми разходи по лечението на Сарита беше невъзможно да дам и долар вече на Рима. Имах четири седмици пред мен да я намеря и унищожа. Трябваше да го направя, дори това да означаваше да оставя Сарита за няколко дни.

На следващата сутрин се запознах с доктор Цимерман. Беше мъж на средна възраст с мършаво лице и проникателни очи. Притежаваше спокойни и вдъхващи сигурност маниери. Хареса ми от пръв поглед.

— Прегледах съпругата ви, мистър Холидей — каза той. — Изобщо не може да се поставя под въпрос идването и в санаториума ми. Уверен съм, че ще подобря значително състоянието ѝ. Операцията като цяло е минала успешно, но определени нерви са били засегнати. Но въпреки това мисля, че мога да ги оправя. След три или четири месеца, когато укрепне, ще говоря с доктор Гудиър и ще съгласуваме следващата операция. Между нас казано, мисля, че мога със сигурност да спася паметта и даже да я изправим на крака, но за това е необходимо незабавно да я преместим в моята клиника.

— Колко ще струва?

— Триста долара на седмица за самостоятелна стая. Сестрата също струва пари — да кажем сто и седемдесет долара на седмица?

— А втората операция?

— Не бих могъл да кажа с точност, мистър Холидей. С тая уговорка, може би три хиляди, възможно е и четири хиляди.

Вече нищо не можеше да ме уплаши.

— Давайте — махнах с ръка аз и след малко продължих. — Налага се да напусна града за четири ли пет дни. Кога мислите, че състоянието на жена ми ще ми позволи да го направя?

Той се изненада леко.

— Твърде рано е още за това. Ще съм в състояние да ви кажа след две седмици. Дотогава опасността ще съществува.

И така изчаках още две седмици.

Върнах се в офиса и зарових глава в работата, така че да имам аванс, когато тръгнах за Рима.

Новият човек, който беше намерил Джак да ми помага в работата, на име Тед Уестън, беше схватливо и надеждно момче. Лошите ми предчувствия изчезнаха, след като видях колко съвестно си изпълнява задачите.

Сарита започна да се поправя, макар и много бавно. Всяка седмица се разделях с триста и седемдесет долара. Банковата ми сметка съвсем изтъня. Не ме беше грижа за парите, защото съзнавах че ако въобще има някой способен да я вдигне на крака, то това беше Цимерман.

Накрая ми се обадиха по телефона.

Беше самият Цимерман.

— Ако не се лъжа, искахте да ходите някъде по бизнес, мистър Холидей? Мисля, че вече мога да ви разреша. Състоянието на жена ви се подобри съвсем определено. Още не е дошла в съзнание, но е съвсем укрепнала, и мисля, че можете да тръгвате, без да се тревожите за нея. Ще бъде добре да ми оставите координатите си, за да мога да се свържа с вас при случай. Не очаквам усложнения, но е добре човек да се застрахова.

Казах му, че ще го информирам как да ме открие при нужда и след още няколко думи затворих.

Седях неподвижен и втрепен, а сърцето ми биеше щастливо, и едно ново и студено чувство на триумф се зараждаше в гърдите ми.

Най-после тръгвах по следите на Рима след всичките тия кошмарни седмици.

Разполагах с тринадесет дни да я открия преди да се налага да плащам тридесетте хиляди долара.

Бях напреднал много с работата си. Можех да тръгвам без да се налага да стоварвам допълнителен товар на плещите на Джак.

На следващата сутрин хванах първия самолет за Санта Барба.

ГЛАВА ПЕТА

I

Дебеланата зад рецепцията на хотела ме позна веднага щом се приближих до бюрото и.

Дари ме с познатата ми вече унила усмивка за добре дошъл и каза:

— Радвам се да ви видя отново, мистър Мастърс. Ако желаете пак старата си стая, свободна е.

Казах, че не съм против, пуснах една забележка за времето, добавих между другото че пак имам много работа и няма да излизам от стаята по цял ден по време на тридневния ми престой в хотела, и понесох сака си нагоре.

Беше един и двайсет. Бях си донесъл цял пакет със сандвичи и половин бутилка скоч, и се настаних до прозореца.

Това изглежда беше най-натовареното време на банката. Няколко души излязоха и влязоха, но не видях между тях Рима. Бях наясно, че рискувам много. Можеше да се окаже, че тя идва в банката само веднъж седмично или дори месечно, но нямаше друг начин по който да я открия.

След като банката затвори без да успея да видя Рима, слязох долу във фойето и поръчах междуградски разговор със санаториума на Цимерман. След като се свързах, дадох на дежурната сестра номера на хотела. Казах й, че тъй като почти през цялото време ще бъда извън хотела, да остави съобщението на мистър Мастърс, който е мой приятел, и който ще ми предаде съобщението.

Каза ми, че ще го направи и после добави, че Сарита все така укрепвала, макар и да била все още в безсъзнание.

Ноцта беше разбушувана и студена, с предчувствие за дъжд във въздуха. Облякох дъждобрана, вдигнах яката, дръпнах ниско над очите шапката и излязох на улицата.

Съзнавах добре, че това беше много рисковано, но мисълта да прекарам остатъка от вечерта в този потискащ хотел беше повече, отколкото можеха да понесат обтегнатите ми нерви.

Не бях се отдалечил много от хотела когато заваля. Вмъкнах се в едно кино и гледах до края един унил четвърторазреден уестърн, преди да се върна в хотела за вечеря. После си легнах.

Следващият ден се повтори досущ същият. Прекарах деня до прозореца без да видя Рима; после завърших в киното.

Същата нощ, след като се върнах в хотела, усетих пристъп на паника. Щеше ли да пропадне всичко? Времето летеше. Оставах ми само единайсет дни още да я намеря и да и запуша устата, като и те можеха да се окажат безплодни подобно на изминалите вече два.

Макар и легнал, не можех да заспя, и към един без двайсет вече не ме свъртя. Станах, облякох се и слязох в мижаво осветеното фоайе.

Нощният пазач, едно старо негро, примига сънливо като му казах че ще се поразходя в дъжда.

Отвори ми вратата и ме пусна да изляза, като си мърмореше намусено под носа.

Много от баровете още работеха, плюс една или две дискотеки, чиито червено-сини неонов светлини хвърляха отблясъци по тротоарите.

Млади влюбени двойки се разхождаха с найлоновите си дъждобрани, хванати под ръка, и нехаеха за дъжда. Самотен полицаи балансираше на ръба на тротоара, очевидно разпускаяки след тежкия ден.

Запътих се към брега с ръце напъхани дълбоко в джобовете на шлифера ми. Студеният дъжд и вятърът охлаждаха приятно обтегнатите ми нерви.

Стигнах до един от ония многобройни ресторанти които предлагаха морски специалитети и бяха издигнати на стоманени колони над морето. Отпред се беше проточила върволица от паркирани коли, долиташе ритъмът на танцова музика. Спрях се и загледах дългия кей който водеше към въртящите врати на ресторанта.

В момента, в който се наках да тръгна към входа, от ресторанта изскочи едър мъж и затича към мен по дървения кей с приведена глава от дъжда.

Лампите го измъкнаха от здрача и видях добре познатите ми кремаво спортно палто и бутилковозелени панталони.

Беше приятелят на Рима!

Ако не беше дъждът и ако не беше тичал с приведена глава, щеше да ме види и можеше да ме познае!

Завъртях се бързо с гръб към него, извадих пакет цигари и се заех да си паля цигара във вятъра.

После леко извих глава и го проследих с поглед.

Наведе се над един понтиак със сгъваем гюрук и отвори жабката.

Дочух го как псува под носа си. Намери това, което търсеше, дръпна се от колата и затича обратно към ресторанта.

Изчаках въртящите се врати да се затворят зад него и се приближих със спокойна походка до колата.

Беше модел 1957 година и доста разнебитена. Огледах се наляво и надясно. Не се виждаше никой. Сграбчих бързо регистрационната табелка, която висеше на кормилото, и щракнах запалката си. Прочетох написания с печатни букви адрес:

Ед Васари
Бунгалото
Източен Бряг, Санта Барба

Дръпнах се от колата и влязох в едно кафе точно срещу ресторанта. Вътре имаше само четири тийнейджъра, които дремеха над колите си в единия ъгъл на заведението. Избрах си маса до прозореца от която да наблюдавам понтиака и седнах.

Дотътри се една капнала келнерка и си поръчах кафе.

Беше ли Рима с приятеля си? Дали живееше с него на този адрес?

Седях и пуших, като бърках кафето си, без да отделям поглед от понтиака отсреща. Дъждът се усили и забарабани по прозореца.

Тийнейджърите си поръчаха по още една кола. Едно от момичетата, източена блондинка с нахална и отракана физиономия, се приближи до масата ми, като демонстрира плътно прилепналите си дънки и пуловер, който се мъчеше да открие незрелите ѝ още форми, като пусна монети в музикалния автомат.

Платърс завиха протяжно и тийнейджърите им запригласяха.

И в тоя момент ги видях.

Изскочиха тичайки от ресторанта. Васари държеше разтворен чадър над главата й. Скочиха в понтиака и потеглиха. Ако не бях наблюдавал непрекъснато, щях да ги изтърва, толкова бързо стигнаха до колата.

Платих си кафето без да го пия и излязох в студения и мокър мрак.

Беше ме обзела ледена възбуда и бях решил да не губя и секунда.

Отидох веднага в един гараж, който даваше коли под наем и работеше нон стоп. Бях го мярнал като идвах от хотела. Влязох и след няколко думи с един от персонала наех един студейбекър, платих депозита, и докато зареждаше колата с бензин го попитах между другото как да стигна до Източния бряг.

— Излизаш оттук, свиваш надясно и караш все направо, покрай морето. На около три мили оттук е — каза ми той.

Благодарих му, качих се в колата и подкарах в дъжда.

Източният бряг се оказа крайбрежна ивица, дълга около една миля, с трийсет или четиридесет дървени бунгала, пръснати покрай пътя.

Повечето от тях бяха тъмни, но тук-там имаше и със светнали прозорци.

Подкарах със скоростта на пешеходец, като се взирах във всяка кабина, покрай която минавах.

Не можех да различа нищо в мрака и тъкмо се канех да оставя колата, за да разгледам по-отблизо всяко бунгало, когато видях че едно малко по-изолирано от другите бунгало блесна с прозорците си.

Подкарах към него с чувството, че най-сетне съм намерил търсеното място, и свих встрани. Спрях, угасих фаровете и слязох от колата.

Дъждът, усилен от бриза, веднага заблъска с удвоени сили лицето ми, но аз едва ли го усещах.

Приближих осветените прозорци и спрях пред двойните дървени врати. Виждаше се паркирания понтиак. Огледах пътя и от двете страни, но не се виждаше жива душа.

Отворих внимателно вратата и закрачих по алеята.

Бунгалото се опасваше от една циментирана пътека, която ме изведе до осветения прозорец.

Сърцето ми биеше лудо, като се изправих до него. Надзърнах вътре.

Стаята беше относително голяма и относително добре обзаведена. Имаше няколко удобни, но овехтели кресла и модерни репродукции по стените. В единия ъгъл имаше телевизор, а в срещуположния — бар, добре зареден.

Всичко това го запечатах само в един поглед, а следващия заковах върху Рима.

Беше се изтегнала в едно ниско кресло, с цигара между устните и скок със сода в ръка. Носеше зелен пенъор, толкова отворен, че се виждаха кръстосаните ѝ дълги крака. Единият ѝ крак потръпваше нервно и раздражено, докато тя се взираше в тавана.

Значи тя живееше тук! Живееше с Васари!

Разкъсвах я с поглед.

Внезапно вратата се отвори и в стаята се появи Васари.

Беше гол до кръста, само с долнището на пижамата. Огромният му гръден кош беше покрит с гъста и груба черна козина. Буцестите му мускули мърдаха като живи под кожата му докато си търкаше главата с хавлията.

Каза ѝ нещо и тя го изгледа враждебно. Привърши си пиенето, пусна чашата на пода и се изправи. Протегна се на място, и после излезе от стаята покрай него.

Той угаси лампата и аз се намерих пред слабото си отражение в мокрото стъкло.

Дръпнах се от прозореца.

Друг прозорец светна по-нататък, но беше вече със щора.

Зачаках.

След малко и тая светлина угасна. Цялото бунгало се потопи в мрак.

Върнах се при студейкър по същия безшумен начин, по който бях дошъл.

Качих се, включих двигателя и подкарах бавно към хотела.

Умът ми работеше трескаво.

Най-после я бях открил!

Но това не беше всичко. Дали Васари знаеше, че тя ме изнудва? Като се отървах от нея, дали нямаше да ми се наложи да се разправам и с него?

И внезапно, докато карах колата в мрачната и мокра нощ, проумях какво замислях. Замислях да я убия. Изведнъж ме обзе леден страх. Бях си повтарял през цялото време, че само да я намеря, и ще я удуша, но сега, след като вече я бях открил, мисълта че ще вляза и ще я убия ей така, ме изпълни с леден ужас.

Изхвърлих видението от представите си. Бях длъжен да го извърша. Но първо трябваше да се отърва от Васари. Нямаше да се справя, ако останеше тук да се върти около нея. Реших да наблюдавам бунгалото един два дни. Необходимо беше да имам представа какво вършат, с какво се занимават и дали Васари въобще я оставяше сама дори и за секунда.

Не можах да мигна през нощта.

Кошмарът на това, което ми предстоеше да извърша, не изчезваше от очите ми.

II

На следната сутрин към седем и половина отново карах по същия път към Източния бряг. Бях уверен, че съм в безопасност по това време на деня. Можех спокойно да се приближа до бунгалото им. Трудно можех да си ги представя като любители на ранното ставане.

Минах край бунгалото с голяма скорост. Щорите не бяха вдигнати и понтиакът още си стоеше на мястото, където го бяха паркирали предната нощ.

В безжалостната светлина на утрото бунгалото не можеше да скрие запуснатостта си: типична курортна постройка, от много години насам занемарена от собственика си.

Срещу бунгалото се кълбяха пясъчни дюни. Спрях колата на неколкостотин ярда след него зад едни шубраци и се върнах пеша.

Веригата от дюни пред бунгалото предлагаше отлично убежище на по-малко от сто ярда от постройката. Можех да наблюдавам спокойно, без да се опасявам, че могат да ме видят.

Бях си донесъл мощен полеви бинокъл, притежаван за мой късмет от собственика на хотела.

Настаних се удобно. Изгребах малко пясък и си направих леговище с малко хълмче за бинокъла.

Мина повече от час, без да се случи нещо особено.

В девет без двацет някаква раздрънкана таратайка се приближи до постройката и спря пред нея. От нея слезе жена и закрачи по пътеката. Наблюдавах я през бинокъла. Окулярите бяха толкова мощни, че се виждаха следите от пудрата по бузите ѝ, където слоят беше по-дебел.

Предполагах, че беше камериерката, която идваше да почисти. Видях я да пъха два пръста в пощенската кутия и да измъква една дълга връв, на края на която висеше ключът. Тя отключи входната врата с него и влезе вътре.

Дългото чакане се беше оправдало. Сега вече знаех как да се вмъкна вътре, когато ми се наложеше.

От време на време зървах чистачката да се мярка зад големия прозорец във всекидневната. Бутаеше една електрическа

прахосмукачка. След няколко минути я изключи и се изгуби от погледа ми.

Времето се точеше бавно.

Малко след единайсет и половина входната врата се отвори и Васари излезе. Остана на стъпалото и вдигна глава към небето, като надуваше и разпускате мускулите си, поемайки дълбоко свежия утринен въздух. Слънцето напичаше след дъждовната нощ. Носеше три четвърти памучни панталони и памучна риза, и двете сини. Беше наистина огромен, внушаващ страхопочитание телохранил.

Отиде при понтиака и провери маслото и водата, след което се прибра в бунгалото.

Видях Рима едва след дванайсет. Тя застана на прага на входната врата и вдигна очи към небето. Лицето ѝ представляваше страшна гледка. Беше мъртвешки бледо, с дълбоки кръгове около очите, и дебело поставения руж караше лицето ѝ да изглежда като боядисана маска. Изражението ѝ беше мрачно. Тя се качи в понтиака и затръшна злобно вратата.

Васари излезе от бунгалото натоварен с плажни принадлежности. Чистачката се изправи на прага. Той ѝ каза нещо и тя кимна, след което седна в колата и потеглиха.

Проследих колата с бинокъла. Бяха поели към западната част на града, където се намираха модните плажни клубове.

Няколко минути по-късно излезе и жената, заключи входната врата, пусна ключа в пощенската кутия, качи се в колата си и потегли.

Не се поколебах и за секунда.

Едва ли щях да имам втори такъв случай. Имаше голяма вероятност Рима да пази пистолета, с който беше застреляла пазача, в бунгалото. Ако успеях да се добера до него, позициите ѝ срещу мен щяха да отслабнат значително.

Огледах пътя и брега внимателно, преди да тръгна към бунгалото. Не се виждаше никой. Изскочих от дюните и закрачих бързо към бунгалото.

Отворих дървената врата и тръгнах по алеята. За всеки случай натиснах звънеца, макар и да знаех, че няма никой. Изчаках няколко минути, след което издърпах ключа и отключих входната врата. Влязох в малкия хол и спрях да се ослушам. Не се чуваше нищо, освен

забързаното тиктакане на часовник някъде във вътрешността и неспирното кап-кап-кап на лошо затворена чешма в кухнята.

Всекидневната беше вдясно. Малък коридор вляво от мен водеше към спалните.

Тръгнах по коридорчето, отворих една врата и надникнах в някаква стая. Това трябваше да е обителта с тоалетите на Васари. На един стол лежах грижливо сгънати панталони, а на масата имаше електрическа самообръсначка. Не влязох, но отидох при следващата врата, отворих я и пристъпих вътре.

Двойното легло беше точно под прозореца, а нощната масичка преливаше от козметика. Зад вратата висеше окачен халат от зелена коприна.

Това беше стаята, която ми трябваше. Притворих леко вратата, отидох до шкафчето с чекмеджета и започнах бързо да ги претърсвам, като внимавах да не оставям следи.

Рима се беше проявила като истинска потребителска хала с моите пари. Чекмеджетата бяха претърпени с найлоново бельо, шалове, кърпички, чорапи и т.н. Не открих пистолета.

Прехвърлих вниманието си към килерчето с дрехите. Повече от дузина костюми висяха на закачалки, а на пода беше пълно с обувки. На най-горния рафт видях картонена кутия превързана с канап. Свалих я, махнах канапа и я отворих. Съдържах писма и снимки, повечето от тях на Рима със сребърната коса, направени във филмовите студии.

Най-горното писмо ми привлече вниманието. Беше получено преди три дни. Извадих го от кутията и го зачетох.

Касъл Армс № 234
Ашби Авеню
Сан Франсиско

Мила Рима,

Снощи се сблъсках с Уилбър. Пуснат е на свобода с обещание, че няма да избяга и те търси под дърво и камък. Започнал е да се дупчи пак и е много опасен. Каза ми, че ако те намери, ще те убие. Така че внимавай. Казах му, че доколкото знам си в Ню Йорк. Той е все още тук, но се надявам скоро да тръгне за Ню Йорк. Ако го направи,

веднага ще ти се обадя. Но така или иначе, по-добре не се мъркай насам. Имам кошмари от него и той не се шегува, като казва че ще те убие.

Бързам да хвана пощата.

Клеър

Съвсем бях забравил за съществуването на Уилбър.

В представите ми изникна барът на Ръсти. Видях отново как вратата се отваря с трясък и на прага и се появява дребната кошмарна фигура. Опасен? Меко казано. Беше смъртоносен като гърмяща змия, като си го спомнях как се приближаваше към сепарето на Рима с бляскавия нож в ръката си.

Така че след тринайсет години той отново беше на свобода и отново беше по петите ѝ.

Намереше ли я, щеше да я убие.

Сякаш планина се смъкна от гърба ми при тази мисъл. Той можеше да е моето спасение. Решението на моя проблем.

Преписах адреса на Клеър в джобния си бележник и върнах писмото в кутията, а нея на рафта.

Продължих с търсенето на пистолета, но вече с разсеян ум.

Беше чист късмет, че го открих. Беше повесен на връв вътре в една рокля на Рима. Усетих го, като дръпнах нетърпеливо редицата от окачени рокли, за да видя не се ли крие нещо зад тях.

Издърпах го и го отвързах от връвта.

Беше полицейски специален тридесет и осми калибър и беше зареден. Пъхнах го в джоба на бедрото ми и се огледах дали не съм оставил някакви следи. Доволен, че нямаше такива, тръгнах към вратата.

Тъкмо я отворих и чух кола да изръмжава пред бунгалото.

Скочих до прозореца с туптящо сърце, тъкмо навреме за да видя Рима да излиза от понтиака. Затича се към вратата и я чух как се рови в чантата си за ключа.

Докато отключи аз се изнесох тихо и бързо от спалнята. Спрях за миг в коридорчето, и после хлътнах в стаята с тоалетите на Васари. Затворих вратата точно в мига, когато се отвори входната врата.

Рима притича покрай стаята, в която се бях скрил, и влезе в спалнята си.

Стоях изправен до стената, така че ако Васари влезеше, вратата да ме закрие. Бях напрегнат и уплашен, и сърцето ми биеше лудо.

Чух Васари да пристъпва тежко в хола. Последва пауза, след която влезе във всекидневната. След няколко минути Рима излезе от спалнята си и се присъедини при него във всекидневната.

— Виж, сладур, — произнесе той с нещастен глас, — не можеш ли да спреш? За бога! Та ние още не сме тръгнали за някъде, и ти вече хвърчиш обратно да се дупчиш!

— О, млъкни! — гласът на Рима прозвуча грубо и жестоко. — Ще правя каквото си искам тук и не е зле да го запомниш!

— Добре, но защо, по дяволите, не си носиш стоката със себе си, щом толкова не можеш без нея? Развали целия ден.

— Нали ти казах да млъкваш?

— Чух те. Само това ми повтаряш по цял ден. Започва да ми се повдига.

Тя се изсмя.

— Това беше само шега! И какво ще направиш, като ти се повдигне?

Последва дълга пауза, след която той каза:

— Какъв е тоя мъж, от когото вземаш пари? Тревожи ме. Какъв ти е на теб?

— Никакъв не ми е. Дължи ми пари и ми се издължава. Ще спреш ли вече да ровиш за него?

— И как така се е случило, че ти е длъжник, сладур?

— Слушай, ако не си затвориш устата, можеш да си ходиш. Ясно ли е?

— Чакай, чакай — гласът му изведнъж стана твърд. — И без това съм загазил достатъчно. Казвам ти, че този момък ме тревожи. Мисля, че ти го изнудваш, а аз нямам намерение да се забърквам в подобни неща.

— Нямах намерение ли? — изсумтя тя. — Но нямаш намерение да се откажеш от кокошкарските си истории, нали? Нямах нищо напротив да халосаш някой дъртак по главата и да му задигнеш и последния долар, нали?

— Стига! Ако ме пипнат, ще ме приберат само за една година, но изнудване... не, по дяволите! Ще ти шибнат най-малко десет годинки!

— Някой да е споменал нещо за изнудване? Казах ти: дължи ми пари.

— Ако мислех че го изнудваш, сладур, отдавна да съм си обрал крушите.

— Ти? Да си обереш крушите? Ха-ха! Внимавай, Ед. Опичай си ума. Не искаш да се обадя на ченгетата и да им кажа къде се намиращ, нали? О, не, ти няма да си обереш крушите!

Последва дълга пауза, в която чувах ясно как тиктака часовника.

После Васари се обади с несигурен глас:

— Винаги говориш като откачена след инжекция. Забрави какво съм ти казал. Знам, че знаеш какво правиш, и не би се набъркала с изнудване, нали?

— Не говоря като откачена! — изръмжа тя. — Ако не ти харесва как живея, можеш да си отиваш! Ще преживея и без теб, но не съм сигурна дали ти ще преживееш без мен!

— Страх ме е от тоя мъж, Рима! — гласът му беше станал колеблив. — Той ти пълни здраво джоба, нали? Как така ти дължи толкова много мангизи?

— Не го споменавай повече! Нали чу какво ти казах: ако не ти харесва, отивай си!

— Не искам да си отивам, сладур, обичам те. Не искам само да ни забъркваш в такива неща.

— Никой няма да те забърка в нищо. Ела тук и ме целуни.

— Сигурна ли си, че няма да има никакви неприятности? Тоя момък ме...

— Ела тук и ме целуни.

Отворих внимателно вратата и пристъпих в коридорчето. Чух Рима да простенва тихо докато стъпвах на пръсти по коридорчето към кухнята. Отворих вратата, която водеше към верандата, и после я притворих безшумно зад мен. Побягнах към прикритието на пясъчните дюни.

Лежах зад пясъчния хълм и наблюдавах бунгалото. Излязоха едва след четири и се качиха на понтиака. След като заминаха аз се изправих на крака.

Е, пистолетът вече беше в ръцете ми. Знаех и че Васари не е замесен в играта ѝ. Можех да бъда сигурен, че няма друг, освен Рима, който да разполага с нейната информация за мен. Знаех вече, че Уилбър е пуснат от затвора и е по следите ѝ.

Проблемите ми започваха да губят острота. Ако можех да се добера до Уилбър и да го насоча към Рима, щеше да ми свърши идеална работа.

Но въпреки това някои трудности оставаха. Как щеше да постъпи, ако разбереше, че пистолетът е изчезнал? Щеше ли да изпадне в паника и да духне нанякъде? Реших, че нямам достатъчно основания да се притеснявам, че може да открие липсата му. Колко време възнамеряваше да остане в бунгалото?

Трябваше да намеря сам отговора на този въпрос. Щеше да ми отнеме известно време и търсенето на Уилбър. Аз трябваше да бъда абсолютно сигурен, че тя все още е в бунгалото, преди да го открия.

Прибрах се в хотела. Свързах се с най-големия агент по продажба на недвижимо имущество в града и му казах че искам да наема бунгалото на Източния бряг. Дали случайно не знае кога ще се освободи? Каза че е наето за следващите шест месеца. Благодарих и му казах, че ще се отбия пак следващия път като минавам през града, ако има какво да предложи. И затворих телефона.

Ако Рима не откриеше липсата на пистолета, беше очевидно, че ще остане в бунгалото достатъчно дълго време. Оставаше само да открия Уилбър.

Обадих се до санаториума и запитах за състоянието на Сарита. Сестрата ми каза, че тя продължавала да се подобрява и немалко никаква причина да се тревожа. Казах ѝ че се налага да ходя до Сан Франсиско, и че ще и оставя координатите си веднага щом стигна. После приключих сметката си в хотела, върнах студейкър в гаража и хванах влака за Сан Франсиско.

Не разполагах с кой знае колко информация: първото име на жената, адреса и това, че Уилбър са го видели в града.

Не беше много, но с малко повече късмет от моя страна можеше да се окаже достатъчно.

Казах на шофьора на таксито да ме закара до някой хотел около Ашби Авеню.

Каза ми, че имало три хотела на самата Ашби Авеню, и че ако питам него, най-добрият бил хотел Рузвелт. Казах му да ме закара там.

Регистрирах се, занесох си куфара в стаята, и после поех към Касъл Армс.

Оказа се, че е голям жилищен блок, видял и по-добри дни. Бронзовите му орнаменти отдавна ги нямаше, а боята беше олющена.

Зърнах портиера докато се разкършваше на площадката на главния вход. Беше дребен човек с износена униформа, забравил да се обръсне сутринта. Човек, който ще приеме всеки долар, без да задава излишни въпроси.

Бродих по улиците през следващия половин час, докато открия една от ония дребни фирми, които ви печатат визитната картичка докато си пиете кафето. Помолих дежурния служител да ми напечата няколко. Дадох му текста:

Х. Мастърс
Агент по застраховки и кредити
Градска агенция, Сан Франсиско

Каза ми, че картичките ще са готови след един час. Отидох в най-близкото кафе и прочетох вечерния вестник, като изпих две чашки кафе.

После си прибрах картичките и малко преди девет часа влязох във фойето на Касъл Армс.

Нямаше никой зад рецепцията, нито имаше кой да се грижи за асансьора. Малка бележка на стената със стрелка сочища към сутерена ме упъти къде да намеря портиера.

Слязох долу и почуках на една врата в подножието на стълбите. Вратата се отвори и опърпаният човечец, когото бях зърнал да се разтакава във фойето, се показва на прага и ме огледа подозрително.

Показах му визитната картичка.

— Мога ли да купя някоя минута от времето ви? — запитах аз.

Той взе картичката, изучава я известно време, и после ми я върна.

— Какво искате?

— Малко информация. Мога ли да я купя от вас?

В ръката си държах банкнота от пет долара. Позволих му да я види, преди да я прибера в джоба си.

Внезапно стана много приятелски настроен и изпълнен със желание да ми помогне.

— Разбира се, приятел, заповядай — каза той. — Какво искаш да знаеш?

Пристъпих в стаичката, която служеше за офис. Той седна на единствения стол. След като бутнах настрани няколко метли и преместих една кофа на пода, успях някак да се наместя върху един дървен сандък.

— Информация за една жена която живее тук — казах аз.

Извадих банкнотата и я сгънах, като я държах пред очите му. Той я гледаше жадно.

— Живее в апартамент 234 — допълних аз.

— Имате предвид Клеър Симс?

— Точно така. Коя е тя? С какво си вади хляба?

Подадох му банкнотата, която той побърза да напъха в джоба си.

— Съблича се в клуба Гетсби на булевард Макартур — каза ми той. — Имаме си достатъчно неприятности с нея. Предполагам, че е наркоманка. Ако само я видиш какви номера прави понякога, веднага ще разбереш, че е откачена. Началството я е предупредило, че ако не престане да създава неприятности, ще я изхвърлят.

— Не се ползва с добра репутацията, а?

— Възможно най-лошата — каза той. — Ако мислите да разговаряте с нея, отваряйте си очите на четири. Опасна е.

— Не искам да разговарям с нея — казах аз, като се изправих. — Щом е такава, каквато ми я описахте, не искам да имам нищо общо с нея.

Стиснахме се ръцете, благодарих му за помощта и си тръгнах. Върнах се в хотела, взех душ, преоблякох се и взех такси до клуба Гетсби.

Нямаше нищо особено в него. Във всеки по-голям град имаше достатъчно като него. Помещават се винаги в изба. На входа им винаги ще видите бивш боксьор за портиер и бияч. Осветлението винаги е мътно и задимено. Винаги има малко барче още в самото фоайе. Плотът на бара винаги е окичен със скучаещи момичета с корави лица

и щедра плът в очакване някой да ги почерпи и които ще легнат с вас по-късно за три долара, ако не успеят да изкопчат повече.

Платих пет долара входна куверта, разписах се в книгата под името Мастърс и влязох в ресторанта.

Слабо момиче в плътно прилепнала вечерна рокля загатваща че отдолу няма нищо, с черна коса до раменете и сиво-сини очи, пълни с неми и щедри обещания, се приближи и ме попита дали може да ми прави компания на масата.

Казах ѝ, че веднага няма да стане, но по-късно ще я почерпя.

Тя ми се усмихна тъжно и се оттегли, поклащайки отрицателно глава към другите пет свободни момичета, които ме гледаха със жадни погледи.

Сервирах ми безлична вечеря и още по-безлично балетно шоу.

Клеър Симс се съблече.

Беше едра, щедро надарена блондинка, със свръхразвит бюст и бедра, по които лепнеха погледите на клиентите. Номерът ѝ не изобилстваше с нищо, ако не се броеше плътта ѝ.

Малко след полунощ, когато вече започвах да си мисля, че само си губя времето, на вратата се получи известно оживление и в залата влезе дребен тъмнокос мъж.

Беше с овехтял смокинг и очила с дебела рогова рамка.

Стоеше в рамката на вратата; щракаше пръсти и друсаше тялото си в ритъма на музиката: дяволска фигура от чиста проба.

Беше измършавял още повече и косата му сивееше по слепоочията. Лицето му беше придобило лоен цвят. Устните му бяха безкръвни. Дегенериралата му физиономия разказваше собствената си история.

Не беше необходимо да го поглеждам за втори път.

Беше Уилбър.

ГЛАВА ШЕСТА

I

Тъмнокосото момиче с плътно прилепналата рокля, което ме беше заговорило на влизане, тръгна с полюшваща се походка към Уилбър и с професионална усмивка на червените си устни. Спря пред него, докосвайки с тънките си пръсти косата си, като подканящо изви още по-тънките си очертани с черен молив вежди.

Уилбър продължаваше да щрака с пръсти и да гърчи мършавото си тяло в такт с музиката, но блестящите зад очилата му бухалоподобни очи се плъзнаха по тялото на момичето и безкръвните му устни оголиха зъби в нищо незначеща гримаса. Той се придвижи към нея без да спира нито за миг щракането с пръсти и кълченето и тя също се закълчи в такт с музиката.

Въртяха се един около друг, размахваха ръце във въздуха, гърчеха телата си също като двама диваци в ритуален племенен танц.

Хората в ресторанта ги загледаха, като спираха да се хранят и танцуват.

Уилбър сграбчи момичето за ръката и я завъртя вихрено около себе си, полите ѝ се разпериха високо като ветрило, разголвайки дългите ѝ стройни крака чак до бедрата. Той я дръпна рязко към себе си и след миг все така рязко я отблъсна, без да пуска ръката и, пак я дръпна и отблъсна, завъртя я около ръката си, след което я пусна, заситни край нея, без да престава да се гърчи и кълчи, чак докато музикантите престанаха да свирят.

После я хвана за ръката със собственически жест и я поведе към една маса в срещуположния на моя ъгъл, и я настани да седне.

Бях го изучавал през цялото време. Първата ми реакция когато го бях видял да влиза в ресторанта, беше на облекчение и триумф. Но сега, след като бях станал свидетел на кълченето му, бях следил студеното му и жестоко лице, съзнанието ми отново се връщаше към онзи момент, когато го бях видял да връхлита в бара на Ръсти, ножа в

ръката му, изражението на нечовешки ужас върху лицето на Рима, и ушите ми отново се раздраха от писъците и.

Обзе ме колебание. Когато тръгвах по петите и, бях наясно че целта ми е да я убия, но чисто техническата страна на този акт беше нещо, за което бях избягвал да мисля през цялото време. Макар че вече я бях открил, знаех със сигурност, че даже и да я спипам сама в бунгалото, нямаше да съм в състояние да вкоравя сърцето си до такава степен, че да я наръгам хладнокръвно. Затова и търсех това същество, което да извърши убийството. Щеше да го направи, стига само да му кажеха къде се крие жертвата му. Нито за миг не се съмнявах в това. Той носеше смърт.

Насочех ли го по следите ѝ, щях да съм отговорен за смъртта ѝ; защото това щеше да бъде смърт ужасна, в страхотни мъки. Щях да произнеса смъртната ѝ присъда в момента, в който го известях за скривалището ѝ.

А ако тя не загинеше, щях да бъда изнудван до сетния си ден или докато тя не пукнеше. Нямаше да има спасение от нея.

„Има ли нещо по-хубаво от парите?“ беше казала веднъж тя.

Това беше нейната философия. Тя нямаше да пощади нито мен, нито Сарита; защо тогава аз да имах милост към нея?

Сърцето ми стана ледено. Бях длъжен да довърша делото, което бях започнал.

Но преди да насоча Уилбър към нея, трябваше да прогоня Васари от пътя му. Нищо чудно дребният плъх да се окаже по-бърз от оня бик, ако оня се опиташе да я защити. Не исках да ми тежи на съвестта смъртта на Васари. Не ми беше сторил нищо лошо.

Първата ми работа беше да разбера как мога да се свържа с него. Нямах никакво намерение да му казвам кой съм аз. Щях да му дам адреса на Рима по телефона; едно обикновено анонимно позвъняване.

След това трябваше да прогоня Васари от пътя му. От подслушаната между него и Рима кавга бях разбрал, че полицията го търси. Още едно анонимно предупреждение по телефона, че полицията е по петите му, щеше да го накара да си плюе на петите на часа. Но дали нямаше и Рима да хукне с него?

Планът беше много усложнен, но по-добър не бях в състояние да измисля. Времето летеше. Оставах ми само девет дни, след което трябваше да се разделя с тридесет хиляди долара.

Наблюдавах как разговарят Уилбър и момичето. Изглежда се опитваше да я убеди за нещо. Той се облегна на масата и я заговори в тихи полутонове, докато чоплеше зачервена пъпка на брадичката си.

Накрая тя повдигна нетърпеливо рамене, стана и се запъти към гардеробната.

Уилбър отиде на бара, поръча си скоч и веднага го гаврътна, след което се насочи към изхода. Групата отново беше засвирила и на излизане той не пропусна да пощрака с пръсти и да се покълчи в такт с музиката.

Получих си шапката и шлифера от гардеробиерката и през това време тъмнокосото момиче излезе от гардеробната наметнала найлонов дъждобран върху роклята си.

Излезе в мрака и аз я последвах.

Спрях се на ръба на тротоара, сякаш озъртайки се за такси. Момичето забърза по пътя. Видях, че Уилбър я чака. Прекосиха пътя с бърза крачка и влязоха в една странична улица.

Последвах ги, като се криех в сенките. На ъгъла спрях и се огледах предпазливо. Успях навреме да я зърна как пое по стълбите на един жилищен блок и Уилбър заситни след нея.

Скриха се във входа.

Не знаех дали мисли да прекара цялата нощ с нея, но ми се стори малко вероятно. Заех позиция в едни тъмен вход и зачаках.

След половин час се появи на стълбите и пое по улицата.

Тръгнах след него.

Не беше трудно да го следи човек. Нито веднъж не се обърна назад, крачеше бодро напред, тананикаше си, и от време на време правеше някаква сложна танцова стъпка.

Накрая се вмъкна в някакъв съмнителен хотел близо до пристанището. Спрях се и го проследих да отваря стъклената врата и да взема ключа си от таблото, след което изчезна нагоре по стълбите.

Дръпнах се малко назад да прочета висящата табела: Хотел-Ресторант Андерсън.

Забързах към края на улицата, където хванах такси и се прибрах в хотела.

Щеше ли Уилбър да остане в хотела за повече или щеше да тръгне сутринта? Не можех да си позволя риска да го изпусна след като веднъж го бях открил.

Но дори и в този момент колебанието се опита да ме размекне, и само мисълта за Сарита и парите ми ме накара да се стегна.

Отидох до един телефон автомат във фоайето на хотела, намерих хотел Андерсън в указателя и избрах номера.

След малко се обади някакво момиче.

— Да? Какво има?

Поех си дълбоко въздух. Трябваше да положа значителни усилия да не затворя телефона.

— Да е отседнал при вас един дребосък с очила? — запитах аз с груб глас.

— И какво от това? — гласът на момичето се напрегна. — Кой се обажда?

— Негов приятел. Докарай го на телефона, сестричке, само побързо.

— Щом сте негов приятел, как му е името?

— Стига дрънка. Докарай го на телефона.

— Добре, почакайте — изрече тя с внезапно отегчен глас.

Зачаках. Мина доста време. Стоях в телефонната кабина със слушалка, притисната до ухото ми и се вслушвах напрегнато.

Изтекоха пет дълги минути и тогава дочух някакви звуци. Момичето каза ядосано:

— Откъде да знам кой ви търси? Не разбирате ли? Разберете го сам! — Тя нададе внезапен писък на болка. — Ох! Мръсен гаден плъх! Махни си ръцете от мен, животно такова!

Някой вдигна слушалката.

— Да? Кой е?

Представях си го как стои там, очилата му блестят на светлината, бялото му жестоко лице в очакване.

— Уилбър ли е? — запитах аз.

— Да. Кой се обажда?

Като изговарях бавно и отчетливо думите, му казах:

— Снощи видях Рима Маршал.

Чух го как си пое рязко дъх със свистене.

— Кой си ти?

— Няма значение. Мислех, че искаш да знаеш къде се намира.

Студена пот покри лицето ми, докато говорех.

— Да. Къде е?

— Ще ти изпратя адреса ѝ след два дни, в петък сутринта и пари за пътни — казах аз. — Не се отдалечавай много в петък от хотела.

— Кой по дяволите си ти? — настоя той. — Да не си неин авер?

— Ти как мислиш? — казах аз и затворих.

II

Рано на следната сутрин позвъних от стаята си до санаториума на доктор Цимерман. Дежурната сестра каза, че доктор Цимерман иска да говори с мен и ме помоли да не затварям.

Гласът му звучеше много щастливо по телефона.

— Имам добри новини за вас, мистър Холидей. Вашата жена се подобрява със стремителна бързина. Излезе от комата и мисля, че след два дни можете да я видите. Налага се да обсъдим и втората операция. Кога ще се върнете?

— В петък — казах. — Ще ви се обадя веднага щом пристигна. Наистина ли мислите, че е прескочила най-лошото?

— Разбира се, че съм сигурен. Ако дойдете в санаториума събота сутринта, ще имате възможността сам да се убедите в това.

Казах, че ще дойда, и след като разменихме още няколко думи, затворих.

Вестта, че Сарита е в отлично състояние ме изкара от депресията. Решимостта ми да се отърва от Рима отново отслабна.

В събота сутринта щях да бъда до Сарита. Щях да знам, докато стоях до леглото и, че съвсем съзнателно съм станал причина да бъде лишен от живот човек. Чудех се, какво ли ще чувствавам, когато се срещнеха очите ни. Дали щеше да прочете вината в тях?

Станах и закрачих из стаята. Имах ли право да лишавам Рима от живот? — питах се аз. Убивах я, за да не отида в газовата камера или в затвора. Щях ли да живея в мир със себе си след като преднамерено съм убил човек? Съвестта ми задаваше този въпрос и настояваше за отговор.

Опитах се да намеря друго решение. Да предположим, че откажа да давам повече пари на Рима и тя ме издаде на полицията, след което ме арестуват. Какво ще стане със Сарита без мен? Вярно, парите ми щяха да останат на нея, но как щеше да живее сама и инвалид?

Опитах се да бъда откровен докрай със себе си. Кое стоеше на първо място — исках да се отърва от Рима за да не ходя в затвора или защото не можех да изоставя Сарита без моята помощ?

Не можех да реша, но знаех, че Сарита се нуждаеше от мен, и знаех също, че животът на Рима не струва пукната пара.

Съзнавах, че планът ми да се отърва от нея течеше като решето. Дори и да изпратех на Уилбър адреса ѝ, нямаше никаква гаранция, че той щеше да я убие. Ненавистта му към нея можеше да е отшумяла и той можеше изобщо да не си прави труда да се разхожда чак дотам. Васари пък можеше да реши да остане при Рима дори и след като го предупредях, че полицията е по петите му. И ако постъпеше така, това означаваше Рима да тръгне с него и Уилбър да завари бунгалото празно. Ако-ако-ако...

Беше абсолютно самодееен план за убийство.

И точно в този момент ми хрумна мисълта да не го променям, а да го оставя такъв, какъвто си беше. Щеше да бъде като хвърляне на ези-тура: ези — Рима загива; тура — отивам в затвора. Така вината нямаше да бъде изцяло моя, ако планът ми се осъществеше и Рима умреше.

Реших да сляза на закуска, за да прогоня лошите мисли от главата си. Казах на сервитьорката да ми донесе кафе и препечен хляб. Докато чаках да ми донесат поръчката, огледах залата. Имаше само осем или девет души, които закусваха: всички без изключение бизнесмени, вгълбени в закуската и вестниците си.

Усетих, че един от тях в далечния ъгъл беше вдигнал глава и ме гледаше съсредоточено. Беше мъж на моите години и кръглото му пълно лице ми беше познато отнякъде. Изведнъж стана и се насочи към мен, като се усмихваше. Познах го едва когато стигна да масата ми. Бивш колега от колежа, с когото бяхме делили една и съща стая. Казваше се Бил Стовал и се беше дипломирал като инженер в едно и също време с мен.

— За бога! — възкликна той. — Ти си Джеф Холидей, нали?

Изправих се и разтърсихме десници. Искаше да знае какво правя в Сан Франсиско и му казах че съм в командировка. Каза ми, че бил чел Лайф и знаел за моста.

— Голяма работа сте направили, Джеф! Всеки инженер в окръга сънуваше че получава поръчката!

Седнахме и се разговорихме за моста. Аз го попитах какво прави.

— Работя във Фрейзър и Грант, стоманата. Между другото, Джеф, можем да ви бъдем полезни. Ще се нуждаете от стоманени изделия, а ние можем да ти предложим условия, от които ще ти падне шапката.

Внезапно ми хрумна, че ако моят план да се отърва от Рима не сполучеше, и успееш да се доберат до мен, нямаше да бъде зле да си имам едно оправдание за идването ми до Сан Франсиско. Казах му, че ни интересуват всякакви предложения.

— Знаеш ли какво, — каза възбуден той, — какво ще кажеш да дойдеш при нас към десет и половина и аз ще те представя на шефа на стоманата? — Той ми подаде визитната си картичка. — Ще можеш ли?

Казах му че ще мога и след като ми обясни как да стигна до тях, се разделихме.

Цялата сутрин и по-голямата част от следобеда ги прекарах заедно със шефа на стоманеното производство. Шапката ми наистина щеше да падне, защото цените които той ми предложи, бяха действително по-ниски от всичко което ни бяха предлагали нашите доставчици до този момент. Обещах да му съобщя веднага решението ни след като се консултирам с Джак.

Върнах се в хотела малко след пет часа и се качих в стаята си. Изкъпах се, преоблякох се, после седнах на писалището и написах името и адреса на Рима с едри печатни букви на един лист хартия. После го пъхнах в плик заедно с три банкноти по десет долара. Адресирах писмото до Уилбър чрез хотел Андерсън.

Слязох долу до фойето и попитах портиера за разписанието на влаковете до Холанд Сити. Каза че има един в осем и двацет.

Купих марка от него и я залепих на писмото до Уилбър. С огромно усилие на волята се доближих до пощенската кутия и пуснах писмото вътре. Миг след като го направих, и ми се прииска страшно да го извадя от кутията.

Влязох в бара и си поръчах едно питие. Бях започнал леко да се потя. Уилбър щеше да получи писмото утре сутринта към осем. Какво ли щеше да направи? Ако той не се беше отказал от намерението си да убие Рима, можеше да се добере до Санта Барба до два и половина следобед.

Той беше наркоман, следователно, също както и при Рима, действията му бяха непредсказуеми. Лесно можеше да се поддаде на

изкушението да даде парите, изпратени му за пътни, на някой дребен пласьор на наркотици. Съществуваше вероятността да остане в Сан Франсиско, без и да помисли за Санта Барба.

И с тая успокояваща съвестта ми мисъл отидох в снейбара и изядох един сандвич. После си платих сметката за стаята, и докато чаках да ми свалят куфара, се затворих в една телефонна кабина. Поисках от Информацията да ми дадат телефонния номер на Бунгалото, Източния бряг, Санта Барба. След като изчаках обичайното време, телефонистката ми каза, че бил Изток 6684. Записах си го в бележника, напуснах хотела, като хванах такси до гарата.

Малко след полунощ бях на гарата на Холанд Сити. Момчето, което събираше билетите на бариерата, ми се ухили радостно като ме видя.

— Радвам се да ви видя, мистър Холидей. Съпругата ви вече е по-добре, нали?

Казах му че Сарита се подобрява бързо и се надявам в събота да я видя.

— Радвам се да чуя това — каза той. — Тя е прекрасна жена, мистър Холидей. Надявам се да пххнат това копеле, което я блъсна, поне за няколко години в дранголника.

Шофьорът на таксито, което ме закара у дома, също пожела да чуе последните новини за Сарита. Изведнъж проумях, че жена ми беше станала широко популярна фигура, и тая мисъл ме накара да се почувствувам горд.

Настроението ми изчезна още в момента, в който отключих апартамента и пристъпих в замрялата всекидневна. Стоях дълго време на едно място, със смътната надежда чуя топлия глас на Сарита. Никой не се обади. Почувствах се страшно самотен, като гледах общите ни семейни вещи, спрелият часовник над камината, слойот от прах върху телевизора.

Влязох в спалнята, съблякох се, изкъпах се и си сложих пижамата. После се върнах във всекидневната и си налях уиски и сода. Седнах до телефона и запалих цигара. След като привърших с пиенето и цигарата погледнах колко е часът.

Беше два без двајсет след полунощ. Умът ми за миг се озова в Санта Барба и след това в бунгалото на Източния бряг. Рима и Васари сигурно се приготвяха да си лягат, освен ако вече не си бяха легнали.

Сега трябваше да направя втория си ход в моята игра. Вдигнах бележника си от масата, погледнах за телефонния номер на бунгалото и позвъних на „Междуградски разговори“. Когато операторката се обади, дадох и номера. Казах и, че ще изчакам.

Седях неподвижен, взирайки се в тавана, и се вслушвах в призрачните гласове по линията. После внезапно се разнесоха силни бър-бър-бър, което означаваше, че телефонът от другата страна звъни.

След секунда нещо изщрака и ядосаният глас на Рима произнесе:

— Изток 6684. Кой се обажда?

Сърцето ми се сгърчи като чух гласа й.

Направих гласа си груб и отсякох:

— Дай ми Ед.

— Кой се обажда?

Връзката беше толкова добра, че открояваше даже бързото й неравно дишане.

— Няма значение. Негов авер. Искам да говоря с него.

— Няма да говориш с него, докато не ми кажеш кой си — каза тя и долових неувереност в гласа и.

После се разнесе приглушен шум от боричкане.

Чух Рима да казва:

— Не ставай глупак, Ед.

— Затваряй си устата! — изръмжа Васари. — Аз ще се оправям!

После гласът му изляз в ухото ми:

— Кой си ти?

— Твой авер — произнесох аз бавно и отчетливо. — Дигай си чукалата, Ед, иначе лошо ти се пише. Ченгетата са те скивали тая сутрин и вече знаят къде си. Чакат само да получат разрешение за ареста ти и ще ти скъсат задника!

Чух го как си пое рязко дъх и тъкмо отвори уста да заговори, и аз затворих.

Останах неподвижен с ръка върху телефонната слушалка и поглед вперен в стената. Каквото и да станеше вече, бях вдигнал завесата. След по-малко от шест часа Уилбър щеше да прочете писмото. Или щеше да се метне на първия влак за Санта Барба, или нямаше и да помръдне от Сан Франсиско. Ако тръгнеше, бях абсолютно сигурен, че ще я убие, но междувременно Васари можеше и да не хукне да си спасява кожата. Ако хукнеше, имаше някаква

вероятност Рима да тръгне с него, така че Уилбър можеше да завари бунгалото празно. От друга страна обаче, Васари можеше да я зареже, и Уилбър да я завари в бунгалото. Но съществуваше вероятност Васари да остане при Рима, в който случай Уилбър можеше да срещне сериозна съпротива. Като план за убийство той действително беше аматьорски, но пък в замяна на това предлагаше многобройни варианти на решение. Беше все едно да познаеш последователните положения на монета при серия хвърляния.

Нещата си бяха тръгнали по реда. Пиесата беше започнала и аз бях длъжен да се примиря с финала и, какъвто и да бъдеше.

Угасих светлината и отидох в спалнята. Празното легло до моето ме накара да помисля за Сарита.

Исках да се моля за нея, но думите не искаха да идват.

Легнах си, без да угасям светлината. Мракът обикновено усилва терзанията на съвестта.

ГЛАВА СЕДМА

I

Малко след шест сутринта вече бях паркирал край строителната площадка.

Хората вече работеха и аз размених няколко думи с бригадира. Джак беше напреднал страшно много за времето докато бях отсъствувал. Теренът беше изравнен и на двата бряга на реката. Бяха забили и голям брой пилони.

Повъртях се десетина минути, като гледах как работеха хората, и видях Джак да се задава с черно-белия си Тандърбърд^[1]. Той закова спирачки точно до мен и изскочи от колата с широко ухилено лице.

— Здравей, Джеф! Радвам се да те видя! Всичко наред ли е?

Разтърсихме десници.

— Да, уредих всичко, даже имам и една изненада за теб. Можем да вземем нужната ни стомана на цени по-ниски с два процента от всички възможни, при същите якостни показатели.

Той се втренчи в мен.

— Да не искаш да кажеш, че си работил, докато те нямаше? Мислех че си по лична работа.

— Никога не съм спирал да работя — казах аз. — Какво ще кажеш, Джак? Икономисваме двайсет и пет хиляди долара!

— И ме питаш! Разказвай!

Поговорихме делово двайсетина минути и после той каза:

— По-добре ще е да поговорим и с нашите доставчици, Джак. Това са чудесни новини. Виж, имам да свърша няколко неща и се прибирам в офиса. Ще се видим тогава.

Той ме изпрати до колата.

— А Сарита? — запита той.

— Новините са добри — казах. — Утре сутринта имам уговорена среща с доктор Цимерман.

Разказах му за плановете на Цимерман за втората операция.

Той слушаше с участие, но личеше, че мостът е онова, което не излизаше от душата му, и аз го разбирах много добре.

— Това е чудесно, Джеф — каза той. — Е, мисля, че...

— Разбира се, — казах аз — тръгвам за офиса. Как се справя Уестън?

— Добре, но ти се връщаш тъкмо навреме. Има нужда от помощ, а аз съм страшно натоварен, за да му я дам.

— Аз ще се погрижа за него.

— Чудесно. Окей, ще се видим в единайсет — каза той и тръгна, като извика бригадира да дойде при него.

По пътя за офиса хвърлих поглед на часовника на таблото. Беше осем без петнайсет. След четвърт час Уилбър щеше да получи писмото. Как щеше да постъпи? Внезапно усетих колко силно се потят ръцете ми.

Паркирах колата и отидох в офиса където Тед Уестън и Клара вече бяха започнали работа.

Поздравиха ме и Клара ми връчи огромен куп писма и документи, пресмятания и папки.

Седнах и започнах да работя.

Някъде към десет спрях да запаля цигара и внезапно си спомних за Уилбър. В десет и десет имаше влак за Санта Барба. Дали го беше хванал? Обхвана ме трескаво желание да разбере.

Бях подготвил доста бележки за Джак, и като ги забодох заедно, ги подхвърлих на бюрото на Уестън.

— Ще бъдеш ли така добър да ги занесеш на Джак? — помолих го аз. — Трябват му. А аз ще подхвана от другия край.

— Разбира се, мистър Холидей.

Изгледах го.

Беше хубаво момче, работливо и точно на място. Точно такъв младеж, какъвто ми се искаше много да бъда и аз. Наблюдавах го как взе забележките и се изнесе бързо от офиса. Следях го със завистлив поглед. Страшно ми се искаше да съм като него. Той имаше късмет. Лицето му нямаше да получи порцията шрапнел, нямаше да прекара шест кошмарни месеци в отделението за пластична хирургия сред стенанията и писъците на пациентите, чиито лица бяха безнадеждни за възстановяване. Нямаше да му се налага да се занимава със среброкоса и златногласна наркоманка, която можеше да застреля човек без да и

мигне окото. Нямах да изпита чувството какво е да живееш под заплахата от изнудване и шантаж, нито пък да планира убийство... просто беше едно от онези момчета с късмет, на които дяволски завиждах.

Веднага щом излезе от стаята, вдигнах телефона и помолих Клара да ми даде градска линия. После избрах „Междуградски разговори“ и дадох на момичето номера на хотел Андерсън. Тя ми каза, че линиите за Сан Франсиско са страшно натоварени, но стига да успее, и веднага ще ми се обади.

Седях, пуших и се потях. Трябваше да изчакам десет дълги и късаци нервите минути, преди да получа връзка.

Обади се същият безразличен глас на дежурната от хотела.

— Да? Слушам ви.

— Искам да говоря с Уилбър — казах аз.

— Е, не можете. Той освободи стаята.

Сърцето ми подскочи леко в гърдите.

— Искате да кажете, че е напуснал?

— Какво друго мислите че искам да кажа?

— Знаете ли къде е отишъл?

— Не, и не ме интересува — и тя затвори.

Пуснах слушалката и като извадих носната си кърпичка, обърсах потните си ръце и лице.

И така, беше тръгнал, но накъде? Към Санта Барба? Ако се окажеше така, нямаше да стигне по-рано от два следобед. Обзе ме внезапна паника да спра всичко. Трябваше само да се обадя на Рима и да я предупредя че Уилбър идва.

Малко остана да го направя, но в същия момент вратата хлопна и в стаята се появиа Джак, Уестън и двама доставчици.

Поздравих ги погледнах часовника на бюрото. Беше единайсет и четвърт. Все още имах време да предупредя Рима през обедната почивка.

Но разговорите ни с доставчиците така се затегнаха, че Джак предложи да обядваме всички заедно и да използваме времето докато се храним, за да доизгладим проблемите.

— Вижте, момчета, вие отивайте, а аз ей сега ще ви настигна. Трябва само да се обадя по телефона — казах аз.

Като останах сам, запалих цигара и се втренчих в телефона. Ако предупредях Рима че Уилбър е по петите и, тя щеше да офейка незабавно и вероятно никога повече нямаше да мога да я видя. Щеше да продължава да ме изнудва, и ако не и платях, отивах в затвора, но представата ми за Уилбър седнал във влака, който с всяка секунда се приближаваше към нея, направо вледеняваше кръвта в жилите ми.

Самодейният план за убийство не се различаваше много от хвърлянето на ези-тура. Ези — тя умира. Тура — аз влизам в затвора. Внезапно ми хрумна, защо не оставя на случая да реши още на момента?

Извадих монета от джоба и я хвърлих високо във въздуха. Чух я да пада на пода до мен. Няколко секунди седях неподвижен, без да поглеждам надолу, после се наведох с усилие и погледнах монетата.

Беше ези!

Е, това беше, можех да си измия ръцете. Оставях събитията да следват своя ход. Изправих се, смачках цигарата в пепелника и тръгнах към вратата.

И спрях.

Пред очите ми отново изплува бара на Ръсти. Видях Уилбър с ножа в ръка. Видях как Рима се гърчи в сепарето, с диво отворена уста, и отново писъкът и разцепи ушите ми. Чух страховития звук от стърженето на ноктите и в стената.

Не можех да постъпя така с нея. Бях длъжен да я предупредя.

Върнах се на бюрото, вдигнах слушалката и поисках „Междуградски разговори“. Дадох на момичето номера на Рима.

Чаках, като се вслушвах в шума по линията.

Момичето каза:

— Никой не отговаря. Може би няма никой?

— Трябва да има. Бихте ли опитали още един път?

Последва още едно дълга пауза и после тя каза:

— Съжалявам, но вашите хора не се обаждат.

Благодарих и затворих.

Случило се беше най-очевидното: Васари беше духнал и Рима заедно с него.

---

[1] Тандър — гръмотевица, бърд — птица; Тандърбърд — гръмотевична птица. Б.пр. ↑

II

Но аз не се отказах толкова лесно. Имаше вероятност, разбира се, Рима да е излязла някъде и да се върне по-късно.

Три пъти звънях през деня до бунгалото, като използвах отсъствието на Уестън от офиса, но и трите пъти не получих отговор.

Накрая реших, че си беше отишла и самодейният ми план да се отърва от нея чрез дистанционно управление се беше провалил.

Чувствувах се спокоен и щастлив. Бях готов за неприятностите. След шест дни Рима щеше да очаква тридесет хиляди долара да бъдат прехвърлени в сметката и. Нямаше да и плащам нито цент повече. Какво щеше да направи тя? Да отиде в полицията? Трябваше да съм готов и за най-лошото. Беше абсолютно сигурно, че ще отиде в полицията, което означаваше, че ще бъде арестуван за убийство.

В такъв случай бях длъжен да осигурия бъдещето на Сарита. Обадох се на кмета Матисън и го помолих да ме приеме след вечеря, ако е възможно.

Той ме покани за самата вечеря, но аз любезно отклоних предложението му. Не бях в настроение за подобно нещо.

Заварих Хелън и Матисън седнали пред камината и се поздравихме. Казах им за предстоящата операция.

Матисън веднага ме подхвана:

— Как си с парите, Джеф? Операцията може да се окаже скъпа. Ти знаеш нашето отношение към Сарита. Тя ни е като дъщеря.

— Парите не са проблем — казах аз. — Това, от което тя истински се нуждае, са много внимание и грижи. В продължение на години. Тя няма никой друг, освен мен. Ако ми се случи нещо, тя ще остане сама.

— Разбира се, че няма да остане — каза Матисън. — Нали току-що ти казах, че ни е като дъщеря. Каквото и да стане с теб, тя ще дойде да живее при нас. Но я слушай, какви са тия приказки от теб? Какво искаш да кажеш с това?

— Знам как се чувства — вмъкна Хелън. — Човек трябва да е готов за всичко. Той има право да мисли за тези неща. — Тя ми се усмихна. — Ние ще се грижим за нея, Джеф, обещаваме.

Планина ми падна от плещите. За пръв път, откакто Рима беше почнала да ме изнудва, усетих покой.

На следващата сутрин отидох в санаториума. Цимерман ми каза, че Сарита продължава да се подобрява.

— Не искам да ви обнадеждавам прекалено много, мистър Холидей, — каза той, — но има вероятност, макар и не много голяма, че ако имаме късмет, ще можем да я изправим на крака.

Заведе ме да я видя. Беше много бледа и изглеждаше като смалена в болничното легло. Беше в съзнание и ме позна, но нямаше сили да ме заговори.

Позволиха ми да застана до леглото. Няколко минути за мен нямаше нищо друго освен нея. И разбрах за това нищожно време, че тя въплъщаваше смисъла на моя живот.

Чувствувах се особено щастлив, че планът ми да се отърва от Рима не беше сполучил. Защото не знаех как щях да погледна в очите Сарита след това.

Двамата с Джак прекарахме неделята и понеделника на строителната площадка. Бяхме стигнали слой свличаща се почва и трябваше да измислим начин как да преодолеем неочакваното препятствие.

До вторник вечерта вече се бяхме справили с проблема. В сряда и четвъртък не вдигнахме глави от бюрата. Всяка вечер посещавах санаториума и разменях усмивки със Сарита. Още беше прекалено слаба, за да говори, но поне ме разпознаваше.

Цимерман ми се обади в петък към десет часа сутринта. Това беше денят, в който трябваше да преведа парите на Рима. Каза ми, че Гудийър е при него и са прегледали Рима.

— Решихме, че няма смисъл да изчакваме повече, мистър Холидей. Оперираме я утре сутринта.

Казах му, че ще бъда там за операцията. Обадох се на Матисън и му казах за операцията. Каза ми, че му е невъзможно да дойде в санаториума, но Хелън ще бъде до мен.

Вечерта пак бях при Сарита и за пръв път успяхме да разменим няколко думи.

— Утре сутринта ще те оперират, скъпа — казах ѝ аз. — И много скоро ще бъдеш напълно здрава.

— Да, Джеф... искам... у дома.

На път за в къщи си мислех как ли ще реагира Рима като види че парите не са пристигнали. Вероятно щеше да изчака ден-два, за да бъде сигурна, и после какво? Но в този момент имах да мисля за много по-важни неща, та да се тормозя с подобни мисли.

Операцията започна в единайсет на следващото утро и продължи четири часа. Хелън и аз седяхме в чакалнята, без да разговаряме, но от време на време тя ми се усмихваше окуражаващо и ми стискаше ръката.

Малко след два дойде една сестра и ми каза, че ме търсят от офиса ми. Каза ми освен това, че операцията почти е привършила и след половин час ще имам новини.

Телефонът беше в дъното на коридора. Обаждаше се Клара.

— О, мистър Холидей, много съжалявам, че ви безпокоя точно сега, но тук при мен е сержант Киъри. Искан да говори с вас по някакъв много важен въпрос.

Сърцето ми замря за миг и после препусна бурно.

— Ще почака — казах аз. — Операцията ще свърши след половин час. Не мога да се върна по-рано от пет. Какво иска?

Много добре знаех какво иска. Това означаваше, че Рима ги беше осведомила вече.

— Ще го попитам, ако изчакате, мистър Холидей.

Гласът и беше леко смутен.

Последва пауза, след която в слушалката прозвуча мъжки глас.

— Тук е сержант Киъри от полицията на Санта Барба. Бих искал да ви видя колкото може по-скоро.

— Какво има? — запитах аз.

— Служебна тайна — каза сбито той. — Не мога да говоря по телефона.

— Добре — отвърнах му аз с неговия глас. — Ще почакате. Ще се върна в пет. Довиждане — и хлопнах слушалката.

Изтрих си с кърпичката потните ръце. Дали беше получил разрешение за арестуването ми? Бяха ли арестували вече Рима?

В този момент от дъното на коридора се зададе Цимерман. Беше усмихнат.

— Доктор Гудийър ще дойде всеки момент — каза той. — Само да си измие ръцете. Имам добри новини за вас. Операцията мина напълно сполучливо, точно както очаквахме. В случай, че не последва никакво

неочаквано усложнение, нещо, което е малко вероятно, само след няколко месеца жена ви ще ходи нормално.

Следващият половин час мина в техническа дискусия на двамата доктори, от която почти нищо не разбрах. Обясниха ми с прости думи, че с внимателни грижи, търпение, след дълги месеци Сарита ще се възстанови изцяло.

Доктор Гудиър говореше, а на мен от ума ми не излизаше сержант Киъри, който ме чакаше. Гудиър ми каза, че ще мога да я видя след два дни, но не по-рано. Помислих си, че след два дни ще бъда в затвора в Лос Анджелис.

Тръгнахме си заедно с Хелън от санаториума.

— Вчера говорехме за Сарита, че ще я вземете при вас, ако нещо се случи с мен, — казах аз, докато карах колата към града. — Не сте се отказали, нали?

— Какво говориш, Джеф!

— Извинявай, малко не съм на себе си — казах аз, без да я гледам. — Не искам да те отегчавам с подробности, но може да се наложи да не бъда в обръщение за известно време и разчитам на теб и Тед да бъдете опора на Сарита.

— Защо не ми обясниш, Джеф? — запита ме тя спокойно. — Знаеш добре какво изпитваме към теб Тед и аз. Ще направим всичко, за да ти помогнем... само кажи.

— Искам да бъда сигурен, че няма да остане сама — казах аз. — Осигурите ли й това, значи нищо няма да й липсва.

Тя положи ръка върху моята.

— Разбира се, Джеф. Можеш да бъдеш абсолютно уверен за Сарита. Тед и аз толкова те обичаме...

Оставих я пред градския съвет. Искаше да съобщи на Матисън новините за Сарита. Погледна ме през стъклото и ми се усмихна.

— Не се тревожи... ще направим всичко...

— Няма да забравя.

Десет минути по-късно бях в офиса.

Клара тракаше усилено на пишещата машина. Като ме видя, и спря.

— Новините са доста добри — казах аз, докато свалях шлифера си. — Сигурни са, че ще ходи нормално. Казаха само, че няма да е много скоро.

— Толкова се радвам, мистър Холидей.

— Къде е полицаят?

— В кабинета ви. На мистър Уестън му се наложи да отиде на строителната площадка, така че е сам.

Прекоших приемната, отворих вратата и влязох.

Един едър, крупно сложен мъж се беше отпуснал удобно в едно от кожените ни кресла, купени скоро специално за важни гости.

Притежаваше типичното за полицай лице: червендалесто и месесто, обветрено, с обичайните ситни и твърди очи и уста-мишеловка. Плещите му бяха много едри, но беше започнал да трупя и на кръста. Изтъняващата му коса вече сивееше.

Той се изправи и каза:

— Мистър Холидей?

— Точно така — казах аз и затворих след себе си вратата.

Ръцете ми бяха влажни и сърцето ми биеше силно, и с големи усилия успях да поддържа изразението си безстрастно.

— Аз съм сержант Киъри, полицията в Санта Барба.

Заобиколих бюрото си и седнах.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, сержант. Седнете. С какво мога да ви бъда полезен?

Той седна. Ситните му зелени очи се впиха в мен.

— Просто обикновено разследване, мистър Холидей. Надявам се, че можете да ни помогнете.

Това беше толкова неочаквано, че за миг самообладанието ме напусна. Бях очаквал да ме арестува. Втренчих се в него.

— Разбира се. С какво по-точно?

— Търсим един мъж на име Джинкс Мандън. Говори ли ви нещо името му?

Тревогата беше фалшива! Заля ме вълна от облекчение. Напрежението ме напусна.

— Джинкс Мандън? Не.

Зелените му очички продължаваха да дълбаят в моите.

— Никога не сте го чували?

Той извади пакетче дъвка, разви опаковката и я пхна в устата си. Движенията му бяха бавни и обмислени. Смачка на топче опаковката и го пусна в пепелника на бюрото ми. И през цялото време не отделяше поглед от мен.

— Как е домашният ви адрес, мистър Холидей?

Казах му го, като се чудех за какво му е.

— Ще ми кажете ли все пак за какво става дума? — запитах го аз.

— Търсим Мандън за въоръжен грабеж — челюстите на Киъри работеха тежко върху дъвката. — Открихме вчера една изоставена кола до гарата в Санта Барба. На кормилото имаше отпечатыци на Мандън. Колата е била открадната от Лос Анджелис. В жабката открихме парче хартия с вашето име и адрес.

Сърцето ме блъсна леко в ребрата. Можеше ли да се окаже, че Джинкс Мандън и Ед Васари са едно и също лице? За да прикрия изненадата си, протегнах ръка към кутията с цигари върху бюрото ми и запалих една.

— Моето име и адреса? — повторих аз, като отчаяно се мъчех гласът ми да прозвучи нормално учуден. — Не разбирам.

— Не е ли достатъчно ясно? — в гласа му внезапно се беше появила стържеща нотка. — В кола, използвана от търсен престъпник, откриват вашия адрес и името ви. Как ще го обясните?

Аз обаче се окопитвах бързо.

— Не е моя работа да го обяснявам — казах аз. — Никога не съм чувал за този човек.

— Може би сте го виждали.

Той измъкна от джоба си плик, а от него бляскава фотография, която ми плъзна по бюрото.

Лицето ми беше вече непроницаемо когато я погледнах. Нямаше грешка: беше Васари.

— Не — казах аз. — Не го познавам.

Киъри се пресегна, взе снимката от бюрото ми, прибра я в плика, а него пхна в джоба. Тежката му челюст продължи да преживя методично, докато ме гледаше.

— Тогава защо е държал в колата си името ви и адреса?

— Откъде да знам. Може би собственикът да ме познава. Кой е той?

— Не ви познава. Вече го питахме.

— Съжалявам, сержант, но повече от това не мога да ви помогна.

Той кръстоса един върху друг дебелиите са крака, като продължаваше бавно и методично да преживя.

— Строите мост, нали? — запита той неочаквано. — И в последния брой на Лайф имаше снимката ви?

— Да. Но какво общо има с всичко това?

— Може би Мандън е научил името ви от списанието? Беше ли споменат адреса ви?

— Не.

Той размърда туловището си на стола с намръщен израз.

— Много загадъчно, нали? Не обичам загадките. Правят доклада непрегледен. Та значи, нямате никаква представа защо Мандън е пазил адреса и името ви в колата?

— Абсолютно никаква.

Той подъвка още известно време, и после стана, повдигайки мощните си рамене.

— Трябва да има някакво обяснение, мистър Холидей. Помислете. Възможно е да си спомните нещо. Ако стане, обадете ми се. Тоя момък ни трябва, и ще го хванем. Възможно е да има някаква връзка между него и вас, която сте забравили.

— Невъзможно — уверих го аз, като се изправях. — Не го познавам и никога не съм го виждал.

— Е, добре. Благодаря ви, че ми отделихте време. — Той тръгна към вратата и спря на средата. — Голям мост строите.

— Да.

— Вярно ли е, че струва шест милиона?

— Да.

Той се втренчи в мен и очичките му отново задълбаха в моите.

— Хубави парички ще дръпнете, ако го завършите — каза той. — Е, довиждане, мистър Холидей.

Той кимна и тръгна.

Усетих студена пот върху лицето си като го наблюдавах как притваря тихо вратата след себе си.

ГЛАВА ОСМА

I

Следващите два дни бяха изпълнени с колосална работа и напрежение. Непрекъснато очаквах Рима да ми позвъни или да ме арестува полицията от Лос Анджелис. Единственото ми утешение беше, че Сарита се поправяше изумително бързо.

И тогава в четвъртък сутринта, тъкмо когато Тед Уестън и аз се приготвихме да да тръгваме за моста, влезе Клара и ми каза, че сержант Киъри отново бил тук.

Казах на Уестън да тръгва, щях да го настигна по-късно. След като излезе, казах на Клара да въведе Киъри.

Седях напрегнат на бюрото. Сърцето ми биеше лудо.

Киъри влезе в стаята.

Изчаках го да затвори вратата и му казах:

— Този път не мога да ви отделя много време, сержант. Всеки момент трябва да съм на моста. Какво има сега?

Но той не беше от хората, които позволяваха да ги подбутват. Просна туловището си в креслото и бутна шапката си на тила. После извади пакетче дъвка и започна да го развива.

— Става въпрос за този момък Мандън — каза той. — Научаваме, че е използвал и друго име: Ед Васари. Чували ли сте го някога, мистър Холидей?

Поклатих глава.

— Не. И това име не ми говори нищо.

— Все още се чудим за какво им е било да държат името и адреса ви в колата, мистър Холидей. Считаме, че даже и да не познавате Мандън, той трябва да ви е познавал някога. Открихме къде се е крил: в едно малко бунгало в Санта Барба. В бунгалото намерихме брой на Лайф с вашата снимка вътре. Снимката беше оградена с молив. Това плюс факта, че вашите име и адрес бяха намерени в колата му, подсказва, че той или ви е познавал, или се е интересувал от вас, и

ние искаме да знаем защо. — Той прекъсна методичното си преживяне и втренчи поглед в мен. — Как мислите?

— Това ме озадачава точно толкова, колкото и вас, — казах аз.

— Сигурен ли сте, че никога не сте виждали този мъж? Ако искате да погледнете още веднъж снимката?

— Не е необходимо. Никога не съм го виждал.

Той се почеса по ухото и се намръщи.

— Точно както ви казах: загадка. А ние не обичаме загадките, мистър Холидей.

Не казах нищо.

— Чували ли сте някога за жена на име Рима Маршал?

Ето, стигнахме най-послед на въпроса, казах си аз. Очаквах го, но въпреки това внезапен студ сгърчи вътрешностите ми.

Погледнах го право в очите и казах:

— Не. И нея не познавам. Коя е тя?

— Приятелка на Мандън — каза Киъри. — Живели са заедно в това бунгало.

Той продължи да дъвче с поглед вперен в тавана.

След като го изчаках достатъчно дълго, произнесох остро:

— Казах ви, че съм много зает, сержант. Имате ли още нещо?

Той свали погледа си към мен и очите му се забиха в моите.

— Тази жена е убита.

Сърцето ми подскочи в гърдите и запрепуска бясно. Съзнавах, че лицето ми промени цвета си.

— Убита? — успях да произнеса. — Кой е убит?

Твърдите му очи пробиха защитата ми на един участък.

— Рима Маршал. Показвахме снимката и навсякъде и вчера открихме жената която е чистила бунгалото им. Можете ли да си представите, такъв боклук като Мандън — и чистачка! Тя го разпозна. Разказа ни и за тази Рима Маршал, като ни даде адреса на бунгалото, където се е укривал Мандън. Отидохме там. Мандън беше духнал, но намерихме жената. — Той премести дъвката си от едно място на друго в устата си. — Не беше от най-хубавите трупове, които ми се е случвало да видя в последно време. Буквално беше накълцана с нож. Съдебният лекар ни каза, че имала тридесет и три рани; като десет от тях са щели да бъдат предостатъчни. На масата намерихме оня екземпляр на Лайф с оградената ви с молив снимка.

Седях неподвижен с юмруци стиснати до бяло под масата. Значи Уилбър я беше намерил! Аз бях отговорен за смъртта ѝ! Усетих студена пот да избива на челото ми.

— Имаме такъв сензационен случай — продължи Киъри. — И се чудим сега дали тя не е оставила този лист с вашето име и адрес в колата. Възможно е тя да ви е познавала. Нейното име нищо ли не ви говори?

— Не.

Той извади плик от джоба си. Измъкна от него снимка и ми я подхвърли на бюрото.

— Може би ще я разпознаете.

Хвърлих един поглед и мигновено я отместих.

Беше страшна за гледане.

Рима плуваше в локва от кръв на пода. Беше гола. Тялото ѝ беше буквално насечено.

— Все още ли не я разпознавате? — излая Киъри с гласа си на ченге.

— Не! Не я познавам! Не познавам и Мандън! Да ви е ясно това! — избухнах аз. — Не мога да ви помогна! А сега ще бъдете ли така любезен да си тръгвате, защото имам работа?

Но той не беше така лесен за подбутване. Намести се още по-удобно в креслото и произнесе:

— Вижте какво, мистър Холидей, разследвам убийство и за ваше нещастие имате някакво отношение към този случай. Били ли сте някога в Санта Барба?

Малко остана да отрека, но съобразих навреме, че много лесно мога да бъда разпознат в Санта Барба, и евентуалното отричане би ми донесло големи неприятности.

— Да, ходил съм — казах аз. — И какво от това?

В креслото срещу мен вече стоеше истинско ченге, приведен напред, със щръкнала челюст.

— Кога беше това?

— Преди две седмици.

— Не може ли малко по-точно?

— За пръв път бях там на 21 май, и после на 15 юни.

Израз на разочарование премина по лицето му.

— Да. Ние вече проверихме. Отседнали сте в хотел Шилтън.

Продължих да слушам, като си благодарях, че не му дадох възможност да ме хване в лъжа.

— Можете ли да обясните, мистър Холидей, — продължи той — защо мъж с вашето положение ще отсяда в дупка като тази? Имахте ли някаква особена причина?

— Нямам никакви особени предпочитания към хотелите, в които отсядам — казах аз. — Просто той беше първият, който ми попадна пред очите.

— Защо отидохте в Санта Барба?

— Защо са всички тия въпроси? Какво ви влиза в работата къде отсядам и защо?

— Разследвам убийство — произнесе той. — И аз задавам въпросите, а вие отговаряте на тях.

Повдигнах рамене и казах:

— Имах да правя много изчисления. Телефонът и доставчиците ни и за минута не ме оставяха спокоен, така че реших да отида в Санта Барба. Помислих си, че трябва да сменя малко обстановката.

Киъри разтри върха на месестия си нос с опакото на дланта си.

— Кое ви накара да се регистрирате под името Мастърс?

Бях подготвен за този въпрос. Умът ми вече работеше по-бързо от неговия.

— Когато снимката ви е поместена в Лайф, сержант, вие вече ставате известен. Нямах никакво желание да ме безпокоят разни нахалници журналисти и поради тази причина използвах моминското име на майка ми.

Той се втренчи в лицето ми с абсолютно безизразен поглед.

— Това ли е причината, поради която сте стояли по цял ден в стаята?

— Имах работа.

— Кога се върнахте тук?

— Преди това се отбих до Сан Франсиско. Имах ангажименти там.

Той извади един бележник.

— Къде отседнахте?

Казах му.

— Тръгнах си четвъртък вечерта и пристигнах тук в полунощ, — казах аз. — Ако искате доказателства, можете да разговаряте с

момчето, което събира билетите на гарата и ме познава много добре, и също така със шофьора на таксито, което ме закара в къщи. Казва се Сол Уайт.

Киъри си записа в бележника и се изправи с грухтене от стола.

— Добре, мистър Холидей. Това е достатъчно. Не мисля да ви безпокоя повече. Само се опитвах да си обясня някои неща. В края на краищата убиецът ни е известен.

Вторачих се в него.

— Известен ви е? И кой е той?

— Джинкс Мандън. Кой друг мислите че е могъл да я убие?

— Може да е бил друг човек, не е ли така? — казах аз с внезапно предрезгавял глас. — Какво ви кара да мислите че той го е направил?

— Той е престъпник регистриран за употреба на насилие. Чистачката ни каза, че те двамата често са се карали. И изведнъж той духва и ние я намираме мъртва. Кой друг би я убил? Остава ни само да го пипнем, да го пообработим малко и ще изплюе камъчето. И после го пъхваме в газовата камера. Няма проблеми.

— За мен това не е доказателство, че той го е извършил — казах аз.

— Не е ли? — Той повдигна безразлично тежките си рамене. — Нарочил съм го за тая работа, а съдът няма да ми се разсърди за това.

Той ми кимна, отвори вратата и излезе.

II

Рима беше мъртва!

Но вместо облекчение, изпитвах само разкаяние. Бях виновен за смъртта ѝ.

С нейната смърт си беше отишло и моето минало. Сега вече можех да се отпусна на стола си без да се страхувам че всеки момент ще ме арестуват.

Но ако пипнеха Васари? И го пъхнеха в газовата камера за убийство, което бях сигурен че не беше извършил?

Знаех, че не е убил Рима. Уилбър го беше направил и аз можех да го докажа, но това щеше да означава да им разкажа цялата история, и щяха да ме изправят пред съда за убийството на пазача.

Щеше ли да свърши някога този кошмар?

Аз си помислих: нали спасих себе си, Васари да върви по дяволите! Той е регистриран престъпник. Откъде накъде да се жертвувам заради него?

През следващите шест дни напрежението от работата и ежевечерните посещения при Сарита в санаториума ангажираха изцяло съзнанието ми до такава степен, че мисълта за отговорността ми за смъртта на Рима просто изчезваше. Но не така беше през нощта. Всяка вечер в мрака пред очите ми изплуваше тялото на Рима потопено в собствената и кръв, накълцано от маниакалния садист.

Следях вестниците за евентуални новости по развоя на следствието. В първите дни убийството заемаше челните страници, но доста бързо се прехвърли към малките колони на последна страница. Съобщаваше се, че полицията продължава да издирва Мандън, за когото те се надявали, че щял да им бъде от помощ при разследването, но все още нямало напредък.

С всеки изминат ден се обнадеждавах все повече. Може би Васари беше успял да се измъкне от страната? Може би никога нямаше да го открият?

Чудех се какво ли е станало с Уилбър. Няколко пъти се изкушавах да позвъня до хотел Андерсън в Сан Франсиско, за да разбера дали все още не е там, но всеки път размислях навреме.

Сарита продължаваше да се подобрява. Всяка вечер посещавах санаториума и по един час разговарях с нея. Разказвах и за моста, какво правя всеки ден, как се справям без нея.

Цимерман беше вече абсолютно сигурен, че тя ще може отново да ходи, но иска още време. Каза, че след две седмици може да я изпише. Считаше, че в домашна обстановка прогресът ще е още по-голям и бърз, но щеше да е нужна и една сестра да се грижи за нея.

Вестниците престанаха да поместват новини за убийството. Повтарях си, че всичко ще се размине. Васари сигурно беше напуснал страната. Никога нямаше да го хванат.

И тогава една вечер, когато се прибирах от редовното си посещение до санаториума и търсех място за паркиране до блока, видях един едър мъж облегнат на стената.

Веднага разпознах тежката фигура, не можех да я сбъркам с никоя друга: беше Киъри.

Гореща кръв плъзна нагоре по гръбнака ми като го гледах през прозореца на колата. Устата ми пресъхна и с усилие потиснах паническия импулс да дам газ и да потегля нанякъде, където и да е.

Бяха минали три седмици, откакто го бях виждал за последен път и се бях надявал да е за последен. И въпреки всичко стоеше пред мен в този момент.

Слязох от колата без да бързам, и докато стигна до него, вече се бях овладял.

— Здравейте, сержант — казах аз. — Какво правите тук?

— Чаках ви — изрече той сбито. — Казаха ми, че сте отишли до болницата и реших да ви изчакам тук.

— Какво искате? — беше ми невъзможно да поддържам гласа си равен. — Какво има този път?

— По-добре да поговорим вътре, мистър Холидей. Ако обичате, след вас.

Тръгнах по стълбите нагоре към апартамента.

Киъри ме следваше.

— Казват, че жена ви била доста зле — каза той докато влизахме във всекидневната. — Сега по-добре ли е?

Захвърлих шапката и шлифера на един стол и отидох до камината, откъдето го загледах.

— Да, сега е много по-добре, благодаря ви.

Той си избра най-големия и най-удобен стол в стаята и се просна в него. Свали шапката си и я пусна до крака си на пода. След това започна процедурата по разопаковането на пакетчето дъвка.

— При последната ни среща, мистър Холидей, — произнесе той с поглед концентриран върху усещанията от новата дъвка — вие ми казахте, че нито познавате, нито сте чували за Рима Маршал.

Пъхнах стиснатите си до бяло юмруци в джобовете си. Сърцето ми заби толкова усилено, че се уплаших да не го чуе.

— Точна така — казах аз.

Той повдигна поглед и заби зелените си очички в моите.

— Имам сериозни основания да ви подозирам в лъжа, мистър Холидей, и съм сигурен че вие сте познавали мъртвата.

— Какво ви кара да мислите така? — запитах го аз.

— Вестниците публикуваха снимка на мъртвата. Обади ни се един мъж на име Джо Масини, собственикът на хотел Калоуей. Бил приятел с Рима. Каза ни, че тя имала среща в хотела му с мъж с белег на челюстта и прихлупен десен клепач. Очевидно се страхувала много от този мъж, защото помолила Масини да го задържи за няколко минути, докато напусне хотела, за да не би да я проследи. Описанието, което той му даде, съответствува изцяло на вас, мистър Холидей.

Не казах нищо.

Киъри дъвчеше бавно без да отделя поглед от мен.

— Тази Маршал има банкова сметка в Санта Барба — продължи той. — Вчера го проверих. През последните шест седмици в сметката ѝ са постъпили две суми по десет хиляди долара. И двете са били изтеглени от вашата сметка. Продължавате ли да твърдите, че не сте познавали тази жена?

Придърпах един стол и седнах.

— Да, познавах я.

— Защо ѝ дадохте всичките тези пари?

— Мисля, че е повече от очевидно, нали? Тя ме изнудваше.

Той се размърда на стола си.

— Да-а, точно така си и мислех. Защо ви изнудваше?

— Какво значение има? Аз не съм я убил, и вие го знаете.

Той подъвка още малко без да отделя поглед от мен.

— Вие не сте я убили, макар че изнудването си е достатъчно силен мотив за убийство. Не сте я убили, защото не сте имали тази

възможност. Били сте тук, когато е била накълцана. Вече съм го проверил.

Чаках, като дишах дълбоко и бързо.

— Щяхте да ми икономисате много нерви, мистър Холидей, ако ни бяхте казали истината още първия път. Отишли сте в Санта Барба, за да се срещнете с тази жена ли?

— Отидох, за да я намеря — казах. — Имах намерение да я помоля за отсрочка за следващото плащане. Парите ми трябваха за операцията на жена ми. Но не успях да я открия. Нямах никакво време. Опитах два пъти, но нямах късмет.

— Какво стана после? Платихте ли й?

— Не. Тя умря, преди да ми се наложи да платя.

— Голям късмет сте извадили, нали?

— Да.

— Защо ви изнудваше?

Е, това беше нещо което нямаше да му кажа.

— Най-баналното нещо — запознахме се, имахме връзка, тя разбра, че съм женен, и започна да ме шантажира, че ще каже на жена ми.

Той разтри върха на месестия си нос с отегчено изражение.

— Не ви ли се струва, че тия суми са прекалено големи за такова прегрешение?

— Тя ми беше сложила ножа на врата. Жена ми беше в безнадеждно положение. И най-малкото сътресение можеше да се окаже фатално.

Той приведе широките си плещи, като каза:

— Предполагам, знаете, мистър Холидей, даването на лъжливи показания при разследване на убийство се наказва сериозно от закона.

— Да, знам това.

— Ако ни бяхте признали още първия път, че познавате тази жена, щяхте да ми спестите дяволски много нерви.

— Връзка с жена като тази не е нещо, което ще се признае с охота от който и да било мъж — казах аз.

— Да. — Той разтри страните на лицето си. — Е, добре, смятам, че това приключва случая. Няма за какво повече да се притеснявате. Нямам намерение да правя доклад. Просто се опитвам да си изясня някои неща.

Сега беше мой ред да го изгледам.

— Няма да правите доклад?

— Аз ръководя това разследване. — Той протегна дългите си и дебели крака. — Не виждам защо трябва да създавам допълнително проблеми на някой авер, решил малко да кривне за разнообразие. — Месестото му лице внезапно се изкриви в ухилване: не беше ухилване, а по-скоро мръсна усмивка. — Искях да се уверя, че нямате нищо общо със смъртта ѝ, и сега съм сигурен в това. — Мръсната му усмивчица се усили. — Имате късмет, че се пенсионирам в края на месеца. Можеше да не съм толкова милостив, ако не отивах на майната си. Може и да не ми вярвате, ама чукнах ги вече шейсетте. Та вече ме подканят да освобождавам мястото.

Имаше нещо в него, от което ми се гадеше. Не можех да го назова точно, но ми беше много подозрителен. Внезапно беше престанал да изглежда като ченге. Имаше вид на човек, свършил си работата, и сега се чуди какво да подхване. Повдигаше ми се от присъствието му.

— Не, направо не ми се вярва, като ви гледам, сержант — казах аз. — Е, благодаря ви.

— При такива случаи ние сме дискретни — той се ухили отново. — Редовно се сблъскваме с такива случаи. Някои момчета така им завъртат главите курвите, че после се чудят как да се измъкнат. Имахте късмет, мистър Холидей, че Мандън ѝ е затворил устата.

— Тя беше изнудвачка — казах аз. — Всяка една от жертвите ѝ е могла да я заколи. Идвало ли ви е това на ум?

— Мандън е убиецът. Няма никакви съмнения.

Малко остана да му кажа за Уилбър, но пак успях да се спра навреме. Ако го намесех, щяха да изскочат и историята с опита за обир в студиото и убийството на пазача, а това означаваше краят ми.

— Е, още веднъж ви благодаря, сержант.

Той се изправи.

— Няма защо, мистър Холидей. Повече няма да ви безпокоят по този случай. — Той ме изгледа, полуухилен и с половин мръсната усмивчица. — Разбира се, щом сте толкова доволен, какво ще кажете за едно малко дарение в полза на спортните фондове на полицията; просто ми хрумна, мистър Холидей, дори не съм ви и помолил.

Пак беше мой ред да го изгледам.

— Но разбира се, сержант. — Извадих портфейла си. — Бихте ли назовали сумата, сержант?

— Колкото ви се откъсне. — Свинските му очички изведнъж заблестяха алчно. — Да кажем стотарка?

Дадох му двадесет петдоларови банкноти.

— Ще ви изпратя фактурата. Момчетата ще бъдат много щастливи. — Банкнотите мигновен изчезнаха в джоба му. — Благодаря ви много, мистър Холидей.

Не бях чак толкова балама.

— Не е необходимо да ми изпращате фактура. Не ми трябва.

Усмивчицата стана още по-широка.

— Както желаете, мистър Холидей. Е, много съм ви благодарен.

Наблюдавах го как си отива.

Почти бях късметлия.

Почти, защото какво щеше да стане, ако пипнеха Васари?

ГЛАВА ДЕВЕТА

I

На следващия ден следобед, докато работех в офиса, влезе Клара и ми съобщи, че ме търси мистър Теръл.

В първия момент не можах да включа, и после изведнъж ми проблесна, че това беше собственикът на вилата на симеоновия хълм, която Сарита толкова страстно бе желала да притежаваме, и която изглеждаше като нещо от далечното минало.

Бутнах настрани бумагите по бюрото ми и казах на Клара да го въведе.

Теръл се оказа мъж на около шейсет и три или четири години, едро сложен и жизнен: имаше вид на добродушен, добре зачервен епископ.

— Мистър Холидей, — каза той, — разбрах, че Сарита я изписват от болницата следващата седмица. Имам предложение за мас, което може да ви заинтересува. Жена ми и аз заминаваме за Маями в края на седмицата. Знам, че нашето място ѝ е паднало на сърцето. Предлагам ви да го вземете под наем по номинал: да кажем, двайсет долара на седмица, докато се излекува. И после, ако ви хареса, можете да помислите над възможността евентуално да го купите, но това вече си е ваша работа. Жена ми и аз сме луди по Сарита, и много бихме искали да я направим поне малко щастлива, като се нанесете във вилата, така че тя да иде там направо от болницата. Какво ще кажете?

Известно време не можех да повярвам на ушите си, после вече бях скочил от стола си и лудо му разтърсвах ръката.

— Но това е чудесна идея! Не знам как да ви се отблагодаря! Разбира се, че ще приема! Ето какво ще направя сега: написвам ви чек за десет хиляди и веднага щом приключим с операциите и всички сметки по лечението, ще ви изплатя остатъка. Купувам я!

И ето така се уреди проблема.

Не казах нищо на Сарита за сделката. Искях да видя лицето ѝ, когато линейката спреше пред вилата на Теръл.

Хелън Матисън ми помогна с пренасянето на покъщнината до вилата. Имахме цели шест дни да подготвим мястото, преди Сарита да напусне санаториума. Денонощието ми вече беше заето цялото на практика: от сутрин до вечер не вдигах глава от бюрото, а нощите прекарвах във вилата, но въпреки това от време на време пред очите ми изплуваше Васари. Всяка сутрин преравах вестниците от край до край, за да се убедя, че още не са го заловили, но изглеждаше, че интересът към убийството беше спаднал до нулата. Никъде не се споменаваше нищо за случая.

Накрая дойде денят, в който трябваше да изпишат Сарита. Следобедът беше на мое разположение. Хелън ме закара до санаториума и ме остави там. На връщане щях да бъда със Сарита в линейката.

Изнесоха я на носилка. Сестрата, която щеше да се грижи за нея, дойде с нас.

Сарита се усмихваше ликуващо докато я настаняваха в линейката. Сестрата се настани до шофьора, докато аз останах отзад до нея.

— Най-послед! — казах аз като потегли линейката, и взех ръката ѝ. — Отсега нататък ще се чувствуваш чудесно, мила моя. Не знаеш колко съм си представял този момент как те изписват от санаториума и аз съм до теб.

— Няма да мине много време и ще стъпя на крака, Джеф, ще видиш — каза тя стискайки ми ръката. — И пак ще бъдеш щастлив. — Тя погледна през прозореца. — Колко е хубаво да гледаш улиците и хората! — И след малко добави озадачено — Но къде отиваме, Джеф? Това не е пътят за в къщи. Да не се е объркал шофьорът?

— Това Е пътят към нашия дом, скъпа — казах. — Нашият нов дом. Не можеш ли да се сетиш?

И тогава бях възнаграден за всичките ми мъки и страдания. Не мога да опиша изражението, което се появи в очите ѝ, когато линейката се закатери по хълма.

Всички изминали дни на напрежение, страхове и кошмари се стопиха за миг, когато тя произнесе със слабия си глас:

— О, Джеф, скъпи! Не може да бъде!

Следващите няколко дни бяха най-щастливите в живота ми. Имах страшно много документация за обработване, но не отидох в офиса. Останах си в къщи, като се консултирах на места по телефона с Тед Уестън и Клара.

Преместихме леглото на Сарита във всекидневната, за да може да бъде до мен. Тя четеше или се занимаваше с плетиво, докато аз работех, като понякога оставяше всичко настрана и говорехме с часове.

Руменееше с всеки изминат ден и когато на четвъртия ден от изписването ѝ дойде доктор Цимерман и видя как бързо се подобрява, нареди да я изкарваме вече в количка на колелца.

— Напредъкът ѝ е забележителен, мистър Холидей — каза ми той, докато го изпращах до колата. — Бях сигурен че ще ѝ подейства добре домашната обстановка, но не съм и предполагал, че чак до такава степен. Няма да се учудя, ако стъпи на крака само след два или три месеца.

На следващия ден ни докараха и количката и двамата със сестрата пренесохме Сарита в нея.

— Сега вече няма нужда да ме крепите чак толкова много — каза Сарита. — Можем да празнуваме. Покани Джак и Матисънови на обяд. Нека да дадем едно благодарствено угощение.

И направихме едно голямо парти.

Имаше пуйка и шампанско, а следобед, след като по настояване на сестрата бяхме прибрали Сарита в къщата и Матисънови си бяха отишли, Джак и аз седнахме отвън на терасата с изглед към реката, където в далечината се виждаше моста и хората, които работеха по него.

Допушвахме си пурите, разхлабени и умиротворени. Разменяхме си реплики за различни неща и след малко Джак се изправи лениво, като каза:

— Пипнали са го накрая убиеца от Санта Барба. Тъкмо бях започнал да си мисля, че е отървал кожата.

Сякаш железен юмрук ме блъсна в гърдите. Мина известно време, докато успя да се окопотя, и после го запитах небрежно:

— За какво ставаше дума?

Той се протегна и се прозя в топлия летен следобед, след което произнесе с небрежен тон:

— Мислех, че знаеш. Това е оня момък, който е убил жената в бунгалото. Сипали го в един нощен клуб в Ню Йорк. Извадили патлаците и го простреляли. Казват, че нямало да го бъде. Чух го с едно ухо по радиото, докато стигна до тук.

Съумях някак си да запазя лицето си безизразно и гласа незаинтересован.

— Дали е вярно? — запитах аз, като не можах да позная гласа си.
— Е, такъв му бил късмета. Мисля да отивам в офиса. Имаш нужда от почивка.

— Благодаря ти за угощението. — Той сложи ръка на рамото ми.
— И не забравяй, Джак: щастлив съм, че Сарита оздравя. Тя е чудно момиче, а пък ти си невероятен късметлия.

Наблюдавах го как се спусна от хълма в черно-белия си Тандърбърд.

Дяволски късметлия!

Целият треперех и лицето ми беше потно.

Значи накрая го бяха пипнали!

Извадили патлаците и го гръмнали! Нямало да го бъде!

Щях да бъда дважд по късметлия, ако пукнеше.

Трябваше да узная подробностите.

Казах на сестрата, че отивам в града. Тя ме успокои, че Сарита спи и тя няма да се отделя от нея.

Стигнах бързо по най-близкия щанд за вестници. Купих си един, но нямаше нищо за залавянето на Васари. Трябваше да се досетя, че материалът щеше да се появи едва във вечерните издания.

Подкарах към офиса. Умът ми се мятеше в паника.

Щеше ли да оживее? Ако оживееше, щеше да получи присъда за престъпление, което не беше извършил. Не можех да позволя да го натикат в газовата камера.

Имах доста работа в офиса, но открих, че практически ми е невъзможно да се концентрирам. Опитах се да проведа разговор с един от нашите доставчици, но съзнанието ми така се разсейваше, че той ме изглежда озадачен. Извиних се.

— Току-що изписаха жена ми от болницата — казах аз. — Та го отпразнувахме, и изглежда съм прекалил със шампанското.

След час от моста се върна Тед Уестън. Носеше вечерния вестник и го пусна върху бюрото. Още бях зает с доставчика, но вида

на вестника на една ръка от мен окончателно ме довърши.

Започнахме да правим изчисления и направих толкова много грешки, че доставчикът не издържа:

— Вижте, мистър Холидей, нека да прекратим за днес. Изглежда шампанското е било супер. Да ви се обадя утре, а?

— Разбира се — казах. — Много съжалявам, но нещо главата ми не е в ред. Да, утре е по-добре.

Още не беше затворил вратата, и аз грабнах вестника.

— Нали не възразяваш, Тед?

— Какво говорите, мистър Холидей.

На първа страница бяха поместили снимка на Васари и едно мургаво момиче, което нямаше повече от осемнадесет години. Беше я прегърнал през раменете ѝ и се усмихваше.

Надписът под снимката гласеше: „Джинкс Мандън се жени за кабаретна звезда в деня на залавянето му.“

Информацията за арестуването му не беше много изчерпателна.

Докато празнувал в едно реномирано заведение току-що сключения си брак с Полин Тери, певица в нощен клуб, Васари бил разпознат от един детектив, който се случил да бъде там по това време. Като видял, че детективът се приближава до масата му, Васари измъкнал пистолета си, но детективът се оказал по-бърз и го изпреварил. С много тежка рана в гърдите Васари бил откаран по спешност в болницата. Лекарите правели всичко възможно, за да го върнат към живота.

Не беше много, но беше достатъчно. Не бях в състояние вече да свърша работа и за една стотинка. Казах на Уестън, че се прибирам, но не потеглих към къщи. Отидох в най-близкия бар и обърнах два двойни скоча.

Лекарите правели всичко възможно, за да го върнат към живота.

Каква ирония на съдбата! Да ти спасят живота, за да могат да те пъхнат в газовата камера! Защо не го оставеха да умре?

А как трябваше да постъпя аз?

Ако оживееше, бях длъжен да се предам. Вече няха никакви извинения. Сарита вече не беше безпомощна. Скоро щеше да стъпи на крака.

А може би нямаше да успеят да го спасят? Можех само да чакам за изхода. Ако не дойдеше в съзнание, приключвах окончателно с

цялата история.

Но ако дойдеше...

II

Следващите шест дни бяха същински кошмар за мен.

Пресата бързо усети драмата на лекарите, които се бореха за живота му. Бюлетинът за състоянието му се печаташе всеки ден. Един ден заглавието гласеше: „Гангстерът си отива“, и аз се отпусках малко. А на другия ден: „Джинкс Мандън държи. Лекарите са оптимисти“.

На шестия ден заглавието беше: Едно на деветдесет и девет лекарите да спасят живота на един гангстер.

Вестникът твърдеше, че Мандън щял да бъде опериран от един от най-известните хирурзи на Ню Йорк в последен опит да бъде спасен живота му. Интервюираният хирург казваше, че шансът на Мандън бил повече от илюзорен. Операцията щяла да бъде толкова сложна, че щяла да привлече вниманието на капацитетите от цял свят.

Изведнъж до съзнанието ми проникнаха думите на Сарита:

— Джеф, вече два пъти те заговарям. Какво има?

Пуснах вестника.

— Извинявай, скъпа. Четях. Какво каза?

Избягвах да я погледна в озадачените ѝ очи.

— Какво не е наред, Джеф?

Седеше срещу мен зад масата за хранене в количката си. Бяхме сами. Изглеждаше чудесно, и не прекъсваше с опитите си да стъпи на краката си.

— Да не е наред? Защо?

Студените ѝ сиви очи опипаха лицето ми.

— Сигурен ли си, Джеф? Последните дни си толкова неспокоен. Тревожиш ме.

— Съжалявам. Бях много зает покрай моста. Има още толкова проблеми за решаване. — Изправих се. — Прощавай, но трябва да отида до офиса. Ще се върна около седем.

Имах среща с Джак на строителната площадка. Трябваше да монтират първата греда.

Докато чакахме, Джак ме запита:

— Какво ти е на ума, Джеф? Последните няколко дни изобщо не ми харесваш.

— Сигурно се притеснявам повече от теб — казах. — Направо съм си изгубил ума от тоя мост.

— Няма смисъл. Всичко върви като по вода.

— Да, така е, но изглежда съм от този тип хора, които не могат да не се тревожат.

Той видя, че бригадирът води малко несигурно гредата, и като нададе неясно възклицание, хукна към него.

Трябва да внимавам как изглеждам, казах си аз. Напрежението беше започнало да си казва думата.

Това, което не излизаше от ума ми, се случи два дни по-късно.

Заглавията на вестниците разтръбиха, че операцията е минала успешно и вече не съществувала опасност за живота му. След една седмица щели да го откарат в затвора в Санта Барба. Веднага щом укрепнел достатъчно, щял да бъде изправен пред съда за убийството на Рима Маршал.

Прочетох репортажа във вечерния вестник, който ми го бяха донесли у дома.

Усетих как ми прилошава.

Васари беше оживял и отиваше пред съда и после в газовата камера, ако, разбира се, не им кажех истината.

Сарита четеше срещу мен. Изкушението да ѝ кажа истината беше много силно, но инстинктите ми подсказваха обратното.

Нямах право да изчаквам повече. На сутринта трябваше да тръгна за Санта Барба и да разкажа всичко на Киъри. Той веднага щеше да тръгне по петите на Уилбър.

— Забравих да ти кажа, миличка — изрекох аз с възможно най-безгрижния глас, — утре трябва да съм в Сан Франсиско. Ще отсъствам два дни. Става въпрос за оная сделка със стоманата.

Тя изправи разтревожено глава.

— Утре? Добре, но не е ли малко неочаквано, Джеф?

— Забавят нещо доставките — излъгах аз. — Джак иска да отида на място. Малко остана да забравя.

След като тя заспа, обадих се на Джак в апартамента му.

— Искам да говоря със Стовал — казах аз. — Утре заминавам за Сан Франсиско. Нещо са бавни със доставките.

— Бавни ли? — Джак прозвуча изненадан. — А аз си мислех че идват точно навреме. Интервалите са такива, че мога да я

обработвам съвсем спокойно.

— И без това трябва да говоря със Стовал. Тед ще върти офиса, докато ме няма.

— Добре, щом си решил. — Съвсем отчетливо чух озадачения му глас. — Тия дни нямаш никакви особени проблеми.

Цяла нощ се въртях в леглото и си блъсках главата как ли щеше да реагира Киъри, като чуеше историята ми. Щеше ли да ме арестува на минутата или щеше първо да провери дали е вярно това, което му разказвам? Да казвам ли на Сарита че може да не ме види повече? Да и кажа ли истината?

За нея щеше да бъде ужасно сътресение, ако ме арестуваха и не можех повече да я видя. Съзнавах че съм длъжен да и кажа истината, но не мажех да събера достатъчно сили, за да го направя.

Лежах в мрака и се потях и когато изгря слънцето през отворения прозорец, завари ме все така колебаещ се, както и вечерта. Докато се обличах обаче, реших първо да отида в полицията.

Малко след четири следобед влязох в полицейския участък на Санта Барба.

Зад преградата седеше едър, добре охранен сержант, който гризеше края на молива си. Погледна ме без особен интерес и ме запита какво искам.

— Търся сержант Киъри.

Той измъкна молива от устата си, огледа го подозрително и сетне го сложи върху бюрото си.

— За кого да докладвам?

— Казвам се Джеферсън Холидей. Той ме познава.

Едрата му ръка покри телефона, поколеба се за момент, отдръпна я, повдигна рамене и ми махна да тръгна по коридора.

— Третата врата вляво. Оправяйте се сами.

Закрачих по коридора, спрях пред третата врата в ляво и почуках.

— Влизай! — излая отвътре Киъри.

Отворих и влязох.

Беше се изтегнал на един стол и четеше вестник. Стаята беше малка и тясна. Имаше място само за бюрото, стола зад бюрото и този за посетителя. Присъствието ми вече я правеше непроходима.

Той пусна вестника и се облегна на стола така, че той изскърца. Очите му се разшириха, като ме видя.

— Брей, брей, ами че това е самият Мистър Холидей — каза той. — Каква изненада! Заповядайте, седнете. Добре дошли в Санта Барба.

Седнах без да откъсвам очи от него.

— Имате голям късмет, мистър Холидей. За две бройки да ме изтървете — каза той, като извади неизбежното пакетче дъвка. — Щастлив съм да ви уведомя, че днес е последният ми работен ден. От тридесет и пет години съм в полицията и мисля че съм заслужил почивката си. Не искам да кажа, че съм кой знае колко радостен. Човек може да пукне от глад с тая мизерна пенсия. Имам къщичка на брега на океана и съпруга и ще се мъча да си докарам някой друг долар. Как върви мостът?

— Всичко е наред — казах аз.

— А съпругата ви?

— Добре е.

Той пъхна дъвката в устата си и започна да преживя.

— Е, това са хубави новини. — Той опря тлъстото си туловище на бюрото и ме изгледа лукаво с твърдите си очички. — Но какво ви води насам, мистър Холидей?

— Дойдох да ви кажа, че Мандън не е убил Рима Маршал.

Очичките му за миг се разшириха.

— Какво ви кара да твърдите това, мистър Холидей?

— Тя беше убита от един човек на име Уилбър. Той е наркоман и е пуснат от затвора с обещание, че няма да избяга.

Той потърка края на месестия си нос с опакото на дланта си.

— Кое ви кара да мислите, че той е убиецът?

Поех си бавно и дълбоко въздух.

— Знам, че той го е направил. Тя му осигури двацет години затвор. След като го пуснаха под честна дума, че няма да избяга, той тръгна да я търси. Искаше да я убие, но не можеше да я открие. Аз му казах къде е. Отишъл е в бунгалото, намира я и я убива. Вече бях предупредил Васари, че полицията е по петите му. Когато Уилбър е пристигнал в бунгалото, Васари вече е бил духнал.

Киъри взе един молив и започна да почуква с него по бюрото. Каменното му и месесто лице беше станало абсолютно безизразно.

— Много интересно, — каза той — но нещо не мога съвсем да го схвана. Откъде познавате тоя момък Уилбър?

— Това е дълга история — казах. — Може би е по-добре да започна отначало.

Той се втренчи в мен.

— Е, добре. Имам достатъчно време. Да започваме тогава.

— Аз давам показания, сержант, които са в моя вреда — казах аз.
— Ще спестим време, ако извикате някой да ги записва.

Той разтри челюстта си замислено.

— Искате да направите изявление, ако ви разбирам?

— Да.

— Добре тогава.

Той отвори едно чекмедже на бюрото и измъкна един малък ролков магнитофон. Постави го на масата и включи микрофона, като го обърна към мен. Натисна клавиша за запис и ролките тръгнаха.

— Давайте, мистър Холидей: да запишем вашето изявление.

И аз заговорих на малкия микрофон. Разказах цялата история: как съм се запознал с Рима и как съм спасил живота и, когато Уилбър я атакувал; как му го зачукала с двадесетгодишната присъда. Обясних за певческия и талант, за моята амбиция да стана неин импресарио, как съм се опитвал да уредя лечението и, как сме се вмъкнали с взлом в сградата на територията на студиото Пасифик да крадем пари за нейното лечение.

Той седеше неподвижен и дишаше тежко, втренчил поглед в прашната повърхност на бюрото си, като го местеше от време на време върху бавно въртящите се ролки.

Само веднъж вдигна за миг поглед към мен когато стигнах до момента на прострелването на пазача, и после отново ги сведе надолу, без да престава нито за миг да дъвче.

Разказах на микрофона как съм се върнал в къщи, продължил съм учението си и накрая съм направил съвместна фирма с Джак Озбърн. Обясних за моста, фотографията в Лайф и как Рима дойде в Холанд Сити и започна да ме изнудва. Казах за нещастния случай със Сарита и как съм се нуждаел от парите, за да я спася.

— И аз реших да убия тази жена — казах аз. — Когато успях най-накрая да я открия, не можах да се реша да го извърша. Вмъкнах се в бунгалото и намерих пистолета, с който тя беше застреляла пазача

в студиото. — Извадих го от джоба и го сложих върху масата. — Ето го.

Киъри се наведе напред и се взря в пистолета, след което изгрухтя и се отдръпна назад.

— Докато търсех пистолета, открих една кутия пълна с писма. Едното от тях беше от една жена на име Клеър Симс...

— Да, знам го. И аз го намерих и го прочетох.

Застинах, втренчен в него.

— Щом сте намерили писмото, защо не сте тръгнали подир Уилбър?

— Продължете изявлението си, мистър Холидей. Какво направихте, след като прочетохте писмото?

— Отидох в Сан Франсиско и намерих Уилбър. Изпратих му писмо, в което му бях написал адреса на Рима и бях сложил тридесет долара за пътни до Санта Барба. Аз проверих. Напуснал е Сан Франсиско в деня в който тя е загинала. Той е дошъл тук и я е убил.

Киъри протегна един дебел пръст и спря магнитофона. Отвори едно чекмедже на бюрото си и извади една обемиста папка. Разтвори я и зарови лапата си в нея. Измъкна парче хартия и един плик и ми ги плъзна по бюрото.

— Това ли е бележката, която сте му написали?

Сърцето ми пропусна един удар като познах написаното с печатни букви.

— Да. Как я намерихте?

— Открихме я в хотел Андерсън, Сан Франсиско, — каза Киъри. — Уилбър не е успял да я получи.

В лицето ми нахлу кръв.

— Не е успял да я получи? Разбира се, че я е получил! И е тръгнал! Какви ми ги дрънкате?

— Не е успял да я получи — каза Киъри. — Това писмо е пристигнало в хотела на сутринта на 17. Уилбър е бил арестуван на 16 през нощта, когато се е прибирал в хотела. Бил е арестуван за незаконно притежание на наркотици и са го върнали да си доизлежи присъдата. И сега е в затвора. — Вдигна молива и продължи да чука с него по масата. — Когато намерих писмото от Клеър Симс, с което тя предупреждаваше Рима, че Уилбър я търси, аз се свързах с Фриско. Казаха ми, че Уилбър е арестуван. На следващата сутрин хората от

хотела са предали на полицията вашето писмо. А те от своя страна ни го препратиха. Така че ние въобще не сме се занимавали с Уилбър, защото той не само не е имал възможност да я убие, ами и писмото изобщо не е стигнало до него.

Седях вцепенен, гледах го втренчено и не можех да повярвам на чутото.

— Тогава, ако той не я е убил, кой го е извършил? — запитах аз дрезгаво.

Киъри въздъхна отегчено.

— Май няма да мога да ви убедя. Още първия път ви казах кой го е направил — Джинкс Мандън. Казах ви, че имаме материал достатъчен да го пхнем в газовата камера, където му е мястото. Слагал е рога на Рима Маршал. Срещнал онази певица, Полин Тери, докато била в Санта Барба и полудял от любов. Рима обаче разбрала и го заплашила, че ще го предаде на полицията, ако не изостави момичето. Той бил готов да го направи, когато вие сте се обадили. Това му давало оправдание да си отиде, но тя имала друго мнение по въпроса.

Нахвърлила се върху него с нож. Имало борба. Той направо превъртял от бяс и я убил. Това са негови показания. Имаме ножа, изцапаните му с кръв дрехи и признанието му.

Продължавах да го гледам втренчено. Бях се наврял в ръцете му като последния глупак!

Последва дълга пауза, през която Киъри продължи да чука с молива си по бюрото, след което каза:

— Май сам си сложихте примката, а?

— Да. Бях сигурен че Уилбър я е убил и отговорността лежеше върху мен. Не можех да оставя Мандън да понесе наказанието.

Киъри натисна бутона за пренавиване на лентата.

— Така ли? Че за какво ви беше притрябвало да се тревожите за плъх като този?

Той извади ролката от магнитофона и я постави върху масата.

— Така съм свикнал да разсъждавам при случаи като този — казах спокойно аз.

— Е, имате голям шанс да заобиколите камерата или стола, но ще ви лепнат минимум петнайсет години. Какво ще си помисли жена

ви? Споделяше ли намерението ви да дойдете тук, за да си накачите петнайсет години в пандела?

— Тя не знае нищо.

— Голям шок ще е за нея да научи какво сте направили, нали?

Раздвижих се нетърпеливо. Садистичната му усмивка ме разгневи.

— Не мисля, че това ви засяга.

Той се приведе напред и повдигна пистолета, оглежда го известно време, и отново го пусна на бюрото.

— Какво ще стане с моста когато ви затворят?

— Все ще намерят някой — казах аз студено. — Няма незаменими хора.

— Да. — Киъри размърда туловището си в креслото. — Тая вечер друг поема работата ми. Още няма да съм се прибрал у дома и тук никой вече няма да си спомня за мен. Какво ще прави жена ви без вас?

— Какво ви влиза на вас в работата? — запитах аз. — Престъпил съм закона и ще си понеса наказанието. Нека да привършваме.

Той затвори лежащата пред него папка и я пхна обратно в чекмеджето. После погледна часовника си и стана от стола.

— Изчакайте ме пет минути, мистър Холидей.

Той взе пистолета и магнетофонната ролка и като се промуши покрай мен отвори вратата и излезе.

Останах на мястото си.

Петнадесет години!

Пред погледа ми изплува Сарита. Проклинах се че не и бях разказал всичко. Това беше най-мрачният и най-дълъг половин час в живота ми.

Стрелките на стенния часовник показваха пет и половина когато вратата се отвори и Киъри влезе в стаята. Пушеше ухилен пура.

Затвори вратата, пак се промуши край мен и седна на стола си.

— Поизпотихте ли се, мистър Холидей? — поинтересува се той. — Вече се видяхте зад решетките, а?

Премълчах.

— Взех си довиждане с момчетата — продължи той. — Точно в пет върнах значката си. И сега съм вече пенсионер. Вашият случай ще се поеме от сержант Карноу: най-мръсният кучи син от целия участък.

— Той извади магнетофонната лента от джоба си. — Само да я чуе, и ще подскочи до тавана от радост. — Твърдите му очички дълбаеха по лицето ми. — Но ние двамата като интелигентни хора можем да се разберем помежду си.

Застинах втренчен в него.

— Какво искате да кажете?

Мръсната му усмивчица стана още по-широка.

— Можем да се спогодим, мистър Холидей. В края на краищата, има ли нещо по-хубаво от парите? Бих могъл да ви продам тази лента, стига да имате желанието да я купите, разбира се. И после вече сте на чисто. Връщате се при жена си и моста и няма за какво повече да се терзаете.

Има ли нещо по-хубаво от парите?

Беше използвал същите думи както Рима тогава. И всичко започваше отначало. Прищя ми се да се приведа над бюрото и да размажа физиономията му с юмрука си, но се въздържах. Попитах само:

— Колко?

Усмивчицата му стигна ушите.

— Тя ви искаше трийсет хиляди нали? Е, аз съм по-скромен. Ще се задоволя и с двадесет хиляди.

Погледнах го твърдо:

— А след това колко?

— Съгласен съм на двадесет хиляди. Срещу тях си получавате пистолета и лентата. Мисля, че е честно, нали?

— Ще бъде честно, докато похарчите първите двайсет хиляди, — казах аз, — и после ще си спомните за мен и ще се завъртите край мен със сълзи на очи за нещастната ви съдба. Всички правят така.

— Това си е твой проблем, авер, но ти имаш избор: винаги можеш да си излежиш наказанието.

Помислих за момент, и повдигнах рамене.

— Окей, става.

— Ето, на това му казвам умен пич — одобрително изрече Киъри. — Искам парите в брой. Получа ли ги, пистолетът и лентата са твои. За колко време ще ги измъкнеш?

— Ще ги имаш в другиден. Ще ми се наложи да продам облигации. Ако дойдеш при мен в офиса четвъртък сутринта, ще ти

върча парите.

Той поклати глава и ми намигна хитро.

— Не в твоя офис, аверче. Ще ти се обадя в четвъртък сутринта и ще ти кажа къде ще се срещнем.

— Добре.

Станах и без да го погледна тръгнах към вратата. Имах време точно колкото да хвана шест часа влака обратно за Холанд Сити. Седях и се взирах през прозореца, без да виждам нищо. Умът ми работеше трескаво. Не можех да се измъкна от капана на Рима, защото тя нямаше какво да губи. Тя така отчаяно се стремеше към парите, че беше готова да отиде с мен в затвора, ако откажех да ѝ платя, но този път изнудваческото предложение на Киъри беше малко по-различно. Той можеше да загуби всичко. Вярвах, че мога да го надхитря, но все пак трябваше да внимавам. За едно нещо бях абсолютно сигурен: нямаше да му платя и цент. По скоро щях да се примиря със съдбата си, отколкото да се оставя на това мръсно и долно ченге да ме изнудва.

В четвъртък сутринта казах на Клара, че очаквам обаждане от сержант Киъри.

— Не искам да ме свързвате с него — казах аз. — Кажете му, че ми се е наложило да изляза и не знаете кога ще се върна. Нека да ви остави съобщение за мен.

Малко след единайсет тя влезе и каза че се е обадил.

— Каза, че ще ви чака в един часа в заведението на Тавънър.

Тавънър се намираше на пътя на няколко мили от Холанд Сити. Няколко минути преди един вече бях там. Влязох в бара, като носех обемисто куфарче с мен.

Киъри беше седнал в един ъгъл с двоен скоч и кана с вода на масата. Освен него имаше само още двама души, а те седяха далеч от Киъри.

Докато стигна до масата му, очите му изтекоха по куфарчето.

— Привет, авер — каза той. — Сядай. Какво ще пиеш?

— Нищо — казах аз, като седнах на пейката до него. Поставих куфарчето между нас.

— Виждам, че си донесъл парите.

— Не съм — казах аз.

Усмивката изчезна от лицето му и очите му внезапно станаха мраморни.

— Какво искаш да кажеш, че не си ги донесъл? — излая той. — Да не ти се ходи в дранголника, боклук скапан?

— Едва тая сутрин успяха да продадат облигациите — казах аз. — Нямах време да отида за парите. Ако дойдеш сега с мен, ще си ги получиш. Ще ги изброят пред теб и ги слагаш в джоба си.

Лицето му се обагри в тъмно пурпурно.

— Какво по дяволите е това? Да не си решил да ми играеш номера? — изръмжа той като се приведе към мен и ме загледа с дива злоба. — Само опитай, и така бързо ще те шибна зад решетките, че и на жена си няма да имаш време да се обадиш.

— Не е много лесно да се изброят двадесет хиляди долара, сержант — казах меко аз. — Мислех, че ще поискаш тая работа да ти я свърши професионалист. Но ако ти мислиш да си ги броиш собственоръчно, веднага отиваме в банката, вземаме парите и ги донасяме тук. Не се опитвам да ти извъртам никакъв номер.

Той ме изгледа със злобна подозрителност.

— За толкова тъп ли ме вземаш да ходя до банката с теб? Донеси ми парите в банкноти по двайсет долара. Аз ще ги изброя. И побързай.

— Какво ще получа срещу парите си? — запитах го аз.

— Пистолета и лентата. Както се уговорихме.

— Ще ми дадеш лентата, която записахме в кабинета ти, когато признах че съм замесен в застрелването на пазача в павилионите на Пасифик?

— Какво искаш да кажеш с това? Разбира се, че нея ще получиш.

— Какво ще кажеш и за една гаранция, че няма повече да ме шантажираш?

Помислих, че ще ме удари.

— Не използвавай тая дума, когато говориш с мен, боклук скапан! — излая той. — Имаш дяволски късмет, че се отърваваш толкова евтино. Можех да ти поискам и тридесет хиляди. Икономисваш петнайсет години на топло с тия кирливи двайсет хилядарки!

— Ще се върна след час — казах аз.

Вдигнах си куфарчето и излязох. Качих се в колата и подкарах обратно към града.

Когато се върнах в офиса, Клара беше на обяд, а Уестън току-що излизаше.

— Тръгваме ли, мистър Холидей? — запита ме той като влязох в офиса. Обикновено обядвахме заедно.

— Вече хапнах — казах аз. — Имам малко работа, и после отново излизам. Можеш да тръгваш.

След като излезе, отворих куфара и извадих от него две празни кутии от пури и няколко рула вестници. Изхвърлих ги в кошчето за боклук и отместих куфара.

Запалих цигара и с изненада установих колко спокойни са ръцете ми. Седнах.

Представих Киъри как ме чака в заведението на Тавънър.

Така ти се пада, казах си аз наум. Накара ме да се изпотя и под езика само за половин час, преди да почнеш да ме изнудваш, а сега е мой ред. Ролите ни се бяха разменили. Все едно блъфирахме на покер. И двамата играехме ва банк и можехме да загубим всичко, но аз вече бях привикнал към мисълта, а той не беше.

В един и половина напуснах офиса и подкарах към Тавънър.

Продължаваше да ме чака. Месестото му лице блестеше от пот и очичките му блестяха злобно и мръсно. Изпитах истинско удоволствие като го видях че се е потил също като мен тогава в кабинета му.

Като ме видя че съм с празни ръце, лицето му се изкриви от бяс.

В бара имаше повече от дузина души, но никой от тях не седеше близо до масата му.

Следеше ме с поглед как пресичам бара, и устните му сипеха безмълвни псувни.

Придърпах един стол и седнах.

— Къде са парите? — запита ме той с нисък и съскащ глас.

— Промених решението си — казах аз. — Няма да получиш и цент от мен. Хайде, арестувай ме.

Лицето му стана лилаво. Грамадните му ръце се свиха в пестници.

— Добре, гадино! Аз ще те оправя! — изръмжа той. — Ще те блъсна зад решетките за петнайсет години.

— Същата присъда ще я лепнат и на теб — уверих го аз със спокоен глас, без да отделям поглед от него. — Шантажът се наказва по същия начин, както и съучастието в убийство.

— Така ли? С кого се бъзикаш бе? Кой ще ти повярва? — той ме гледаше така, сякаш искаше да ме размаже на масата. — Не ме

блъфирай, педал! Или плащай, или ще ти скъсат гъза в дранголника!

— Чудех се защо за тридесет и пет години служба си успял да стигнеш само до сержант, — казах аз. — Сега вече знам. Ти си тъп безмозъчен задник. Изобщо не знаеш с какво си се захванал. И ще ти кажа защо. Аз дадох показания точно преди да се пенсионираш. Дежурният сержант ще потвърди че съм влязъл в стаята ти в четири и половина. Напуснах стаята ти преди теб. За какво може да сме разговаряли? Съвсем очевидно е, че съм давал показания. Защо не ме арестува? Защо не предаде показанията ми на своя приемник? Какво правиш тук в Холанд Сити и за какво разговаряме? — Махнах с ръка към бармана. — Той ще потвърди, че сме се срещали тук и сме разговаряли. Събери всичко, добави този малък момент, и после направи рекапитулация. Ти не си единственият, който разполага със запис на разговор. Спомняш ли си че предния път бях с куфарче? Спомняш ли си, че го сложих между нас, докато разговаряхме? Спомняш ли си какво си казахме? Вътре бях сложил портативен магнитофон. Разполагам с чудесен запис от нашия разговор. След като се прибрах в града, оставих на съхранение магнитофона и лентата в банката. След като възпроизведат разговора ни в съда, сержант, ще дойдеш да ми правиш компания в затвора. Вместо мизерната си пенсияка ще получиш петнайсет години. Ти сбърка, защото в случай на провал губиш всичко. Рима Маршал нямаше какво да губи и се отървяваше безнаказано, но ти не си неуязвим като нея, и затова ще загубиш.

Потта се стичаше на ручей по лицето му когато изляз:

— Лъжеш! В куфара нямаше никакъв магнитофон! Няма да ти мине блъфът!

Аз се изправих.

— Може и да си прав, но не можеш да го докажеш — казах аз. — Хайде, арестувай ме и ще видиш какво ще се случи. Вместо пенсияка ще ти лепнат петнайсет години. Какво ме е грижа? Ти си решаващ. Щом мислиш че блъфирам, вдигни залога. Ако ме арестуват, обзалагам се че ще ти щракнат белезниците само ден или два след като вляза в килията. Упълномощил съм банката си да връчи лентата на областния прокурор в Лос Анджелис заедно с мое показание уличаващо те в опит за изнудване, в случай че съм арестуван. Качвам залога, тъпо животно такова! А сега ако ти стиска, качи се на моя!

Излязох от бара и тръгнах към паркинга за моята кола.

Слънцето беше ослепително. На небето нямаше и най-малко облаче.

Карах бързо обратно към Холанд Сити, където ме чакаха Сарита и мостът.

АЗ СЪМ СЪДЪТ!

ГЛАВА ПЪРВА

Изтръсках дъжда от шапката си и прекрачих в стаята. Никой не продума нищо. Всички учтиво се отдръпнаха назад и усетих погледите им върху себе си. Пат Чеймбърс стоеше до вратата на спалнята и се опитваше да успокои Мирна. Тялото на момичето се разтърсваше от сухи стонове. Спрях до нея и положих ръце на раменете ѝ.

— Успокой се миличко — казах ѝ аз. — Ела тук да си полегнеш.

Поведох я към дивана до стената и я пуснах да седне. Беше много зле. Един от униформените полицаи положи възглавница под главата ѝ и тя се отпусна.

Пат ме повика с ръка и ми посочи спалнята.

— Вътре е, Майк — каза ми той.

Вътре е. Думите му ме разтърсиха жестоко. Вътре беше най-добрият ми приятел проснат мъртъв на пода. Тялото му. Сега вече трябваше да му казвам така. Вчера беше Джак Уилямс, човекът, с който бях спал рамо до рамо в калта и мръсотията на джунглата две години нощ след нощ. Джак, човекът който казваше, че ще си даде дясната ръка за приятеля си, и го направи, като спря с нея байонета на една жълта маймуна, която се канеше да ме съсече на две. После му ампутираха остатъка.

Пат не пророни и дума. Позволи ми да отвия тялото и да докосна студеното му лице. За първи път в живота ми се дорева.

— Къде са го улучили, Пат?

— В стомаха. Но по-добре не гледай. Убиецът е заострил върха на куршум 45 калибър и го е прострелял с него.

Отметнах завивката до края и от гърлото ми се изтръгна проклетие. Джак беше по къси гащета, и с ръката си беше стиснал корема в агония. Входният отвор беше чист и малък, но на изхода беше оставил дупка колкото човешки юмрук.

Дръпнах бавно и с безкрайна нежност завивките и се изправих. Не беше умрял на място. Кървава диря бележеше пътя му от нощната масичка край леглото до мястото, където лежеше изкуствената му ръка.

Килимът под тялото му се беше набрал и усукал. Опитал се е да се довлече с една ръка, но не е стигнал дотам.

Служебният му пистолет висеше в кобура си от другата страна на облегалката на стола. Към него се е стремял последните си секунди. С куршум в корема е воювал до последния си дъх.

Посочих към стола-люлка, леко наклонен от тежестта на 38 калибровия пистолет.

— Ти ли премести стола, Пат?

— Не, защо?

— Той не стои на това място. Не виждаш ли?

Пат беше озадачен.

— Какво искаш да кажеш?

— Столът стоеше ето тук до леглото. Бил съм достатъчно често тук, за да забравя. След като убиецът е прострелял Джак, той е запълзлял към стола. Но убиецът не е напуснал веднага. Той е останал и го е наблюдавал как се гърчи на пода в агония. Джак се е стремял към пистолета, но не е успял да го стигне. Щял е да успее, ако убиецът не е преместил стола. Мръсното копеле се е късало от смях до вратата докато Джак е правил последното си движение. Дърпал е стола инч по инч докато накрая Джак се е предал. Инквизирал е човек, преминал през всички кръгове на ада. Смеейки се. Това не е било обикновено убийство, Пат. Това е най-хладнокръвното и преднамерено убийство, което някога съм виждал. Но това чудовище ще си плати.

— Включваш ли се, Майк?

— Включвам се. Какво друго си очаквал?

— Трябва малко да позабавиш конете.

— Ами. Точно обратното. От този момент нататък това е като надбягване, Пат. Убиецът е мой. Ще работим заедно с теб заедно както винаги, но на финала аз ще натисна спусъка.

— Не, Майк, няма да стане. Знаеш много добре.

— Окей, Пат — казах му аз. — Ти си гледаш своята работа, а аз — моята. Не съм имал и няма да имам по-добър приятел от Джак. Живяхме и се бихме заедно. Няма да позволя на убиеца да се измъкне с курвенските номера на закона. По дяволите, много добре знаеш как става. Намират му най-добрия адвокат и фурнаджийската лопата се завърта като въртолетна перка и резултатът е това, че си имаме поредния герой в лицето на убиеца. Мъртвите не могат да си изплачат

мъката, Пат. Не могат да разкажат какво се е случило. Би ли могъл Джак да опише на съда какво е да се влачиш по пода с вътрешности разкъсани от дум-дум? Никой от ония дванайсет човека не може да знае какво чувствуваш като умираш и убиецът в същото време да ти се смее в лицето. Човек с една ръка. Знаеш ли какво означава това? Вярно, той имаше „Пурпурно сърце“^[1]. Дали им се е случвало някога да се влачат по пода към пистолета си с разпрани вътрешности? Ако можеха да изпитат само частица от съдбата на Джак, щяха да разкъсат убиеца със зъбите в залата на съда. Не, проклятие. Съдът винаги си е студен и безпристрастен, както и следва да бъде, докато в същото време някое нищожество адвокатче ги умилява до сълзи, обяснявайки как клиентът му в момента на убийството не бил на себе си или пък му се наложило да стреля в законна самоотбрана. Окей. Законът е нещо много хубаво. Но този път аз съм законът, само че без да бъде студен и безпристрастен. И аз няма да забравя или пропусна нищо.

Пресегнах се и го сграбчих за реверите на самото му.

— И още нещо, Пат. Искам да чуеш и запомниш всяка дума, която ти кажа. И искам да го предадеш на всички, които познаваш. И когато им го казваш, натъртвай всяка дума, защото аз така ти казвам. Има най-малко десет хиляди мръсника, които се страхуват и ме мразят и ти го знаеш. Страхувате се, защото ако се изпречат на пътя ми им пръскам черепите. Правил съм го много пъти и още много пъти ще ми се случва.

Толкова много ненавист ме изпълваше, че бях готов да се пръсна, но аз се обърнах към това, което някога беше Джак. Прииска ми се да кажа молитва, но бях прекалено бесен за това.

— Теб вече те няма, Джак. Вече не можеш да ме чуеш. Макар че е възможно и да можеш, искам да вярвам. Искам да чуеш какво ще ти кажа. Познаваш ме много отдавна, Джак. Знаеш, че докато съм жив, думата ми на две няма да стане. Ще пипна гада, който те е убил. Няма да отиде на електрическия стол. Нито пък ще увисне на въжето. Ще умре точно като теб, с куршум 45 калибър в корема, малко под пъпа. Няма значение кой е той, Джак, аз ще го пипна. Не забравяй, който и да е той, няма да има спасение за него, кълна ти се.

Изправих глава и срещнах странния поглед на Пат. Той поклати глава. Знаех какво му беше на ума.

— Майк, откажи се. За бога, не се самонавивай така. Познавам те много добре. Ще започнеш да стреляш наред по всеки замесен в случая и ще загазиш така, че никога няма да се оправяш.

— Не се безпокой, Пат, свърших. Отсега нататък ме вълнува само единствено нещо — убиецът. Ти си полицаи, Пат. И крачка не можеш да направиш без да се спънеш в разните му там закони и правилници. Над теб винаги има някой. Докато аз съм сам. Мога да сритам когото си искам в ташаците, пък ако искат да си изядат мъдете от яд. Никой не може да ме изрита от работното ми място. Вярно, може и да не се намери някой да пророни и сълза, ако ме пречукат нейде, но разрешителното ми за частен детектив и за носене на оръжие ми е още в джоба, и ги е страх от мен. А аз умея да ненавиждам, Пат. Като пипна оня дето се крие зад това, кръв ще пропикаят. Няма да е далеч денят, в който ще държа пистолета в ръката си, а убиецът ще бъде пред мен. Ще следя отблизо лицето му. Ще напълня червата му с олово, а когато се затъркаля по пода, ще вкарам и зъбите му в гърлото.

А ти не можеш да го направиш. Трябва да съблюдаваш правилата, защото си капитан от отдела по убийства. Възможно е убиецът да свърши на електрическия стол. Тогава ти ще бъдеш доволен, но аз не. Много лесно ще се отърве. Той трябва да умре точно като Джак.

Нямах какво повече да кажа. Видях по стиснатата челюст на Пат, че няма намерение да ме разубеждава. Единствено можеше да се опита да ме изведе с него оттук. Излязохме заедно от стаята. Хората на следователя при смъртните случаи вече бяха пристигнали и се канеха да изнасят тялото.

Не исках Мирна да става свидетел на това. Седнах до нея на дивана и я оставих да си поплаче на рамото ми. Така успях да ѝ спестя гледката с изнасянето на годеника ѝ в пластмасов чувал. Тя беше чудесно момиче. Преди четири години, когато Джак беше в полицията, едва беше успял да я сграбчи миг преди да прехвърли парапета на Бруклинския мост. Тогава тя беше развалина. Дрогата я беше докарала до полуда. Но той я отведе до дома си и плати за пълния курс на лечение докато тя оздравя напълно. Между тях се зароди любов, която избуя до красиво цвете. И ако не беше започнала войната, щяха да са женени отдавна.

Тя посрещна Джак по същия начин като се върна от войната с една ръка. Той вече не можеше да упражнява професията си, но душата и сърцето му бяха останали в отдела му. Тя го беше обичала преди, обичаше го и сега. Джак я увещавахе да се откаже от работата си, но тя успя да го убеди, че е по-добре да я запази, докато той се устрои. За човек с една ръка е трудно да си намери работа, но той имаше много приятели.

И не след дълго вече работеше в детективския отдел на една застрахователна компания. Не беше в състояние и да си помисли само че ще работи нещо по-различно. И тогава вече между тях зацарува щастието. Вече бяха запланували и сватбата. И сега се случи това.

Пат ме потупа по рамото.

— Долу чака кола да я откара в къщи.

Изправих се и поех ръката ѝ.

— Хайде, миличко. Тук повече нямаме работа. Да тръгваме.

Не продума нищо, изправи се и се остави на един полицай да я прикрепя докато излезе. Обърнах се към Пат.

— Кога започваме? — запитах го аз.

— Добре, ще ти кажа каквото знам. Ще прибавиш и ти каквото знаеш. Двамата с Джак бяхте неразделни приятели. Възможно е да се сетиш за нещо, което да хвърли светлина върху случая.

Дълбоко в себе си се чудех. Джак нямаше врагове. Дори и когато работеше в полицията. Работата му със застрахователната компания беше нещо съвсем обикновено. Макар че беше възможно причината да се крие там.

— Джак имаше гости миналата нощ, — продължи Пат. — Тесен кръг.

— Да, знам, — прекъснах го аз. — Той ми се обади снощи и ме покани, но бях направо съсипан от умора, и много рано захапах възглавницата. Беше групичка от стари приятели отпреди войната.

— Да. Взехме имената им от Мирна. Момчетата сега ги проверяват.

— Кой откри тялото?

— Мирна. Двамата с Джак щели да излизат в околностите да търсят място за вилата си. Дошла малко след осем сутринта. Джак не се обадил и тя се разтревожила. В последно време ръката го боляла доста и тя си помислила да не му е прилошало. Тогава извикала

портиера. Той я познавал и я пуснал. Като чул писъците, хукнал нагоре и така ни се обади. Имаше сили само колкото да ми разкаже как минало партито и припадна в ръцете ми. И тогава те повиках.

— По кое време са стреляли?

— Следователят по смъртните случаи го преценява някъде около пет часа преди пристигането ми. Това прави някъде около три и петнайсет след полунощ. Като получим данните от аутопсията ще го знаем с още по-голяма точност.

— Някой от съседите да е чул изстрел?

— Никой. Очевидно е било стреляно със заглушител.

— Пистолет 45 калибър вдига достатъчно шум дори и със заглушител.

— Така е, но долу под него е имало парти, не толкова шумно, разбира се, че да предизвика оплаквания, но достатъчно високо, за да заглуши всякакви шумове от този род.

— А ония, които са му били на гости?

Пат пхна ръка в джоба си и измъкна един бележник. Скъса една страничка и ми я подаде.

— Ето ти списъка, който ми даде Мирна. Тя е пристигнала първа в осем и половина снощи. Била е домакинята, посрещала е гостите на вратата. Последният дошъл около единайсет. Пийнали малко, потанцували, и към един си тръгнали всички заедно.

Хвърлих поглед на имената, които ми даде Пат. Някои от тях познавах достатъчно добре, докато двама от другите бяха от хората, за които Джак ми беше говорил, но не ги познавах.

— Къде са отишли след партито, Пат?

— Били са с две коли. Едната с която си е тръгнала Мирна, принадлежала на Хал Кайнс. Потеглили направо към Уестчестър, като оставили Мирна у дома по пътя. От другите още никой не ми се е обадил.

Помълчахме малко и Пат ме запита:

— Виждаш ли някакъв мотив, Майк?

Поклатих глава.

— Все още никакъв. Но ще го открия. Не са го убили хей така. Обзалагам се, че каквато и да е била причината, е било нещо много дебело. Има много шибани моменти. А ти стигна ли до нещо?

— Нищо повече от това, което ти казах, Майк. Надявах се поне ти да ме осветлиш малко.

Ухилих му се без да ми е весело.

— Не. Все още не. Но щом имам някои отговори, веднага ще те известя, но вече ще съм се захванал със следващите.

— И ченгетата имат глави на раменете си, Майк. И ние можем да си отговорим на въпросите.

— Но не и както мен. Затова и ми се обади веднага. Ти съобразяваш не по-зле от мен, но нямаш кой да ти върши черната работа. Ето къде е моето предимство пред теб. През цялото време ще дишаш зад врата ми, но когато дойде моментът ще ме изблъскаш и ще хлопнеш белезниците на ръцете му. Тоест, ако успееш да ме изблъскаш. А не мисля, че ще успееш.

— Окей, Майк, прави както си знаеш. Имаш пълен картбланш. Но не забравяй само едно нещо — убиецът ми трябва и на мен. Ще се опитам да те изпреваря и да се добера до него преди теб. Разполагаме с всички технически съоръжения и достатъчно хора, които да търчат навсякъде. И при нас не липсват мозъци. — Напомни ми той.

— Не се тревожи, не подценявам ченгетата. Но те не могат да счупят ръката на някой боклук за да го разговорят, и да придружат думите си с дулото в зъбите им за да им покажат, че не се шегуват. Краката ми са все още здрави, пък и има достатъчно словоохотливи юнаци да ме информират за всичко, което ме интересува, защото знаят какво ще ги сполети ако не се разприказват. Средствата ми за тази цел са малко *ex officio*^[2], но пък за сметка на това са много по-ефикасни от твоите.

Така завърши разговорът ни. Излязохме на площадката на стълбите, където Пат остави на пост един патрулен полицаи. Слязохме с автоматичния асансьор четири етажа по-надолу във фойето на блока и изчаках Пат да даде кратко интервю на няколко репортьора.

Колата ми стоеше до бордюра точно зад полицейската. Стиснахме си ръцете с Пат и се пъхнах зад кормилото на моята бричка. Потеглих към Хакард Билдинг, където обитавах двустаен апартамент за кантора.

---

[1] Медал присъждан в американската армия за проявен героизъм в сражения. — Б.пр. ↑

[2] Извън закона. (лат.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Кантората ми се оказа заключена. Изритах няколко пъти вратата и Велда отключи. Като ме видя, каза:

— О, това си бил ти!

— Какво искаш да кажеш с това „О, това си бил ти!“? Да не си забравила, че Майк Хамър е твоят шеф?

— Уф! Толкова отдавна не си се мяркал, че вече не мога да те различа от поредния данъчен инспектор.

Затворих вратата и я последвах в моята светая светих. Това момиче имаше крака за милиони и тя нямаше нищо против да ги показва. Най-малко беше подходяща за секретарка, защото представляваше постоянен разсейващ елемент. Поддържаше гарвановочерната си коса в прическа тип „Паж“ и носеше плътно прилепнали рокли, които ме караха да мисля за извивките на пенсилванската магистрала всеки път щом я погледнех. Но не се заблуждавайте, че беше леснодостъпно момиче. Ставал съм свидетел как раздава шамарите на разни дребни хулигани. Наложеше ли се, действаше бързо и докато се усетеше натрапникът падаше с череп пробит от токчето на обувката ѝ.

Не само това, но и имаше разрешително за частен детектив и когато се налагаше да излизаме заедно по някои случаи пъхаше в чантата си здрав автоматик 32 калибър и не се колебаеше да го използва ако ѝ се наложеше. Нито веднъж досега не ѝ се бях изтропвал през трите години откакто работеше при мен. Не че ми липсваше желание, но знаете че вълкът избягва да ловува близко до бърлогата си.

Велда си взе бележника и седна. Проснах се на стария стол-люлка и се разлюлях с очи към прозореца. Тя хвърли един дебел пакет върху бюрото ми.

— Вътре е всичката информация, която успях да събера за ония, които са били на партито миналата нощ.

Аз я изгледах остро.

— Откъде разбра за Джак? Пат се е обадил само на мен.

Велда набърчи хубавичкото си лице в тарикатско ухилване.

— Забравяш, че си имам свои хора сред репортьорите. Том Дуган от Кроникъл си спомни, че ти и Джак сте били неразделни. Обади ми се тук по телефона с надеждата да измъкне нещо от мен и накрая ми изпя всичко, което знаеше. При това не ми се наложи да го свалям, — добави тя след кратък размисъл. — По-голямата част от онази пасмина на партито ги имаше и в картотеките ти. Нищо сензационно. Том ме открихна за някои от тях, с които имал по-близки връзки на професионална основа. Повечето тук са личностни портрети и някои светски изяви. Очевидно са били хора от миналото на Джак с които му е било приятно да се среща. Даже и ти си ми споменавал за някои от тях.

Разкъсах пакета и погледнах пачката фотографии.

— Кой са тия?

Велда надзърташе през рамото ми и ми ги посочваше един по един.

— Този най-отгоре е Хал Кайнс, студент по медицина от един университет на север. Около двацет и три годишен е, висок, и ми прилича на разбойник, поне по начина по който се подстригва.

Тя прелисти страницата.

— А тия двете са близначките Белеми. Двацет и деветгодишни, неомъжени. Ловджийки на съпруги, живеят си живота с парите оставени им от баща им. Притежават петдесет процента от някакви текстилни фабрики някъде на юг.

— Да — прекъснах я аз — знам ги. Отвън си ги бива, но в главичките им... Срещал съм ги веднъж в квартирата на Джак и после на някаква вечеря.

Тя посочи следващата снимка. Беше от вестник на мъж на средна възраст със счупен нос. Джордж Калецки. Познавах го доста добре. През бурното десетилетие на двацетте беше контрабандист на алкохол. Измъкна се от голямата депресия с най-малко милион долара, плати си подходящия данък, и стана важна клечка. Успя да излъже много хора, но само не и мен. Продължи да си практикува старите занаяти само и само да не губи форма. Но въпреки всичко всеки път излизаше сух от водата. Хранеше цяла гвардия елитни адвокати, които трепереваха над него и си вършеха наистина добре работата.

— Какво ще ми кажеш за него? — запитах я аз.

— Знаеш повече от мен. Хал Кайнс е отседнал при него. Живеят на една миля от Мирна в Уестчестър.

Аз кимнах. Спомних си, че Джак ми беше говорил за него. Беше се запознал с Джордж чрез Хал. Хлапакът и Джордж се бяха сприятелили от момента в който ги беше запознал някакъв общ познат. Джордж го издържаше в колежа, но не знаех защо. Следващата снимка беше тази на Мирна комплектувана с изчерпателната ѝ биография както ми я беше предал Джак. Приложен беше също така и медицинския протокол от болницата, където я беше превърнал в „студено месо“, термин използван от наркоманите за лечението с пълно лишаване от наркотик. От него излизаха или напълно оздравели или с краката напред. В случая Мирна се беше преборила успешно. Но накара Джак да ѝ обещае, че няма да я разпитва откъде се е снабдявала с наркотик. Той беше толкова хлътнал по нея, че беше готов на всичко само и само да не я загуби, и нямаше къде да мърда.

Прелистих медицинския протокол. Име — Мирна Девлин. Опит за самоубийство под влияние на хероина. Закарана в отделението за спешна помощ на главната болница от детектива Джак Уилямс. Приета на 15 март 1940 година. Лечението завършено на 21 септември 1940 година. Източникът на снабдяване с наркотик неизвестен. Предадена под опеката на детектива Джак Уилямс на 30 септември 1940 година. Следваше страница с медицински подробности, която прескочих.

— Ето ти нещо за душата, авер — ухили ми се Велда.

Измъкна снимка в цял ръст на умопомрачителна блондинка. Сърцето ми подскочи като я видях. Беше направена на морския бряг. Хубавицата се беше изправила в цял ръст, с безразличен поглед и в бял бански костюм. Здрави и дълги крака. Малко по-мускулести от еталона на филмовите режисьори, но от това сърцебиенето ви не ставаше по-слабо при вида им. Релефът на стомашните ѝ мускули изпъкваше съвсем отчетливо под тъканта на банския костюм. Невероятно широки рамене за жена, изключително оформени гърди, опънали до скъсване плата на банския костюм. Косата ѝ изглеждаше бяла на снимката, но можех да заключа, че беше естествена блондинка. Вълшебна, вълшебна сламено руса коса. Но лицето ѝ беше онова, което окончателно ми взе ума. Мислех си, че Велда е красива, но тази беше действително нещо изключително. Прииска ми се да подсвирна.

— Коя е тя?

— Май не трябваше да ти я показвам. Като ти гледам отнесената физиономия, направо си готов. Казва се Шарлот Манинг. Психиатър е с кабинет на Парк Авеню, бизнесът ѝ процъфтява. Доколкото знам клиентелата ѝ е от лъв нагоре.

Погледнах номера и си помислих, че тук специално запознанството ни щеше да ми донесе приятни мигове. Но не го споменах на Велда. Възможно беше да се заблуждавам, но винаги съм си мислил, че ми има мерак. Разбира се, дори и не го беше споменавала, но всеки път като отивах късно в офиса със следи от червило по яката на ризата ми, ставаше бясна като фурия и не ми проговаряше по цяла седмица.

Подредих листовите на бюрото си и се завъртях на стола си. Велда се беше привела напред готова да стенографира.

— Имаш ли нещо да добавиш, Майк?

— Мисля, че нямам. Поне засега. Трябва да обмисля много неща. Засега всичко е в пълна мъгла.

— Добре, а мотивът? Възможно ли е Джак да е имал някакви врагове, които да са си разчистили сметките с него?

— Никакви. Поне доколкото знам. Беше абсолютно прям. Винаги даваше шанс на всеки, разбира се, ако го заслужаваше. И при това никога не се е забърквал в каквито и да били нередности.

— Притежаваше ли нещо действително ценно?

— Абсолютно нищо. В апартамента му изобщо не беше пипано. В портфейла му на нощната масичка имаше неколкостотин долара. Убиецът му е бил садист. Джак се е опитал да се добере до пистолета си, но убиецът бавно е издърпвал назад стола на който е висяло оръжието му, принуждавайки го по този начин да пълзи по пода след него, като се е мъчел да задържи вътрешностите си с ръка.

— Майк, моля те.

Замълчах. Просто си седях и гледах втренчено в стената. Един ден щях да продупча копелето простреляло Джак. Бях продупчил достатъчно до този момент. Без никакви угризения. Свършиха с първия. След войната бях направо луд да се добера до някои от ония плъхове представляващи онази част от човечеството, която паразитира върху хората. Хората. До каква невероятна тъпота можеха да стигнат понякога! Съдебен процес съгласно закона за един убиец.

Парадоксална фраза позволяваща на убиеца да се измъкне. Но в крайна сметка хората си получаваха заслуженото. От време на време се появяваха и такива като мен. Бабаитите тероризираха обществото, а аз тероризирах тях. Застрелвах ги като бесни кучета каквото в същност си бяха и същото това общество после ме влачеше по разни съдилища да им давам обяснения защо, как и къде съм ги изтребил. Ровеха се из миналото ми, проверяваха отпечатъците от пръстите ми и ми задаваха милиони въпроси. Вестниците ме изкарваха най-кръвожадното чудовище, но не смееха да се приближават твърде много, защото Пат ги държеше изкъсо. А и освен това винаги съм измъквал полицията от най-тежки ситуации и те не го забравяха. Пък и наистина си ме бива да давам показания по случаите.

Велда се върна в кантората с вечерните издания на вестниците. Убийството заемаше всички първи страници, последвано от четириколонно изложение на всички известни подробности. Велда се зачете над рамото ми и след малко дъхът ѝ секна.

— Ама и теб си те бива! Гледай!

Тя ми посочи последния абзац. Там беше описано моето съпричастие към случая, но тя имаше предвид буквално предадената ми дума по дума клетва, която бях направил пред Джак. Обещанието ми дадено на един мъртъв приятел, че ще застрелям убиеца му по същия начин по който беше загинал той. Смачках вестника на топка и го запратих в стената.

— Тая въшка! Ще му скърша въшливия врат за това! Аз се заклех пред Джак. Това е свещена клетва, а те го обърнаха на майтап. Само Пат му го е казал. И го имах за приятел! Дай ми телефона.

Велда ме сграбчи за ръката.

— Спокойно. Дори и да го е направил, какво от това? В края на краищата Пат е ченге. Може да е видял в това възможност да насочи убиеца към теб. Ако тая отрепка знае, че си по петите му едва ли ще остане спокоен и сигурно ще се опита да се добере до теб. И тогава ще го пипнеш за яката.

— Благодаря ти, дете — казах ѝ аз — но ти си прекалено чиста за тия неща. За първото действително си права, но при второто си съвсем далеч. Пат няма и най-малкото желание да го насочва към мен, защото му е безпределно ясно, че това означава случаят да приключи веднага и на място. Ако той има желание да насочи убиеца към мен,

можеш да заложиш сутиена на баба си, че ще ми закачи опашка, която денонощно да ми диша във врата, готова да ме дръпне за ръката при първия признак за стрелба.

— Не знам за такова нещо, Майк. Пат знае много добре че ти няма начин да не усетиш опашката. Не мисля, че той е способен на такова нещо.

— Не е способен? О, ти не го познаваш. Той е изключително хитър. Залагам сандвич срещу брачно свидетелство, че е поставил по един дюстабанлия на всеки изход от сградата, готови да тръгнат по петите ми щом само си подам носа навън. Разбира се, ще се отърва от тях, но работата няма да приключи с това. В момента в който ги „откача“ ще се закачат вече истинските професионалисти.

Очите на Велда запламтяха като чифт горящи факли.

— Сериозно ли говореше за това? Имам предвид баса?

Кимнах.

— Абсолютно сериозно. Искаш ли да слезеш долу с мен и да се увериш?

Тя се ухили и грабна палтото си. Нахлузих стария филц на главата си и излязохме, но за всеки случай преди това хвърлих още един поглед на адреса на Шарлот Манинг.

Пиколото Пит ме дари с озъбената си усмивка при влизането ни в асансьора.

— Добър вечер, мистър Хамър, — каза той.

Сръгах го в ребрата и го запитах:

— Нещо ново около теб?

— О, нищо интересно, освен дето май ще ми бият шута оттук.

Ухилих се. Велда вече беше загубила баса. Зад кратката ни размяна на реплики се криеше сигнална система разработена от нас още преди години. Отговорът му означаваше, че долу ме чакаше опашка. Струваше ми петарка на седмица, но си заслужаваше. Окото на Пит беше още по-набито от моето за опашки. А и не можеше да бъде другояче. Беше се подвизавал като джебчия преди да му дойде акъла в главата. За разнообразие тоя път реших да използвам главния вход. Огледах се за куката, но не видях никой. За секунда сърцето ми се качи в гърлото. Страхувах се да не би Пит да се е заблудил. Велда също имаше остро око и си заслужаваше да се види усмивката ѝ,

когато пресякохме фоайето. Сграбчи ме за ръката готова да ме откара до най-близкия мирови съдия.

Но трябваше само да минем въртящата врата и усмивката ѝ изчезна в същия момент в който се появи моята. Опашката ни тоя път крачеше към нас. Велда изрече дума за която възпитаните момичета си нямаха и понятие и която можете да видите надраскана в пресния цимент от някой злодей с мръсно съзнание.

Този обаче беше хитър. Изобщо не разбрахме откъде беше дошъл. Крачеше доста по-бързо от нас, и се потупваше бодро по бедрото със сгънат вестник. Вероятно ни беше забелязал през прозорците зад палмата към който изход сме се насочили, заобиколил е ъгъла и мина покрай нас след като излязохме. Без съмнение и да бяхме избрали другия изход там щеше да ни прехване следващият.

Тоя специално беше забравил да премести пистолета си от джоба на бедрото в кобура под мишницата, а и най-дребните пистолетчета правеха джобовете да изглеждат така сякаш имаха най-малко по един пумпал вътре.

Докато стигнем гаража вече нямаше никой около нас. Имаше достатъчно врати в които можеше да се шумугне. Изобщо не си хабих времето да го търся. Изкарах колата и Велда се вмъкна вътре до мен.

— Накъде сега? — запита ме тя.

— При автомата за сандвичи, където ще ми купиш един.

ГЛАВА ТРЕТА

Стоварих Велда след сандвичите във фризьорския салон и поех към Уестчестър. Бях планирал посещението си при Джордж Калецки за следващия ден, но промених плановете си след като се свързах с кабинета на Шарлот. Дежурната вещица в приемната ми съобщи, че Шарлот си тръгнала, а тя нямала инструкции да дава на който и да било домашния ѝ адрес. Казах, че ще се обадя по-късно и оставих съобщение за Шарлот, че искам да се срещна с нея колкото е възможно по-скоро. Тая жена не ми излизаше от ума. Страхотни крака!

Двадесет минути по-късно дърпах звънеца на входа на къща, която струваше най-малко четвърт милион. Един много студен иконом ми отвори и ме пусна вътре.

— Мистър Калецки — казах аз.

— За кого да докладвам, сър?

— Майк Хамър. Частен детектив.

Поднесох му значката под носа, но той не се впечатли особено.

— Страхувам се, че мистър Калецки е неразположен в момента, сър — каза ми той.

Винаги мога да разбера, когато съм нежелан, но не давам пет пари.

— Окей, кажи му тогава да се разположи веднага и да си домъкне задника долу, за да не става нужда аз да го смъквам. И му предай, че не се шегувам.

Икономът ме огледа много внимателно и изглежда реши, че държа на думата си. Кимна и пое шапката ми.

— Заповядайте оттук, мистър Хамър.

Поведе ме към една огромна библиотека, където се проснах в едно кресло и зачаках мистър Калецки.

Не ми се наложи да го чакам дълго. Вратата се отвори с трясък и на прага застана сивокос мъж, малко по-пълен отколкото беше на снимката и мина направо на въпроса.

— Защо влязохте след като слугата ми ви каза, че не трябва да ме безпокоите?

Запалих цигара и издухах пушека в очите му.

— Не ми дръж такъв тон, педал. Знаеш защо съм тук.

— Без съмнение. И аз чета вестници. Страхувам се обаче, че не мога да ви бъда от полза. Бях си у дома в леглото, когато е станало убийството и мога да го докажа.

— Хал Кайнс с теб ли се прибра?

— Да.

— Слугата ли ви отвори вратата?

— Не, аз си имам ключ.

— Някой друг, освен Хал да те е видял като си се прибирал?

— Не мога да бъда сигурен, но неговата дума е достатъчна.

Изсмях се в очите му.

— Не и когато и двамата сте заподозрени в убийство.

Калецки побеля при думите ми. Устата му се размърда и имаше вид на човек готов да ме убие на място.

— Как се осмелявате да ми говорите така! — излая той. — Полицията не е направила даже и опит да ме свърже с това убийство. Джак Уилямс е умрял часове след като съм си отишъл.

Прекрачих към него и усуках половината му риза около юмрука си.

— Слушай ме добре, ти дребен вонящ педал — изплюх се в лицето му аз, — говоря ти на език, който не си забравил. Ченгетата не ме вълнуват. И ако си под нечие подозрение, то е моето. Единствено то важи, защото когато открия убиеца, той ще умре. Дори и да не съм в състояние да го докажа, той пак ще умре. Нямам нужда от стопроцентови доказателства. Достатъчни са само няколко улики, че си забъркан в случая и ти скачам на врата. Може да се случи, така че докато се добера до отрепката, доста негови колеги да си получат оловото, но можеш да се обзаложиш, че един от тях ще е бил той, а пък колкото до останалите, да са се родили с малко повече късмет. Просто са си наврели носовете повече отколкото е трябвало.

Едва ли някой му беше говорил с такъв тон за последните двайсет години. Беше загубил дар слово. Ако само си беше отворил устата в тоя момент щях да му вкарам зъбите в гърлото.

Отвратен от вида му го отблъснах към една крайна маса тъкмо навреме преди да ми отворят черепа. Някаква много шарена ваза се разби в рамото ми и се пръсна на хиляди парченца.

Гмурнах се и се завъртях в същото време. Блокирах удара на нечий юмрук към главата си с лявата си ръка. Реагирах светкавично. Избягнах коварен удар към слепоочието ми и замахнах на свой ред. Юмрукът ми намери челюстта му с разтърсващ удар. Хал Кайнс се блъсна в пода и замря там.

— Голям умник се извъди. Да ме напада в гръб. Определено допускаш пропуски в обучението му, Джордж. На времето ти самият беше бияч и стоеше зад рамото на боса си, а сега си поверил охраната си на един младок, който се опитва в къща с огледала да се промъкне зад гърба ми.

Не каза нищо. Придърпа стол и се смъкна в него с очи превърнати в тесни цепки от омраза. Само да се беше опитал да извади пистолет и щях да го напълня с олово. Имам изключително богат опит в мигновеното вадене на 45 калибровата буца изпод мишницата ми.

Младокът на пода започна да дава признаци на живот. Подритнах го няколко пъти в ребрата с обувката докато седне на пода. Целият беше бесен, но не чак дотам, че да ми се озъби.

— Ти мръсно копеле, биеш се мръсно, а?

Пресегнах се, сграбчих го под мишницата и го изправих на крака. Очите му малко остана да изскочат от орбитите си. Сигурно си мислеше, че си има работа с някой левак.

— Слушай, малко пъпчиво чекиджийче. Трябваше за забавление да забърша пода с брадата ти, но си имам достатъчно друга работа. Преди да се правиш на мъж си обърши жълтото около устата. Доста си едър, но аз съм три ръста по-едър от теб и далеч по-корав и ще те размажа само да опиташ още веднъж такъв номер. А сега си сядай на задника хей там.

Кайнс се блъсна в дивана и замря върху него. През това време обаче Джордж явно се беше посъвзел, защото взе да ми се дърви.

— Ако обичате, спрете мистър Хамър. Отидохте твърде далеч. Аз имам достатъчно влияние в общинската управа...

— Знам — прекъснах го аз — Ще наредиш да ме арестуват за нападение с телесна повреда и ще ми отнемат разрешителното. Само че след като го направиш, не забравяй на какво ще заприлича лицето

ти след като те срещна. Някой вече ти е обработил носа, но това ще е нищо в сравнение с онова, което ще последва. А сега си затваряй голямата уста и ми отговори на няколко въпроса. Първо, по кое време си тръгнахте снощи?

— Около един или малко след това — изрече враждебно Джордж.

Това съвпаднаше с показанията на Мирна.

— Къде отидохте след като излязохте?

— Слязохме долу до колата на Хал и се прибрахме направо у дома.

— Кой сте тези „вие“?

— Хал, Мирна и аз. Оставихме я до апартамента ѝ и се прибрахме в къщи след като оставихме колата в гаража. Питай Хал, ще го потвърди.

Хал ме изгледа. Не беше трудно да се види тревогата му. Очевидно за пръв път се забъркваше в нещо толкова сериозно като убийство. Никой не обича убийствата.

Продължих с въпросите си.

— И после какво?

— О, за бога, пийнахме по едно и си легнахме. Какво друго мислите, че сме правили? — запита Хал.

— Че откъде да знам. Може да сте се изучукали за лека нощ.

Хал щръкна отпреде ми с почервенияло от гняв лице. Бутнах го леко с юмрук в лицето и той си седна обратно на дивана.

— Или пък — продължих аз — не спите заедно. Което означава, че и единият и другият сте имали достатъчно време да изкарате колата от гаража, да се върнете в града, да пречукате Джак и да се приберете без да ви види някой. Ако пък спите в едно легло може да сте го свършили заедно. Сега разбирате ли какво имам предвид?

Ако си мислите, че сте в безопасност, забравете го. Аз не съм единственият, който ви е взел на мушката. Пат Чеймбърс също си е извлякъл всички необходими заключения. Скоро ще бъде тук, така че имайте готовност. И ако, който и да е от двама ви се окаже кандидат за електрическия стол, то по-добре е да ви прибере той, защото тогава поне ще имате шанса да преживеете до края на процеса.

— Някому съм нужен тук ли? — дочу се глас откъм вратата. Мигновено се извърнах. Пат Чеймбърс беше застанал на прага с

неизменната си усмивка.

Махнах му да дойде.

— Да, ти си главната тема на разговора ни.

Джордж Калецки стана от натруфения диван и закричи решително към Пат. Отново беше заел бойна поза.

— Офицер, настоявам незабавно да арестувате този човек тук, — изкрещя той. — Нахлу с взлом в дома ми и оскърби мен и моя гостенин. Вижте раната на челюстта му. Кажи му какво се случи, Хал.

Хал видя погледа ми. Видя Пат на десет фута от мен с ръце в джобовете очевидно без всякакво намерение за намеса. Внезапно проумя, че Джак беше служил в полицията, а Пат беше полицай, и Джак беше убит. А никой не може да убие полицай и да се измъкне без да си плати.

— Нищо не се е случило, — каза той.

— Вонящ дребен лъжец! — извъртя се към него Калецки. — Кажи истината! Кажи му как ни заплашваше! От какво се страхуваш, от това нищожно копойче ли?

— Не, Джордж, — казах аз, — той се страхува от това, — и се завъртях към него с цялата си мощ на деветдесетте и пет килограма.

Юмрукът ми потъна до китката в стомаха му. Разплеска се на пода, като си изповърна и червата, а лицето му постепенно стана алено. Хал само гледаше. Можех да се закълна, че за секунда мярнах на подутото му лице доволна усмивка.

Хванах Пат за ръката.

— Тръгваме ли? — запитах го аз.

— Да, нямаме повече работа тук.

Пат беше паркирал колата си под навеса на входа. Качихме се и той запали двигателя. Заобиколихме къщата по чакълената алея, излязохме на шосето и потеглихме на юг към града. Дълго време мълчахме, докато накрая наруших мълчанието.

— Нададе ли ухо на вратата?

Той ме погледна и кимна.

— Да, бях до вратата, докато им изнасяше лекцията. Мисля, че им поднесе материала по същия начин, по който го бих направил и аз.

— Между другото, — добавих аз, — не си мисли, че ти бягам. Просто ми се наложи да се откача от опашката ти. Какво направи той,

обади ти се от входната врата или от бензиностанцията, където оставих колата?

— От бензиностанцията, — отвърна той. — Не е могъл да разбере защо продължаваш пеша и ми се обади за инструкции. И наистина, защо продължи пеша?

— Това е много просто, Пат. Калецки по всяка вероятност е дал инструкции да не ме пускат на никаква цена в къщата след като е прочел написаното във вестниците. Прескочих оградата. А, ето я и бензиностанцията. Отбий тук.

Пат отби колата до покрития със стурия паркинг. Колата ми си стоеше до измазаната с гипс къща. Посочих към заспалия вътре мъж в сив костюм.

— Ето го и твой човек. Събуди го.

Пат излезе от колата и го разтърси. Онзи се събуди с гузна усмивка.

— Той те е забелязал, авер. Може би ще е по-добре да смениш похватите си.

Момъкът изглеждаше озадачен.

— Да ме е забелязал? По дяволите, та той дори и не даде признак.

— Дрън-дрън, — казах аз. — Ютията ти стърчи от задния джоб като антена. Трябва да знаеш, че имам доста по-голям стаж от теб в тая игра.

Пъхнах се в моята таратайка и запалих двигателя. Пат си промуши главата през прозореца и запита:

— Още ли си твърдо решен да продължаваш сам, Майк?

Най-доброто, което успях да сторя, беше да кимна.

— Разбира се. Какво друго си очаквал?

— Тогава по-добре ме следвай до града. Имам нещо любопитно за теб.

Той се качи в служебната кола и излезе на магистралата. Опащката ми потегли след него и аз го последвах. До този момент Пат играеше открито и не криеше намеренията си. Използуваше ме за примамка, но аз нямах нищо напротив. Беше все едно да използваш пъстърва за лов на мухи по мое мнение. Но това, което наистина ме притесняваше беше, че дишаше прекалено близо до врата ми. Не можех да бъда сигурен дали го правеше от съображения за моята

сигурност или за да предотврати пръсването на черепите на евентуалните заподозрени от моя страна.

Оная статия във вестника бе твърде отскоро за да има някакъв реален ефект. Убиецът нямаше да изпадне толкова бързо в паника. Който и да беше натиснал спусъка, не беше от мухльовците. Беше дяволски хитър. Трябва да ме беше взел предвид, ако наистина разсъждаваше. Явно беше взел предвид и полицаите. Но той се беше осмелил да застреля полицаи, а това беше дяволско предизвикателство. В едно нещо бях абсолютно сигурен. Аз щях да бъда следващият в плановите на убиеца, особено след като приключех частното си разследване на всички заподозрени в случая.

Но така или иначе, не бях успял да открия нищо компрометиращо за Калецки или Хал. Нямах предвид мотив. Той щеше да изплува по-късно. И двамата бяха имали възможността да застрелят Джак. Джордж Калецки не беше това за което се представяше пред хората. Нямаше и намерение да се разделя с рекета. Нищо чудно оттам да изскочеше нещо. А и за Хал имаше място в схемата. И той беше замесен по някакъв начин. А можеше и да не е. Или да е. Но каквото и да беше, щях да го открия.

Мислите ми се въртяха около главните аспекти на случая без обаче да стигна до някакво определено заключение. Пат прекоси града без да използва сирената, нещо непривично за повечето ченгета, и накрая долепихме бордюра пред участъка му.

Качихме се в кабинета му, където отвори долното чекмедже на бюрото си и измъкна пинта бърбън от пакета с обяда си. Наля ми в една огромна чаша и си сипа за себе си. Глътнах я на един дъх.

— Искаш ли още една?

— Не. Искам още информация. Какво се канеше да ми показваш?

Той се приведе над металния шкаф и издърпа една секция. Забелязах табелката. На нея пишеше „Мирна Девлин“.

Пат седна и изтръска съдържанието на бюрото. Досието беше пълно. Съдържаше всичко, което имах и още нещо.

— Какво си замислил, Пат? — запитах го аз. Знаех, че си има нещо на ум. — Да не подозиращ Мирна? Ако е така, трябва да ти кажа, че си на съвсем погрешен път.

— Възможно е. Виждаш ли Майк, когато Джак срещана Мирна за пръв път при опита ѝ да се хвърли от моста, той се отнесе към нея

като към обичайния наркоман. Закара я в отделението за спешна медицинска помощ на болницата. — Пат се изправи и пхна ръце в джобовете си. Говореше, но го виждах, че разумът му е някъде другаде. — Той се влюби в нея след като не се отлъчи през цялото ѝ лечение. Това му беше напълно достатъчно. Той се сблъска с цялата ѝ лоша страна, преди да има някаква представа за добрата. И след като можеше да я обича и тогава, значи би могъл да я обича и цял живот.

— Малко ми е трудно да следя мисълта ти, Пат. Познавам Мирна толкова добре, колкото познавах и Джак. Ако ти вследствие на цялата информация с която разполагаш я обявяваш за кандидат номер едно за електрическия стол, то нашите взаимоотношения свършват дотук.

— Не бързай толкова, Майк. Има и още нещо. След като беше изписана от болницата, тя накара Джак да ѝ обещае, че няма да търси източника ѝ на снабдяване с наркотик. Той се съгласи.

— Знам, — вмъкнах се аз. — Бях там онази нощ.

— Е, Джак си сдържа обещанието до края, но това не се отнасяше за отдела. С наркотиците се занимаваше специално бюро. Предадохме им случая. Мирна не разбра нищо за това, но като излезе от болницата, проговори. Имахме стенографка, която записва всичко казано от нея, а тя каза много. Бюрото за наркотици успя да се докопа до мрежата им, но когато направиха финалния рейд стана малко стрелба и момъкът, който трябваше да изпее всичко получи куршум в черепа и работата спря до там.

— Това е ново за мен, Пат.

— Да, тогава беше в армията. Почти цяла година ни отне проследяването и разкриването на мрежата им. Но дори и това не ги спря. Организацията им работеше в няколко щата и тогава се намесиха и федералните. Отхвърлиха Мирна като потенциален престъпник след като се запознаха с биографията ѝ. Момиче от малък град дошло в големия град с мечтата да пробие в киното. За нещастие се забъркала не с шоу бизнеса и почнала да взема наркотици под влиянието на една от съквартирантките ѝ. Снабдителят им бил момък, който плащал за протекция като букмейкър^[1], но който използвал прикритието за да пласира наркотици. Негов ангел-пазител бил един политик, който сега обитава една уютна килия в Осайнинг на Хъдзън.

Шефът на цялата организация бил някакъв изключителен дявол. Никой не го познава или го е виждал. Сделките се осъществявали по

пощата. Наркотикът се изпращал в пощенски кутии в пощенските отделения, много умело маскиран. Във всяка пощенска кутия имало номер на който да бъдат превеждани парите. Оказало се, че това също било пощенска кутия, някъде си.

Това вече не можех да го проумея. Пат се обърна и седна преди да продължи, но аз го прекъснах с въпрос.

— Нещо не е наред, Пат. Цялата работа е обърната с главата надолу. Дрогата обикновено се заплаща предварително, като пласъорите се надяват, че ще продадат количеството с печалба за себе си.

Пат запали цигара и закима енергично.

— Точно така. Ето защо се блъскахме толкова много. Без съмнение и сега има пощенски кутии наблъскани до пръсване с дрога. Тук се сблъскваме с подход, който няма нищо общо с аматьорството. Стоката пристигаше съвсем редовно. Източникът беше неизчерпаем. Успяхме да се доберем до няколко стари контейнера за пренасяне неунищожени от получателя и върху тях не можеха да се видят и две еднакви марки.

— След като са били такава крупна организация, това едва ли било проблем за тях.

— Изглежда не е било проблем. Командировяхме хора по градовете откъдето е била изпращана стоката и те буквално са прочесали мястото. Абсолютно никакъв резултат. Проверили са възможността за транзитни изпращачи тъй като това оставаше единствената възможност. През тия градове минават автобуси и влакове и е възможно пакетите да са подхвърлени от хора, които се представят за пътници. Всеки град е бил използван само по веднъж. Така че е невъзможно да се каже откъде е пристигнала следващата пратка.

— Започвам да схващам, Пат. След като са прибрали последната мрежа, има ли открити други източници?

— Няколко. Но нямат нищо общо със старата мрежа. Повечето от тях бяха дребни пласъори с един болничен разсилен, който го крадял от шкафовете и го пласирал отвън.

— Дотук добре, но още не си ми казал какво общо има Мирна с всички това. Благодаря ти за информацията, но тя няма нищо общо с нашия случай. Това са обичайни полицейски сводки.

Пат ме изгледа с продължителен и изучаващ поглед. Очите му бяха силно присвити, което означаваше, че мисли напрегнато. Добре познавах този поглед.

— Кажи ми — изрече той — не ти ли е хрумвало, че е възможно Джак да е нарушил обещанието си дадено на Мирна? Все пак беше полицай. Той ненавиждаше мръсниците и мошениците, но още повече ненавиждаше ония мръсни плъхове, които използват хора като Мирна за да тъпчат джобовите си.

— Е, и какво от това? — запитах аз.

— Е и това. Той беше вътре в нещата още от самото начало. Може да е скривал нещо от нас. Или пък може да е измъкнал нещо от Мирна за което да не знаем. Може да е проговорил в неподходящия момент или пък да не е. Но някой се е страхувал от осведомеността му и го е ликвидирал.

Прозинах се. Беше ми неприятно да го разочаровам, но той беше заблуден.

— Приятел, съвсем си оплел конците. И ще ти покажа къде точно. Първо нека да класифицираме всички видове убийства. Те са само няколко вида. В случаите на война, страст, самоотбрана, лудост, изгода и такива при неизлечими болести и случаи. Има и още няколко вида, но тези са достатъчни. На мен ми изглежда, че Джак е бил убит или с цел извличане изгода или за да се запуши устата му. Не се и съмнявам, че се е добрал до нещо много важно за някого. Трябва да е било нещо, което през цялото време е било пред очите му, и той внезапно го е проумял, или пък е било нещо открито от него съвсем наскоро. Знаеш колко беше активен в полицейската работа даже и когато се върна осакатен от войната и го назначиха в застрахователната компания.

Но каквото и да е било, той е бил изправен пред избор. На убиеца е било нужно нещо притежавано от Джак и го е убил за да го вземе. Но вие претърсихте апартамента, нали? — Пат кимна. — Нищо не липсваше, нали? — Той поклати глава. — Тогава, — продължих аз — не е било убийство с цел извличане на изгода, освен ако Джак не е имал нещо ценно извън апартамента, в което силно се съмнявам. Убиецът е знаел със сигурност, че Джак притежава изключително опасни за него материали, които биха означавали разкритие или нещо по-лошо. И за да се обезопаси, убиецът застрелва Джак. Самозащита.

Вдигнах разкривената си шапка от бюрото и се протегнах.

— Трябва да вдигам гълъбите, авер. И тъй като не съм на чужди разноски или държавна заплата не мога да си позволя да си губя времето. Но така или иначе ти благодаря за съдействието. Ако изскочи нещо непременно ще те осведомя.

— Колко време след това? — запита Пат с усмивка.

— Колкото да не ти усещам дъха във врата си, — изстрелях обратно аз.

Бръкнах за цигара и напипах някаква угарка в джоба си, махнах за довиждане на Пат и излязох. Опашката ми вече ме чакаше, като се мъчеше да изглежда безобидна сред тълпата захапали пурите си детективи в преддверието. Веднага щом излязох се пъхнах в една ниша в тухлената стена. Момъкът излезе след мен, спря и се заозърта в паника на всички страни. Пристъпих зад него и го потупах по рамото.

— Да ти се намира огънче? — запитах аз залепвайки стария фас между устните си.

Той почервения като рак, но ми даде огънче.

— Вместо да си играеш на стражари и апаши — казах му аз — защо не се поразходиш малко с мен?

Беше съвсем объркан, но успя да изтръгне едно „окей“, което прозвуча повече като ръмжене. Отидохме при колата ми. Той се вмъкна вътре, а аз седнах на кормилото. Нямаше смисъл да го заговарям. И думичка не можех да изтръгна от него. Като стигнах до главния трафик отбих в една странична уличка до малък хотел. Спрях пред него и излязох от колата с опашката зад гърба ми. Влязох във въртящата се врата и направих пълен кръг като по този начин се озовах там откъдето бях влязъл. Опашката ми остана заклещен във вратата. Наведох се и пъхнах под вратата един гумен клин, който бях измъкнал предварително от прозореца на колата си и се върнах обратно на кормилото. Ченгето барабанеше по прозорците на стъкления си затвор и ме наричаше с всякакви мръсни думи. Видях дежурния на рецепцията да се къса от смях. Не за пръв път използвах хотела за този номер. През целия ми път до центъра на града прозореца ми тракаше сякаш щеше всеки момент да изскочи и това ми напомни да се запаса с повече гумени клинове в случай че ми се наложи да разкарвам още опашки.

[1] Човек, който събира облози при конни състезания. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Приемната беше ултрамодерна и обзаведена с изискан вкус. Столовете изглеждаха малко ъгловати, но бяха изключително удобни. Който и да беше дизайнерът на интериора явно е имал предвид душевното състояние на пациентите. Стените бяха в дискретен нюанс на маслиново зелено, в мъдра хармония с матов набор пердета. Прозорците не пропускаха светлина, а вместо тях стоята се озаряваше от мекия блясък на скрити в стената лампи. На пода килим в който краката ви затъваха до глезените заглушаваше всякакъв шум от стъпки. Отнякъде долитаха приглушените тонове на струнен квартет.

Щях да заспя още на секундата ако секретарката, която ме беше разкарала по телефона не ме повика до бюрото си. От тона ѝ ставаше ясно, че не можех да мина за пациент. С еднодневната си четина и жалките останки от костюм заемах в скалата ѝ място под това на един разсилен.

Тя наклони глава към вратата зад себе си и каза:

— Мис Манинг ще ви приеме веднага. Моля, заповядайте.

Наблегна особено на думичката „моля“. Отдръпна се леко, но забележимо като минах покрай нея.

— Не се безпокой, сладур, — казах аз с ъгълчето на устните си. — Няма да ти накача въшки. Това е само маскировка.

И с тия думи блъснах вратата и влязох.

Тя беше по-хубава отколкото на снимката. Беше умопомрачителна. Езикът бледнееше и немееше при вида ѝ. Шарлот Манинг седеше зад бюрото си със скръстени ръце сякаш се вслушваше в нещо. Красива беше бледа и бедна дума. Тя беше това, което би се получило на платното ако всички големи майстори на четката се съберяха и всеки от тях дадеше най-доброто от себе си за да създадат вълнуващ шедьовър.

Косата ѝ беше почти бяла както си я представях. Падаше на такива меки къдри, че ви обземаше желание да заровите глава в тях. Всяка от чертите ѝ беше моделирана ювелирно. Гладкото и високо

чело с небесносини очи под него обрамчени от естественокестеняви вежди и дълги и влажни ресници.

Роклята ѝ изобщо не беше от разголващия тип, а черна и делова с дълги ръкави, но това, което тя правеше неуспешен опит да скрие беше всепобеждаващата красота. Гърдите ѝ напираха да изскочат по същия начин както и при банския костюм. Можех само да си представям как изглеждаше останалото закрито от бюрото.

Всичко това си го отбелязах в съзнанието за трите секунди, които ми бяха необходими да прекося стаята. Съмнявам се дали прочете някаква промяна в изражението на лицето ми, но ако можеше да ми прочете мислите сигурно щеше да ме даде под съд.

— Добро утро, мистър Хамър. Моля, седнете.

Гласът ѝ се лееше като ручей. Чудех се какво ли щеше да се получи ако вложеше и малко страст в него. Обзалагах се, че ще е нещо голямо. Не беше трудно да разбере човек защо имаше такъв голям успех като психиатър. Пред мен стоеше жена с която всеки би споделил тревогите си.

Седнах на стола до нея и тя се извъртя да посрещне очите ми с твърд и прям поглед.

— Доколкото разбирам сте тук по линия на полицията?

— Не съвсем. Аз съм частен детектив.

— О.

Тя произнесе това с глас, който не съдържаше обичайното любопитство или презрението с който ме посрещаха навсякъде. Вместо това съдържаше необходима доза уважение сякаш бях споделил с нея нещо много важно и доверително.

— Да не се отнася за смъртта на мистър Уилямс? — запита тя.

— Аха. Беше ми много близък приятел. Провеждам си свое собствено разследване.

В първия момент ме изгледа удивено и после изведнъж възкликна:

— О, да. Спомням си. Четох клетвата ви във вестниците. Трябва да ви призная, че се опитах да анализирам подбудата ви. Тия неща винаги са ме интересували.

— И до какво заключение стигнахте?

Шарлот наистина ме изненада.

— Страхувам се, че ви оправдавам, макар че няколко от бившите ми преподаватели биха ме разпънали на кръст ако изкажех това твърдение публично.

Разбрах какво искаше да каже. Съществуваше научна школа, която приемаше, че всеки, който убие, е жертва на временна загуба на разсъдък, без значение каква е причината за убийството.

— С какво мога да ви помогна? — продължи тя.

— Като ми отговорите на няколко въпроса. Първо, по кое време отидохте на партито снощи?

— Приблизително около единайсет. Задържах се при един пациент.

— А в колко си тръгнахте?

— Около един. Тръгнахме си заедно.

— Оттам къде отидохте?

— Колата ми беше долу. Естер и Мери Белеми пътуваха с мен. Отидохме до пилешкия бар и хапнахме по сандвич. Тръгнахме си оттам в два без петнайсет. Спомням си точно часа, защото бяхме последните останали в заведението и вече се канеха да затварят в два. Оставих близначките в хотела им и оттам направо се прибрах в апартамента си. Стигнах в два и четвърт. Също си спомням точно времето, защото трябваше да нагласям будилника за сутринта.

— Някой видя ли ви като се прибирахте?

Шарлот прихна с къс и лукав смях.

— Да, господин областният прокурор. Моята прислужница. Тя дори ме зави в леглото както обикновено. Щеше да ме чуе като излизам, защото единствената врата на апартамента ми има закачен звънец, който звъни при всяко отваряне, а Кати спи много леко.

Не можах да сдържа усмивката си като чух това.

— Пат Чеймбърс беше ли вече тук?

— Да, сутринта, но доста по-рано.

Тя се изсмя отново. Потръпнах като я слушах. Полът ѝ крещеше от всяка фибра на тялото ѝ.

— Нещо повече — продължи тя. — Той дойде, видя и заподозря. Сигурно вече проверява показанията ми.

— Не позволява нищо да се изплъзне от погледа му, — развеселих се аз. — Спомена ли ме въобще?

— Изобщо. Много последователен мъж. Символ на ефикасността. Харесва ми.

— Още едно нещо. Кога се запознахте с Джак Уилямс?

— Страхувам се, че нямам право да ви разкрия това.

Поклатих глава.

— Ако имате предвид Мирна, това е излишно. Бях в течение на целия случай.

Тя беше изненадана от думите ми. Но аз знаех, че Джак не беше споделил абсолютно с никой друг.

— Е — каза тя — точно за това ставаше дума. Обади ми се и ми каза, че някакъв лекар е препоръчал психиатър да прегледа Мирна. Тя беше претърпяла извънредно силен шок. Съмнявам дали можете да си представите какво изживява пристрастен към наркотиците човек, когато го превърнат в „студена пуйка“ както му казват в техните среди. На практика това е незабавно и пълно откъсване от източника на наркотика. Душевните страдания са непоносими. Разкъсвани са от страхотни конвулсии, телата им изпитват най-страшните болки, които може да изживее човек. Оголените им нерви са изложени на невъобразими страдания, и с нищо не можете да им помогнете. Много често се саморазрушават в пристъп на лудост.

Лечението е жестоко. След като вземат съгласието им ги отделят от контакт с външния свят в килии със специална облицовка на стените. През първоначалните стадии те си променят решението и молят да им дадат наркотик. По-късно болката и страданията достигат такива стойности, че те губят човешки облик. През цялото време тялото им се бори с последиците от наркотика и накрая или се излекуват или се превръщат във физически и психически развалини. Мирна го преодоля успешно, но Джак се тревожеше, че това може да даде отражение на психиката ѝ и ме повика. Грижих се за нея докато траеше лечението ѝ и след това. След като я изписаха никога не съм я посещавала в качеството си на психиатър.

— Е, предполагам, че това е всичко. Имам още няколко неща по случая, които бих желал да обсъдя с вас. Но първо искам да направя няколко малки проверки.

Тя ме дари пак с една от ония причиняващи сърцебиене усмивки. Още една или две и щеше да разбере какво е да я целува мъж с четина на един ден.

— Ако имате предвид хронологията на историята ми — или трябва да кажа алиби? — тогава ви предлагам да побързате да стигнете у дома преди прислужницата ми да хукне на седмичните си покупки.

На тая жена абсолютно всичко ѝ беше ясно. Опитах се да запазя безизразно лицето си, но се съмнявах дали имах успех. Извадих една несръчна усмивка и вдигнах шапката си.

— Това е само частично вярно. Просто не вярвам на никого.

Шарлот се изправи и по този начин ми даде възможност да огледам краката ѝ нещо за което бях тръпнал още от влизането си в стаята.

— Разбирам — отбеляза тя — За един мъж приятелството означава много повече отколкото за една жена.

— Особено когато този приятел даде ръката си за да спаси живота ми.

Озадачен израз премина по лицето ѝ.

— Значи вие сте били този човек. — За миг не можа да си поеме дъх. — Не знаех, но се радвам, че накрая научих. Джак ми е разказвал много за вас, но винаги в трето лице. Дори и не ми е споменавал за ръката си, макар че по-късно Мирна ми разказа как я е загубил.

— Джак не искаше да ме притеснява. Но това не е цялата причина заради която съм се заклел да се добера до убиеца му. Ние бяхме приятели далеч преди още войната.

— Надявам се, че ще го хванете — каза простичко тя. — Наистина вярвам.

— Ще го направя — казах аз.

Останахме за момент така един до друг, но успях да се опомня.

— Трябва да тръгвам. Ще се видим скоро.

Дъхът ѝ за миг заседна в гърлото преди да изрече:

— Вярвам, че ще е много скоро.

Надявах се, че оня блясък в очите ѝ изразяваше това, което беше изказала и с думи.

Паркирах на няколко крачки от синия навес над входа на блока. Консервативно облеченият портиер отвори вратата на колата ми без да се намръщи гнусливо. Кимнах му небрежно и влязох във вътрешното фоайе.

Името над звънеца беше изгравирано на алуминиева пластинка. „Манинг, Шарлот“ пишеше на него без да се изреждат поредицата от

титли както беше направил докторът под нея. Тоя момък сигурно имаше комплекс към буквите. Натиснах звънеца и влязох след избърмчаването на зумера.

Тя живееше на четвъртия етаж, в един апартамент с изглед към улицата. Вратата се отвори от въгленочерна прислужница в снежнобяла униформа.

— Миста Хама? — запита ме тя.

— Да, но откъде ме познаваш?

— Полицай в главна стая ви очаква. Заповядайте, моля.

И разбира се Пат се беше курдисал в едно кресло до прозореца.

— Здравей, Майк — каза той.

Захвърлих шапката си върху една крайна маса и се проснах в креслото отсреща.

— Какво откри, Пат?

— Версията ѝ съвпада. Един съсед я видял да се прибира в споменатия час; потвърди го и прислужницата ѝ. — Изведнъж ми олекна. — Знаех, че ще се отбиеш тук, затова реших да те изчакам. Между другото бих те помолил да се отнасяш малко по-внимателно към сътрудниците ми на които съм възложил задачата да се грижат за теб.

— По дяволите по-внимателно. Махни ги от главата ми. Или пък постави хора, които си разбират от работата.

— Целта им е единствено да те пазят, Джак.

— Дрън-дрън. Не се познаваме от вчера. Мога и сам да се грижа за себе си.

Пат отпусна назад глава и притвори очи. Огледах стаята. Подобно на офиса си Шарлот беше обзавела и апартамента си със същия отличен вкус. Имаше особен вид, който ясно показваше, че в него живеят хора и същевременно всичко беше на мястото си. Не беше голям, но по-голям не ѝ беше нужен. След като живееше само с прислужницата си няколко стаи ѝ бяха напълно достатъчни. Стените се украсяваха от няколко наистина изискани картини, които висяха над шкафове пълни с всякакви книги. Забелязах един шкаф пълен с учебници само по психология. В един ъгъл на стаята дипломата в рамка беше единственото украшение. Широко отворена портална врата водеше към спалнята и кухнята, срещу които беше банята. До фойето беше стаята на прислужницата. Тук цветовата гама не

благоприятствуваше особено душевния покой, но беше предназначена да добави още багри и веселие и на тъй симпатичната ѝ обитателка. Точно срещу креслото на което седях имаше диван дълъг поне шест фута, който веднага отклони мислите ми в съвсем друга насока, но аз успях да ги игнорирам. Още не му беше дошло времето.

Подритнах леко Пат.

— Хей, авер, проспиваш времето на данъкоплатците.

Той мигновено се разсъни.

— Давах ти време да се ориентираш в обстановката, младежо. Хайде, да тръгваме.

Кати довтаса веднага като чу, че се каним да си тръгваме. Отвори ни вратата и чух звука на звънеца за който ми беше споменала Шарлот.

— Гонгът звъни ли и той заедно със звънците? — запитах я аз.

— Да сър, или кога врата се отваря също.

— Защо?

— Сър, кога аз няма в къщи мис Шарлот трябва отваря врата. Понякога кога заета в тъмна стаичка звънец звъни и тя трябва отваря врата. И кога пациенти идват знае кога влизат в къщи. Тя не може напуска тъмна стаичка посред работа кога звънец звъни.

Двамата с Пат се спогледахме.

— Каква е тая тъмна стаичка? — запитах аз.

Кати подскочи като ужилена.

— Там тя прави снимки от ленти — обясни тя.

И Пат и аз се почувствувахме малко глупаво. Значи Шарлот си имаше за хоби фотографията. Напомних си да я поразпитам за някои подробности, когато се срещнехме следващия път. Покрай другото, исках да кажа.

ГЛАВА ПЕТА

Влязохме с Пат в една кръчмичка на другата страна на улицата и седнахме в едно сепаре да ударим по една бира. Запита ме дали съм научил нещо ново и бях принуден да му дам отрицателен отговор.

— Какво ще кажеш за мотива? — запитах го аз на свой ред. — Тъна като в мъгла по тая линия, най-вече защото не съм погледнал от тая страна. Като събера версиите на всички замесени тогава ще почна да го търся. А ти нещо не си ли изкопал?

— Все още не, — отговори ми Пат. — Специалистите по балистика изследваха куршума и се разбра, че е изстрелян от неидентифицирано оръжие. Според експертите почти не било стреляно с този пистолет. Проверихме продажбите на този вид пистолети, но стигнахме до никъде. Продадени са били само два, и двата на собственици на магазини, които били ограбени скоро. Направихме по няколко проби с тях, но данните не съвпадат.

— Възможно е да е пистолет продаден доста отдавна, но досега да не е било стреляно с него, — казах аз.

— Обмислихме и този вариант. Но проверките навсякъде дадоха отрицателни резултати. Никой от гостите вечерта не е притежавал оръжие поне доколкото ни е известно.

— Официално — добавих аз.

— Да, това е твърде вероятно. Не е трудно човек да се снабди с оръжие.

— Добре, ами заглушителя? Убиецът не е бил новак с оръжията. Заглушител плюс дум-дум. Искал е да се увери, че Джак наистина ще умре — и при това не по най-бързия начин. Просто да умре.

— Заглушителят също е загадка. Може да го е взел от някоя пушка. Някои модели заглушители за пушки могат да се преустроят за пистолет 45 калибър.

Пиехме си бавно бирата и мислехме усилено. Минаха две минути преди Пат да си спомни нещо и каза:

— О, да, за малко щях да забравя. Джордж Калецки и оня хлапак Кайнс са се преместили на квартира в града тази сутрин.

Това наистина беше ново.

— Защо?

— Снощи късно някой е стрелял през прозореца му в него. Пропуснал на косъм. Куршумът пак е бил 45 калибър. Сравнихме го с онзи който е убил Джак. Пистолетът е същият.

Малко остана да се задавя с бирата.

— За малко да забравиш — казах аз с принудена усмивка.

— Да, и още нещо.

— Какво?

— Той мисли, че това си бил ти.

Така блъснах чашата в масата, че Пат подскочи.

— Тая мръсна и смърдяща въшка! Тоя път вече няма да му се размине! Ще му размажа физиономията по цялата му квартира!

— Хайде, хайде, задръж топката, Майк! Седни и се успокой. Както спомена тогава не е без някаква влияние в управата на града и те ме накараха да те държа под око. Но да не забравяме, че ти изчисти града от няколко боклука преди време и куршумите ти бяха изследвани и фотографирани. Съхраняваме всичките отпечатыци и се опитахме да нагласим по най-мръсния начин да приличат на тия, но всуе. Пък и знаехме къде си бил миналата нощ. Момчетата ми нахлуха в кръчмата десет минути след като си излязъл.

Лицето ми леко порумения и аз седнах на стола си.

— Измислил си много оригинален начин да споделяш новостите с мен, Пат. А сега остави майтапа настрани и ми кажи къде са се нанесли Калецки и компания.

Пат се ухили.

— Живеят зад ъгъла точно в хотела, където са и близначките Белеми, но на втория етаж. Хотел Мидуърт Армс.

— Беше ли вече там?

— Без да гостувам на близначките. Видях се само с Джордж и Хал. Голям майтап беше докато му обясня, че не е хубаво да те дава под съд с обвинение за нападение с телесна повреда след онази нощ. Но не ми се наложи да го убеждавам дълго де. Очевидно е понаучил доста за методите ти на действие, но спореше колкото да запази достойнството си.

Глътнахме си остатъка от бирата и се надигнахме да си вървим. Изпреварих Пат с плащането. Следващият път щеше да е негов ред да черпи, нищо че беше на държавна служба. Разделихме се пред входа и веднага щом потегли с колата тръгнах към хотела Мидуърт Армс зад ъгъла. Искях да си изясня пълните подробности и всички факти, когато някой ме обвинеше в убийство или опит за такова. Истинската причина поради която бях отпаднал от списъка на заподозрените от Пат беше, че убиецът е пропуснал, а аз нямаше.

Бях сигурен, че Калецки е подкупил портиера и поддръжника на входа да не ме пускат на никаква цена, така че не си губих времето с обяснения. Вместо това влязох с безгрижния вид на обитател и взех асансьора до втория етаж. Пиколото беше едно мършащо джудже към тридесетте с вградена усмивка. Бях единственият в клетката и когато спряхме измъкнах банкнота от джоба си и му показах цвета ѝ.

— Калецки. Джордж Калецки. Съвсем отскоро е тук. Кажи ми в кой апартамент е и е твоя — казах аз.

Дребосъкът ме огледа арогантно отгоре до долу. Накрая пъхна език зад бузата си и каза:

— Значи ти си бил онзи балък Хамър. Той ми даде десетарка да си държа езика зад зъбите.

Разтворих палтото си и извадих моя 45 калибров от кобура. Очите му изскочиха като го видя.

— Аз съм този балък, момчето ми — казах му аз — и ако не си извадиш езика пред зъбите, ще ти помогна с това — и дулото спря на сантиметър от предните му зъби.

— Стая 206 — бързо избъбри той.

Банкнотата ми беше петарка. Смачках я на топка и я пъхнах в зяпналата му уста, след което прибрах пистолета.

— Следващият път да не ме забравиш. А дотогава си дръж езика зад зъбите ако не искаш да се разделиш с него.

— Д-да, с-сър — заекна той и буквално скочи обратно в асансьора като затръшна вратата.

206 беше надолу в коридора, апартамент с изглед към улицата. Почуках, но никой не се обади. Задържах дъха си и долепих ухо до дървената плоскост на вратата. По този начин дървото действа като резонансен щит и всеки шум отвътре се увеличава стократно. Само че този път нямаше нищо за усиляване. Апартаментът беше пуст. За да се

уверя окончателно пъхнах листче под вратата, така че да му се подава крайчето отвън, после се отдръпнах и слязох по стълбите на първия етаж. Там си събух обувките и се качих по чорапи горе. Бележката си стоеше в същото положение в което я бях оставил.

Вместо да продължавам да се мотая пристъпих към действия. Измъкнах комплект шперцове. Третият подред стана. Дръпнах резето на вратата за всеки случай.

Апартаментът беше мебелиран. В гостната нямаше никаква следа от личните вещи на Калецки, освен ако не се броеше снимката му на лавицата над камината, където беше доста по-млад. Влязох в спалнята. Беше просторна, с два шкафа с чекмеджета и маса. Но леглото беше само едно. Значи наистина спяха заедно. Разсмях се, макар че им го бях споменал тогава за да ги извадя от равновесие.

Под леглото имаше куфар. Отворих го. Най-отгоре върху шестте бели ризи лежеше пистолет 45 калибър с две резервни пачки до него. Господи, та това оръжие беше само за професионалисти, а в този град изглежда вече започваха да ги подритват по улиците. Подуших дулото, но беше чисто. Не беше стреляно с него най-малко от месец. Изтрих си отпечатъците и го оставих на мястото му.

И в чекмеджетата не можах да открия кой знае какво. Хал Кайнс си държеше там албума с фотографии, който демонстрираха уменията му в почти всички видове спорт в колежа. Имаше и много снимки на жени, и някои от тях не бяха много лоши, тоест ако си падате по високи и кльощави. Аз специално харесвам здравенячките. В края на албума имаше и няколко фотографии на Джордж и Хал заедно. На една от тях ловяха риба. На друга бяха в курортни дрехи до някаква кола. Но особено ме заинтригува третата.

Хал и Калецки бях застанали пред един магазин. На тая снимка Хал изобщо нямаше вид на момче от колеж. Напротив, имаше вид на съвсем почтен бизнесмен. Но не това беше впечатляващото.

На витрината зад него стоеше една от ония нов тип реклами, които ги помещаваха на витрините към улиците и която представляваше голям плакат с надпис под него. Бяха два такива. Единият беше излязъл малко размазан, но другият се виждаше съвсем ясно, че беше Моро Касъл. А Моро Касъл беше изгорял преди осем години. Но въпреки това на снимката Хал Кайнс изглеждаше по-възрастен отколкото сега.

Нямах повече време за разглеждане. Чух да се затръшва вратата на асансьора и влязох в приемната. Докато стигна и някой вече мъчеше да вкара ключ в бравата. Последва серия от псувни след неизбежния неуспех чак докато вдигна резето и отворя вратата.

— Заповядай, Джордж — казах аз.

Видът му беше повече уплашен, отколкото удивен. Изглежда наистина беше повярвал, че съм се опитал да го убия. Хал стоеше зад него готов да хукне в мига в който посегна към шефа му. Джордж се овладя първи.

— Да влезеш с взлом в апартамента ми! Този път вече...

— О, млъквай и влизай. Вече почва да ме боли глава от развалената ви плоча. А ако не искаш, да затварям, защото става течение.

Двамата пристъпиха вътре и се вмъкнаха в спалнята. След малко излезе червен като рак. Не му дадох шанс да ме обвини повторно.

— Какъв е тоя оръжеен склад? — запитах го аз.

— За юнаци като теб — изръмжа той — дето се опитват да ме пречукат през прозореца. А и освен това си имам разрешително за носене на оръжие.

— Хубаво. Само гледай срещу кого искаш да го използваш.

— Не се тревожи, първо ще те предупредя. А сега, ако нямаш нищо напротив, ще ми кажеш ли какво правиш тук?

— Разбира се, синко. Искам да ми разкажеш всички подробности по случая. След като съм обвинен в опит за убийство, бих искал да знам какво толкова съм направил.

Джордж скъса опаковката на пурата си и я пхна в устата си. Не бързаше да я запали.

— Нали имаш връзки в полицията, — каза накрая той — защо не ги запиташ?

— Защото не обичам информация от втора ръка. И защото ако имаш макар и малко ум в главата, ще ми разкажеш. Пистолетът, с който е стреляно по теб, е този на убиеца, а той ми е дяволски нужен. И ти знаеш това. Но това не е всичко. Убиецът този път е пропуснал, но можеш да си заложиш ботушите, че той няма така лесно да се откаже.

Калецки извади пурата от устата си. Около очите му се бяха образували тънки бръчици от страх. Беше здравата уплашен.

Опитваше да го скрие, но без особен успех. Ъгълчето на устата му заби в нервен тик.

— Не виждам нищо, което да ти е от полза. Седях си в голямото кресло до прозореца. Изведнъж прозорецът се пръсна и куршумът се заби в гърба на креслото ми. Хвърлих се на пода и изпълзах до стената за да не бъда в обсега на този който стреляше.

— Защо? — запитах бавно аз.

— Как защо? За да се спася, разбира се, за какво друго. Да не мислиш, че трябваше да стоя там докато успее да ми пръсне черепа? — Калецки ме изгледа с поглед изпълнен с презрение, но аз се направих, че не го забелязвам.

— Изглежда не разбра какво те питам, Джордж — казах му аз. — Имах предвид защо въобще са стреляли по теб.

Ситни капчици пот изпъкнаха по челото му. Избърса нервно веждите си.

— Че откъде да знам? Открай време имам врагове.

— Но този е много специален, Джордж. Той уби Джак и сега гледа да види и твоята сметка. Следващият път може и да не си толкова голям късметлия. Хайде сега, кажи ми защо си на мушката му?

Той замалко не подскочи.

— Н-не знам, честна дума, не знам. — Тонът му беше едва ли не умоляващ. — Опитах се да размисля, но нищо не ми дойде на ума. Затова се и преместих в града. Там всеки можеше да се добере до мен. Тук поне е пълно с хора наоколо.

Приведох се към него.

— Мозъкът ти изглежда не е наред, Джордж. Двамата с Джак сте имали нещо общо. Какво е било то? Какво е това, което е знаел и Джак? Ти си имал нещо важно за личност, която е интересувала Джак извънредно много. Като ми отговориш на тоя въпрос ще заловя убиеца на Джак, който се опитва да премахне и теб. А сега да поблъскам ли главата ти в пода да ти освежа паметта или ще се сетиш без помощ?

Той се изправи рязко и закрачи по стаята. Мисълта, че е в списъка на някой убиец го изкарваше из релсите. Просто не беше вече на ония години. Това вече го съкруши окончателно.

— Нищо не знам. Даже и да има нещо, сигурно е някаква грешка. Познавах Джак съвсем отскоро. С Хал бяха стари познати. Той се беше запознал с него чрез мис Манинг. Ако виждаш някаква връзка,

ще се радвам да ти помогна с каквото мога. Да не мислиш, че искам да получа куршум в черепа?

Бях забравил напълно за тази страна на въпроса. Хал Кайнс си седеше на креслото до камината и продължаваше да опъва здраво цигарата. Изобщо не спазваше правилата на спортния режим. Още ми беше пред очите снимката му. Оная, отпреди осем години. По дяволите, правеше го да изглежда като старец. Не знаех. Може и да беше някой изоставен магазин с реклама отпреди години.

— Окей, Хал, нека чуем и твоята версия.

Хлапакът завъртя глава към мен като ми даде възможност да се насладя на гледката, която предоставяше гръцкия профил на носа му.

— Джордж каза всичко.

— Как се запозна с мис Манинг? — запитах го аз. — Къде я срещна за пръв път? В края на краищата жена като нея се движи в сфери недостъпни за боклуци като вас.

— О, тя дойде при нас в университета миналата година и изнесе лекция по практическа психология. Това е основният ми предмет. Тя покани няколко студента да посетят клиниката ѝ в Ню Йорк за да се запознаят с методите ѝ на лечение на практика. Аз бях един от тях. Тя се заинтересува от мен и ми помогна изключително много. Това е.

Не беше трудно да се разбере защо се е заинтересувала от него. Полудявах само от мисълта за това, но той можеше да се окаже прав. Възможно беше да е било чисто професионален интерес. В края на краищата жена като нея можеше да има който си пожелае мъж, включително и мен.

— А Джак? Кога се запозна с него? — продължих аз.

— Малко след това. Мис Манинг ме заведе в апартамента му на вечеря с него и Мирна. Бях се забъркал в една пиянска свада след футболен мач. Беше последният за сезона. Всички попрехвърлихме малко мярката и раздрусаме здравата кръчмата. Джак познаваше собственика и вместо да ни опандизят отървахме се като заплатихме за щетите. Другата седмица пък изучавах случая с един маниакален убиец в един от полицейските участъци, когато се срещнахме пак. Той беше много радостен като ме видя и вечеряхме заедно. За кратко време се сприятелихме. Бях щастлив да го познавам, защото ми помогна изключително много. Работата ми изискваше посещение на места,

където обикновено е невъзможно да стъпи човек като мен, но с неговата помощ и това се уреди.

Главата ми не побираше чутото. Джак никога не говореше много за когото и да било. Нашето приятелство беше започнало от общата ни работа и се беше задълбочило по площадките за стрелба, балистичните таблици и каталозите с отпечатыци от пръсти. Дори и в армията не бяхме престанали да говорим за това. Всичко останало беше незначително и случайно. Беше ми споменал за приятелите си и това беше всичко. Мирна познавах много добре. Калецки ми беше добре известен от връзките му с подземния свят. Близначките Белеми ги знаех най-вече от вестниците и от краткото ни познанство преди това.

Нямаше какво повече да науча. Шляпнах шапката на главата си и се запътих към вратата. Никой от тях и не помисли даже да каже довиждане така че излязох затръшвайки вратата колкото сила имах. Отвън вече се замислих откъде ли Джордж се беше сдобил с тоя 45 калибров. Пат ми беше споменал, че никой от присъстващите на партито не притежава оръжие. Но Джордж имаше, и то какъв, и плюс това разрешително за него. Поне така твърдеше. Е ако нещо изскочеше някъде замесено с 45 калибров, знаех къде да проверя първо.

Близначките Белеми живееха на петия етаж. Апартаментът им имаше същото разположение като този на Калецки. Единствената разлика беше, само че тук ми отвори на звънеца. Вратата имаше защитна верижка отвътре и в шестинчовата пролука се показва едно малко плоско, но въпреки това доста приятно личице.

— Да?

Не можех да различа с коя от двете разговарям, за това за всеки случай запитах:

— Мис Белеми?

Тя кимна.

— Аз съм мистър Хамър. Частен детектив. Работя по случая с убийството на Джак Уилямс. Не бихте ли могли...

— Но разбира се...

Вратата се затвори и верижката беше свалена. После пак се отвори и застанах лице в лице с жена, чието тяло беше буквално изваяно. Кожата ѝ беше загоряла от слънцето с изключение на ситните бръчици покрай очите ѝ, а ръцете и раменете ѝ бяха като излезли като изпод пръстите на някой скулптор. Тая жена очевидно нямаше нужда

от ретуш по снимките си. За момент се удивих как изобщо биха могли да имат проблеми с намирането на съпруг. Всичко си й беше на мястото. Имаше достатъчно свободни момчета, които не биха се поколебали да направят предложение дори и без да имат предвид зестрата.

— Няма ли да влезете?

— Благодаря ви.

Пристъпих прага и се огледах. Не се различаваше много от този на Калецки, но във въздуха се носеше дискретен аромат на парфюм вместо този на пури. Заведе ме до чифт дивани разделени от масичка за кафе и ми махна към единия. Седнах и тя зае място на срещуположния.

— А сега кажете за какво искате да ме видите.

— Може би ще е по-добре да ми кажете с коя от двете мис Белеми говоря в момента, за да не ви объркам.

— О, аз съм Мери — изсмя се тя. — Естер отиде на покупки, което означава, че няма да я има цял ден.

— Е, надявам се да ми кажете всичко, което ми е необходимо. Мистър Чеймбърс беше ли вече тук?

— Да. И ми каза да ви очаквам.

— Нямам какво толкова да ви питам. Познавахте се с Джак още отпреди войната, нали? — Тя потвърди с кимване. — Забелязахте ли нещо особено вечерта през време на партито? — продължих аз.

— Не, нищо. Пийнахме малко и потанцувахме. Видях как Джак няколко пъти имаше разгорещен разговор с Мирна, и веднъж той и мистър Кайнс се усамотиха в кухнята за петнайсетина минути, но се върнаха смеейки се сякаш си бяха разказвали анекдоти.

— А някои други да се бяха отделяли за разговор?

— Хм, не. Мирна и Шарлот по едно време се бяха запrikaзвали, но момчетата им прекъснаха разговора, когато започнаха танците. Мисля, че говориха за сватбените планове на Мирна.

— Какво стана после?

— Отбихме се да хапнем по сандвич, и после се прибрахме в къщи. И двете както винаги си бяхме забравили ключовете, та се наложи да вдигаме портиера за да ни пусне. Легнахме си веднага. Не знаех нищо за убийството до момента в който един репортьор ни събуди по телефона за да ни интервюира. Очаквахме да ни посетят от

полицията и затова останахме цял ден у дома, но никой не дойде. Едва днес се обадиха.

Тя замлъкна внезапно и завъртя леко глава.

О — каза тя — извинете ме за момент. Бях пуснала ваната да се пълни.

Тя побягна по тесния коридор и изчезна в банята. Сигурно остаряхах. Не можех да чуя никаква течаща вода.

Няколко списания лежаха на стойка до дивана. Вдигнах едно и го прелистих, но се оказа от онези модни списания, които съдържаха само кройки и модели без никакви снимки и аз го захвърлих. Най-отдолу имаше два броя на Признания. Бяха малко по-добри от останалите, но дъвчеха все едно и също.

Едното описваше историята на едно момиче в големия град срещнало детектив, който я оставя с разбито сърце. Тя се опитва да се хвърли под колелата на идващия в метрото влак. Намира се обаче някакъв младок-пъргавелко, който я сграбчва в последния момент и я прави уважавана жена.

Тъкмо бях стигнал до мястото, където я води при мировия съдия, когато Мери Белеми се върна. Само че този път главата ми се замая. Беше сменила сивия си костюм с едно ефирно розово неглиже, чийто единствен мотив беше простотата. Беше разпуснала косата си и лицето ѝ имаше чист и строг вид.

Не знам дали го беше планирала, но за миг застана между мен и прозореца и светлината направи съвсем прозрачно неглижето ѝ. Оказа се, че отдолу нямаше нищо. Усмихна се и седна до мен. Отдръпнах се да ѝ направя малко място.

— Извинявам се, че трябваше да ви напусна за малко, но водата изстива бързо.

— Не се притеснявайте, на повечето жени не им стига и цял ден за това.

Тя отново се изсмя.

— Не съм от тях. Страшно съм любопитна да чуя повече подробности за случая върху който работите.

Тя кръстоса крака и се наведе да си вземе цигара от кутията върху масата. Принудих се да си завъртя главата на другата страна. На този етап не можех да си позволя даже и дребна любовна афера. А и бързах да се видя с Шарлот по-късно.

— Цигара? — предложи ми тя.

— Не, благодаря.

Тя се облегна на дивана и издуха кръгче дим към тавана.

— Какво още бихте искали да чуете? Мога да говоря от името на сестра ми и от моето, защото цялата вечер бяхме заедно.

Видът ѝ в тая ефирна тъкан решително не подпомагаше усилията ми да се концентрирам върху думите ѝ.

— Разбира се, можете да проверите, като разпитате и сестра ми по-късно — добави тя — точно както направи и мистър Чеймбърс.

— Не, това няма да е необходимо. Това са незначителни неща. Мен ме интересуват привидно маловажните подробности. Личностни конфликти. Неща, които може да сте забелязали около Джак последните няколко дни. Всяка невинна наглед реплика или нещо неволно подочуто.

— Страхувам се, че тук не мога да ви бъда от помощ. Не ме бива да подслушвам и не събирам клюки. Сестра ми и аз сме били напълно изолирани в нашия дом докато дойдем в града. Кръгът ни от познати се простира до нашите съседи, които обичат усамотението не по-малко от нас. Много рядко ни се случва да имаме гости от големия град.

Мери придърпа краката си под себе си на дивана и се завъртя с лице към мен. По време на тая операция пенъарът ѝ се отвори, но тя не прояви особена бързина докато го загърне. Съвсем преднамерено остави очите ми да се пораждат на прекрасната ѝ гръд. Коремът ѝ представляваше най-възхитителния комплект релефни мускули, които някога бях виждал върху женско тяло. Облизах си устните и запитах:

— Колко време възнамерявате да останете в града?

Тя се усмихна.

— Толкова, колкото е достатъчно за Естер да направи своите покупки. Нейното главно наслаждение в живота е да носи скъпи дрехи, без значение дали я виждат с тях или не.

— А вашето?

— Главното наслаждение в моя живот е самият живот.

Преди две седмици не можех дори да допусна, че тя е способна да изрече такива думи. Сега пред мен седеше жена за която времето и мястото не представляваха никакъв интерес.

— Кажи ми — започнах аз — каква е разликата между теб и сестра ти?

— Едната от нас има бенка по рождение на дясното си бедро.

— Коя?

— Защо не го откриеш сам?

Братко, това момиче си търсеше белята!

— Днес няма да стане. Имам много работа.

Изправих се и се протегнах.

— Не се прави на сестричка.

Очите ѝ се забиваха като горящи факли в моите. Бяха тъмно виолетови, с див син блясък. Устата ѝ изглеждаше мека, влажна и провокираща. Вече не правеше опит да придържа полите на пеньоара събрани. Едното ѝ рамо вече се беше оголило и бронзовата кожа образуваше интересен контраст с розовата тъкан на дрехата. Чудех се как ли се беше сдобила с тоя тен. Нямахме никакви следи от презрамки. Свали бедрото си от другото и ги разтвори бавно и протяжно като голяма котка, мускулите ѝ се разиграха като живи под кожата ѝ.

Бях човек от плът и кръв, а не от желязо. Приведох се над нея и поех устата ѝ с моята. Тя се напрегна цялата в усилието си да се долепи цялата до мен; ръцете ѝ сграбчиха с животинска сила врата ми. Тялото и представляваше бурен пожар, връхчето на езика ѝ търсеше моя дълбоко в устата ми. Тялото ѝ тръпнеше навсякъде, където я докоснех с ръце. Сега вече ми беше ясно защо не се беше омъжила досега. Един мъж никога нямаше да ѝ бъде достатъчен. Ръката ми сграбчи подгъва на пеньоара ѝ и с рязко движение го смъкнах, оголвайки стегнатото ѝ твърдо тяло. Тя остави очите ми да обхождат всяко потайно ъгълче и кътче на плътта ѝ.

Сграбчих шапката си и я нахлупих на главата си.

— Изглежда сестра ти е с бенка по рождение — казах ѝ аз като се изправих. — Довиждане.

Бях готов да изслушам порой от ругатни докато стигна до вратата, но останах разочарован. Вместо това дочух слабо и далечно кискане. Бих дал много за да разбера как ли беше реагирал Пат на тоя номер. Изведнъж проумях, че тя всъщност беше поставена на пътя ми като капан, който да ме забави, докато Пат успее да навакса закъснението си. Ха, щях да му го върна аз за тоя номер. На Трето Авеню имаше едно много здраво парче, което умираше да скрои някой номер на ченгетата. Но и за това си имаше време...

ГЛАВА ШЕСТА

Заварих Велда в офиса. Видях, че вътре свети и спрях пред вратата с огледалото за да се огледам за предателските следи от червило. Успях да изчистя устата си, но не и бялата си яка. Никога нямаше да проумея защо жените толкова лесно премахваха червилото от себе си за разлика от мъжете. Следващият път когато навестя Мери Белеми щях да имам грижата първо да използва кърпички Клийнекс преди да се награбим.

Влязох бодро подсвирквайки си. Велда ми хвърли само един поглед и устата ѝ се втвърди.

— Какво има? — запитах я аз. Изглежда нещо пак не беше наред.

— Имаш останало още по ухото — каза тя.

Тъй. Това момиче можеше да бъде убийствено само да пожелаеше. Отказах се от всякакъв коментар и влязох в кабинета си. Велда ми беше приготвила безукорно изгладена бяла риза и вратовръзка без никаква гънчица. Понякога имах чувството, че ми чете мислите. Държах си в кабинета някои неща за екстрени случаи, и тя обикновено винаги знаеше кое да ми приготви.

Почистих се доколкото можах на мивката в ъгъла, и после облякох чистата риза. Връзките ми винаги бяха голям проблем и обикновено Велда ми помагаше при тях, но след като я чух как затръшва външната врата разбрах, че тоя път бях оставен на собствените си сили.

На слизане се отбих в бара и ударих няколко на крак. Часовникът на стената ми каза, че е още рано, така че си избрах едно празно сепаре и се залостих вътре с намерението да прекарам няколко часа. Сервитьорът дойде и му поръчах да ми носи на всеки петнайсет минути по едно ръжено уиски със сода. Беше ми отколешен навик и той му беше свикнал.

Измъкнах лист от джоба си и нахвърлих няколко бележки за Мери Белеми. Дотук списъкът представляваше главно наброски за отделните личности, но и оттук можеше да изскочи нещо важно, което

да ме наведе на вярна следа. В действителност не се бях добрал до кой знае какво. Бях обходил кръга на потенциалните заподозрени и ги бях накарал здравата да се изпотят.

Ченгетата без съмнение си вършеха работата по техния методичен тертип. Определено не бяха сбирщина от леваци каквито се мъчеха да ги изкарат някои новоизлюпени вестникарчета. Разкриването на убийство винаги изисква време. Но тук в моя случай това означаваше надпревара. Пат нямаше да успее да ме настигне и изпревари, освен ако аз не му позволях. Той беше посетил същите хора, които и аз, но можех да се обзаложа, че едва ли беше научил нещо повече.

Мотивът беше това, което търсехме и двамата. Трябваше да има, и то дяволски голям. Едно убийство не се случва току-така. То се планира. Макар и припряно понякога, но никога без план.

Що се отнасяше до времето, Джордж Калецки бе имал на разположение достатъчно за да убие Джак. Също и Хал Кайнс. Колкото и да ми беше омразно, трябваше да призная, че и Шарлот Манинг също бе разполагала с достатъчно време да убие Джак. После идваше Мирна. Тя също би могла да се върне и да го застреля, след което да се прибере незабелязано у дома. Оставаха близначките Белеми. Може и да е случайно, но си имаха алиби с онова събуждане на портиера за да ги пусне. Можеше да се окаже наистина брилянтен ход ако беше замислено предварително. Беше безсмислено да ги разпитвам дали после не са излизали. Предварително знаех, че ще ми отговорят отрицателно. Близнаците въобще бяха въобще особени хора; според всички правила те трябваше да бъдат неразделни във всичко. Бях го забелязвал и преди при други такива двойки, така че и тази нямаше да е по-различна. Ако се наложеше, щяха да излъжат, измамят или откраднат една заради друга.

Нещо обаче не можех да си представя Мери Белеми като нимфоманка. От всичко, което бях чел за двете, знаех, че са сладки и скромни, нито възрастни, нито млади. Живееха затворено, или поне така твърдяха вестниците. А това, какво си позволява една жена когато остане сама с мъж в стаята си е съвсем друго нещо. Надявах се да се срещна с Естер Белеми. Тая бенка по рождение на бедрото ѝ нещо ми беше паднала на сърцето.

После идваше неуспешния изстрел по Калецки. Това наистина ме озадачаваше. Най-доброто нещо на което бях способен беше да направя една скоростна обиколка на града и да навестя старите му явки. Махнах на сервитьора и поисках сметката. Момъкът ми се намръщи. Очевидно не беше свикнал да си тръгвам толкова бързо.

Скочих в колата и подкарах към клуба Хай-Хо. Беше място, където човек можеше да си разкваси сериозно гърлото по време на алкохолната забрана, но после западна и с годините се превърна в най-обикновена кръчма. Със смрачаването мястото ставаше доста неприветливо към външни хора, но аз познавах управителя й. Представляваше едно много симпатично негро. Четири години по-рано ми беше подал рамо в една наистина сериозна престрелка с един пиян педал-каубой. Месец по-късно му се отплатих като пречуках един изнудвач, който искаше да си прибере наема за „охраната“ на заведението. В това отношение името ми се ползува с наистина заслужен авторитет и всички знаеха, че думата ми на две не става. Оттогава го оставиха на мира да си върти както иска бизнеса. В тоя бранш не е лошо човек да има подобни връзки.

Големият Сам си стоеше зад бара. Видя ме като влизах и ми махна с мокрия парцал и в добавка ме зарадва с едрите си зъби. Стиснахме си ръцете и аз си поръчах бира. Двама здравеняци в непосредствена близост, дългунест жълтокож и върлинеца чернилка, ми хвърляха гадни погледи докато чуха Сам да казва:

— Добър ден, миста Хама. Радвам са да са видим. Утдавна не сти идвали насам.

Само като ми чуха името сграбчиха чашите си и се дръпнаха в най-далечния ъгъл на бара. На Сам му беше пределно ясно, че не съм дошъл само да пия бира. Той се дръпна на края на бара и аз го последвах.

— Кво има, миста Хама? Нещо дъ ви пумогна?

— Аха. Знаеш ли кой движи стоката?

Сам обиколи заведението с бърз поглед преди да ми отговори.

— Аха. Мумчеата га взимат оттука и га ръзнасят пу другите места. Защо?

— Джордж Калецки ли е още главната клечка?

Сам облиза дебелиите си бърни. Занервничи. Беше раздиран от противоречивите желания да ми помогне, без да става певец.

— Става въпрос за убийство, Сам — казах му аз. — По-добре да споделиш с мен, вместо копоите да те влачат по участъците. Познаваш ги добре що за стока са.

На лицето му се изписаха следи от силна душевна борба. Черната кожа на челото му се набръчка от положените усилия.

— Окей, миста Хама. Мисла, че всичко е наред. Калецки е още отгоре, но вече ни идва насам. Пласьорите му вършът цялата рабута.

— Бобо Скакалеца пласира ли още? Той беше при Калецки известно време. Навърта се насам през цялото време, нали?

— Да, сър. Той е тука, ама вече не пласира. Скъта си по някоя парици за последните няколко месеца. Сига вечи гледа пчели.

Това наистина беше новост. Бобо Скакалеца беше получовек, пример за това какво може да стори природата с човека. Умствено беше останал на равнището на дванайсетгодишен, а на ръст беше пак на толкова години. От системното недохранване през целия си живот се беше превърнал в мършава човешка карикатура. Добре го познавах. Чудесен момък със сърце от злато. Както и да се отнасяхте с него, той щеше винаги да ви е приятел. Беше приятел с и на всички. Птици, животни, насекоми. Веднъж даже го бях видял да плаче, защото някакви хлапета стъпкали някакъв мравуняк и смачкали десетина мравки. Сега си беше намерил „хубава работа“ и гледаше пчели.

— Къде е той, Сам? Отзад ли е?

— Да, сър. Знаете къде. Кату гу видях пуследни път, разглеждаши някакви книжка с картинки за пчели.

Глътнах наведнъж остатъка от бира в чашата като се надявах, че тия дето бяха пили от нея преди мен нямаха заразни болести. Като минах покрай жълтокожия и чернилката усетих очите им по гърба ми чак докато влязох в задната стаичка.

Бобо Скакалеца се беше настанил на масата в далечния ъгъл на стаята. На времето това беше игрална зала, но сега масата за зарове и двете рулетки бяха струпани на куп в един ъгъл. Високо на стената зарешетено прозорче се опитваше без особен успех да подпомага в осветлението на стаята мъжделивата и оплюта от мухи гола крушка увиснала на дългата жица от тавана. До стената бяха насметени набързо купчини боклук умело предпазени от разсипване и пръскане от няколко празни кашони за бира.

Стените бяха покрити с порнографски снимки забодени с кабарчета, като героините им бяха полузацапани от мръсни пръсти и прах. Някой се беше опитал да копира съдържанието им с молив на тапета, но без особен успех. Вратата към бара беше единственият изход от стаята. Огледах се за някакво резе, но нямаше дори и помен от такова, така че се отказах от идеята си.

Бобо не ме чу като влизах, толкова беше задълбочен в книгата си. Няколко секунди се взирах през рамото му в картинките, като гледах как се движат устните му в усилията да прочете думите. Тупнах го по гърба.

— Хей, авер, няма ли да кажеш добре дошъл на стария си приятел?

Подскочи от стола си, но като видя кой е лицето му цъфна в усмивка.

— Хей, ами туй било Майк Хамър, бе! Брей, хубаво, че си тук! — Той ми протегна костеливата си ръчичка и аз я стиснах. — Какво правиш тук, Майк? Дошъл си да ме видиш, а? Ето ти стол, сядай.

И той побутна към мен празно буренце за бира от една кварта, което беше виждало и по-хубави дни и аз се наместих върху него.

— Чувам, че се занимаваш с пчели в последно време, Бобо. Вярно ли е?

— Ами как да не е вярно, и сега се уча тука от тая книжка. Голям майтап. Те даже ме познават, Майк. Като си пхна ръката в кошера, изобщо не ме хапят. Ходят по мен. Трябва да ги видиш.

— Сигурен съм, че е голям майтап — съгласих се с него аз. — Но те имат големи разходи, не е ли така?

— Ами, хич. Направих им кошера от празни картони за яйца. И го боядисах. Много им харесва. Не бягат от него като на другите пчелари. Сложих го на покрива на квартирата ми и хазяйката не ми забранява. Тя не ги обича, но когато и дадох едно бурканче с мед, много ѝ се услади. Аз се грижа добре за тях.

Беше чудесно дете. Бърбореше преизпълнен с ентусиазъм. За разлика от много други такива като него изпълнени със злоба и горчивина. Нямаше си нито семейство нито къща, но си имаше хазяйка, която му позволяваше да си гледа пчели. Бобо беше забавно дете. Не бих се подиграл с него, защото щеше да се затвори в

черупката си, но когато го разприказваше човек, беше готов цял ден да му говори за това, което го вълнуваше.

— Чувам, че си намерил нова работа, Бобо. Как върви?

— О, много добре, Майк. Много е хубава. Казват ми мениджър по поръчките.

Сигурно бяха имали предвид по „греховете“^[1], но не му го казах.

— Какво представлява работата ти? — запитах го аз. — Тежка ли е?

— Аха. Разнасям поръчки и доставям пратки и мета и върша всякаква друга работа. Понякога мистър Дидсън ми позволява да карам колелото му когато карам стоки за магазина му. Много е весело. Запознавам се с много хубави хора.

— Вадиш ли много пари?

— Ами как? Всеки път ми дават четвъртак или половинка когато правя нещо. На Парк Авеню всеки ме вика да му свърша нещо. Миналата седмица изкарах без малко петнайсет долара.

Петнайсет долара. Това бяха много пари за него. Той живееше достатъчно просто; и сега се гордееше със себе си. И аз се гордеех с него.

— Звучи наистина добре, Бобо. Но как успя да намериш такава хубава работа?

— Ще ти кажа. Помниш ли стария Хъмпи?

Кимнах. Хъмпи беше един гърбушко, който ходеше да лъска обувки по офисите на Парк Авеню. Няколко пъти го бях използвал за наблюдател. Беше готов на всичко за някой и друг долар.

— Старият Хъмпи го пипна охтиката — продължи Бобо. — Отиде горе в планината да лъска обувки и аз заех мястото му. И тогава клиентите му започнаха да ми поръчват разни неща да им върша и така започнах. Сега ходя там рано всяка сутрин и ме карат да разнасям поръчки. Днеска си взех почивен ден, защото ще ходя да купувам от един човек пчела-царица. Той имал две. Мислиш ли, че петарка е много за една царица, Майк?

— О, едва ли Бобо.

Не мисля, че можех да различа царица на кошер от кралска кобра, но по принцип цариците от всякакъв род обикновено струваха скъпо.

— Какво каза мистър Калецки като отказа да пласираш повече стоката му?

Бобо не се сви в черупката си както се бях опасявал.

— Брей, ами той дори не ми се разсърди. Даде ми десетарка задето съм бил с него толкова дълго време и ми каза, че мога да се върна винаги когато поискам.

Не беше за чудене. По-честен човек от Бобо едва ли се беше раждал. Обикновено пласьорите винаги продаваха с надценка, така че да има солидно и за тях. Но Бобо беше прекалено простодушен за такива номера.

— Това наистина е било много мило от страна на мистър Калецки — ухилих се аз — но ти си много по-добре като си въртиш свой собствен бизнес.

— Да. Един ден ще отглеждам пчели. Много хубави пари се вадят от тях. Даже може и да си направя пчелин.

И Бобо се усмихна щастливо при мисълта за това. Но след миг усмивката му премина в озадачено навъсване. Очите му се приковаха в нещо зад мен. Бях с гръб към вратата, но като видях лицето му, разбрах, че вече не сме сами в стаята.

Нечий нож се плъзна под брадичката ми без да бърза. Не го държаха много стегнато, но тънките пръсти свити около него, бяха готови да го стиснат при първото ми движение. Острието му беше прясно наточено с брус. Палецът лежеше в основата на четириинчовото острие в професионален захват. Очевидно собственикът му си отбираше от занаята.

Очите на Бобо се бяха ококорили от ужас. Устата му мърдаше беззвучно. Бедният момък се покри с пот, който потече на ручей по хлътналите му бузи. Кафява ръка заобиколи другото ми рамо и ловко посегна към вътрешния ми джоб за пистолета. Приклеках мигновено и ритнах назад. Масата излетя под шута ми. Едновременно с това сграбчих ръката с ножа и я дръпнах с всичка сила надолу и жълтокожият се приземи на гърба ми. Точно миг преди отправеният ми към лицето крак да се стовари в лицето ми отместих глава. Чернилката пропусна с няколко инча. Аз обаче не пропуснах. Пуснах ръката с ножа и сграбчих крака. В следващия момент се биех на живот и смърт с две потни чернилки.

Но не за дълго. Ножът замахна отново и този път сграбчих ръката за китката като я усуках здраво. Сухожилията се опънаха до скъсване и костите изпращяха с гаден трясък. Върлинезият жълтокож нададе писък и ножът се изтръгна от пръстите му. В следващия миг вече бях стъпил на крака. Черната буца се беше засилил като овен към мен с наведена глава. Нямаше смисъл да си разбивам кокалчетата на пръстите в черепа, затова замахнах с крак и токът на обувката ми се стовари точно по средата на муцуната му. Това го отклони от пътя му и той се блъсна в стената като се свлече бавно по нея. Долните му зъби стърчаха през устните му. Два от резците му лежаха до носа му, облени в кръв.

Жълтокожият беше хванал счупената си китка с другата ръка и се мъчеше да се изправи. Аз услужливо му помогнах. Сграбчих го за яката с една ръка и го изправих. С другата го изблъсках с всичка сила по носа. Костта му се пръсна и шурна кръв. В Харлем нямаше да има повече разбити сърца. Дните му на сваляч бяха вече минало. Нададе кратък стон и политна като сноп към пода. Оставих го да падне.

От чисто любопитство го пребърках. Нямаше кой знае какво. Евтин портфейл със снимки на много момичета, едно от тях бяло, единайсет долара и шепа цигари с марихуана. Антрацитната буца покри с ръце разнебитената си мутра като минах покрай него, като въртеше очите си подобно на крава. В джоба му намерих ножче за бръснене пъхнато в разцепена клечка кибрит. Хитър номер. Държат ножчето си в шепата и само острието се подава между пръстите им, и после ви шибват по лицето с него. Могат да нарежат с нея лицето ви на парченца.

Негрото се опита да се дръпне, и аз го халосах отново. Допълнителният удар с юмрука ми в разбитата му вече челюст беше нещо, което не можеше вече да понесе и той припадна, също като другия. Бобо продължаваше да си седи на стола, но вече се усмихваше със старата си усмивка.

— Брей, Майк, ти си страшен! Добре ги нареди. И на мен ми се иска да съм като теб.

Измъкнах петарка от джоба си и я пъхнах в джоба на ризата му.

— Ето ти да си купиш цар за царицата, приятел — казах му аз.
— Хайде, довиждане.

Сграбчих за яките двата педала и ги затътрих по пода към вратата. Големият Сам ме видя като ги изритах в бара през вратата, а с него и още една дузина посетители. Ония пък до вратата имаха вид на хора, които бяха очаквали нещо повече.

— Какво става тук, Сам? Защо пусна тия маймуни вътре? Я ми обясни.

Усмивката на Големия Сам стигна невероятни размери.

— Много време не сме имали забава тук, миста Хама.

Той се обърна към момчетата на бара и протегна дебелата си длан.

— Хайде, давай парата — ухили се той.

Събрах с шутове двамата авери на купчина до стената и момчетата си платиха кротко и тихо. Другият път нямаше да залагат срещу мен.

Тъкмо махвах за довиждане на Сам и Бобо изскочи запъхтян от задната стая като размахваше петарката.

— Хей, Майк — изрева той, — цариците нямат нужда от царе. Не мога да купя цар на пчелен кошер.

— Разбира се, че имат, Бобо — извиках му през рамо аз. — Всички царици трябва да си имат царе. Питай Сам, той ще ти обясни.

И Бобо се зае да пита Сам защо е така. Вероятно щеше да разпитва за това до края на дните си.

Прибирането ми отне повече време от обичайното. Движението беше много голямо и се прибрах малко преди шест. Паркирах колата, изкачих стълбите до апартамента си, влязох и започнах да се разсъбличам. Чистата ми риза беше останала такава единствено в спомените ми. Целият бях оплискан в кръв и връзката ми се беше усукала около врата. Джобът на сакото ми беше разпран по шевовете. Само като го видях и ми се прииска да убия на място двамата педали. В тия дни един порядъчен костюм струваше цяло състояние.

След няколко редувания на студен и горещ душ се почувствувах значително по-добре. Обръснах се по бързата процедура, измих си зъбите и се вмъкнах в чисти дрехи. За момент си помислих дали беше редно да нося оръжие като отивам при дама, но навикът надделя. Сложих си кобура върху ризата, капнах няколко капки масло на ударника и проверих пълнителя. Всичко беше наред. Избърсах оръжието и го пъхнах в кобура под мишницата. Пък и костюмът ми

нямаше да стои както трябва ако мястото под мишницата останеше празно. Бях го правил по специална поръчка с предвидено разширение за кобура.

Огледах се пред огледалото дали случайно не съм забравил нещо. Като я нямаше Велда, която да ми каже как да се облека според случая, не можех да разбера дали съм се приготвил за цирк или за нощен клуб. Прииска ми се да се бях държал малко по-благоразумно с котенцето Белеми. Велда беше прекрасна жена и щеше да е пълна глупост да я загубя. Най-малко седмица трябваше да се примирявам с реакцията ѝ. Един ден все щях да се опитам да я превъзпитам. Тя се отнасяше с открито неодобрение към моите „странични“ ангажименти и определено не се ангажираше с мъже.

Таратайката ми се нуждаеше от зареждане, така че я откарах в един гараж. Механикът Хенри ми беше стар приятел. Повдигна капака и провери маслото. Той обичаше машината ми. Беше ѝ монтирал свръхмощен двигател с умела маскировка. Отвън имаше вид на готова да се разпадне всеки миг развалина, но гумите ѝ бяха много добри, а двигателят беше истинско чудо. Работеше като дявол. Бях го пробвал на прав участък от пътя със сто в час, а педалът беше едва наполовина до пода. Хенри го беше свалил от една лимузина със смачкана задница и ми го продаде на безценица. Където се случеше механик да вдигне капака на колата продължително изсвирване се изтръгваше от устата му, с което отдаваше дължимото на талантливия си колега.

Изкарах я от гаража и потеглих по една еднопосочна улица за да избягна светофарите до апартамента на Шарлот. Не можех да забравя погледа ѝ с който ме гледаше последния път, когато се видяхме. Страхотно парче.

Пространството на улицата пред жилището ѝ беше пълно с коли, така че подминах малко и се вмъкнах между един черен седан и един двуместен закрит луксозен автомобил. Крачех към блока с надеждата, че тая вечер нямаше покана за вечеря или някой досадник за компания. Молах се да имам късмет. Темата на разговора ни пък щеше да бъде другото нещо, което ме вълнуваше.

Някъде смътно в съзнанието ми проблясваше представата ми, че като психиатър трябва да е била по-наблюдателна от останалите. Това беше важна част от професията ѝ.

Натиснах бутона на стълбите. Секунда по-късно зумерът бръмна и вратата се отвори. Тъмнокожата прислужница вече ме чакаше на вратата и ме поздрави, но той път си беше сложила шапката и самото.

— Заповядайте, миста Хама — каза тя. — Мис Шарлот вече ви очаква.

На това място вече веждите ми се повдигнаха. Захвърлих шапката върху масата до вратата и влязох. Прислужницата извика към спалнята:

— Той тука, мис Шарлот.

И онзи студен глас отвърна:

— Благодаря ти. Вече можеш да тръгваш на кино.

Кимнах на тъмнокожото момиче на излизане и седнах на дивана.

— Здравей.

Подскочих и улових топлата ръка.

— Здравей и ти — усмихнах се аз. — Какъв беше този номер с очакването ми?

— Сигурно съм суеверна, предполагам. Така ми се искаше да се обадиш тази вечер, че го повярвах и се приготвих. Харесва ли ти роклята ми?

Тя се завъртя пред мен и погледна през рамо към лицето ми да види какъв беше ефектът. Психиатърът беше изчезнал. Останала беше само Шарлот Манинг, жената, с удивително младежки и жизнен вид. Роклята ѝ представляваше плътно прилепнало по тялото ѝ синьо копринено жарсе, което стоеше като мокро върху нея, скриващо всичко, като в същото време не оставяше никакви тайни места. Косата ѝ нависваше тежка и сламеноруса над шията ѝ, ситните и плътни къдрици излъчваха искрици. Даже и в очите ѝ играеха купидони.

Тя закрачи предизвикателно напред-назад по стаята. Под роклята ѝ се открояваше неземното ѝ тяло, доста по-различно от онова, което си бях представял първия път. Беше още по-стройна, с кръшна талия, но с широки рамене. Гърдите ѝ бяха две палави същества под ефирната тъкан, макар че не можех да съзря даже и следи от презрамки на сутиен. Божествените ѝ крака стъпваха върху високи токчета, обвити в тънък найлон, което я правеше почти толкова висока колкото и аз. Вълшебни крака. Изглеждаха толкова силни, прекрасно оформени...

— Е, харесва ли ти? — накара ме да се опомня тя с въпрос.

— Чудесна е. И ти го знаеш. — Ухилих ѝ се. — Напомняш ми за нещо.

— Какво?

— Как да измъчиш един мъж.

— О, моля те, не ставай лош. Въздействам ли ти по тоя начин? Искам да кажа, измъчвам ли те?

— Не, не съвсем. Но ако хванеш някой мъж не видял жена пет години, приковеш го за стената и започнеш да се разхождаш пред него по начина който направи преди малко... какво друго би могло да се нарече освен изтезание? Разбираш ли какво имам предвид?

Смехът ѝ беше нисък и гърлен. Тя отметна леко глава назад и на мен ми се прииска да я сграбча и обсипя с целувки тая прекрасна шия. Шарлот ме хвана за ръката и ме поведе към кухнята. Масата беше сложена за двама. Върху нея имаше сервирано печено пиле и не помалка купчина пържени картофи.

— Това е само за теб. Сега сядай и яж. Аз си изядох порцията преди час, докато те чаках.

Бях направо като зашеметен. Тя или имаше пълен списък на любимите ми неща или можеше да чете мисли. Печеното пиле беше любимият ми специалитет.

Запитах я докато си издърпвах стол и сядах:

— Шарлот, ако това е преднамерено все ми се мярка в ума, че може да е отровено. Но дори и да е така, пак ще го изям.

Тя си слагаше престилка с червено по ръбовете. След като я завърза, сипа кафето.

— Преднамерено е — изрече тя с небрежен глас.

— Да чуем — изрекох аз с пълна уста.

— Когато ме посети първия път видях мъж когото харесах за пръв път от много дълго време насам. — Тя седна и продължи. — Пациентите ми наброяват стотици, и изненадващо повечето от тях са мъже. Но те са толкова дребни човечета. Те или нямат характер или пък са го изгубили. Мозъците им са сковани в рамки, мислите замръзнали. Много от тях са депресирани или обзети от натрапчиви идеи, и ме засипват с жалостивите си истории; е, след като си се нагледала на толкова много мъже, в които нищо мъжко не е останало, и след като кръгът ти от приятели е пълен пак само с такива, ти зажадняваш за онзи, истинския.

— О, благодаря за комплимента — вмъкнах аз.

— Не, говоря абсолютно сериозно — продължи Шарлот — диагностицирах те още в първия момент в който прекрачи прага на кабинета ми. Видях мъж който не се боеше от живота и умееше да го подчини на своите правила. Грамаден си, а и разумът ти не отстъпва по мащабите си. Нямах никакви депресии.

Изтрих устата си със салфетка.

— И въпреки това имам натрапчива идея.

— Ти? Не мога да си представя.

— Търся един убиец. Искам да го застрелям.

Наблюдавах я над ръба на една чаша как дъвче лениво едно дълго влакно месо. Тя тръсна глава и косата и се разсипа по раменете.

— Да, но това е напълно адекватна и аргументирана натрапчива идея.

Продължих с пилето със същите темпове. Чинията ми вече беше отрупана с кокали. Вярно, и Шарлот имаше дял, но основният принос беше мой. След солидно парче кекс и втора чаша кафе се отпуснах назад на стола си, доволен като крава с пълен търбух.

— Имаш чуден готвач — забелязах аз.

— Готвач, как не — изсмя се тя. — Всичко направих сама. Не съм с прислужница по рождение.

— Е, поне когато дойде времето да се жениш, няма да е необходимо да търчиш по улиците и да го търсиш.

— О, аз си имам система — каза тя. — И ти тъкмо сега я изпитваш на гърба си. Примамвам мъже в апартамента си, готвя им, и преди да си отидат в къщи им правя предложение.

— Не бих искал да те разочаровам — казах аз — но досега поне няколко пъти са ми правили същия номер.

— Бас държа обаче, че никоя от тях не е била специалист като мен.

И двамата се изсмяхме. Предложих да ѝ помогна да разтребим и измием съдовете и тя ми връчи престилка. Отказах ѝ много учтиво и деликатно и я оставих на гърба на стола. Едва ли щеше да ми отива на муцуната. Ако някой познат съвсем случайно влезеше в тоя момент и ме зърнеше в това положение нямаше да си намеря място от подигравки не в града, ами и в целия щат.

След като привършихме със съдовете се прехвърлихме във всекидневната. Шарлот се сгуши на едно кресло, а аз се полустоварих върху дивана. Запалихме цигари, след което тя ми се усмихна и каза:

— Окей, сега вече можеш да ми кажеш защо дойде да ме видиш. За да ми зададеш още въпроси ли?

Поклатих глава.

— Признавам се за победен. Започнах с две неща наум. Първото беше да те видя с пусната коса. Оказа се по-добре отколкото бях очаквал.

— А другото?

— Да разбера, дали ти, като практикуващ психиатър можеш да хвърлиш известна светлина върху убийството на Джак Уилямс.

— Разбирам. Може би ако ми кажеш малко по-подробно какво ти трябва, тогава сигурно ще мога да ти помогна.

— Добре. Трябват ми подробности. Убийството е много отскоро, за да съм навлязъл в него, но аз ще успея. Съвсем ясно е, че някой от партито е убил Джак. Но не по-малко вероятно да е бил някой извън него. Направил съм няколко личностни характеристики и това, което съм установил изобщо не ми харесва. Но както и да е, то може и да не бъде достатъчен мотив за убийство. Това което искам от теб е мнение, основано не на логика или факти, а мнение чисто професионално, относно това как тези които са под подозрение могат да се навържат в схемата и кои от тях биха могли да бъдат потенциалният убиец.

Шарлот пое дълбоко тютюневия дим и после я смачка в пепелника. Умът ѝ беше заработил на високи обороти, виждаше се по лицето ѝ. Цяла минута мина преди да заговори.

— Искаш от мен прекалено много, да дам заключение за дадена личност. Обикновено са нужни дванадесет души и съдия и часове заседание за да се стигне до окончателното решение. Майк, след като те срещнах си поставих за цел да ти направя психологически портрет. Искях да разбера какво представлява мъж като теб. Не беше трудно да го разбера. Вестниците са пълни с описания на случаите ти, има даже и уводни статии за теб, които при това определено не са в твоя полза. И въпреки всичко открих хора, които те познаваха и те обичаха. Малки и големи. Аз също те харесвам. Но ако трябва да ти кажа какво си мисля, то това би било все едно да гласувам смъртна присъда за даден човек. Не, няма да ти кажа, ти ще го застреляш мигновено. А аз

именно това се стремя да избягна. Има толкова хубави неща които биха разцъфнали в теб с пълна сила стига само да не беше тоя твой навик да ненавиждаш толкова смъртоносно.

Ще споделя с теб само своите наблюдения. За да се разровя в паметта си се иска време, и целият ми следобед отиде в това. Изплуваха някои неща които си мислех, че съм ги забравила, но които могат да представляват интерес за теб. Привикнала съм с междуличностните конфликти, с терзанията от които се разкъсва една душа, но не и с различията между двама и повече души. Мога да забелязвам всякакви неща, да ги класифицирам както трябва, но нищо повече. Ако някой човек ненавижда силно някой друг, мога да откроя причината за неговата ненавист и по възможност да му помогна да я преодолее чрез разумни и логически доводи, но ако тя го е обзела до степен, че да е готов да извърши убийство, то тогава мога да кажа, само че бих могла да го очаквам от него. Разкриването на убийците и техните мотиви е занятие на хора с далеч по-проницателни мозъци от моя.

Слушах с огромно внимание всяка нейна дума, и определено виждах логиката ѝ.

— Благодаря ти — казах аз — а сега ми кажи наблюденията си.

— Не са кой знае колко много. Джак беше изпаднал в състояние на силно нервно напрежение цялата седмица преди партито. Два пъти се срещах с него през това време без да забележа каквото и да е подобрение. Споменах му го, но той се изсмя и ми каза, че се мъчи да се приспособи към цивилния начин на живот. Тогава ми звучеше съвсем логично. Човек загубил ръката си е съвсем естествено да среща трудности в живота си известно време.

През нощта на партито си беше все същият напрегнат. По някакъв начин това се предаде и на Мирна. Тя беше много разтревожена и виждах, че беше напрегната почти колкото него. Нищо обаче на повърхността. Познаваше се само по реакциите на такива дребни неща като изтървана неволно чаша или силен шум. Дватамата с Джак се контролираха доста добре, така че предполагам, че съм била единственият, който е забелязал нещо.

Мистър Калецки дойде силно раздразнен. Може би гняв би била по-точна дума, но не мога да си представя на кого е бил ядосан.

Няколко пъти изръмжа на Хал Кайнс и беше абсолютно груб с Мери Белеми.

— Как по-точно? — запитах аз.

— Танцуваха и тя спомена нещо или някой. Не разбрах добре какво беше, но той се озъби и изръмжа: „Не ми ги дрънкай такива, по дяволите.“ Веднага след това я върна при другите и си тръгна.

Разсмях се силно и тя ме загледа учудено докато не й казах:

— Мери Белеми вероятно му се е предложила директно на дансинга. Но изглежда, че Джордж е вече стар за такива работа. Тя е нимфоманка.

— О, така ли? И как разбра?

Гласът ѝ се беше превърнал в леден айсберг.

— Не си въобразявай нищо — казах аз. — Тя пробва и при мен същия номер, но не стана.

— И ти я отблъсна?

— Разбира се. Обичам аз да водя играта, а не да ми се предлагат на тепсия.

— Ще го запомня. Подозирах, че Мери има такива наклонности, но никога не съм му придавала някакво особено значение. Просто бяхме добри познати. Когато си тръгнахме, Джак ме спря на вратата и ме помоли да се отбия да го видя през седмицата. Не успя да добави нещо повече, защото компанията се развива и бях принудена да тръгна. Повече не го видях.

— Разбирам.

Опитах се да го разчопля в ума си, но нещо не излезе. Значи нещо силно е тревожило Джак, а също и Мирна. Можеше да се окаже, че са се тревожили за едно и също нещо. А може би не. Също и Джордж. И той се беше тревожил за нещо.

— Какво мислиш за всичко това? — запита Шарлот.

— Засега нищо, но ще го обмисля.

Тя се изправи от креслото и дойде да седне до мен на дивана. Положи ръка върху моята и очите ни се срещнаха.

— Майк, направи ми една услуга. Не те увещавам да зарежеш всичко и да оставиш работата само на полицията, искам само да бъдеш безкрайно внимателен и да се пазиш. Много те моля, пази се.

След като ми заговори така почувствувах се като че ли я познавах от цял живот. Ръката ѝ беше топла и една малка вена пулсираше леко.

Усетих как сърцето ми лудо забърза, а я виждах едва за втори път.

— Ще внимавам — обещах аз. — Защо се тревожиш?

— Ето защо.

И тя се приведе напред с разтворени устни и ме целуна по устата. Стиснах я толкова силно за ръцете, че чак моите ме заболяха, но тя дори не трепна. Когато се отдръпна от мен очите ѝ излъчваха сияние и бяха странно меки. В мен бушуваше вулкан. Шарлот погледна следите по ръцете си от пръстите ми и се засмя.

— И любовта ти е такава, нали, Майк?

Тоя път не я нараних. Изправих се и я дръпнах към себе си. Притиснах я към гърдите си, така че да усети пламъка който гореше вътре в мен. Целувката ни беше продължителна. Целувка, която никога нямаше да забравя. После я целунах по очите и онова тъй сладко място на шията. Оказа се даже още по-сладко от очакванията ми.

Завъртях я с лице към прозореца, така че и двамата да гледаме към улицата. Тя си потърка главата о моята придържайки леко ръцете ми около кръста си.

— Тръгвам си — казах аз. — Никога не си тръгвам, ако не искам. Следващият път ще поостана повече. Не искам да правя грешка сега. Но ще я направя, ако ме задържиш.

Тя отметна глава нагоре и аз я целунах по нослето.

— Разбирам те — произнесе меко тя. — Но когато и да почувствуващ нужда от мен, винаги можеш да ме намериш тук. Просто ела и ме вземи.

Целунах я отново, този път по-леко, и после застанах до вратата. Тя ми подаде шапката и прокара ръка през косата ми.

— Довиждане, Майк.

Намигнах ѝ.

— Довиждане, Шарлот. Прекарах една чудесна вечер с едно чудесно момиче на една чудесна вечеря.

Беше цяло чудо, че успях да намеря стъпалата надолу. Почти не си спомням как съм влязъл в колата. Пред очите ми бяха само лицето ѝ и това вълшебно тяло. Как ме целуна и как блестяха очите ѝ! Спрях на Бродуей и се отбих в един бар да пийна нещо, та да ми се проясни малко ума. Нямаше особен ефект и затова се прибрах у дома и захапах възглавницата по-рано от обикновеното.

---

[1] Игра на думи. В случая двете думи на английски език имат много близко звучене. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Събудих се преди да звънне часовника, нещо, което беше твърде необичайно. Изкъпах се набързо и се обръснах, след което светкавично си изпържих няколко яйца и със същата скорост ги натъпках в гърлото си. Допивах си втората чашка кафе, когато дойде момчето от шивашкото ателие с костюма ми който просто не можах да си го позная след вчерашните поражения, които беше понесъл. Така бяха зашили джоба, че и да се взирах от сантиметри пак нямаше да го разбера. Беше идеално изгладен и почистен. Облякох го с наслаждение и се обадох в офиса.

— Тук частна детективска агенция Хамър. Добро утро.

— Добро утро и на теб, Велда, тук е шефът ти.

— О!

— Оу, хайде сладур — запледирах аз — престани да ми се сърдиш. Онова червило ми полепна при изпълнение на служебните ми задължения. Как бих могъл да работя ако всеки път ми слагаш вилата на врата по този начин?

— Изглежда се справяш добре с работните си задължения — гласеше отговорът й. — Какво мога да направя за вас, мистър Хамър?

— Някой да се е обаждал?

— Не.

— Да има някаква поща?

— Не.

— Да се е отбивал някой?

— Не.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Не.

— Е, тогава сбогом.

— Да се омъжа? Хей, почакай... Майк, Майк! Ало... ало...

Окачих нежно слушалката като се смеех без глас. Това щеше да я отрезви. Следващият път щеше да си помисли дали да ми отговаря само с тия две букви. Май беше време да преминавам с повишено

внимание на кръстовищата. Не можех да си го позволя точно в този момент, макар че Велда изобщо не би била лоша партия.

Ченгетата бяха свалили поста пред апартамента на Джак. Вратата беше запечатана до по-нататъшно разпореждане и аз нямах намерение да се сблъскам с областния прокурор за влизане чрез взлом, така че се поогледах за по-заобиколни пътища.

Бях на косъм да се откажа, когато изведнъж си спомних, че прозорецът на банята излизаше на въздушната шахта, а точно срещу нея имаше друг прозорец. Заобиколих чупката в коридора и почуках на съседната врата. Показа се дребен човечец на средна възраст и аз размахвах значката под носа му.

— Полиция.

Бях много лаконичен. Той не се заинтересува повече от значката, но побърза да разтвори широко вратата. Добър и уважаван гражданин който вярваше в закона и реда. Стоеше пред мен и притискаше пешовете на извехтялото си сако като си мъчеше да скрие наедриялото си шкембенце и се опитваше да си придаде невинен вид. Сигурно в момента пред очите му беше как е минал на червено преди месец и се виждаше вече в пандела за тая работа.

— Ъ-ъ... господин офицер, какво мога да направя за вас?

— Разследвам възможни опити за нахлуване в апартамента на мистър Уилямс. Доколкото разбирам някои от вашите прозорци гледат неговите, нали така?

Челюстта му увисна.

— Н-но разбира се, макар че н-никой не би могъл да се промъкне през нашия прозорец без да го видим.

— Не в това е работата — обясних му аз. — Някой би могъл да се спусне от покрива на въже. Искам само да проверя дали онзи прозорец може да се отвори отвън. Нямам особено желание да се спускам по въже от покрива.

Мъжът въздъхна с видимо облекчение.

— О, разбирам. Но да, разбира се, заповядайте оттук.

Мишеподобната му съпруга промуши главата си от спалнята и запита:

— Какво има, Джон?

— Полиция — изрече той нетърпеливо. — Искат да им помогна.

Поведе ме към банята и аз отворих прозореца. Бая зор видях докато го сторя. Тия хора изглежда си мислеха, че целият свят надзърта в банята им като се къпят и никога не го бях отваряли. Когато накрая успях по пода се посипаха ситни тресчици от дограмата.

Точно срещу нас беше прозорецът на банята на Джак. Двете стени ги делеше едно разстояние от три фута. Изправих се на външния перваз като мъжът ме държеше за колана. И после се отпуснах напред. Мъжът изпищя и жена му мигновено нахлу в банята. Но всичко, което направих беше да разтворя ръце и да се опра на срещуположната стена. Сигурно си помисли, че бях въртнал.

Прозорецът на Джак се отвори лесно. Промъкнах се през него благодарих на мъжа и съпругата му и хлътнах вътре. Всичко си беше както го бяхме оставили тогава. Екипът по отпечатъците от пръстите беше оставил следи от белия прашец по повечето вещи които представляваха интерес от тяхна гледна точка, а мястото, където беше лежало тялото на Джак, беше очертано с тебешир. Изкуствената му ръка продължаваше да си лежи на леглото където я беше оставил. Единственото нещо, което липсваше беше пистолетът му, а на мястото му в кобура се белееше листче хартия. Издърпах го и го прочетох. „Майк — пишеше там — не се вълнувай за пистолета. Прибрал съм го на сигурно място в полицията.“ И отдолу подписът му: „Пат“.

Как ви се струва това, а? Бил е сигурен, че ще успее да вляза. Върнах бележката на мястото ѝ със следното допълнение: „Благодаря, авер — написах аз — няма да се вълнувам.“ И се подписах най-отдолу.

Не беше трудно да се види, че полицията беше претърсила най-щателно мястото. Бяха го свършили много елегантно и цялостно. Всяка вещ беше върната точно на мястото ѝ. Само няколко неща бяха малко разместени, което говореше, че тук е имало претърсване.

Започнах с всекидневната. Струпах столовете на средата на стаята като при това ги оглеждах един по един. После продължих с ръбовете на килима. Нямаше нищо ако не се броеше лекия прах. Намерих три цента под седалките на дивана и това беше всичко. Вътрешността на радиото не беше докосвана от месеци защото дебел слой прах беше покрил всичко. Книгите не съдържаха нищо между страниците си, нито пликове, нито марки нито каквато и да било хартия. А даже и да бе имало, полицията несъмнено ги беше прибрала.

След като върнах обратно всичко на мястото му се заех с банята, но и там всичко си беше нормално.

Следваше спалнята. Повдигнах матраците и опипах всички ръбове за възможни срязани места или отвори където би могло до се скрие или зашие нещо. И тук нямах късмет. Стоях на средата на стаята, търках си брадичката и мислех усилено. Джак си беше водил дневник, но го криеше в дрешника. Нямаше го там. Полицията и тук ме беше изпреварила. Проверих дори и завесите на прозорците, защото можеше да има някой сгънат лист.

Смущаваше ме фактът, че Джак си беше водил бележки на едно малко бележниче още от началото на работата му в полицията. Съдържаше много ценна информация и ако успеях да го открия... Отново опитах с дрешника. Опипах всяка риза, чорап и комплект бельо след като измъкнах всичките дрехи от чекмеджетата, но само си загубих времето. Нищо.

Докато изпразвах най-долното чекмедже една вратовръзка се закачи за ръба и падна отзад. Измъкнах го цялото и извадих вратовръзката от шперплатовото дъно. Извадих и още нещо. Бележника на Джак.

Не исках да го отварям още сега и на това място. Наближаваше десет часа и имаше голяма вероятност да дойде полицията или пък оня дребният юнак да се паникьоса от дългото ми отсъствие и да повика ченгетата. По най-бързия начин натъпках обратно по местата им дрехите в чекмеджетата и дрешника. Бележника напъхах в джоба.

Дребосъкът ме чакаше в банята си. Измъкнах се от прозореца на Джак и се направих, че се вирам за следи от въжета или стъпки по перваза. Очите му ме следяха много внимателно.

— Намерихте ли нещо, господин офицер? — запита ме той.

— Страхувам се, че не. Не открих никакви следи. Проверих и другите прозорци. Изобщо не са били отваряни.

Направих опит да стигна до покрива с поглед, но не можах да се отдалеча достатъчно от стената докато не прекрачих на неговия прозорец, после се промуших в банята му, след което отново си подадох главата отвън като старателна имитирах внимателен оглед.

— Е, мисля, че това беше всичко. Вече мога да мина и през входната ви врата, нали?

— Разбира се господин офицер, заповядайте оттук.

Той ме поведе към антрето с кучешкия си поглед и я отвори пред мен.

— По всяко време сме на вашите услуги, господин офицер — извика ми той след като излязох — само ни се обадете. Ще се радваме да ви помогнем.

Стигнах до офиса за рекордно кратко време и влязох в приемната като измъкнах бележника от джоба. Велда спря да чука на машината.

— Майк...

Аз се обърнах. Знаех какво ще последва.

— Какво има, съкровище?

— Моля те, не постъпвай повече с мен така.

Ухилих й се с най-голямата усмивка на която бях способен.

— Изобщо не съм се майтапил — казаха аз. — Ако беше нащрек и във форма вече щях да съм сгоден мъж. Хайде, ела при мен за малко.

Тя покорно ме последва и седна. Качих си краката върху разнебитеното бюро и запрелиствах бележника. Велда беше заинтригувана.

— Какво е това? — запита тя любопитно, като се наведе да погледне по-отблизо.

— Бележникът на Джак. Отмъкнах го от апартамента му преди да го набарат ченгетата.

— Има ли нещо важно?

— Може би. Още не съм го огледал.

В началото съдържаеше списък с имена всичките зачеркнати. Всяка страница беше датирана, най-старата отпреди три години. Тук-там се споменаваха случаи от отдела с възможните заподозрени и предприетите акции. Те също бяха зачеркнати очевидно като изпълнени и приключени.

Към средата на бележника започнаха да се появяват бележки, които очевидно касаеха текущи дела или такива все още неуредени, защото не бяха зачеркнати. Преписах си ги на отделен лист и Велда ги провери по изрезките от вестниците които съдържаеше картотеката ми. След като ги отметна тя добави по моите бележки думата „решен“ по всеки случай. Очевидно всичко беше приключено докато Джак беше в армията.

Нямаше кой знае колко за мен. Джак беше оставил една страница чиста с една-единствена дума върху нея: „У-ра-а-а-а!“. Беше датата на

уволнението му. На следващата страница пък имаше рецепта за телешко с паприкаш с една забележка накрая, че трябва да се добави още сол тъй като тази в рецептата е недостатъчна.

Имаше още две страници с цифри, подреден по позиции отчет за похарченото за дрехи и срещу него парите с които разполагаше в банковата си сметка. И след това: „Ейлийн Викърс. Родителите все още в Паукийпси“.

Явно беше момиче от родния му град. Той беше роден и отраснал в това градче докато отиде в колежа. Следващите няколко страници съдържаха указания от застрахователната агенция. После пак се появяваше името Ейлийн Викърс. Този път текстът гласеше: „Видях пак Е. В. Да се обади на родителите ѝ.“ Датата беше точно две седмици преди да го убият.

Пет страници по-нататък пак се появяваше. Джак беше написал с дебел молив: „Р. Х. Викърс, да се предаде на Халпър. Ул. Плау № 221. Да се обади след шест.“ И под него: „Е.В. също под името Мери Райт. Адрес неизвестен. Да се открие.“

Опитах се да разгадам какво ли означаваше всичко това. Изглеждаше ми, че Джак е срещнал момиче от родния му град и е разговарял с него. Тя му е казала, че родителите ѝ са все още в Паукийпси. Очевидно се бе опитал да се свърже с тях по телефона и е разбрал, че живеят у Харпърови, и за да говори с тях, трябва да им се обади след вечеря. И после другото. Е. В. Ейлийн Викърс, много хубаво, но това момиче пътешестваше под името Мери Райт и нямаше постоянен адрес.

Прелистих набързо страниците и тя пак се появи. „Е. В. Да се обади на родителите ѝ. Лоша работа. Да проследя и атакувам 36904 на 29.“ — А днес беше 29. Имаше само една страница още. Беше като размисъл, обръщение към себе си: „Да помоля Ш. М. за помощ...“

Ш. М., Шарлот Манинг. Беше напомняне за това, което бе споделила с мен Шарлот. Молеше я да се отбие при него до края на седмицата, но не успя да се срещне с нея.

Посегнах към телефона и извиках телефонистката. Обади се и дадох заявка за номера в Паукийпси. Последва серия от изцраквания докато стигне до края и накрая се обади нечий срамежлив глас.

— Добър ден — казах аз. — С мистър Викърс ли разговарям?

— Не — отвърна гласът, — тук е Мистър Халпър. Мистър Викърс е още на работа. Бихте ли оставили съобщение?

— Искях да разбера дали има дъщеря в Ню Йорк. Вие знаете ли нещо...?

Гласът ме прекъсна.

— Съжалявам, но ще е по-добре да не споменавате това пред мистър Викърс. Кой се обажда, моля?

— Аз съм Майкъл Хамър, частен детектив. Разследвам съвместно с полицията едно убийство и се опитвам да се добера до някои следи. А сега ще ми кажете ли каква е работата?

Халпър се поколеба за момент и после изрече:

— Много добре. Мистър Викърс не е виждал дъщеря си откакто тя замина в колежа. Замеси се в греховна връзка с един младеж. Мистър Викърс е един изключително морален джентълмен и за него тя вече е мъртва в морално отношение. Повече не иска да има нищо общо с нея.

— Разбирам, благодаря ви.

Затворих телефона и се обърнах към Велда. Тя гледаше втренчено числото което си бях преписал. 36904.

— Майк...

— Какво?

— Знаеш ли какво е това?

Отново погледнах числото. Можеше да е справочен номер за някой полицейски архив, но като го погледнах за трети път ми се стори, че го бях срещал и друг път.

— Аха. Сигурен съм, че трябва да го знам. Нещо смътно ми е познато.

Велда извади молив от джоба си и завъртя листа.

— Да се опитаме да го запишем по този начин — каза тя.

И написа числата по следния начин: XX3-6904.

— Проклет да съм! Ами че това е телефонен номер!

— Получавах брошка. А сега замести хиксовете с номера на централата и всичко е наред.

Скочих като изстрелян от пружина и отидох до картотеката си. Сега вече си спомних къде бях виждал този номер по-рано. Беше на гърба на една карта, която бях взел от един сводник. Дребният тарикат се беше опитал да ме прецака, но не му стана играта и заслужено си

получи шамарите. Извадих една папка с листове за бележки, карти, и цифри надраскани на гърба на менюта с цени.

Измъкнах един лист от папката. На него пишеше: „Уроци по танци“, с „Двайсет хубави момичета“. На гърба му имаше номер. Сравних го с другия от бележника на Джак. Беше същият. Само че този беше вече с кода на телефонната централа, ЛО, което беше съкращение от Лоелен. Значи това беше номерът, ЛОЗ–6904. Велда го взе от ръката ми и го прочете.

— Какво е това, Майк?

— Телефонният номер на публичен дом. Ако не греша това е мястото, където ще открия онова момиче Викърс.

Посегнах към телефона, но Велда ме изпревари и положи ръката си върху моята.

— Няма да ходиш там, нали?

— Защо да не ходя?

— Майк!

Гласът ѝ беше пълен с негодувание и болка.

— За бога, сладур, толкова закъсал ли ти изглеждам? Не съм си и помислял даже за оная работа. След всички ония картинки с които в армията ни набиваха в бедните мозъци какво става с добрите малки момчета, които излизат с лошите момиченца вече ме е страх да целуна даже и майка си.

— Добре, прави си каквото си знаеш, но да си наясно какво вършиш, по дяволите, защото иначе ще си търсиш нова секретарка.

Прокарах пръсти през косата ѝ и избрах номера.

Гласът от другата страна беше малко безжизнен. Зад умрялото „Хелоу“ се виждаше една прецъфтяла и презряла блондинка над петдесетте в раздърпана рокля с провиснал фас между устните.

— Хелоу — казах аз — заета ли си тая вечер?

— Кой се обажда?

— Пит Стърлинг. Взех ти номера от един малчуган в центъра на града.

— Окей. Ела преди девет иначе ще изтървеш началото на празненството. С преспиване ли го искаш?

— Зависи. Ще реша на място. Но така или иначе ми резервирай за вечерта. Дано да се измъкна от моята чума.

Намигнах на Велда като приложение към думите ми, но тоя път нямаше ответна реакция.

— Записан си. Носи пари в брой. Звъни три пъти дълго и един път кратко като дойдеш.

— Ясно.

Затворих телефона.

В очите на Велда се появиха сълзи. Опитваше се да остане начумерена, но силите ѝ изневериха.

Обгърнах раменете ѝ и нежно я притиснах към себе си.

— О, хайде сладурче — прошепнах аз — нека бъдем реалисти. Как иначе по дяволите мога да разнищя този случай?

— Не е необходимо да стигаш толкова далеч — подсмръкна тя.

— Нали ти казах, че даже и през ум не ми минава. Нали сме си наши хора, ще ти кажа, че не съм закъсал чак дотолкова, че да се мъкна по такива гадни места, когато има толкова дами които са готови да споделят леглото ми на една дума.

Тя ме блъсна с ръце и се дръпна от мен.

— Аз ли не го знам — почти изрева тя — като толкова пъти ти... о, Майк, прости ми. Аз само работя тук. Забрави.

Щипнах я за нослето и се усмихнах окуражително.

— Работиш тук, по дяволите. Че къде щях да съм без теб? А сега се дръж мъжки и не се отделяй от телефона тук или в къщи. Може да ми потрябваш да проверим нещата от някой друг ъгъл.

Велда се изсмя късо.

— Окей, Майк, аз ще ги проверявам по ъглите, а ти внимавай по гънките. Браво, Майк!

Почистваше бюрото ми когато излизах.

ГЛАВА ОСМА

Първото ми позвъняване беше до Пат. Искаше да знае дали имам напредък, но не му казах кой знае какво. По-късно щях да му разкажа подробно за момичето на име Викърс, но първо исках да си взема своето. Извадих няколко номера от указателя като включих и номера на публичния дом между тях. Изчаках на телефона докато Пат издири адресите им и ми ги съобщи. След като му благодарих, проверих в указателя дали съвпадаха. Бяха същите. Засега Пат водеше честно играта.

А и в случай че решеше да прояви някаква активност аз щях да съм далеч преди него.

Тоя път паркирах таратайката си половин квартал преди номер 501. Оказа се стар жилищен блок от кафеникав строителен камък на три етажа. Наблюдавах го известно време иззад един тъгъл на улицата, но никой не влезе или излезе. На най-горния етаж светеше само една стая без признаци на живот в нея. Изглежда бях подранил. Блокът беше заобиколен от двете страни със здания в същия умрял нюанс и също така порутени; човек сякаш се намираше на улиците на призрачен град.

Това не беше от ония обичайни квартали с червените фенери. Мястото имаше прекалено почтен вид за това, което са вършеше зад стените му. Спокоен и улегнал квартал, обхождан няколко пъти нощно време от приятел полицаи, няколко процъфтяващи бизнес-кантори на приземния етаж. Деца нямаше — улицата беше твърде скучна за тях. Отсъствуваха също и обичайните пияници пикаещи по входовете. Дръпнах за последно цигарата и смачках угарката под тока си, след което тръгнах през улицата.

Натиснах бутона три пъти дълго и един път кратко. Някъде много навътре едва се дочу звънеца, след което вратата се отвори. Не беше презрялата блондинка както си я бях представял. Тази жена наистина беше около петдесетте, но приликите свършваха дотук. Роклята ѝ беше подчертано консервативна и с изискана кройка. Беше

си навила косата на кок, а лицето ѝ едва издаваше дискретните следи от грим. Изглеждаше съвсем като майката на някой приятел.

— Пит Стърлинг — представих се аз.

— О, да, защо не влизате?

Тя затвори зад мен вратата докато я изчаках, и после забърза напред към една всекидневна съседна на хола. Влязох вътре. Промяната беше зашеметяваща. За разлика от убития екстериор, стаята направо внушаваше палави мисли. Мебелите бяха хем модерни, хем удобни. Стените бяха покрити с панели в светъл махагон който хармонираше на реставрираната камина и на грациозната вита стълба която се гънеше елегантно в другия край на стаята. Разбрах защо не проникваше никаква светлина през прозорците. Бяха напълно затъмнени с тежки кадифени завеси.

— Мога ли да взема шапката ви?

Придърпах я леко с ръка до веждите си. На горния етаж свиреше радио, но това бяха единствените звуци. Жената се върна след малко и седна, като ми посочи мястото пред нея.

— Хубаво местенце сте си избрали — забелязах аз.

— Да, тук сме си добре.

Зачаках да започне да ми задава въпроси, но тя очевидно не бързаше.

— Казахте ми по телефона, че сте срещнали един от нашите агенти и той ви е насочил към нас. Кой беше той?

— Един дребен и жалък нещастник. Но не беше особено учтив, та се наложи да го понаплескам малко.

Тя ми се усмихна малко стегнато.

— Да, спомням си, мистър Хамър. Наложих му се да вземе седмица отпуск по здравословни причини.

Ако си мислеше, че ще подскоча от изненада, жестоко се лъжеше.

— Как разбрахте, че съм аз?

— Не се правете на толкова скромни. Достатъчно пъти са ви изкарвали на първа страница, та да не ви познават хората. А сега ми кажете защо сте тук?

— Познай — казах аз.

Тя се усмихна отново.

— Предполагам, че и на вас може да ви дойде мерака. Окей, мистър... е-е... Стърлинг, бихте ли искали да се качите горе?

— Разбира се. Кой е там?

— Асортимент който ще ви хареса. Ще видите сам. Но първо двайсет и пет долара, моля.

Извадих мангизите и ѝ ги подадох.

Тя ме заведе до стълбите. На колоната имаше монтиран бутон и тя го натисна. Горе изписука мелодичен звънец и се отвори врата на стая от която стълбите се обляха в светлина. На прага застана тъмнокосо момиче загънато в прозрачен халат.

— Качвайте се — изрече тя.

Качих се като вземах стъпалата по две наведнъж. Не беше особено красива, но гримът я правеше привлекателна. В тялото наистина си я биваше. Влязох вътре. Още една всекидневна, но тая беше изпълнена с народ. Мадам наистина не беше излъгала преди малко за богатия асортимент. Момичетата седяха, пушейки или четейки; блондинки, брюнетки, и две червенкоси. Нито една от тях не беше отрупана кой знае колко с дрехи.

Неща като тия бяха предназначени за ускоряване на сърдечната дейност, само че аз не реагирах по предназначението им. Помислих си за Велда и Джак. Тук някъде се намираше нещо, което беше от голяма важност за мен, а аз дори не знаех как да го изтръгна. Ейлийн Викърс беше едно от нещата които ми трябваха, но аз никога не я бях виждал. Работният ѝ псевдоним — Мери Райт. Изглеждаше логично да не използва собственото си име за работата тук, за да избегне облагането с данъци.

Никоя от тях не ми даде нишан, така че се наложи аз да избирам. Момичето което ме въведе ме загледа изпитателно.

— Нещо специално ли търсите? — запита ме тя.

— Мери Райт — казах аз.

— Тя е в стаята си. Почакайте тук, ще я доведе.

Момичето изчезна през вратата и след малко се върна.

— Направо през хола, предпоследната врата вдясно.

Кимнах и минах през вратата като се озовах в дълъг коридор. От двете му страни вратите бяха плътно една до друга, скоро монтирани. Всяка имаше дръжка, но нямаше ключалка. Предпоследната вдясно не

се различаваше от останалите. Почуках и нечий глас ме покани да вляза. Завъртях дръжката и бутнах вратата.

Заварих Мери Райт седнала пред тоалетната масичка да се сресва. Беше само със сутиен и чифт найлонови чорапи. Плюс домашни чехли. Тя ме изгледа от огледалото.

На времето можеше и да е била красива. Бръчките около очите ѝ не бяха от натрупани години. На едната си буза имаше лек тик който се опитваше да прикрие, но без особен успех. Наближаваше трийсетте. Изглеждаше по-възрастна, но можех да се обзаложа, че още не ги беше прекрачила.

Пред мен стоеше момиче очукано много грозно от живота. Тялото ѝ беше малко по-слабо от необходимото, добре гледано, но без живот в него. Празно, като черупка напусната от собственика си. Професията и миналото ѝ се четяха свободно в очите. Беше момиче което можеше да понесе и най-жестокия побой без да трепне. Най-много да се променеше малко изражението на лицето ѝ, но само толкова. Един бой повече или по-малко не означаваше нищо за нея. Подобно на останалите, и тя не беше дебело гримирана. Използуваше съвсем умерено грима.

Косата ѝ беше светлокестенява, също като ирисите на очите ѝ. Скоро се беше пекла на слънце или пък беше използвала кварцова лампа, защото кожата ѝ пазеше следи от загар. Имаше хармонични пропорции. Средна на ръст. Гърдите ѝ не бяха от големите, но затова пък краката бяха чудесни. Испитах искрено съжаление за момичето.

— Здравей.

Гласът ѝ беше изненадващо приятен. Седеше си пред масичката сякаш се приготвяше за излизане, а аз бях съпругът отбил се с молба да му сложи копчетата за ръкавели.

— Май си подранил малко, а?

— Не е лъжа, но ми писна да кисна в бара.

Огледах набързо стаята, после отидох до масата в края и прехвърлих няколко книги. Опипах масата отдолу преди да проверя стените. Търсех микрофони. Тези места се подслушваха повече от всички други и не исках да се напъхам в капан. После беше на ред леглото. Приведох се на лакти и колене и го огледах основно отдолу.

Мери ме наблюдаваше с любопитство.

— Ако търсиш диктофон, нямаме — каза тя. — Пък и стените са звуконепроницаеми.

Тя стана пред мен.

— Нещо за пиене като начало?

— Не.

— Може би после?

— Не.

— Защо?

— Защото не съм дошъл за това.

— За бога, за какво си дошъл тогава, да си почешем езиците ли?

— Позна, Ейлийн.

Стори ми се, че ще припадне. Първо придоби мъртвешки бял цвят, после очите ѝ се вкамениха и устните ѝ се стегнаха. Стана ми ясно, че нямаше да е съвсем лесно.

— Какви са тия номера, мистър? Кой си ти?

— Казвам се Майк Хамър, пиленце. Частен детектив съм.

Изобщо не се удиви. Само се стегна още повече като чу името ми. Страх пропълзя в тялото ѝ.

— Значи ти си ченге. Каква работа имаш при мен? Ако те е пратил баща ми...

Прекъснах я без да се церемоня.

— Баща ти не ме е изпращал. Никой не ме изпраща. Преди няколко дни застреляха един мой приятел. Казваше се Джак Уилямс.

Ръката ѝ притисна устата ѝ. За секунда си помислих, че ще изкрещи. Но не го направи. Приседна на ръба на леглото и една сълза се отрони от окото ѝ и остави браздичка в грима ѝ.

— Не. Аз... аз не знаех.

— Не четеш ли вестници? — Тя поклати глава. — Сред нещата му открих и твоето име. Виждали сте се съвсем скоро преди да го убият, нали?

— Да. Моля ви, кажете ми, арестувана ли съм?

— Не. Не искам да арестувам никого. Аз само застрелвам. Убийците.

Сълзите ѝ рукогнаха свободно. Опита се да ги изтрие с ръка, но те не спираха.

Нещо не се връзваше. Пред мен стоеше жена за която си бях мислил, че е обръгнала като кремък, но новината за смъртта му

буквално я съсипа. А пък ненавиждаше баща си. Наистина си я биваше. Не беше съвсем пропаднала.

— Не, не и Джак. Той беше толкова добър. Аз... аз наистина се опитах да скрия от него какво правя, но той разбра. Даже ми беше намерил и работа, но аз бях много несериозна и я загубих.

Мери се захлупи по лице и зарови глава във възглавницата. Тялото ѝ се разтърсваше от ридания.

Седнах до нея.

— С плач няма да помогнеш. Искам от теб отговор на няколко въпроса. Хайде, изправи се и слушай. — Хванах я за раменете и я изправих. — Джак е имал намерение да устрои хайка на тоя дом тази вечер, но съобщението не успя да стигне до полицията. Убиха го преди да успее да направи каквото и да било. Какво щеше да става тук тази вечер?

Мери се изпъна. Сълзите ѝ бяха спрели и тя се замисли. Казах и да не бърза, а да обмисли спокойно всичко.

— Не знам — каза накрая тя. — Джак нямаше никаква видима причина да прави това. Градът гъмжи от подобни заведения и те не се отчитат пред никого.

— Може да има нещо, което ти не знаеш — добавих аз. — Кой ще идва тази вечер?

Тя продължи.

— Ще има шоу. Ще има и много гости. Знаеш какви. В града има голяма бизнес-среща и перспективните купувачи ги водят тук на развлечение. Тук политици не идват. Искам да кажа такива, които ги поместват във вестниците. Посещават ни само процъфтяващите търговци.

Познавах ги добре. Мръсна пасмина извън града. Зализани градски контета които въртяха сделките с наркотици и ги сърбяха пръстите да се изфукат с парите си. Богати безделници от двата пола които обожаваша мръсотията и плащаха скъпо и прескъпо за удоволствието да се въргальт в нея. Двойка педали които плащаха толкова по-добре, колкото по-силно им разпаряха задниците. Мръсни хора. Изпаднали чиновници които обираха последните си жълти стотинки и после се свиваха по уличните ъгли.

Реших малко да сменя подхода.

— Как се забърка в цялата тая гадост, Мери?

— Дълга история, но не чакай от мен да ти я разказвам.

— Слушай, нямам намерение да те поучавам. Искам само да ми разкажеш цялата история. Някои подробности може да ти се сторят глупави, но за мен могат да се окажат важни. Сигурен съм, че знаеш неща които са в пряка връзка със смъртта на Джак. Ако искаш, мога да обърна и другия край. Мога да те поблъскам малко в стената. Ако ми кефне, мога да обърна целия ви бардак с главата надолу. Но нямам такива намерения; ще отнеме твърде много време. Така че всичко зависи от теб.

— Добре. Щом мислиш, че това ще помогне. Нямаше да го направя, ако не беше заради него. През целия си живот съм срещала двама или трима свестни мъже и той беше един от тях. Даде ми много възможности да се променя, но всеки път го подвеждах. Обикновено ми иде да крещя, като ми се наложи да си разказвам историята, но оттогава изтече твърде много вода, за да ме боли още.

Седнах и извадих цигара, като предложих и на нея. Тя я взе и ги запалих. Облегнах се назад на леглото и зачаках.

— Всичко започна в колежа. Отидох в Средния запад да уча за учителка. Училището беше смесено и след време са запознах с едно момче. Казваше се Джон Хансън. Висок и красив. Възнамерявахме да се оженим. Една нощ след един футболен мач легнахме заедно и знаеш какво се случва обикновено. Три месеца по-късно трябваше да напусна училище. Джон не искаше да се женим толкова рано и ме заведе на доктор. След аборта едва се държах на краката си. Бях страшно изнервена. Наехме апартамент с Джон и заживяхме като мъж и жена без помощта на свещеник.

Не знаейки откъде са се научили родителите ми. Случва се. Получих писмо от баща ми с което ми съобщаваше, че вече не съм му дъщеря. Същата нощ и Джон не се върна при мен. Чаках, чаках, и накрая позвъних в общежитието. Не беше се записал за учебната програма. Духнал нанякъде. Предплатеният наем беше към края си и не знаех какво да правя.

А сега следва неприятната част. Започнах да приемам посетители. Мъже. Това беше единственият начин да изкарам някой долар. Продължи само няколко седмици докато хазяинът ми не научи и ме изрита на улицата. Не, не станах уличница в буквалния смисъл на

думата. Дойдоха и ме взеха с кола, след което ме закараха в публичен дом.

Не беше като тоя. Беше мръсен и забутан. Мадам беше стара торба с мръсна душа и обичаше да ни замеря с каквото ѝ паднеше. Първото нещо, което ми каза беше, че има пълен списък на всичко, което съм вършила и ще го предаде на полицията ако откажа да работя за нея. Какво можех да направя?

И тогава една нощ се разприказвах с момичето с което деляхме стаята. Нея си я биваше. Беше корава като кремък и знаеше как да изцеди максималната цена. Разказах ѝ всичко, което ми се беше струпало на главата и тя се разсмя като луда. С нея се беше случило същото нещо. Но тук се получи и интересното.

Описах Джон. Показа се, че той е и неин „благодетел“. Тя си загуби речта от бяс като чу това. Хукнахме да го дирим под дърво и камък, но нямаше и следа от него.

Оказахме се в лапите на голяма организация. Разпращаха ни навсякъде, където се нуждаеха от услугите ни. По някое време се озовах тук и това е всичко засега. Да имаш някакви други въпроси.

Вечната стара история. Испитах съжаление към нея, макар че самата тя не изпитваше никакво към себе си.

— Преди колко време напусна колежа, Мери?

— Преди дванайсет години.

— Уф.

Нищо не можеше да се направи. Посегнах за портфейла си и извадих петарка и визитна картичка.

— Можеш да ме откриеш на тия телефони ако си спомниш още нещо. А тая петарка е за теб. Имам дяволски много работа и ще тръгвам.

Тя ме погледна изумено.

— Искаш да кажеш... нищо друго ли не искаш?

— Не. Но въпреки това благодаря за всичко. И си отваряй очите на четири.

— Непременно.

Намерих един друг път на излизане и слязох в приемната по една натруфена стълба която беше полускрита зад пищни драперии. Дежурната си седеше кротко и четеше нещо. Остави книгата настрана колкото само да каже:

— Отивате ли си? Пък аз останах с впечатлението, че ще останете с преспиване.

Нахлупих шапката си и казах:

— И аз имах същото впечатление, но се оказа, че кръстът ми вече не е онова, което беше на млади години.

Не се потруди да ме изпроводи до изхода.

Добрах се до колата, запалих двигателя и я придвижих по-близо до къщата. Исках да се запозная с посетителите на заведението. Джак трябва да бе имал много важна причина да прави хайка на мястото, иначе не би го споменал в бележника си. Шоу. Шоу в удобни помещения надлежно оборудвани за целта. Място което налудничави доктори умираха да го гледат как се пръска по шевовете, за да могат после да изсмукват и последните центове на нещастниците поразени от изобилието на венерически болести. Дълбоко в душата си благодарих на чичо Сам за всички ония плакати и филми които ни бяха показали в армията.

Облегнах се удобно на седалката и зачаках нещо да се случи.

Какво точно, не можех да кажа. Досега всичко беше дяволски мътно. Смъртта на Джак. Хората с които се беше заобиколил последните седмици. Бележникът му и тая къща пред мен. Това последното беше полутон в гамата. Истинския, дълбокия тон, от който струеше омраза и насилие, и потоци от страх, който обливаше всичко до което се докоснех, с мръсното си дихание. Усещах го, но още не можех да открия източника му.

Да вземем Ейлийн. Една проститутка. Поела към гроба си по ускорената процедура само защото се е забъркала с някакъв плъх, който я изучава, напълнил корема ѝ, после „помогнал“ да се оправи и я тласнал по най-мръсния път, след което се сврял в дупката си. Такива типове трябваше да бъдат гонени с кучета и после да бъдат бесени за палците. За мен щеше да е голямо удоволствие да свърша това собственоръчно. Или пък нейната съквартирантка. Още едно момиче попаднало в „бизнеса“ по същия начин с „помощта“ на същия плъх. Можех да си представя как се е чувствувала Ейлийн като е разбрала, че бившият ѝ „приятел“ е изиграл същата роля и при нея. Джон Хансън. Не го познавах. А тя можеше да си остане порядъчно момиче. В крайна сметка ония мръсници винаги си получават заслуженото. Но тоя момент беше приключил преди дванайсет години. Това

означаваше, че... да пресметнем, тя е постъпила в колежа на осемнайсет, срещнала го е на деветнайсетгодишна възраст, плюс дванайсет това правеше трийсет и една година. По дяволите, тя изглеждаше още по-възрастна. Ако баща ѝ беше имал поне капка разум в главата си не би допуснал всичко това. Всичко, от което се е нуждаела, е била блага дума и малко топлина, дом където да се прибере, и тя нямаше да плъзне надолу в тинята. Вечната стара история, все се намираше някой загрижен, който да информира услужливо родителите за пътя, избран от дъщеря им. Та колежът беше в средните щати, на хиляда мили от Паукийпси, Ню Йорк. Тоя вид новини пътешестваше по-бързо от всичко друго. Вероятно някое завистливо момиче от колежа с мръсно съзнание и отровна писалка. А може и някое от бившите гаджета на Хансън. Обзалагах се, че не бяха едно и две. И беше станало още по-лошо. Не във финансовия смисъл — Ейлийн правеше достатъчно пари, дори и да вземаше само десет процента от постъпленията. Работното ѝ място просто дъхаше на долари. Организация със строга йерархия. Явно беше, че преуспяваше. Свидетелство за това беше предстоящото шоу тази вечер. Това означаваше оборот в петцифрени числа. Или пък...

Така се бях отплеснал в размишленията си, че забелязах едва в последния момент таксито което спря пред входа. Млад боклук в двуредно сако се измъкна от колата и подаде ръка на един дебел момък. Мазен мръсник, дошъл да погледа шоу или пък да се позабавлява, а най-вероятно и двете. Помислих, че съм го виждал от залозите за конните надбягвания, но не бях много сигурен. Дебелия момък не го бях виждал досега. На входа нямаше никакви въпроси, от което заключих, че бяха стари клиенти на заведението.

Пет минути по-късно се появи още една кола и двойка педали се измъкнаха от нея. Мъжът, ако го приемехме условно за такъв, беше навлякъл палто от камилска вълна, мършавата му шия се стърчеше високо над огненочервена вратовръзка. Беше прясно накъдрен. Компаньонът му беше жена. Единственото по което можехте да стигнете до това заключение, беше полата. Всичко останало беше абсолютно мъжко по нея. Крачеше страшно наперено и той ситнеше до нея по паважа като я държеше под ръка. Красота.

Тя натисна звънеца и го избута пред себе си. Чудесни хора. На тоя свят ги имаше всякакви. Беше много лошо, че се криеха, когато

половете им крещяха открито и с пълен глас. Можеха да имат в най-добрия случай само част от това от което се нуждаеха.

Цял час седях и наблюдавах напречния разрез на човечеството, чиито представители пристигаха от всякъде. Можех да натрупам милиони, ако се бях въоръжил с инфрачервена камера. Ейлийн очевидно не беше чела достатъчно вестници за да подрежда посетителите по важност, но аз бях. Само от моя окръг имаше четирима политици. Плюс няколко други които едва ли минаваше седмица без да изскочат по специфичните рубрики на вестниците. Всички без изключение влязоха вътре, до този момент един човек не беше излязъл. Това означаваше, че шоуто беше в разгара си. Обикновено им стигаше половин час да разгреят и после да преминат към вече по-съществената част.

Минаха двацет минути, но повече коли не се появиха. Ако Джак се беше надявал да хване някой за врата, то досега не се беше появил никой от финалната вечер с партито или пък някой свързан със случая, когото да познавам. Не можех да го схвана.

И изведнъж ми проблесна. Или поне така си помислих.

Запалих двигателя, отделих се от бордюра, и после направих обратен завой на средата на квартала. Опитах се да хвана зелената вълна, но нямах късмет. Дори и сеченето на съседните коли не ми донесе успех, така че се влях в основния поток и така стигнах до апартамента на Джак.

Този път влязох през входната врата. Счупих печата с дръжката на пистолета, а бравата отворих с един от шперцове в джоба ми. Преди да направя каквото и да било друго, вдигнах телефона. За мой късмет не го бяха прекъснали. Набрах номера и зачаках. Оттатък се обадиха почти веднага.

— Тук полицията.

— Здравейте, дайте ми капитан Чеймбърс, отдела по убийства. И по-бързо.

След секунда Пат беше на линия.

— Капитан Чеймбърс слуша.

— Пат, тук е Майк Хамър. Аз съм в апартамента на Джак. Слушай, грабвай двама души и незабавно пристигай тук, а ако си взел някакви книги оттук донеси ги и тях. И още нещо. Кажи на дежурния екип да има готовност за работа.

Пат се възбуди неимоверно.

— Какво има, Майк, откри ли нещо?

— Възможно е, но ако се забавиш, може и да го изтърва.

И затворих преди да успее да зададе още въпроси. Включих лампата във всекидневната и измъкнах всички налични книги намерили убежище между бронзовите свещници или натъпкани в кашони. Намерих това, което търсих. Три от тях бяха годишници от колежи датирани от последните петнайсет години. Спомних си, че съм ги виждал когато бях за последен път в апартамента. Тогава не ми бяха направили впечатление, но сега представляваха изключителна важност.

Докато чаках Пат захванах да ги прелиствам страница по страница. Представляваха студентски публикации, всичките от колежи от Средния запад. Това, което търсех, беше снимка на Джон Хансън.

Решението можеше да се окаже съвсем просто. Джак е видял Ейлийн след толкова дълго време и е разбрал какво прави. Един полицаи едва ли би срещнал проблеми с откриването на тези неща. Той е знаел какво ѝ се е случило и е познавал бабаита. На листче закрепено към всяка книга имаше адреса и името на антикварна книжарница близо до площад Таймс и хартийките бяха съвсем чисти, което означаваше, че книгите са били купени съвсем скоро. Ако Джак беше проследил и открил този момък, това означаваше, че се беше осъдил на смърт. Може би въпросният имаше процъфтяващ бизнес или семейство, но всичко това лесно можеше да се изгуби, ако станеха известни подвизите му от миналото.

Прелистих ги, веднъж набързо, и втори път много внимателно, но никъде не открих снимка с надпис Хансън. Псувах се тихо когато Пат влезе. Носеше под мишницата си още три книги от същия вид.

— Заповядай, Майк — каза той и ги плъосна на дивана до мен.
— А сега казвай.

Обясних по възможно най-пестеливия начин докъде съм стигнал. Гледаше ме напрегнато и ме накара да повторя някои неща, за да ги запомни по-добре.

— Значи ти мислиш, че тая Ейлийн Викърс е ключът към цялата история, така ли?

Потвърдих с кимване.

— Възможно е. Разгледай книгите и потърси момъка. Тя ми каза, че бил висок и красив, но всички влюбени момичета си мислят, че

любимите им са първи аполоновци. Между другото, защо ги взе с теб тия книги?

— Защото ги заварих отворени във всекидневната. Четял ги е точно преди да го застрелят. Стори ми се малко чудно, че се е ровил в тях и ги взех да проверя дали няма да изскочат някои стари познати.

— Е?

— Е, открих две жени съдени за двубрачие, един юнак който покъсно намаза въжето за убийство, и един мой приятел който държи магазин за промишлени стоки в центъра на града и с когото се виждам всеки ден. Нищо друго.

Двамата седнахме и изчетохме от кора до кора проклетите годишници. Като ги свършихме си ги разменихме и пак ги прочетохме за да се уверим, че не сме пропуснали нищо. Не успяхме да открием и следа от Джон Хансън.

— Изглежда безнадеждна работа, Майк — каза Пат и се намръщи на купчината книги.

Пъхна цигара в устата си и я запали.

— Сигурен ли си, че Джак е търсил именно това?

— Защо не, по дяволите? Датите по тях се вписват в схемата. Най-старият е отпреди дванайсет години.

Извадих черния бележник от джоба си и му го подхвърлих.

— Огледай го — казах му аз — и после да не разправяш, че съм укривал доказателства.

Пат още го погледна и каза:

— Няма. Бях тук на следващия ден след теб. Намерил си го на дъното под последното чекмедже, нали?

— Да, но как разбра?

— В къщи често губя някои неща по този начин. Помислих си и разбрах, че това е единственото място, където пропуснах да погледна. Между другото, намерих бележката ти.

Той привърши с бележника и го пъхна във вътрешния си джоб. Вече не ми трябваше.

— Мисля, че си прав, Майк. От къде да започваме?

— От антикварната. Джак може да е купил и други книги. По дяволите, трябваше да питам Ейлийн за името на колежа, но не се сетих навреме.

Пат взе указателя и го прелиства докато открие номера на книжарницата. Беше затворено, разбира се, но сварихме собственика още там. Пат му се представи и го помоли да ни изчака. Изгасих лампите и излязохме, след което Пат остави един от хората си да пази на вратата.

Изобщо не си губих времето да се качвам в таратайката си. Скочихме в патрулната кола и надухме със сирената към площад Таймс. Движението спираше навсякъде пред нас да ни пропусне и се добрахме за рекордно кратко време. Шофьорът отби по шеста улица и спря точно пред книжарницата.

Кепенците бяха пуснати, но отвътре се процеждаше светлина. Пат почука и подплашеният дребен собственик отключи с разтреперани ръце и ни пусна вътре. Беше притеснен като квачка с пилци и непрекъснато си подръпваше потника. Пат му показва значката и мина направо на въпроса.

— Преди няколко дни сте имали клиент, който е купил няколко годишници от колежи. — Дребосъкът трескаво отричаше всички обвинения с енергично клатене на глава. — Пазите ли си касовите бележки?

— И да, и не. Пазим сумите на продажбите за данъчните власти, но самите книги не ги описваме. Виждате, че това са много стари неща.

— Нищо — каза Пат. — Спомняте ли си кои точно взе той от вас?

Човечецът се поколеба за секунда.

— Н-не. Но може би ще си спомня?

Дребният продавач ни поведе напред към дъното на магазина, където се качи по една разклатена стълба до най-горния рафт.

— Няма кой знае какво търсене за тях. Спомням си, че имахме всичко на всичко около две дузини. Аха, точно така. Продад съм десет.

Десет. В апартамента на Джак имаше три, и Пат донесе още толкова. Значи се губеха четири.

— Хей, — повиках го аз — можеш ли да си спомниш от кой колеж бяха?

Той повдигна мършавите си рамене.

— Не знам. Те бяха тук горе много отдавна. Дори и не съм ги свалял. Спомням си, че тогава бях нещо зает и му ги показах къде са.

Той се качи сам и ги свали.

Това не ни даваше нищо. Сграбчих стълбата и я разтърсих. Той ужасено посегна към стената за някаква опора.

— Свали ги долу — наредих му аз. — Само ги подхвърляй, аз ще ги хващам. Хайде, по-бързо, нямаме никакво време за губене.

Заизмъква книгите от рафтовете и ги запуска надолу. Успях да хвана няколко, но повечето се разпиляха по пода. Пат ми помогна да ги пренесем на масата за подвързия, и след малко дребосъкът се присъедини към нас.

— А сега — казах му аз — си изкарай всички квитанции. Те трябва да са били описани когато си ги купувал и искам да ги видя.

— Но това беше толкова отдавна, аз...

— По дяволите, размърдай си задника, преди да съм ти разнесъл лавката. Не ме изкарвай из нерви!

Той се стрелна като подплашен заек.

Пат сложи ръка на рамото ми.

— Спокойно, Майк. Не забравяй, че работя в градската полиция, а този човек тук е данъкоплатец.

— И аз съм такъв, Пат. Просто нямаме време за излишни церемонии, това е.

Собственикът се появи само след минута нагребил купчина прашни кочани с фактури.

— Тук някъде съм ги описал. Сега ли искате да ги търся?

Виждах, че искаше да ни ги натресе, защото в противен случай трябваше да ги прелиства цяла нощ. Пат също го знаеше, но си имаше изход. Обади се в управлението и нареди да му изпратят една дузина свободни полицаи. Десет минути по-късно бяха при нас. Той им обясни какво да търсят и раздаде кочаните.

Момъкът изобщо не го биваше за счетоводител. Почеркът му беше ужасен и почти нечетлив. Как се оправяше с годишните баланси, един господ знаеше, но не това ме вълнуваше. След като преодолях един кочан за половин час геройски усилия го захвърлих ядно и взех друг. Тъкмо бях стигнал до средата на втория, когато един от новопристигналите полицаи се обади и повика Пат.

Посочи му един опис на покупки.

— Това ли търсехте, сър?

На Пат му се разшириха очите.

— Майк, ела тук!

И ето, имахме целия списък на книгите, закупени преди толкова време от един организатор на аукциони, който беше разпродад имуществото на някой си Роналд Мърфи, разорен колекционер на книги.

— Това е — казах аз.

Отнесохме описа на масата да го сравним с наличните книги докато Пат освобождаваше полицаите. Открих четирите които липсваха. Едната беше от Средния запад, а другите три от колежи на Изток. Сега ни оставаше само да се доберем до копия от тях.

Подадох списъка на Пат.

— Опитай се да ги откриеш. Нямам никаква представа откъде можем да се сдобием с тях.

— А аз имам — каза Пат.

— Откъде? — запитах аз с надежда.

— От обществената библиотека.

— По това време?

Той ми се ухили.

— Ченгетата се ползват с някои привилегии — каза ми той.

Още веднъж хвана телефона и проведе няколко телефонни разговора. След като свърши повика собственика и му посочи с глава към хаоса който бяхме сътворили на масата му за подвързия.

— Искаш ли да ти помогнем да поразтребиш?

Дребосъкът заклати енергично глава.

— Не, не. Сутринта има достатъчно време. Много се радвам, че успях да помогна на полицията. Заповядайте пак, ако желаете.

Градът беше пълен с почтени граждани. Можеше даже и да си изпроси и грамота като почука на вратата на Пат, сякаш това можеше да му помогне с нещо в тоя град.

Обажданията на Пат бяха много ефективни. Вече ни чакаха като стигнахме библиотеката. Един възрастен джентълмен, изключително разтревожен, и двама секретари. Минахме през фоайето и оставихме един полицаи на пост пред вратата.

Мястото беше по-зловещо даже и от морга. Високите му сейфове на хранилището никога не бяха докосвани от мъжделивата светлина която се процеждаше от напращените голи крушки. Стъпките ни отекваха шумно по коридорите и се връщаха обратно при нас в тъпи

бумтящи стонове. Статуите оживяваха заплашително при преминаването ни край тях. Изобщо беше злокобно място за разходка в полунощ.

Пат му беше казал какво търсим, така че не губихме никакво време. Възрастният библиотекар изпрати двамата си подчинени с точни указания и те се върнаха след пет минути с четирите годишника.

Седнахме под светлината на настолна лампа в една читалня и си поделихме книгите по две на човек. Четири книги. Джак ги беше имал, а някой му ги беше взел. Крадецът беше оставил шест книги на мястото им, очевидно не са му вършели работа.

Библиотекарят надзърташе любопитно през раменете ни. Прелиствахме страници след страница. Тъкмо се канех да затворя последната страница от раздела за второкурсниците когато ръката ми застина. Бях открил Джон Хансън. Нямах сили да продумам, само гледах втренчено. Сега вече имахме портрета му.

Пат се пресегна и ме потупа по ръката, като ми посочи в неговата книга. И той го беше намерил. Мисля, че Пат работеше не по-бавно от мен. И двамата посегнахме към останалите книги и ги прелистихме. Отново го открихме. Захвърлих книгите на масата и сграбчих Пат за ръкава.

— Тръгваме — изрекох само аз.

Той хукна след мен, като спря само за миг в главното фоайе да даде заповед по телефона дежурният отряд да е готов за действие. После се стрелнахме покрай разтревожения пазач и скочихме в полицейската кола. Пат наду сирената докрай и се врязахме в най-гъстото движение. Пред нас видяхме мигащата червена светлина на полицейската камионетка и се лепнахме зад нея. Друга полицейска кола изскочи от една странична улица и се присъедини към нас.

Пред къщата паркираните коли си стояха на същите места на които си ги спомнях. Полицията блокира къщата и квартала от всички страни и част от полицаите се скупчиха зад мен и Пат пред вратата. Този път нямаше да има три дълги и един къс сигнал. Гигантска пожарна брадва се вряза във вратата и захвърчаха трески.

Някой изпищя и други подхванаха вика му. Мястото се превърна в истински пандемониум, но полицаите ги усмириха за минута. Двамата с Пат не се суетихме около входа. Той ме остави аз да го поведя през модерната приемна, по стълбите и в залата за

предварителен оглед. Тоя път беше празна. Измъкнахме се през вратата на малкото фоайе в дългия коридор с редиците от врати от двете страни и се затичахме към предпоследната вдясно.

Вратата се отвори под натиска ми и остър мирис на кордит изпълни ноздрите ми. Ейлийн Викърс беше мъртва. Лежеше напълно гола върху леглото, очите ѝ се взираха с отсъстващ поглед в стената. Куршум беше пробил сърцето ѝ. 45 калибър.

Открихме и Джон Хансън. Беше се свлякъл до краката на леглото сред локва от собствената му кръв и мозък, и дупка точно между очите. На стената зад него имаше още от соковете му, като мазилката се беше разпукала на мястото, където куршумът се беше врязал.

Джон Хансън представляваше кърваво зрелище. Всъщност така се беше наричал самия той. Аз му казвах Хал Кайнс.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Оставихме мястото без да пипаме нищо. Пат свирна за полицаи и го остави на пост в стаята. Всички изходи от сградата бяха завардени и тълпата се тъпчеше едни други в главното фоайе заобиколена от кордон полицаи. Към нас се присъединиха още двама капитани и един инспектор. Кимнах им набързо и изтичах зад къщата.

Изстрелите бяха произведени не повече от две минути преди нашето идване. Ако убиецът не беше сред тълпата, значи не беше стигнал много далеч. Много бързо открих задната врата. Тя излизаше право в един маломерен двор обграден от осемфутова ограда. Някой си беше правил труда да подстригва тревата и да почиства мястото. Дори и оградата беше прясно боядисана в бяло.

Огледах старателно цялото място за евентуално отпечатьци, но тук не беше стъпвано от седмица. Ако на някой му се беше наложило да прескача оградата, все щеше да е оставил някаква следа. Но нямаше нищо. Вратата на избата също извеждаше към задния двор, но беше заключена отвън с катинар; също и вратата която свързваше сградата със съседния вход. Убиецът не беше използвал задния вход.

Изкачих със скок стъпалата към малката кухня и преминах през хола към залата за представления. Наистина си я биваше. Всичко, което пречеше беше съдрано и смъкнато и по този начин се беше отворило място за сцена в единия ъгъл. Полицайте бяха върнали публиката по тапицираните седалки, а момичетата от шоуто се бяха сбили в плътна купчина на сцената.

Пат се появи в противоположния край на залата.

— Какво става отзад? — запита ме той.

— Нищо. Не е избягал оттам.

— Тогава е още тук. Не можах да открия дупка да се провере даже мишка през нея. Улиците са блокирани и съм поставил хора на пост зад къщите.

— Да огледаме тая пасмина тук — предложих аз.

Тръгнахме покрай редиците от кресла като се взирахме в лицата, които не изпитваха никакво желание да ни гледат в очите. На сутринта щеше да ни се отвори доста работа ако някои от тия нехранимайковци се заинатеше и не искаше да смени за известно време домашния си уют с един малко по-различен. Огледахме най-внимателно всяко лице. Търсихме Джордж Калецки, но той или беше офейкал навреме, или пък изобщо не беше идвал тук.

Отсъстваше и мадам.

Момчетата от екипа по убийствата пристигнаха и се отправихме към стаята на Ейлийн. Намериха това, което и бях очаквал, сиреч — нищо. Ясно долавях отдолу жалното виене на момичетата и очертаващото се вече озъбване на някои от най-куражлиите. Един господ знаеше как щеше да се оправя с тях полицейския инспектор. След като направиха необходимите снимки двамата с Пат приклекнахме и огледахме добре това, което беше останало от Хал Кайнс. С върха на един молив проследих няколко много фини линии по контура на челюстта му.

— Добре изпитано, а?

Пат ме стрелна с поглед.

— Настина добра работа, но ми разкажи повече. Всичко ми е ясно, само не мога да разбера защо.

С голямо усилие сдържах спокоен гласа си като заговорих.

— Хал не е колежанин. Разбрах го като видях негова снимка с Джордж на фона на Моро Касъл, и чак тогава проумях. Това копеле е бил сводник, който тласка млади момичета към проституция. Казах ти, че Джордж има пръст в неговия бизнес. Помислих си, че става дума само за наркотици, но се оказа и нещо повече. Той е бил част от организация която контролира публични домове. Хал е вършил първоначалната работа, с изключителна вещина, признавам, и после ги е предавал в ръцете на Джордж. Няма да се учудя, ако се окаже, че Хал е бил основната примамка.

Пат се вгледа напрегнато в чертите на лицето му и посочи към още няколко следи от пластични операции точно където започваше скалпът му. Не беше лесно да се забележат, защото кръвта беше спекла косите в съсирена маса.

— Виждаш ли Пат — продължих аз — Хал беше един от ония момчета, които изглеждат вечно млади. Подпомогнал е природата с тия

няколко пластични операции. Огледай добре годишниците, до които се добрахме, всеки един от различен колеж. Оттам е вербувал жените, момичета от малките градчета, които за пръв път напускат дома си. Изчуква ги, пълни им корема, „помага“ им после с доктор и те са готови. Един господ знае колко млади души е погубил във всичките колежи където се е подвизавал. Обзалагам се, че никъде не прекарал повече от един семестър. Вероятно навсякъде е подправял дипломата си от средното образование, за да бъде приет в колежа, и после вече се е заемал с мръсната си работа. След като улавял дамата в мъртва хватка, тя имала същия успех да се изтръгне колкото и агне попаднало сред глутница вълци.

— Изключително хитро — каза Пат, — изключително хитро.

— Не съвсем — казах аз. — Това което се случи тук опровергава теорията ми. Бях го нарочил за първото убийство, но сега знам, че не той е убиецът. Джак се е докопал до него по някакъв начин, и или Хал е видял книгите в апартамента му и е духнал или пък другият. Ето защо Джак е искал да направи хайка на мястото тази вечер, преди това да се случи. Знаел е, че Хал ще се появи тук и е искал да го пипне на място. Ако бях проумял съвета му Ейлийн щеше да е жива.

Пат се приближи до стената изчегърта сплескания куршум от стената с джобното си ножче. Куршумът пронизал Ейлийн не беше напуснал тялото ѝ; коронерът^[1] тъкмо го изваждаше. Накрая го измъкна и го протегна на Пат. Той го огледа внимателно под лампата преди да проговори.

— И двата са 45 калибър, Майк. Дум-дум.

Последното нямаше смисъл да ми го споменава.

— Някой дяволски се старае да са мъртви сто процента — изрекох аз през плътно стиснатите си устни. — Пак е нашият човек. Само той е. Същото мръсно копеле простреляло Джак. Няма начин да не съвпадат всички куршуми. Проклятие — изплюх се аз — тоя е луд за кръв! С дум-дум в корема, сърцето, и главата. Пат, ще изпитам истинско наслаждение да надупча с куршуми това чудовищно копеле. А може и отначало да го пообработя малко с ножа.

— Ти няма да направиш нищо такова — изрече меко Пат.

Хората на коронера изнесоха набързо телата. Слязохме пак долу и се присъединихме към полицаите които записваха имената и адресите на хората. Полицейската камионетка беше отвън и

момичетата прекрачваха вътре едно след друго. Полицейски служител се приближи до Пат и козирува.

— Никой не е минал през кордона, сър.

— Окей. Вземи няколко човека и претърси околните улици и съседните сгради. Накарай абсолютно всеки да се легитимира, а ако откаже, го арестувай. Пет пари не давам, които и да са, разбра ли?

— Тъй вярно, сър.

Полицаят козирува и бързо изчезна.

Пат се обърна към мен.

— Ще можеш да разпознаеш тая мадам ако я видиш?

— И ме питаш! Защо?

— Имам в участъка цяла сбирщина от обвинени и заподозрени за сводничество. Искам да им хвърлиш по един поглед. На тая й знаем името от момичетата, или поне това с което се е представяла пред тях. Карала ги да я наричат мис Джун. Никой от посетителите тук не я познава. Поне при половината от тях вратата им отваряла някое от момичетата. Тя се появявала само когато сигналът не бил уговореният.

Задържах Пат за момент.

— А Джордж Калецки? Той ми трябва на мен.

Пат се ухили.

— Пуснал съм съобщение за издирването му. Най-малко хиляда души са по следите му. Мислиш ли, че имаш някакъв шанс с тях?

Пропуснах това покрай ушите си. Но преди да хукна по следите на Джордж Калецки исках първо да свърша някои неща. Дори и той да беше убиецът, имаше и други замесени в тоя мръсен рекет, които трябваше да пипна и ми трябваша всичките, не само онзи, който беше натиснал спусъка. Щеше да бъде като вечеря с пуйка. Цялата им организация щеше да е ястието, а убиецът десерта. Много ми се искаше да разбера как Джак се беше добрал до Хал. Сега вече никога нямаше да го узная.

Но Джак имаше връзки. Може да се беше сблъскал с Хал от рано, или пък е знаел, че е свързан с Калецки и оттам си е направил изводите, и след като се е срещнал с Ейлийн всичко му е станало напълно ясно. Юнак със задачите на Хал не можеше да няма идеално прикритие. Все някъде трябваше да има слаба брънка във веригата. Каквото и да е правил Джак, свършил го е много бързо. Знаел е къде

точно да търси Джон Хансън, и го е намерил по същия начин, както и ние.

Но дори и Хал да беше застрелял Джак, как беше попаднал собствения му пистолет в ръцете на неговия убиец? Това оръжие пареше като никое друго и едва ли някой би се осмелил да го размахва толкова смело. Не, не беше възможно Хал да е застрелял Джак. Най-вероятно беше да е забелязал годишниците и да е казал на някой друг за тях. А този другият беше убиецът. Точно към тях се е стремил убиецът. Но дали е било така в действителност? Можеше да се окаже просто съвпадение. Може би убиецът имаше някаква съвсем далечна връзка с Хал. Ако това беше така, то тогава Джак беше убит поради съвсем други съображения, и убиецът съзнаващ, че все пак има някаква, макар и малка вероятност да бъде проследен чрез Хал, решава да не рискува и прибира книгите за да бъде отклонена следата от Хал.

И къде се озовавах тогава? Пак в лайната. Не можех да седя просто така със скръстени ръце и да чакам да се случи нещо отново и да започвам пак от нулата. Трябваше веднага да си напегна мозъка. Макар и слабо, но картината започваше да се очертава, за да покаже, че зад всичко това се крие мотив. Още не го виждах, но и той щеше да се покаже. Сега целта ми не беше убиецът, а мотива.

Казах на Пат, че ще се прибирам да спя и той ми написа пропуск за полицейския кордон. Тръгнах по улицата и връчих бележката на един червендалест полицай, след което продължих. Мина такси и аз го хванах до апартамента на Джак. Таратайката ми си стоеше където я бях оставил и след като платих на шофьора скочих зад кормилото. На другия ден ми предстоеше много работа и трябваше да се наспя добре.

Двайсет минути по-късно си бях вече в леглото, пуших и мислех. Нищо не успях да измисля, смачках угарката в пепелника и забих глава във възглавницата.

След закуска първо се отбих до апартамента на Калецки. Както и очаквах, Пат ме беше изпреварил. Попитах ченгето на пост дали няма съобщение за мен от Пат и той ми връчи запечатан плик. Скъсах го и извадих лист хартия. Пат беше надраскал набързо: „Майк, няма нищо... измъкнал се е даже без да си вземе и чанта.“ И го беше подписал с едно голямо „П“. Накъсах бележката на парченца и ги пуснах в кофата за боклук до сградата.

Денят беше вълшебен. Слънцето грееше с пълна сила и улиците бяха пълни с дечурлига които вдигаха шум до небесата. Спрях до ъгъла и се отбих в една дрогерия за тютюневи изделия, откъдето се обадох до кабинета на Шарлот. Нямаше я, но секретарката ми предаде, че Шарлот се обадила и казала ако позвъня да я потърся в централния парк на Пето Авеню близо до шейсет и осма улица.

Тръгнах направо към централния парка и го обиколих целия, като се насочих към Пето Авеню.

Паркирах на шейсет и девета улица и се върнах пеша до парка. Нямаше я на нито една от пейките, така че прескочих оградата и пресякох затревената площ към вътрешната алея. Хубавият ден беше извлякъл навън хиляди посетители. Частни детегледачки разхождаха бебета с колички и улових не един поглед отправен към мен.

Един продавач на фъстъци тъкмо ми връщаше рестото когато мярнах Шарлот. Приближаваше се бързо към мен бутайки бебешка количка и ми махаше енергично с ръка стремейки се да привлече вниманието ми. Забързах към нея.

— Здравей, миличко — поздравих я аз.

Лигите ми потекоха като я видях отблизо. Тоя път беше в светлозелен костюм. Косата ѝ наподобяваше водопад струящ над яката ѝ. Усмивката ѝ беше по-ярка и от деня.

— Здравей, Майк. Чаках те.

Тя ми протегна ръката си и аз я стиснах. Имаше твърдо ръкостискане, съвсем не като при другите жени. Без да я пускам я хванах под ръка и закрачих до нея зад количката.

— Сигурно изглеждаме като най-щастливите новобрачни на света — изсмя се тя.

— Е, не чак толкова нови — забелязах аз без да спирам да бутам количката.

Лицето и порумения малко и тя си потърка главата в моята.

— Как така не си на работа? — запитах я аз.

— В това хубаво време? А и до два часа нямам ангажименти, и една приятелка ме помоли да позабавя малко детето ѝ докато си свърши някоя работа.

— Обичаш ли децата?

— Разбира се. Един ден ще имам шест.

Подсвирих.

— Хей, задръж малко! Може да нямам толкова пари. Шест гърла не се хранят толкова лесно.

— Е, и какво от това? Аз съм работно момиче, и... я слушай, мистър Хамър, това да не е предложение?

— Възможно е — ухилих се аз. — Досега не са ме връзвали, но като те гледам май тоя път ще се оставя на милостта на боговете.

Ако разговорът ни беше продължил и по-нататък в същия дух, кой знае как щеше да завърши. Но аз пак се върнах на случая с убийството.

— Между другото, Шарлот, чела ли си вестниците тази сутрин?

— Не, защо?

И тя ме изглежда любопитно.

— Хал Кайнс е мъртъв.

Челюстта ѝ увисна и бръчки на изумление се появиха на челото ѝ.

— Не — изрече тя като задиша учестено.

Извадих един таблоид от задния си джоб и посочих заглавията. Видях, че това я разтърси.

— О Майк, това е ужасно! Какво се е случило?

Посочих към една празна пейка.

— Можем ли да седнем за малко?

Шарлот погледна часовника си и поклати глава.

— Не — каза тя. — Нямаме време. Трябва да се срещна с Бети след няколко минути. Знаеш ли какво, изпрати ме до входа на парка, после ще се върнем в кабинета ми да пийнем по нещо. По пътя ще ми разкажеш какво се е случило.

Разказах цялата история от предната вечер без да пропусна и най-малката подробност. Шарлот слушаше внимателно без да ме прекъсне дори и с един въпрос. Умът ѝ се стараеше да разгадае психологическия елемент в случая. Трябваше да спра до входа. Бети я чакаше. Шарлот ни представи един на друг и след като си побъбрихме минута-две се сбогувахме с нея и махнахме за довиждане на бебето.

Тръгнахме на другата страна, покрай каменната ограда на Шейсет и девета улица. Не бяхме минали и десет фута, когато една кола изрева връхлитайки срещу нас. Нямаше кога да мисля, всичко стана мигновено. Зърнах зловещото дуло на пистолета подаващ се от прозореца, съборих Шарлот на тротоара и я захлупих с тялото си.

Куршумът изсвири над главите ни и се заби в стената на височината на гърдите и ни засипа с дребни песъчинки и камъчета. Джордж Калецки нямаше възможност за втори изстрел. Превключи на скорост и колата изрева и се понесе надолу към Пето Авеню. Ако беше успял щеше да е перфектно убийство. Наоколо нямаше никакви коли с които бих могъл да го преследвам. За пръв път наблизко не се мяркаше даже и такси.

Помогнах на Шарлот да се изправи и я изтупах от праха. Лицето ѝ беше преbledняло и разтърсено, но гласът ѝ беше изненадващо стабилен. Двама минувачи забързано се насочиха към нас мислейки, че сме паднали. Преди да ни достигнат успях да изровя куршума от праха под стената където беше паднал. Беше 45 калибър. Благодарих на загрижените пешеходци които искаха да ни помогнат, като им обясних, че сме се спънали, и те си продължиха.

Шарлот помълча малко и произнесе:

— Чувствам, че вече си близо, Майк. Някой вече се бои за кожата си.

— Знам. И знам кой беше — нашият общ приятел Калецки.

Изсмях се късо.

— Той е в паника. Но няма да е все така. Тоя боклук е на границата на разпада. Ако не беше в такова състояние, едва ли щеше да се опита да ме очисти посред бял ден на улицата.

— Моля те, Майк, само не се смей. Нямаше нищо смешно.

Спрях и я обгърнах около раменете. Усещах я как трепери леко.

— Съжалявам, миличко. Свикнал съм да стрелят по мен. Можеше да засегне и теб. Нека да те закарам, трябва да се преоблечеш. Тоя прах не придаде никакъв особен чар на дрехите ти.

Шарлот почти не проговори докато я карах до квартирата ѝ. Няколко пъти отвори уста и после пак я затвори.

— Какво има, Шарлот? — запитах я накрая аз.

Тя се намръщи леко.

— Мислиш ли, че това беше заради клетвата която си дал пред Джак когато го убиха?

— Калецки не може да има друга причина. Защо?

— А не би ли могло да бъде нещо, което знаеш само ти по тая история?

Обмислих го известно време преди да кажа:

— Не мисля. Полицията знае точно колкото мен, само че аз имам инициативата и личния момент.

До дома ѝ стигнахме без да проговорим повече. Беше малко преди десет. Качихме се по стълбите вместо да използваме асансьора и натиснахме звънеца. Никой не дойде да отвори и Шарлот бръкна в чантата си за ключа.

— По дяволите — изрече тя. — Забравих, че днес е почивният ден на прислужницата ми.

Влязохме вътре и звънецът отново иззвъня.

— Пригответи нещо за пиене, Майк, докато взема душ.

Шарлот сложи бутилка с бърбън на масата и отиде в кухнята да вземе лед и джинджър-ейл.

— Окей. Имаш ли нещо напротив, ако използвам телефона ти първо?

— И ме питаш! — извика ми тя от кухнята.

Избрах номера на Пат и трябваше да почакам докато телефонистката провери половин дузина места където можеше да бъде, като накрая успя да го открие.

— Пат?

— Да, Майк, слушам те.

— Слушай добре. Калецки не е духнал, още е в града.

— Как разбра?

— Опитва се да ме очисти преди малко.

Пат слушаше напрегнато докато му разказвах подробностите. След като свърших, ме запита:

— Успя ли да видиш номера на колата?

— Не успях. Беше последният модел кадилак, някъде от 41 година. Тъмносиня с много хром по нея. Подмина ме на път за града.

— Окей, Майк, ще предам описанието на патрулните коли. Взе ли с теб куршума?

— Разбира се, по дяволите. И той е 45 калибър. Дай го на момчетата от балистичната да го изследват. Макар че този не е дум-дум. Просто хубав старомоден куршум. Какво ще кажеш да се отбия при теб следобед?

— Ще те чакам — отговори Пат. — До края на деня съм тук освен ако не се случи нещо.

— И още нещо, Майк — добави той.

— Да?

— Проверихме куршумите убили Хайнс и жената Викърс.

— Същият пистолет? Оня, с който...

— Точно така, Майк. Убиецът е същият.

— Проклятие — казах аз.

Затворих телефона и извадих куршума от джоба си. Можеше да е от тях, а можеше и да не е. Мислех си за пистолета който бях видял под леглото на Калецки. Твърдеше, че имал разрешително за него. Искаше ми се да го бях взел за да го предам на момчетата специалисти по балистика вместо да се осланям на несигурното си обоняние, че не е било стреляно с него скоро.

Завих сплесканото парче метал в парче хартия и го пхнах в джоба, после обърнах две чаши уиски. Извиках на Шарлот да дойде да си изпие пиенето, но тя ми изрева в отговор да ѝ го занеса.

Може би трябваше да изчакам секунда или пък да почукам първо. Не направих нито едното, нито другото. Шарлот се беше изправила до леглото напълно гола. Само като зърнах прекрасното ѝ тяло кръвта ми закипя в жилите, а напитката се разплиска в чашата. Беше още по-красива дори и от мечтите ми. Беше изваяна. Разтревожи се дори повече от мен. Грабна халата от леглото и се прикри с него, но не и преди да зърна как цялото ѝ тяло поруменя.

Не можеше да си поеме дъх, също като мен.

— Майк — изтръгна се от гърлото ѝ.

Гласът ѝ трепереше леко като проговори, а очите ѝ не се откъсваха от моите. Обърнах се с гръб към нея докато си облече халата, и после се завъртях с лице към нея и подадох напитката.

И двамата ги гаврътнахме на един дъх. Не успях обаче да добавя нищо към пожара който бушуваше в гърдите ми. Идеше ми да я сграбча и да я смачкам в прегръдките си. Пуснахме едновременно чашите върху тоалетната масичка. Бяхме дяволски близо един до друг. Беше един от ония безумни моменти в живота.

Тя буквално влетя в обятията ми, като зарови глава в рамото ми. Отметнах главата ѝ назад и я целунах по очите. Устните ѝ се разтвориха и аз грубо се впих в тях. Знаех, че ѝ причинявам болка, но тя не се отдръпна. Отвърна на целувката ми с нейните устни, ръце, и цялото тяло. И тя изгаряше в пламъците на същия пожар, като се

опитваше отчаяно да се прилепи към мен преодолявайки пространството между нас.

Обгърнах я през плещите и ръцете ми се заровиха в косата ѝ. Никога преди не се бях чувствувал така, но и никога по-рано не бях изпитвал любов. Тя отдели устните си от моите и увисна в прегръдките ми с подкосени крака, като дишаше на пресекулки с притворени очи.

— Майк, — прошепна тя, — желая те.

— Не — казах аз.

— Да. Искам те.

— Не.

— Но, Майк, защо? Защо?

— Не, миличко, твърде хубаво е, за да го разваляме. Не сега. Ще дойде и нашето време, но когато трябва.

Обгърнах я и с другата ръка и буквално я извлякох от стаята. Ако останех още само минута и щях да загубя разсъдъка си. Отново я целунах, така както лежеше в обятията ми, после я пуснах до вратата на банята и зарових ръце в косите ѝ.

— Иди си вземи душа — прошепнах в ухото ѝ.

Тя ми се усмихна през премрежените си очи и влезе вътре, после притвори леко след себе си вратата. Взех чашите и за миг огледах с копнеж леглото. Сигурно бях абсолютен идиот, не зная. Отидох във всекидневната.

Изчаках докато чуя душа и тогава вдигнах слушалката. Секретарката на Шарлот отговори веднага с обичайното „хелоу“.

— Тук е пак Майк Хамър — казах аз. — Чакам да се обади един приятел. Казал съм му да ви позвъни, и му предайте къде съм отишъл.

— О, няма да има нужда — възкликна тя. — Той вече се обади. Казах му, че ще бъдете в парка. Да не се разминахте с него?

— О, не, той ще се навърта там, докато се видим — излъгах аз.

Значи някой вървеше по петите ми, заключих аз докато затварях телефона. Добрият стар Джордж. Проследи ме, изтърва ме, но е съобразил, че ще се срещна с Шарлот. Мъдро.

Налях си още една порция, и после се изтегнах на дивана. Трябва да ме беше проследил, а на мен дори не ми беше хрумнало, че е способен на подобно нещо. Не можех да го проумея откъде беше разбрал, че ще се срещна с нея, освен ако не е било изписано на лицето

ми. Нали казваха, че влюбеният не може да скрие любовта си. Но как беше планирал всичко! Беше подбрал идеално мястото и времето! Ако не беше светкавичната ми реакция, той щеше да улучи милион от лотарията. Стреля от упор. Какво пък, той беше наясно с правилата и знаеше какво го очаква в случай на неуспех. Щеше да е истинско чудо ако ченгетата успеяха да го пипнат. Обзалагах се, че имаше достатъчно дупки в които да се свре при подобни ситуации. Джордж съвсем не беше глупав. Не се притеснявах за него, че могат да го заловят. Мистър Калецки беше резервиран — за мен. Пат щеше да ме прощава, но той беше мой.

Шарлот се беше измъкнала от банята и облякла в рекордно кратко време. Никой от нас не спомена за случилото се между нас, но всеки от нас беше наясно, че то е обсебило изцяло съзнанието на другия. Тя си наля чашата и седна до мен.

— Как разбра, че днес ще те посетя?

Тя ми се усмихна ярко.

— Майк, скъпи, очаквам го още от момента в който те видях за пръв път. Или греша?

— Не.

— Но ти ми каза, че обичаш да те преследват.

— Не и при теб. Времето ни е страшно кът.

След като се настани удобно в прегръдките ми и разказах за телефонното обаждане до кабинета ѝ. Тя се разтревожи много.

— Изобщо не се пазиш, Майк. Ако това е Калецки, имай предвид, че е много хитър. Моля те, Майк, пази се. Ако ти се случи нещо, то аз...

— Ти какво?

— О, Майк, не виждаш ли, че те обичам?

Разроших златната ѝ коса и духнах в ухото ѝ.

— Да глупаче, виждам го. Сигурно и аз съм същият погледнат от страни.

— Да — прошепна тя. — Така е.

Усмигнахме се един на друг. Почувствувах се като ученик.

— А сега да се върнем на въпроса преди да съм тръгнала на работа — продължи тя. — Искаше да ме видиш не само заради това, нали? Какво е то?

Сега беше мой ред да се изумя.

— Как, по дяволите, го разбра?

Шарлот положи ръка върху моята.

— Колко пъти трябва да ти напомням, че съм практикуващ психиатър? Това не означава, че съм способна да чета мисли, но изучавам хората, наблюдавам поведението им и преценявам кое зад какво се крие. Особено — тук тя ме дари с лукава усмивка — когато даден човек живо се интересува от друг.

— Печелиш.

Издухах две кръгчета дим и продължих.

— Искам всичко, което знаеш за Хал Кайнс.

Тя мигновено се приземи още като чу името.

— Точно за това си мислих, когато ми каза какво се е случило. Е, знаеш, че учеше в медицински институт. Полувисш, ако искаме да бъдем съвсем точни. От това, което казваш заключавам, че е бил там само за да впримчва момичета и да ги тласка по пътя на проституцията в полза на организацията му. Не е ли това малко необичаен начин?

— Не. Не и когато познаваш хората — казах аз. — За да бъде хватката им върху момичетата желязна, те трябва да ги откъснат от домовете и родителите им, и после ги впримчват неспасяемо. Предполагам, че събират достатъчно материал за да ги шантажират в случай че някое момиче се осмели да надигне глава. Така че какво могат да направят горките? Предадени от всички, включително и собствените им родители, без домове, с услужливо отворената пред тях врата на публичния дом. Поне имат какво да ядат и са с покрив над главите си, и печелят достатъчно. И това е вече окончателният край, след който те вече са обречени. Целият този бизнес изисква доста време, но пък се отплаща щедро. Като използва суперфината мръсотия Хал може да подбутне което си иска момиче по страшния път без никакъв особен риск за себе си.

— Разбирам.

Тя се замисли над казаното от мен, след което ми разказа и останалото.

— Изнесох лекция в института по покана на ръководството му, и след като проучих внимателно нивото и курсовите работи на студенти които специализираха психиатрия, си избрах няколко души които да изучават клиничните ми методики. Хал Кайнс беше един от тях. Беше

отличен студент, наясно с това какво трябва да се прави. Беше много по-напред от другите.

Първо го отдадох на естествените му способности и на обстоятелството, че беше отраснал в медицинско семейство, но сега вече ми е ясно, че е било просто следствие на толкова години обучение. След като си учил в продължение на шестнайсет години няма начин да не започнеш да разбираш и схващаш материала по-бързо от другите.

— И аз предполагам така — вмъкнах се аз. — А какво ще кажеш за външните му контакти?

— Той живееше в един хотел през три улици от мен докато беше тук. Предполагам, че докато е учел, е спал в общежитие. През съботите и неделите посещаваше клиниката и оставаше при Калецки. Хал никога не говореше за странични неща, беше страшно вгълбен в учебния процес. Един ден се оказа в много затруднено положение и Джак Уилямс беше човекът, който го отърва.

Кимнах.

— Да, знам го от самия Хал. А за личния му живот? Опитваше ли се да те ухажва?

— Не. Дори и не се опита. Мислиш ли, че би се опитал да ме вербува за организацията си?

— Този мръсен гаден... — започнах аз и спрях като видях как се смее без глас.

— Съмнявам се. Твърде интелигентна си за да се оставиш да те впримчи толкова лесно. Предполагам, че е бил с теб или за да има оправдание престоя му в града, или наистина да изучава психиатрия с цел да му помогне в дейността му.

— Идвало ли ти е някога наум, че може да е бил в града за да може да убие Джак?

Тая мисъл не беше нова за мен. Цял ден я си въртях из главата.

— Възможно е. Мислил съм за това. А може и да е останал защото Джак е разкрил какви ги е вършил и го е хванал натясно. Джак беше много милостив, но не и когато ставаше въпрос за подобни неща. Понеже вече не работеше в полицията, той не е могъл да му въздейства по официалния път, но го е държал с нещо, с което ги е принудил да стои в града.

— Тогава кой е убил Джак — Хал ли?

— Това — казах аз — е нещо, което, за да го узная, бих дал двата си крака и едната ръка. Само докато натисна спусъка, разбира се. И това е нещо, което много скоро ще разбера.

— А Хал и онова момиче, Ейлийн?

— И те са негова жертва. Както виждам нещата, Хал е отишъл там за да убие момичето, но преди да успее да натисне спусъка, убиецът е пречукал и двамата.

— Но ако случаят действително е бил такъв, откъде е могъл Джак да знае, че Хал ще бъде там за да я убие?

— Тук по-скоро можеш да помогнеш ти, Шарлот. Може би Джак е знаел, че той ще бъде там по съвсем други причини? Мислила си за това?

— Възможно е. Или е било така, или пък той е знаел, че убиецът също ще бъде там. Но до този момент бъдещият убиец още не е бил такъв, така че той е имал някаква друга причина за това посещение. Макар че звучи вече съвсем откачено, нали?

— Съвсем права си — изсмях се аз. — Но нещата едновременно се и объркват и изясняват. Какъвто и да е бил мотивът, той е касаел много хора. Трима от тях вече са мъртви, един търчи из града и гледа да ме очисти, а убиецът си седи някъде на топло и закътано и се залива от смях като ни гледа как си блъскаме главите. Какво пък, нека се смее. Скоро ще му секне смехът. Твърде много хора вече се занимават със случая и непременно ще се доберат до следа. Убийството е нещо, което е много трудно да се прикрие. Пат напредва много бързо със случая. Желанието му да пипне кучия син за врата е не по-малко от моето, но проклет да съм, ако го оставя да го залови преди мен. Отсега нататък излизам пред него и нямам намерение да му позволявам да ме настига. Нека да ми диша във врата; когато се стигне до момента да продупча корема на убиеца, аз ще го направя. Ще бъдем аз, гадината и един-единичък куршум. Ще го изстрелям съвсем точно, в най-меката част на корема. Един-единствен стоманен куршум, който ще е по-ефективен от десет дум-дум.

Шарлот ме слушаше внимателно с напрегнати очи. Правеше ми типично изследване сякаш изслушваше историята на убиец който си признаваше престъплението и се опитваше да анализира хода на мислите му.

— Обзалагам се, че вече си мислиш, че съвсем съм превъртял.

— Не, Майк, ни най-малко. Откакто се върна от войната ли си такъв? Искам да кажа, толкова безмилостен?

— Такъв съм откакто се помня — казах аз. — Ненавиждам всички копелета които убиват заради самото убийство. На войната само се научих на някои допълнително номера, които по-рано не ги знаех. Може би затова и оцелях.

Погледнах часовника си; ставаше късно.

— Ако не искаш да закъснееш за срещата си, трябва да побързаш.

Шарлот кимна.

— Ще ме закараш ли до кабинета?

— Разбира се. Сложи си палтото.

Карах бавно, като пресмятах колкото може повече време да прекараме заедно, без тя да закъснее. Говорехме малко, без да засягаме случая или случилото се преди малко в апартамента. Когато стигнахме Парк Авеню и отбих да спра, Шарлот ме запита:

— Кога ще те видя пак, Майк?

— Скоро — отвърнах аз. — Ако шегаджията, дето се е обадил днес да пита къде съм, се обади пак, кажи на секретарката си да му предаде, че имаме среща с теб на този ъгъл. После се опитай да се свържеш с мен и може да успеем да го пипнем за врата. Това без съмнение е бил Калецки; вероятно секретарката ти ще разпознае гласа му, ако се обади пак.

— Окей, Майк. А ако се обади мистър Чеймбърс?

— В тоя случай потвърди историята с покушението, но пропусни телефонното обаждане. Искам да бъда сам когато посегна към врата му.

Тя се приведе към мен и ме целуна преди да слезе. Докато се скрие от погледа ми наблюдавах вълшебните крака и царствената им грация. Беше чудесна жена. И само моя. Изведнъж ми се прииска да се развикам и да му друсна една джигя.

Някаква кола ми подсвирна с клаксона зад мен и аз включих на скорост и се отделих от бордюра. Тъкмо спрях на един червен светофар след две пресечки и някой изрева името ми с цяло гърло от отсрещния тротоар. Колите между нас го скриваха от погледа ми, но успях да зърна фигурката в кафяв костюм която се провираше между

тях като се опитваше да се добере до таратайката ми. Отворих вратата и той скочи вътре.

— Здравей, Бобо — казах аз. — Какво те води насам?

Бобо беше страшно развълнуван от срещата ни.

— Брей, Майк, хубаво, че те видях. Тук работя. Нямам постоянно място, работя навсякъде.

Думите струяха от устата му като вода от чешма.

— Къде отиваш?

— Е, бях се запътил към центъра, но мога да те откарам до някъде. Ти къде отиваш?

Бобо се почеса по главата.

— Чакай да помисля. Мисля, че първо трябва да мина през центъра. Имам да оставя едно писмо на Канал Стрийт.

— Чудесно, тогава ще те оставя там.

Светофарът светна зелено и аз свърнах към Бродуей и после наляво. Бобо махаше на момичетата по улицата, но аз много добре знаех какво му е на душата.

— Да си чул още нещо за Калецки? — запитах го аз.

Той поклати глава.

— Не. Нещо му се е случило. Днес видях едни от момчетата, и той ми каза, че вече не работи за него.

— А кръчмата на Големия Сам? Някакви вести оттам?

— Нищо. Откакто натупа ония двамата хвалипръцковци никой вече не говори с мен. Страх ги е, че мога да ти се оплача. — Бобо се заля във весел смях. — Мислят, че и аз съм като теб. Хазяйката ми научила за това и ми каза да съм стоял далеч от теб. Представяш ли си, Майк?

Представях си го.

— Да — казах аз. — Как е положението с пчелите?

— О, много, много добре. Намерих си и царица за кошера. Хей, я почакай, онова, дето тогава ми го каза, не е вярно. Царицата на кошера няма нужда от цар. Така пише в книгата.

— Ами тогава как ще получиш още пчели?

Въпросът ми го озадачи здраво.

— Ами май че снасят яйца, или нещо такова — избъбри той несигурно.

Канал Стрийт беше точно пред нас и пуснах Бобо да слезе като спряхме на червен светофар. Сбогува се набързо с мен и хукна по тротоара. Беше чудесно момче. Безвреден и невинен като ангелче.

[\[1\]](#) (англ.) Специалист по смъртните случаи при следствието. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Пат ме чакаше на стрелбището. Един униформен полицаи ме отведе до позициите за стрелба и ми посочи къде е. Пат се псуваше за лошите попадения когато го потупах по рамото.

— Неприятности ли имаш, авер? — ухилих му се аз.

— Глупости. По-скоро тоя револвер има нужда да му се смени дулото.

Той стреля още веднъж по подвижната мишена представляваща бягаща фигура на мъж, и я улучи високо в рамото.

— Какво ти става, Пат?

— По дяволите, това щеше да му е достатъчно.

Добре го познавах и знаех, че е перфекционист. Улови ме като му се смеех и ми подаде пистолета.

— Пробвай и ти.

— Благодаря ти, но аз си имам.

Измъкнах моя 45 калибров и вдигнах ударника. Мишената подскочаше и се клатеше в далечината. Револверът се закрати в дланта ми. Изстрелях три куршума един след друг. Пат спря мишената и я издърпа. И трите ми куршума бяха пронизали главата.

— Не е лошо — каза той.

Прищя ми се да го подразня.

— Аз съм експерт, защо не ми кажеш? — запитах го аз. — Тук става въпрос за стрелба.

Той се засмя. Прибрахме си и двамата пистолетите. Посочи ми към асансьора.

— Да се качим. Искам да хвърля едно око на куршума. Носиш ли го?

Извадих 45 калибровия куршум от джоба и го развих от хартията, след което му го подадох. Пат го огледа в асансьора, но следите от нарезите не бяха достатъчно ясни, за да бъде сигурен. Куршум блъснал се в каменна стена се обезформя много повече, отколкото онзи пронизал човешко тяло.

Лабораторията по балистика беше съвсем празна ако не се брояхме ние двамата. Пат закрепил куршума на специалната поставка в сложния уред и аз угасих светлините. Пред нас се появи екран на който изникнаха изображенията на два куршума. Единият беше от пистолета на убиеца, а другият с който Калецки беше стрелял по мен. Моят сувенир все пак беше запазил някои от линиите от нарезите върху себе си, които сега изпъкнаха под увеличението.

Пат завъртя куршума около оста му, като се опитваше да открие следи от нарезите които да съвпадат с тези на другия. Веднъж му се стори, че успя, но когато наложи двете изображения едно върху друго, разликата се оказа голяма. Въртя куршума още известно време, след което изключи апаратурата и включи светлината.

— Не става, Майк. Пистолетът не е същият. Ако Калецки е авторът и на другите изстрели, то е използвал друг пистолет.

— Не е възможно. Ако го е запазил след първото убийство, няма логика да се откаже от него.

Пат се съгласи с мен и повика един от хората си. Връчи му куршума и му нареди да го фотографира и да го помести в хранилището. Седнахме заедно и му изложих всички подробности от опита за покушение и мнението ми за убийството на Хал. Не коментира много. Пат беше от ония ченгета които умеят да съхраняват фактите в главата си. Оставяше ги да отлежат и те изплаваха от само себе си когато се избистряха съвсем.

Непрекъснато се удивлявах как можеше да има хора като него в полицията. Но човек можеше да се добере до истинските професионалисти в тяхната работа едва когато забравеше униформата и навлезеше в средите им. Притежаваха най-модерното оборудване на света и изключително много контакти в престъпния свят. Вестниците ги ругаеха понякога прекалено много, но в крайна сметка всички бяха принудени да се съобразяват с тях. Едва ли можеше да стане нещо за което те да не са в течение. Имаше и корупция, разбира се, но въпреки всичко и мъже като Пат, които не можеха да бъдат купени с нищо. И аз самият щях да съм един от тях, ако нямаше толкова много шибани правила и закони които ти връзваха ръцете.

Когато свърших, Пат се протегна и каза:

— Беше изчерпателен. Не мога да добавя нищо. А ми се иска да можех. Оказа ми голяма помощ, Майк. А сега ми кажи още едно нещо.

Ти ми даде фактите, а сега ми дай заключението си. Кой мислиш, че го е направил?

— Това, момче, е един напразен въпрос — контрирах аз. — Ако аз бях поне малко убеден кой го е направил, щеше да имаш едно оправдано от закона възмездие и автора му. Започвам да си мисля, че е някой извън кръга на тези които познаваме. По дяволите, човече, гледай колко трупове имаме вече. И Калецки си развява байрака както си знае. Може и той да го е направил. Явно си има причини. А може да е пак онзи който е зад него. Нищо чудно да е някой от синдиката им който държи публичните домове. Или пък да е от трафика с наркотици с който се занимава Джордж. Джак може да е разкрил и това. Може да е било убийство отмъщение. Хал е разрушил живота на твърде много момичета през живота си. Може някоя от тях да е разбрала на какво е жертва и да е решила да си отмъсти, като го примами. Когато е разбрала, че Джак възнамерява да го арестува първо е застреляла Джак, после Хал, като е убила и Ейлийн за да не разкаже на ченгетата.

А може и изобщо да не е била жена. Може да е бил нечий брат или баща. Или пък приятел. Има много вероятности.

— Мислих върху това, Майк. За моя ум това беше най-правдоподобната идея, до която можах да стигна. — Пат се изправи. — Искам да дойдеш горе с мен. Имам един приятел който иска да те види.

Приятел? Не можех да се начудя кого ли имаше предвид. Когато го запитах, той само се усмихна и ми каза да се въоръжа с търпение. Въведе ме в една малка стая. Вътре имаше двама детективи с една жена. И двамата я обстрелваха с въпроси, но тя мълчеше като пукал. Беше седнала с гръб и не можах да я позная първо, а чак когато застанах с лице пред нея.

Приятел, как не. Оказа се мадам, която успя да офейка предната вечер по време на хайката, когато бяха убити Хал и Ейлийн.

— Къде успяхте да я сгачите, Пат?

— Недалеч оттук. Бродила по улицата в четири сутринта и един патрул се усъмнил, че нещо не е наред.

Обърнах се към мадам. Очите ѝ се бяха разфокусирали от многото часове разпит. Държеше ръцете си пред едрите си гърди в отбранително положение, макар че виждах, че беше близо до точката на пречупване.

— Помниш ли ме? — запитах я аз.

Тя ме изгледа със зачервените си за сън очи за момент, и после изрече предизвикателно:

— Да, помня те.

— Как успя тогава да се измъкнеш от къщата?

— Върви на майната си.

Пат дръпна един стол с облегалката към нея и го яхна. Веднага загоря към какво се стремя.

— Ако откажеш да ни отговори — каза спокойно Пат — ставаш заподозряна в убийство. Знаеш какво ще последва след това.

Ръцете ѝ се отпуснаха като чу това и облиза устните си. Тоя път вече не можеше да прикрие страха си. После изведнъж изпъчи гърди и изсумтя наперено:

— И ти върви на майната си. Не съм ги убила.

— Възможно е да не си — отвърна Пат — но убиецът е напуснал къщата по същия начин, който и ти. Откъде да знаем, че не си му посочила изхода? Това те прави съучастница а нищо чудно и ти да си натиснала спусъка.

— Вие сте луди!

Високомерната ѝ стойка беше изчезнала безследно. Беше загубила всичкото си достойнство. Косата ѝ се бе превърнала в карикатура на прическа и безжалостната лампа вадеше наяве възрастта на кожата ѝ. Тебеширена, с едри пори. Тя се озъби и преглътна.

— Аз... аз бях сама.

— Това няма да премахне обвинението.

Ръцете и увиснаха в скута ѝ и видимо затрепериха.

— Не. Бях сама. Бях до вратата когато пристигна полицията. Знаех какво ще последва и побягнах.

— Къде се намира изхода? — прекъснах я аз.

— Под стълбището. Панелът се отваря чрез бутон вграден в колоната.

Обмислих бързо нещата.

— Така, значи видя, че ченгетата пристигат. Ако ти си побягнала по стълбите надолу, то същото трябва да е направил и убиецът и ти трябва да си го видяла. Кой беше?

— Казвам ви, не видях никого! О, защо не ме оставите на мира!

Тя се прекърши и рухна в креслото, като захлупи лице в шепите си.

— Изведете я — нареди Пат на двамата детективи.

Той ме погледна.

— Какво ще кажеш?

— Изглежда достатъчно логично. Видяла ни е, че пристигаме и духнала. Но убиецът действително е бил късметлия. Ние нахлухме приблизително две минути след изстрелите. Стаите са звуконепроницаеми и никой не е чул изстрелите. Убиецът вероятно е предполагал да се смеси с тълпата и да се измъкне щом свърши представлението или преди това, ако няма никой на вратата. Слизал е по стълбите и ни е чул като идваме.

Все пак планът му е трябвало да претърпи промяна като е видял как мадам търчи като младо козленце. Дръпнал се е някъде встрани, така че тя да не го види и я е последвал през тайния проход. Обзалагам се, че вратичката не се затваря достатъчно бързо. Побягнахме нагоре, спомняш си, а другите се заеха с посетителите. Малко закъсняхме с блокадата на улиците и точно това е дало шанс на нашия човек да се измъкне преди полицаите да заемат постове си. Всички бързахме много и някои неща не успяхме да ги съобразим навреме.

Оказах се прав. Отидохме пак до къщата и огледахме панела. Вратичката се оказа точно там където ни беше обяснила мадам. Не беше чак толкова умело замаскирано. Бутонът беше вграден в основата на едно цвете декорация върху стената. Задвижваше електродвигател с мощност една шестнайсета от конската сила свързан към електрическата мрежа на къщата с автоматично изключване и реверс. Дватама с Пат навлязохме в прохода. През пукнатините на стената се процеждаше достатъчно светлина. Бяха го вградили при последното преустройство на къщата. Тунелът вървеше десет фута, после правеше рязък завои, след което се появяваха стъпала водещи към мазето. Озовахме се вече между стени. Една врата водеше към мазето на съседната къща. Когато беше затворена изглеждаше като част от стената.

Обзалагах се, че хората от къщата дори и не подозираха за нейното съществуване. Останалото беше вече съвсем лесно. През вратата на мазето в двора, и оттам на улицата. Времето от влизането до излизането на улицата беше не повече от минута. Минахме още

веднъж през прохода вече с мощно фенерче, като не пропуснахме неогледан и инч, но не открихме нищо. Обикновено когато някой много бърза винаги пропуска или забравя нещо, но този път късметът не беше на наша страна. Върнахме се в приемната и запалихме по цигара.

— Е?

— Какво „е“, Пат?

— Е, искам да ти кажа, че се окажа прав за времето — изсмя се той.

— Така изглежда — съгласих се с него аз. — Откри ли нещо в миналото на Хал?

— Досега имаме съобщения от двадесет и седем колежа. Никъде не е изкарал повече от един семестър с изключение на последния му колеж. В повечето случаи престоят му не е надхвърлял повече от месец. Всеки път, когато е напускал, след него са си отивали и по няколко момичета. Събери ги и ще получиш една наистина внушителна бройка. Сложили сме една дузина полицаи на телефоните от сутринта и още не са приключили.

Обмислих чутото и прокълнах Хал преди да запитам:

— Какво откриха момчетата в джобовите му?

— Нищо особено. Петдесет долара, няколко банкноти, малко в монети, шофьорска книжка и документ за собственост за колата му. Имаше и няколко клубни карти, но бяха от колежа. Отишъл е чист. Открихме колата му. Беше празна ако не се броят чифт копринени чорапи в жабката. Между другото, как е успял да се вмъкне там, щом си бил на пост?

Опънах дълбоко от цигарата, като се опитах да си припомня всички посетители.

— Хвана ме. Във всеки случай не е дошъл сам, сигурен съм. Единственият начин по който е могъл да се вмъкне, е бил да се маскира с някоя друга възглавница или нещо друго под самото си, или пък... — Изведнъж щракнах с пръсти. — Сега си спомням. Дойде една група от шест души и ми скриха от погледа още няколко други които бяха зад тях. Скупчиха се на стъпалата пред входа и се вмъкнаха по възможно най-бързия начин.

— Беше ли сам?

Пат зачака нетърпеливо отговора ми.

Трябваше да поклатя глава.

— Не мога да кажа, Пат. Изглежда абсурдно да е дошъл с убицеца си, но е така.

Следобедът неусетно беше преминал във вечер и ние решихме, че беше достатъчно за деня. Двамата се разделихме пред управлението и аз подкарах към къщи за да се поизмия. Случаят започваше да ми действа на нервите. Беше все едно да се промъкнеш през здраво заключена врата със зъл булдог зад нея.

Дотук бях огледал престъплението от много ъгли; а сега се беше появил още един. Искях да проверя дали наистина на бедрото на близначката имаше рождена бенка.

Обадих се да ми донесат вечеря от една кръчма долу на ъгъла и обърнах отгоре една кварта бира. Беше станало близо девет часа когато се обадох в апартамента на сестрите Белеми. Обади се мек глас.

— Мис Белеми?

— Да.

— Тук е Майк Хамър.

— О!

Тя се поколеба за секунда, и после добави:

— Слушам ви.

— Мери ли е или Естер?

— Естер Белеми. Какво мога да направя за вас, мистър Хамър?

— Мога ли да ви видя тази вечер? — запитах аз. — Искам да ви задам няколко въпроса.

— Не можете ли да ми ги зададете по телефона?

— Едва ли. Ще отнеме много време. Мога ли да дойда?

— Окей. Заповядайте. Ще ви чакам.

Благодарих и казах довиждане, после скочих в палтото си и препуснах към колата си.

Естер беше абсолютно копие на сестра си. Дори и да имаше разлика, едва ли можех да я доловя. Не ми беше останало време да се взирам първия път за някакви евентуални отличителни белези. Най-вероятно ако ги имаше, то те можеха да бъдат само в характерите. Мери беше абсолютна нимфоманка, да видим сега какво представляваше сестра ѝ.

Поздрави ме достатъчно сърдечно. Носеше много семпла официална рокля за вечеря, която лукаво открояваше съвършените

форми на тялото ѝ. Подобно на Мери и тя имаше остатъци от добър тен и мускули на атлет. Косата ѝ обаче беше по-различна от тази на Мери. Естер беше навила своята в чудесен кок. Това беше единственото нещо, което не ми беше по вкуса. Редом до мен момиче с навита на кок коса има вид на прислужница готова всеки момент да грабне лопатата и метлата. Но телосложението ѝ компенсираше с лихвите недостатъка в моите очи.

Седнах на дивана, както и предишния път. Естер се наведе над барчето и извади чаши и бутилка скоч. Върна се с леда и разля напитките, и чак тогава подхвана разговора.

— За какво искахте да разговаряме, мистър Хамър?

— Наричайте ме Майк — казах аз учтиво. — Не съм свикнал с такива официални обръщения.

— Добре, Майк.

Облегнахме се удобно и хванахме здраво чашите в ръка.

— Колко добре познавахте Джак?

— Не много. Това беше приятелство, което идва с няколко срещи след запознанството, но нищо повече от това.

— А Джордж Калецки? Какво ще кажете за него?

— Изобщо не го познавах. Не ми харесваше.

— Сестра ви остави у мен същото впечатление. Пускал ли се е при вас някога?

— Не ставайте глупав.

Тя си събра мислите, преди да продължи.

— Беше страшно ядосан на нещо през цялата вечер тогава. Беше направо непоносим, бих казала. Изобщо не ми остави впечатление за джентълмен. Имаше нещо отблъскващо в държането му.

— Това не е необичайно за него. Той е бивш изнудвач. Още се движи из някои подземни сфери.

След като си кръстоса краката не можех да мисля вече за никакви въпроси. Нямаше ли някога да се научат тия жени да си придърпват полите, та да не внушават на мъжете срещу тях всякакви мисли в главата? А може и с тая цел да ги носят къси, знае ли ги човек.

Естер видя как очите ми проследиха линията на краката ѝ и се опита да придърпа полата си надолу. Древното инстинктивно движение обаче нямаше особен успех просто защото полите още не ги правеха от каучук.

— Да продължим, а? — запита ме тя.

Изкашлях се и продължих.

— С какво си вадите хляба, ще ме простите за грубия израз?

Знаех отговора предварително, но нали все трябваше с нещо да поддържам разговора.

Очите ѝ проблеснаха дяволито.

— Имаме си независим източник на доходи — дивиденди от акции. Татко ни остави своя дял в няколко фабрики в южната част на щата. Защо питате, да не си търсите богата съпруга?

Аз повдигнах вежди.

— Засега не. Но ако размисля, ще започна да се отбивам по-често тук. Да ми кажете нещо за дома си? Доколкото знам, имението ви наистина си го бива.

— Около тридесет акра в ливади и десет в млади гори. Точно на средата се издига къща с двадесет и две стаи, обградена с плувен басейн, няколко тенис корта и най-малко една дузина тъпи шопари които не се уморяват да ми повтарят по цял ден какво богиня съм била само и само да могат да сграбчат половината имение с калните си копита.

— Брей, пък някой ми каза, че къщата ви била много скромна.

Естер се изсмя с дълбок гърлен смях. С така отметната назад глава гърдите и те заявиха за своите минути на сцената. Бяха не по-малко живи от самата нея.

— Искаш ли да ми дойдеш на гости някой път, Майк?

Не беше необходимо да обмислям отговора.

— Разбира се. Кога?

— Тая събота. Умирам да гледам тенис на нощно осветление. Ще дойде и Мирна Девлин. Бедното дете, това е най-малкото, което мога да направя за нея. Изпаднала е в шок откакто убиха Джак и още не може да дойде на себе си.

— Това е наистина хубава идея. Аз ще я докарам. Ще има ли още някой, когото познавам?

— Разбира се. Шарлот Манинг. Без съмнение вече сте се запознали с нея.

— Без съмнение — ухилих се аз.

Тя усети намека ми и ми се закани с пръстче.

— И изгонете тия мисли от главата си, Майк.

Опитах се да скрия усмивката си.

— Че как ще се повеселя из една такава къща с двајсет и две стаи без такива мисли в главата си? — подразних я аз.

Смехът в очите ѝ угасна и бе заместен от нещо друго.

— Защо мислите, че ви каня като мой гост? — запита ме тя.

Оставих чашата си на масичката, станах, заобиколих я и седнах до нея на дивана.

— Наистина, защо?

Тя обви ръце около врата ми и притегли устата ми до нейната.

— Защо не откриеш?

Устните ѝ срещнаха моите, ръцете ѝ се вкопчиха здраво в гърба ми. Приведох се с цялата си тежест върху нея, като оставих тялото ми да я гали с масата си. Трескаво разтърка лицето си в моето, като дишаше учестено във врата ми. Потръпваше всеки път когато ръцете ми я докосваха. Тя освободи едната си ръка и чух как закопчалките на роклята ѝ започнаха да се разкопчават. Зацелувах я хищно по раменете, тръпките преминаха в разтърсвания на цялото ѝ тяло. Ухапа ме веднъж, зъбите ѝ се впиха във врата ми. Стиснах я още по-силно и дъхът ѝ секна. Тя се гърчеше в прегръдките ми, като се мъчеше да даде изблик на страстта която бушуваше в нея.

Ръката ми напипа ключа на лампата до дивана и го натисна. Стаята потъна в мрак. Съществувахме само ние двамата. Носеха си приглушени звуци във въздуха. Без думи. Нямаше нужда от тях. Един или два пъти се разнесе нечие стенание. Шумът от облегалките на дивана и стърженето на нокти по покривката му. Издрънчаването на катарамата и глухото топуркане на обувка изритана на пода. Задъхано дишане, влажният звук от целувките.

Тишина.

И след неопределено време запалих лампата. Очите ми се заровиха по гънките на тялото ѝ.

— Каква малка лъжкиня си имаме — изсмях се аз.

Тя се изкикоти.

— Защо казваш това?

— Защото бенката по рождение отсъства, мила Мери.

Тя се изкикоти още веднъж и ме дръпна за косата.

— Така си и мислех, че няма да ти излезе от ума тая бенка.

— Би трябвало да те наплескам.

— Къде?

— Остави. Сигурно дори и това ще ти хареса.

Изправих си от дивана и си налях за пиене докато Мери си приведе в ред тоалета. Тя ми измъкна чашата от ръката и гаврътна остатъка на един дъх. Посегнах да си взема шапката на тръгване.

— В сила ли е още предложението ти за събота? — запитах я аз.

— Много добре го каза — измърка тя. — Само не закъснявай.

Тая нощ се заседях до късно с каса бира. Беше крайно да почувствувам домашния уют не само на думи. Паркирах в стола-люлка до отворения прозорец с два пакета цигари и достатъчно бира под ръка. Свежият вечерен въздух приятно охлаждаше разгорещената ми от мисли глава. Три убийства досега! И убиецът още се разхождаше на свобода.

Мислено направих опит да сортирам нещата които се нуждаеха от доизясняване по случая. Първо, какво притежаваше толкова Джак, че да го убият? Беше ли заради книгите или заради нещо друго? Защо убиха Хал? Дали беше отишъл в публичния дом за да я убие, да я заплашва, или да я предупреди? Ако убиецът ми беше познат, как го беше проследил дотам без да го забележа? Имаше страшно много загадки. И още повече отговори с различна степен на вероятност. Кой бяха верните от тях?

Ами Джордж Калецки? Защо се криеше? Нямаше никаква логика да бяга при условие че нямаше нищо общо с убийството. Защо беше стрелял по мен — само защото знаеше, че съм по следите на убиеца ли? Възможно и твърде вероятно. Всички улики го сочеха.

И един човек от партито в дома на Джак нямаше, който да бъде изключен от списъка на заподозрените. Всички от тях бяха разполагали с възможността да го убият. Но мотивът вече правеше нещата доста по-различни. Кой от тях би имал такъв? Мирна? — Не бих се съгласил в никакъв случай. Макар и по чисто сантиментални причини.

Шарлот? Проклятие, разбира се, че не. Още сантиментални причини. А и освен това професията ѝ изобщо не я предразполагаше към такива дейности. Тя беше лекар. Просто обикновена позната на Джак покрай болестта на Мирна. И тук нямаше мотив.

Близначките, какво да кажем за тях? Едната нимфоманка, другата изобщо не я познавах. Въшкави с пари, никакви проблеми, поне

доколкото аз знаех. Можеха ли да се вметят в някаква схема? Имаше ли Естер мотив? Трябваше да я проуча добре. Особено бенката по рождение на бедрото ѝ. Дали Джак беше отхвърлил офертата на Мери? Нейните страсти можеха да надминат всякакви граници. Беше ли възможно да се изтропала на Джак, да е била отблъсната от него, и после да е изгаряла от жажда да си отмъсти? Но дори и да е било така, за какъв дявол ѝ е било да взема книгите?

Хал Кайнс. Мъртъв.

Ейлийн Викърс. Мъртва. Беше късно за угризения, че можех да го предотвратя.

Възможно ли беше убийците да са били повече от един? Беше ли възможно Хал да е убил Джак, после Ейлийн, и на свой ред да е бил застрелян със собствения си пистолет в стаята? Вероятността беше много голяма, смущаващото беше, само че липсваха каквито и да били следи от борба. И голото тяло на Ейлийн. Дали се е готвела да приеме клиент и е била изненадана от стария си любовник? Защо? Защо? Защо?

Къде се криеше ключът към всичко това? И кой го криеше? Не беше в апартамента на Калецки, нито в този на Джак, ако все още можех да виждам и най-незначителните подробности, разбира се.

Имаше ли външен човек?

Проклятие. Допих си поредната бира и пуснах празната бутилка в краката си. Почнах да забавям. Не бях в състояние да мисля повече тая вечер. Искаше ми се само да знам каква роля играеше Джордж Калецки. Беше от изключително важно значение. Бях сигурен, че следващият ми ход щеше да бъде да направя всичко, но да го открия. Ако Хал беше жив...

И се блъснах с всичка сила по бедрото с юмрук. По дяволите, какъв идиот бях! Хал не беше правил нищо извън града. Беше ходил в колежа. И каквито и доказателства да имаше за дейността му, те можеха да бъдат само там, в колежа. И можеше да се окажат ключът към цялата история.

Облякох се по възможно най-бързия начин. Като си слагах палтото реших, че още една пачка няма да е излишна. После се обадох в гаража да ми докарат колата.

Беше станало полунощ и един сънлив служител от гаража паркира и се измъкна от колата в секундата в която се озовах долу.

Пъхнах му долар в ръката, скочих зад кормилото и препуснах с пълна скорост. За мой късмет по това време на нощта движението беше почти изчезнало. На няколко кръстовища ми се наложи да пресека на червено, след което подкарах по скоростната магистрала на Уест Сайд на север. Пат ми беше обяснил къде точно се намираше колежът. При нормална обстановка пътят отнемаше три часа, но аз не разполагах с толкова време.

Два пъти една патрулна машина се опита да ме настигне, но и при двата опита бричката ми ги посрами. Страхувах се само да не съобщят по радиото напред ида ми направят блокада на пътя, но страховете ми останаха напразни.

Крайпътните знаци ме ориентираха къде да отбия и аз свърнах по един междуселски път, толкова разбит, че се видях принуден да намаля скоростта, но след като стъпех на територията на друг окръг пътят се оправи. Настилката се превърна в трамбован чакъл и аз успях да понаваксам закъснението си.

Паксдейл беше на пет мили пред мен. Рекламата на търговската камара го представяше като седалище на окръга с тридесетхилядно население. Браво, Майк! Колежът беше на много лесно място. Стърчеше на един хълм на една миля северно от града. Тук-там имаше запалени лампи, вероятно тези в коридорите. Натиснах точно навреме спирачките преди да свърна по една алея която извеждаше до едно внушително двуетажно здание на стотина фута зад студентското градче. Управителят явно беше служил в армията. Успоредно на алеята се издигаше голям жълто-черен надпис който гласеше:

„Мистър Ръсел Хилбар, студентски декан“.

Сградата беше абсолютно тъмна, но това не ме смути. Натиснах клаксона и не си вдигнах от него ръката докато не блеснаха лампите в къщата и не чух трополящи стъпки към вратата. На прага застана икономът с увиснала долна челюст. Беше наметнал върху пижамата си работна куртка. По-смешна гледка не бях виждал в живота си. Нахлух смело в стаята вместо да чакам да ме поканят и обявят присъствието ми и малко остана да съборя на пода един висок и представителен джентълмен във вишневочервен халат.

— Какво е това, сър? Кой сте вие?

Поднесох под носа му значката и той я зяпна.

— Майк Хамър, следовател от Ню Йорк.

— Не сте ли малко далеч от областта? — окопити се бързо той.
— Какво искате?

— При вас имаше студент на име Харолд Кайнс, нали така? Искам да разгледам стаята му.

— Страхувам се, че това е невъзможно. Случаят се разследва от местната полиция. И съм сигурен, че са достатъчно компетентни. А сега ако обичате...

Не му позволих повече да държи инициативата и минах в контраатака.

— Слушай, авер — заблъсках го аз в гърдите с показалеца си — напълно възможно е сега в лагера ви да върлува един избягал убиец. А ако още не е убил, то това ще стане всеки момент, ако не размърдаш мозъка си и не ми обясниш къде се намира стаята. А ако не го направиш — добавих аз — така ще те блъсна в зъбите, че ще ходиш после на хирург да ти ги измъква от гърлото!

Ръсел Хилбар залитна назад и посегна за опора към облегалката на един стол. Лицето му бе придобило пепелявобял цвят и беше на ръба на припадъка.

— Аз... аз никога не съм мислил... — заекна той — ... стаята на мистър Кайнс е на приземния етаж в източното крило. Номерът е 107, точно на югоизточния ъгъл. Но местната полиция я запечатаха за допълнително разследване и аз нямам ключ.

— Да върви по дяволите местната полиция. Отивам. Изключи тия лампи и не си подавай носа отвън, разбра ли? И избягвай да се приближаваш до телефона, ясно ли е?

— Но студентите, те няма ли...

— Остави ги на мен — казах му аз като затварях вратата.

Навън се огледах за източното крило. Избрах си едно ниско правоъгълно здание и не сгреших. Тревата заглушаваше всички шумове от стъпките ми, и аз се примъкнах зад ъгъла на крилото. Молах се мълчаливо прозрението ми да не е дошло прекалено късно. Придвижвах се като се придържах колкото можех зад прикритието на храстите до стената.

Прозорецът беше на височината на рамото ми и затворен до край. Свалих си шапката и долепих ухо до стената, но отвътре не долиташе никакъв шум. Реших да рискувам. Пръстите ми се пъхнаха в долната междина и избутах нагоре рамката. Плъзна се без никакво

изскърцване. Набрах се и скочих в стаята, но се подхлъзнах на перваза и забих лице на пода в стаята.

Това ми и спаси живота. Два изстрела гръмнаха от единия ъгъл на стаята. Куршумите се забиха в перваза на прозореца над мен и се разхвърчаха трески. За миг стаята се озари в призрачно червеникаво сияние от пламъците на изстрелите.

Ръката ми мигновено изскочи с верния ми другар от кобура и стрелях три пъти един след друг. Изстрелите ми се сляха почти в един. Нещо прониза пеша на самото ми и усетих как нещо горещо одраска ребрата ми. В дъното на стаята прозвуча още един изстрел, но вече отправен към пода, и авторът му се строполи подир него.

Този път не поех никакъв риск. Покрих с един скок разстоянието между нас и се стоварих върху нечие тяло. Ритнах в мрака за пистолета и го чух как се затъркаля по пода. Едва тогава включих осветлението.

Джордж Калецки беше мъртъв. И трите ми изстрела го бяха пронизали в гърдите, около сърцето. Но въпреки това беше успял да свърши това, за което беше дошъл. В единия ъгъл се виждаше зелена метална кутия, още гореща от горелия в нея огън.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Следващият миг на вратата забарабаниха бясно с юмруци и закрепяха с всичка сила.

— Махнете се от вратата и си затваряйте устата — изревах им аз отвътре.

— Кой си ти? — запита един войнствен глас.

— Чичо ти Чарли — изстрелях обратно аз. — А сега се укротете и докарайте колкото е възможно по-бързо декана и му предайте да повика полицията.

— Дръжте под око прозореца, момчета — изкомандува същият глас. — Вратата е още запечатана и той е влязъл само от там. Така, графе, дръж пушката. Няма да ти казвам кой е вътре.

Опасни момчета колежа. Ако онова с пушката нещо му избиеха балансите, щях да съм по-мъртъв и от Джордж. Подадох предпазливо глава през прозореца и видях как четирима от тях бягаха към тъгла с пълна скорост. Като ме видях спряха веднага като вдигнаха пушилка прах. Махнах на едрия момък с 22 калибровата карабина.

— Хей, ти, ела тук.

Той се запъти към прозореца ми вдигнал пушката като сабя готов да съсече престъпника с нея. Беше му се дръпнало лайното от страх. Пъхнах му под носа шепата си със значката.

— Виждаш ли я? — запитах го аз. — Полицай съм от Ню Йорк. А сега си обирайте крушите оттук. Ако искате да помогнете с нещо, поставете постове около градчето докато дойде полицията и не пускайте никого да излиза. Ясно ли е?

Хлапакът закима енергично с глава. Нямаше нищо против да си обере крушите. Само след секунда и вече крещеше заповеди с цяло гърло. Благодарен материал за донаборните комисии. Деканът тичаше насам и пухтеше като локомотив.

— Какво стана? — едва успя да изтръгне от себе си той.

— Току-що застрелях един човек. Извикай ченгетата и дръж момчетата по-далеч оттук.

Той се понесе като торпила и аз останах сам ако не се броеше любопитния глас зад вратата. Трябваше да свърша каквото можех преди да се домъкнеха тежкогъзните местни полицаи.

Оставих Джордж да си лежи там където беше паднал като отделих само малко време на пистолета му. Беше 45 калибър, също като моя, онзи, който тогава бях видял в стаята му. Драскотината на дръжката си стоеше на същото място.

После се заех с металната кутия. Внимателно разбърках пепелта, като се стараех да определя какво ли е било горено. Най-отдолу се беше запазила полуобгорена корицата на бележник, но се разсипа в прах при първото ми докосване. Пепелта се беше образувала от изгарянето на една или повече книги. Бях готов да дам един милион долара само и само да разбера какво бяха съдържали.

И дума не можеше да се мерне в изгорелите останки, толкова добре си беше свършил работата Джордж. Огледах мястото, където първоначално беше стояла кутията. И там имаше няколко полуизгорели късчета хартия. Едно от тях беше по-голямо от останалите и доста по-запазено. Бяха се съхранили няколко цифри върху хартията. Зачудих се как ли беше прикрил пламъците. Отвън прозорците щяха да са не по-зле осветени и от лампа.

След няколко секунди разбрах как беше успял. На пода лежеше входна изтривалка. Обърнах я и видях, че захлупената ѝ страна беше почерняла. Към нея бе полепнала половин страница откъсната набързо от бележник. Щеше да е напълно достатъчно при процес за убийство. Джордж беше търсен за убийство, а тук имаше и указание за доказателство което доизясняваше всичко — съхраняваше се в сейф в банка извън града; беше даден номерът и даже кодовата дума. Ключът беше поверен на служител от банката.

И така, Джордж се оказа убиец. Открай време си го подозирах, че е способен на такова нещо. Но едва сега получих доказателства за престъпленията му на млади години. Това поне оправдаваше напълно акта ми на самоотбрана. Пъхнах обгорялата половина от листа в един предварително приготвен за подобни цели плик, адресирах го до себе си и залепих марка отгоре. Този път използвах вратата. Счупих пломбата с рамото и малко остана да връхлетя върху половин дузина хлапета. Прогоних ги с крясък и се огледах за пощенската кутия.

Открих я чак в дъното на коридора. Пуснах писмото и се върнах да чакам полицаите.

Мозайката се подреждаше вече. До този момент си бях мислил, че Калецки е главното действащо лице, но сега се убедих, че е бил само малко винтче в организацията. Хал Кайнс се беше оказал главната клечка. Методите му на действие бяха не по-малко ефективни от тези с момичетата. Беше си създал много грижи, но си струваше. Първо си подбираще бабаити със съмнително минало, такива които лесно можеха да бъдат укротени със събраната за тях информация. След като комплектуваше досието, той им го представяше, на фотостатично копие разбира се, и съответният бабаит нямаше никакъв избор, освен ако не желаете да свърши на електрическия стол или газовата камера, разбира се. Ако бях успял да се добера до изгорената информация, щях да разруша най-мръсния рекет в света. Беше прекалено късно, но поне имах вече пътеводна нишка. Възможно беше в сейфа да се пазеше и копие от изгорелите документи, но ме съмняваше. Хал вероятно държеше доказателствата за различните хора в различни сандъчета. По този начин, ако му се наложеше да притисне някои непокорни глави, можеше да насочи полицията към тия и тия сандъчета на тия и тия места с материали за тия и тия хора, без да му се налага да издава цялата си колекция на полицията. Супермозък. Браво, Хал!

Загриза ме съвестта, че бях притиснал толкова силно Калецки, а се оказа, че не той ми трябва. Ако продължаваше така, скоро нямаше да остане и един свидетел. Явно в случая си имах работа с външен човек. Не можеше да е друго. Човек, за когото другите и не подозираха, като изключим мъртвите, разбира се.

Местната полиция пристигна с целия гръм и трясък на помпозна президентска реч при встъпване в длъжност. Шефът, червендалест здравеняк с обветрено лице на фермер, влетя с грохот в стаята стиснал здраво пистолета и гръмогласно ми обяви, че ме арестува по обвинение в убийство. Две минути по-късно обаче, след съответните крясъци, ръкомахания и заплахи от моя страна, на които не мислех до този момент, че съм способен, той набързо се коригира и все така гръмогласно обяви, че вече не съм арестуван. Все пак, за да не засегна особено честолюбието му, му позволих да разгледа разрешителните ми

за практикуване на частнодетективска дейност и за носене на оръжие, и още няколко други документа за самоличност.

С големи усилия успях да го убедя да ми позволи да се свържа с Пат. Тия местни полицаи нямат никакво уважение към представителите на централната власт, но когато хвана слушалката, от другата страна Пат успя да му дръпне лайното, като му каза, че ще се оплаче на губернатора, ако откаже да ни сътрудничи. Дадох на Пат необходимите подробности за да има какво да прави и поех обратно към Ню Йорк.

Обратният път се оказа по-лесен. Рано сутринта спрях пред управлението на Пат с очи затварящи се за сън. Той вече ме чакаше. Разказах по най-бързия начин всички подробности за поредната стрелба. Той изпрати една кола експерти да направят необходимите снимки и измервания и да видят дали не може да се извлече още нещо от пепелта на изгорелите книги.

Не ми се прибираще в къщи и се обадох на Шарлот. Беше станала вече и се облякла за ранен ангажимент.

— Можеш ли да ме изчакаш докато дойда при теб? — запитах я аз.

— Разбира се, Майк. Побързай. Искам да чуя какво се е случило.

— След петнайсет минути съм при теб — казах аз и окачих слушалката.

Оказаха се трийсет, защото движението беше много напрегнато. Заварих Шарлот на вратата, а Кати обираше праха. Пое ми палтото и шапката, а аз се насочих към дивана. Отпуснах се доволно, като изпухтах от наслада, а тя се приведе и ме целуна. Имах сили само колкото да отвърна на целувката ѝ. Седна до мен и ѝ разказах цялата история. Шарлот беше идеалният слушател. Като свърших ми разтри челото и лицето.

— С какво мога да ти помогна? — запита ме тя.

— Кажи как една жена става нимфоманка.

— Така ли? Значи ти пак си бил при нея? — възкликна тя с негодуващ тон.

— Бизнес, дарлинг.

Чудех се кога ли ще мога да престана да използвам тоя подход.

Шарлот се изсмя.

— Така е, разбирам. Колкото до твоя въпрос, жената може да се превърне в нимфоманка постепенно чрез въздействие на заобикалящата я среда или пък да се роди такава. Някои хора са хиперсексуални, това се дължи на прекалената активност на половите им жлези. Други пък, които са били силно потискани през детството, като се откъснат от опеката, стават като изтървани кучки. Защо ме питаш?

Заобиколих въпроса и запитах:

— Могат ли онези които са емоционално затормозени да им избият балансите?

— Искаш да кажеш, дали могат да убият в резултат на емоционалното им потискане? Бих отговорила по-скоро отрицателно. Те намират по-лесен изход за чувствата си.

— Като например? — парирах аз.

— Е, ако една нимфоманка хвърли мерак на даден мъж, и после бъде отблъсната от него, вместо да го убие, тя просто си намира друг отдушник който я приема доста по-радушно от първия. Разтоварването е по-бързо, а и освен това далеч по-ефективно. А ако е била уязвена гордостта ѝ, то вторият мъж я компенсира с лихвите за това. Разбираш, нали?

Разбрах за какво намекуваше, но още не бях свършил.

— Възможно ли е и двете близначки да бъдат нимфоманки?

Шарлот отново ме дари с жизнерадостния си смях.

— Възможно е, но не се случва много често. Виждаш ли, аз ги познавам доста добре. Е не чак толкова дълбоко, но достатъчно за да имам представа за характерите им. Мери е вече неспасяема. На нея ѝ харесва състоянието в което е изпаднала. Бих се осмелила да кажа, че е далеч по-забавна от сестра си, защото Естер е била свидетел на толкова много от нейните изпълнения и е имала толкова много главоболия докато я измъкне от десетките усложнения след тях, че тя самата започва да страни от тези неща. Но тя също си има достатъчно чар. Притежава всичките качества на сестра си без, разбира се, лудостта ѝ за мъже. Ако в живота ѝ се появи мъж, тя ще го приеме съвсем естествено.

— Ще ми се наложи да я срещна — произнесох аз сънливо. — Между другото, ще ходиш ли тази събота в имението им?

— Разбира се, Мери ме покани. Ще дойда малко по-късно, но няма да пропусна тениса. Все пак ще се задоволя само с това, защото после имам ангажимент. Ти ще дойдеш ли?

— Аха. Ще докарам Мирна. Но първо трябва да й телефонирам, за да я предупредя.

— Чудесно — каза тя.

Това беше последната дума която стигна до ушите ми преди да се унеса в сън по-дълбок и от океана.

Още с пробуждането си и погледнах часовника си. Наближаваше четири следобед. Кати ме чу, че се разшавах и влезе в стаята с поднос пълен с пържен бекон, яйца и кафе.

— Зъпувядайти зъкусътъ, миста Хама. Мис Шарлот ми казва да съ грижъ дубре за вас дукату съ върни.

Кати ме дари с едрозъбата си усмивка и се измъкна от стаята след като разтовари съдържанието на подноса върху масата.

Гълтах яйцата цели едно след друго и погълнах три чаши кафе. После телефонирах на Мирна и тя ми каза, че няма да има нищо напротив ако я взема в събота в десет сутринта. Затворих телефона и реших да се поровя малко по лавиците с книгите докато чакам Шарлот. Бях чел повечето от художествената литература, така че се прехвърлих на специалната ѝ част. Открих една много сладка книга наречена Хипнозата като средство за лечение на душевни заболявания.

Запредиствах я. Беше изпълнена със специални термини. Даваше процедурата чрез която пациентът се въвеждаше в състояние на релаксация чрез хипноза, след което му се въздействаше сугестивно. Така впоследствие пациентът продължаваше лечението си вече автоматично посредством залегналото внушение.

Щеше да е чуден начин за сваляне на някое лакомо парче. Представих си как си набелязвам някоя здрава мацка и — по дяволите, получаваше се нещо много мръсно. Пък и освен това не бях още за изхвърляне. Избрах си една друга книга с много картинки. Тя пък беше озаглавена Психология на брака. Братко, беше нещо страхотно. Ако не бяха само тия пусти термини, щях да си я купя. Какво ли им пречеше да пишат такива книги на нормален човешки език?

Шарлот ме завари на последната глава. Измъкна книгата от ръката ми и видя какво четях.

— За нещо по-специално ли мислиш? — запита ме тя.

Ухилих ѝ се глупаво.

— По-добре сега да ги науча, когато съм способен на такива неща. Не знам колко още ще ми държи кръста.

Тя се засмя и ме целуна, след което ми наля скоч със сода. След като го гаврътнах казах на Кати да ми донесе шапката и палтото. Шарлот придоби разочарован вид.

— Толкова рано ли си тръгваш? Мислех, че ще останеш поне за вечеря.

— Тая вечер не мога, миличко. Имам работа за шивача ми и искам да се поизчеткам. Пък и не мисля, че ще ти се намери някой бръснар.

Посочих ѝ разръфаната дупчица от куршума на сакото ми. Шарлот побеля като видя колко близко съм бил до смъртта.

— Ранен ли си, Майк?

— Не, по дяволите. Куршумът лизна ребрата ми, но това беше всичко.

Разгърнах ризата за да ѝ покажа, и после се облякох. Точно в този момент телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката.

Тя се намръщи веднъж или два пъти, след което запита:

— Сигурен ли сте? Добре, ще погледна.

След като затвори я запитах за какво става въпрос.

— Пациент. Първоначално е имал подобрение, но после пак е изпаднал в предишното си състояние. Мисля да му предпиша седатив и да го посетя сутринта.

Тя отиде до бюрото си.

— Аз тръгвам. Може да се видим по-късно. Сега имам най-голяма нужда от бръснар.

— Окей, дарлинг.

Тя ме приближи и ме прегърна.

— На ъгъла долу има бръснарница.

— Не само там — отвърнах ѝ аз между целувките.

— Побързай, Майк, ще те чакам.

— Можеш да бъдеш сигурна, миличко.

За мой късмет бръснарницата беше празна. Един клиент тъкмо се надигаше от стола когато влязох. Окачих си палтото на закачалката и седнах на стола.

— Подстригване — казах аз на бръснаря.

След като ме поокастри с ножицата включи машинката и продължи делото си. Петнайсет минути издуха космите от мен и аз излязох от заведението му издокаран като първия градски сваляч. Подкарах таратайката си през центъра към Бродуей.

Чух воя на сирените но разбрах, че е Пат едва след като колите профучаха край мен и го видях провесен от прозореца. Беше твърде зает за да ме забележи, и дежурният регулировчик на ъгъла спря движението за да минат. По-надолу по авенюто друга сирена напредваше на север.

Това беше повече от предизвикателство, от същия вид което ме беше извело да следите на Джордж Калецки. А това също беше многообещаващо, макар и да не бях успял да го разпозная отначало. Веднага щом полицаят на ъгъла ни пропусна препуснах подир воя на полицейските сирени и завих наляво по Лексингтън Авеню. Далеч пред мен мярках бялата горна част на колата на Пат. След малко забави и свърна в една странична уличка.

Този път ми се наложи да паркирам през две пресечки. Две полицейски коли бяха блокирали пътя в двата края на улицата. Размахах на тоя от моята страна значката и картата и той ме пропусна. Забързах към групичката от хора скупчени пред една аптека. Пат беше там с целия екип от отдела по убийствата. Пробих си път през тълпата и кимнах на Пат. Проследих очите му към дребната фигура просната на тротоара. Кръвта се беше стекла през единствената дупка на гърба, обагрила овехтялото палтенце в тъмночервено. Пат ми кимна и аз обърнах главата да видя лицето.

Подсвирнах. Бобо Скакалеца никога повече нямаше да се грижи за пчелите си.

Пат посочи към тялото.

— Познаваш ли го?

Кимнах.

— Да. Познавам го добре. Казва се Хопър, Бобо Хопър^[1]. Чудесен момък, макар и малко мръднал. Не е обидил никого в живота си. Беше един от пласъорите на Калецки.

— Застрелян е с 45 калибър, Майк.

— Какво! — изревах аз.

— Тоя път има и още нещо. Наркотик. Ела с мен.

Пат ме въведе в аптеката. Дребничкият и пълен аптекар се суетеше уплашено около група детективи предвождана от едър мъж в тъмносин костюм. Много добре го познавах. Не се обичахме с него от момента в който разкрих един случай под носа му. Беше инспектор Дейли от отдела за наркотици.

Дейли се обърна към мен.

— Какво правите тук? — запита ме грубо той.

— Предполагам същото, каквото и вие.

— Веднага си обирайте крушите. Не обичам разни частни ченгета да ми се бъркат из краката. Хайде, изчезвай.

— Един момент, инспекторе.

Когато Пат заговореше с тоя глас, всички млъкваха. Дейли уважаваше Пат. Бяха много различни като полицаи. Дейли се беше издигнал по обичайния начин, по всички стъпала на йерархията, като чакаше доста време на всеки етап, докато Пат бе направил кариера благодарение на научното си мислене. Но макар и да се различаваха толкова много в подходите си към разкриването на престъпленията, Дейли беше достатъчно мъж и уважаваше дълбоко Пат.

— Майк има изключителен интерес от разкриването на това престъпление — продължи той. — Благодарение на него имаме толкова голям напредък. Ако нямате нищо напротив, бих желал да го държа в течение на случая.

Дейли ме изгледа злобна и повдигна бичите си рамене.

— Окей, нека да остане. Само гледай тоя път да не укриеш някое доказателство — той буквално се изплю в мен.

Последният път когато се бях намесил в разследван от него случай, не бях споделил с него някои мои наблюдения, и като използвах въпросната улика се добрах до един много крупен трафикант на наркотици, който в противен случай никога нямаше да пипнем. Дейли никога не ми го прости.

Шефът на бюро по наркотиците обработваше гръмогласно нещастния аптекар и аз чувах съвсем ясно всяка негова дума.

— И така, да повторим всичко отначало и да видим дали няма да си спомните още нещо.

Доведен до ръба на нервна криза, аптекарят закърши пухкавите си ръце и огледа заобиколилите го злобни лица. Физиономията на Пат изглежда му се стори най-благата и той избра него.

— Нищо не правех. Може да съм метял в ъгъла. Това е всичко. И влиза значи този човек и ми казва да му изпълня рецептата. Изглеждаше много разтревожен. Подаде ми една счупена кутия която нямаше никакъв надпис отгоре. Каза ми, че ще си загуби работата и никой повече няма да го наеме, ако не го изпълня. Изтървал кутията която трябвало да отнесе по поръчка някой я настъпил и лекарството се пръснало по паважа.

По ъглите имаше още останал пращец. Взех проба от него отзад и го опитах, после го изследвах. Бях почти сигурен какво е, но за всеки случай го изследвах, и тогава вече се уверих сто процента. Хероин. Такива неща не трябваше да се случват, така че като съвестен гражданин се обадох на полицията и им казах за какво става въпрос. Те ми казаха да го задържа докато стигнат при мен, но откъде да го зная, че не е гангстер и няма да ме застреля?

На това място дребосъкът прекъсна и потрепери.

— Имам семейство. Опитвах се да не бързам, но той непрекъснато ме подканяше да бързам и си държеше ръката в джоба на палтото. Може би държеше пистолет? Какво можех да направя? Напълних една кутия с борова киселина, взех му един долар и той излезе. Заобиколих щанда да видя накъде тръгва, но преди още да стигна до вратата го видях, че пада на паважа. Застрелян. Мъртъв. Пак извиках полицията, и този път дойдохте вие.

— Видя ли някого да бяга? — запита Пат.

Дребосъкът поклати глава.

— Никой. По това време няма много хора. На улицата нямаше никого.

— Чу ли изстрел?

— Не. И това ме учуди. Бях много изплашен. Видях да тече кръв от раната му и се прибрах веднага в магазина.

Пат разтърка брадичката си.

— А видя ли някаква кола да минава по това време?

Аптекаръчето запремига усилено и се замисли дълбоко. Понечи да отвори уста, пак я затвори, накрая събра смелост и изрече:

— Д-да. Сега като ми го напомнихте, мисля, че мина една тъкмо преди това. Да, сигурен съм. Караше много бавно и май че излезе от завоя. — Той забърза. — Сякаш се беше отделила от бордюра. Мина

покрай магазина и докато изляза вече я нямаше. Дори и не се огледах за нея, толкова бях изплашен.

Дейли накара един от хората си да стенографира показанията. Дватамата с Пат бяхме чули достатъчно. Излязохме отвън до тялото и огледахме разположението на тялото. По вида и мястото на раната можеше да се заключи, че убиецът беше карал в посока Лексингтън Авеню когато беше застрелял Бобо. Окървавеният пакет борова киселина лежеше под тялото му. Опипахме джобовете му. Празни. Портфейлът му съдържаше осем долара и карта за библиотеката. Вътре в палтенцето му намерихме книжката за пчелите.

— Заглушител — каза Пат. — Обзалагам се десет към едно че е същият пистолет.

— Не бих се хванал с теб на бас — съгласих с него аз.

— Какво мислиш за това, Майк?

— Не знам какво да мисля. Ако Калецки беше жив, това щеше да му се окачи на врата като воденичен камък. Първо проституцията, сега наркотици. Искam да кажа, ако Бобо продължаваше да работи за Калецки. Той отрече и аз му повярвах. Мислех си, че Бобо е твърде простодушен за да излъже когото и да било. Сега не съм вече толкова сигурен.

Вгледахме се за малко в тялото и после отминахме по улицата. Изведнъж се сетих за нещо.

— Пат?

— Да?

— Спомняш ли си когато бяха стреляли по Калецки в дома му? Когато се опита да обвини мен в това?

— Да. Какво имаш предвид?

— Тогава беше стреляно с пистолета на убиеца. Убиецът когото е изстрелял онзи куршум. Защо? Можеш ли да проумееш причината? Дори още тогава Калецки е бил на мушката за нещо и се премести в града за да е на по-безопасно място. Точно това ще ни даде отговора на всички въпроси, а именно защо са искали да го убият.

— Малко ще ни е трудно да го разберем, Майк. Единствените хора, които биха могли да ни го кажат, са мъртви.

Аз му се ухилих.

— Не е вярно. Има още един, който знае отговора — самия убиец. Имаш ли някаква работа в момента?

— Нищо неотложно. Известно време случая ще се води от инспектор Дейли. Защо?

Хванах го за ръката и го поведох към колата си която бях паркирал през две пресечки. Влязохме в нея и потеглихме.

Заварихме раздавача тъкмо като излизаше. Отворих пощенската си кутия и измъкнах плика който бях адресирал до себе си в колежа и го отворих. Обясних на Пат, че ми се наложи да пъкна в него важно доказателства докато дойдат местните тъпанари и той се съгласи напълно с мен.

Пат беше запознат с правилата. Проведе три бързи телефонни разговора и като стигнахме банката един пазач бързо ни заведе до офиса на президента. Той вече беше успял да получи по телефона заповедта от съда да ни окаже съдействие в огледа на кутията упомената върху обгорялото парче хартия.

Вътре беше всичко. Имаше материал достатъчен да обесят Джордж Калецки най-малко дузина пъти. Съвестта ми вече се беше успокоила, че го бях надупчил като мишена. Аверът се беше оказал погнусен и от хиена. Беше автор на далеч повече мръсотии отколкото даже и бях предполагал. Имаше фотостатични копия на чекове, писма, няколко оригинални документи, и предостатъчно материал да го осъдят по всеки случай за който присъстваха доказателства, включително и някои от съвсем скоро време. Но беше безсмислено. Той беше заминал там където нямаше нужда от документи. Хал така го беше впримчил, че единственият му изход беше на електрическия стол, ако му хрумнеше да се измъкне.

Пат прегледа два пъти документите, после ги събра в голям плик, надписа го и излезе. Отвън вече го запитах:

— Какво мислиш да правиш с тая мръсотия.

— Ще ги прегледам още веднъж много внимателно. Може и да успея да проследя чековете, макар и да са били предназначени директно за получаване и да нямат подпис на обратната страна. А ти какво ще правиш?

— Май ще е най-добре да се прибера както си го бях замислил. Защо, да не ти хрумна още нещо?

Пат се изсмя.

— Ще видим. Боях се да не криеш нещо от мен, и се канех да не го споделям с теб, но тъй като продължаваш да играеш честно ще те

открехна за нещо.

Измъкна сгънат лист от джоба си и го разгъна.

— Тук има няколко имена. Виж дали ти говорят нещо.

Пат се прокашля докато ги прехвърлих с очи.

— Хенри Стребхауз, Кармен Силби, Телма Б. Дювал, Вирджиния Р. Реймс, Конрад Стивънс.

Пат ме загледа в очакване.

— Стребхауз и Стивънс прекараха доста време на топло — казах аз. — Другите не ги знам. Мисля, че виждах скоро името на тая мацка Дювал по колоните на вестниците.

— Така е. Е, не ми оказа кой знае каква помощ, но въпреки това ще ти кажа. Всеки един от тях в момента се намира в държавен или частен санаториум. Лекуват ги от наркомания.

— Много хубаво — казах аз замислено. — Как излязоха наяве?

— Докладва го отделът за борба с порока.

— Аха. Знам, че бяха по следите на нещо едро, но ми е чудно, че пресата още не го е надушила. Аха, ясно. Не са се добрали още до източника, нали? Какъв е той?

Пат ми се ухили кисело.

— Точно това би искал да узнае и Дейли. Никой от тях не иска да го разкрие. Дори и под заплахата за опандизване. И понеже си нямаме късмет, някои от тях се оказаха дебели връзкари, за да опитаме върху тях по-действени методи за извличане на информация. Все пак успяхме да научим, че стоката им е била разнасяна от някакъв полуидиот който не можел да различи човек от животно.

Аз ахнах.

— Бобо!

— Именно. Мисля, че ще могат да го идентифицират, ако пожелаят, разбира се. А е възможно смъртта му да ги накара да се приберат още повече в черупките си.

— Проклятие — изрекох тихо аз — и докато трае процесът на лечение не можем да ги притиснем. Абсолютно безпомощни сме. Тук има някаква дяволска организация, Пат, не може да няма. Виж как идеално се подреждат нещата. На пръв поглед изглежда пълен хаос, но всъщност е точно обратното. Бобо и Калецки... Хал и Калецки... Хал и Ейлийн... Ейлийн и Джак. Или сме се докопали до организация с много разклонения или пък е било нещо от рода на верижна реакция.

Джак е дръпнал конеца и чорапът е започнал да се разплита, и се е наложило да го премахнат, но на убиеца му се е наложило и да прикрие нечийи следи. И се е получил омагьосан кръг. Брей, Пат, тая работа мирише на нещо много дебело!

— Не е лъжа. И още сме в пълна мъгла. А сега накъде?

— Нещо ми хрумна, Пат. Виждам някакъв проблясък, някои неща започват да си идват на мястото.

— Какво точно?

— Още не мога да ти кажа със сигурност. Дребни нещица. Не ме насочват наникъде, само ми дават възможност да си направя заключение, че убиецът има дяволски важен мотив за всичките тия убийства.

— Пришпорваш ли ме, Майк?

— Можеш да бъдеш напълно сигурен! Мисля, че сме се добрали до правилната посока, но пътят е много разкалян и буксуваме много на място. Първо трябва да се доберем до по-твърда почва, преди да пришпорим конете. — Аз му се ухилих. — Няма да ме изпревариш, Пат!

— Какво залагаш?

— Вечеря в ресторант.

— Прието.

След малко се разделихме. Той хвана такси до управлението, а аз потеглих към къщи. Когато си свалях панталоните се попипах за портфейла. Нямаше го. Хубава работа. Имах двеста долара в него и не можех да си позволя да ги загубя току-така. Облякох си обратно панталоните и слязох да проверя в колата. И там го нямаше. Помислих, че може да съм го изтървал в бръснарницата, но си спомних, че платих с дребни от джоба ми. По дяволите.

Качих се на колата и подкарах към апартамента на Шарлот. Входът на сградата беше отворен и аз се качих до етаж. Натиснах звънеца два пъти, но никой не се обади. Имаше някой вътре и този някой си тананикаше Лебедовата река. Почуках на вратата и Кати отвори.

— Какво става, не ви ли звъни вече звънеца? — запитах я аз.

— Сигурнуй ръзвален, миста Хама. Тъка си мисла. Ама влизайти, влизайти.

Тъкмо прекрочих прага и отвътре изскочи Шарлот и се затича да ме посрещне. Беше облякла престилка цялата в петна и чифт каучукови ръкавици.

— Здравей, миличко — засмя се тя. — Ама че си бърз, сладурчето ми.

Тя обви ръцете си около мен и отметна глава за целувка. Кати ни гледаше отстрани с бляскавите си зъби.

— Къш оттук — ухилих се аз.

Кати се обърна, за да мога да целуна шефа ѝ. Шарлот въздъхна и положи глава на гърдите ми.

— Ще останеш ли?

— Не.

— О... защо? Та ти току-що дойде.

— Дойдох да си взема портфейла.

Отидох до дивана с нея и прокарах ръка зад облегалките. И там го открих. Дяволският му портфейл се беше изплъзнал от джоба ми когато съм спал и е паднал в междината между облегалката и седалката.

— Сега предполагам, че ще ме обвиниш, че съм ти откраднала парите — подразни ме Шарлот.

— Идиотка.

Целунах я по сламената коса.

— Какво правиш в това облекло? — посочих ѝ аз престилката.

— Проявявам снимки. Искаш ли да видиш?

И тя ме поведе към тъмната стаичка, където угаси осветлението. Веднага мракът бе прогонен от слабо червено сияние над ваничките. Шарлот пхна няколко филма в проявителя, и след малко измъкна снимка на мъж седнал на стол с ръце привързани към металните облегалки и напрегнато изражение на лицето. Тя включи осветлението огледа току-що проявената снимка.

— Кой е този?

— Пациент от клиниката. Всъщност това е човекът когото Хал Кайнс беше изписал от милосърдното отделение на градската болница за да изкара курса на лечение в нашата клиника.

— Какво му е? Изглежда изплашен до смърт.

— В състояние на хипноза е. Всъщност цялата работа се състои в това да внушиш на пациента усещане за спокойствие и доверие. В

дадения случай човекът беше доказан клептоман. Разбра се чак когато го приеха в градската болница след като го бяха открили полумъртъв от глад на улицата.

Сондирахме психиката му и открихме че в детствата си е бил лишаван от почти всичко и е бил принуден да краде, за да си набавя най-необходимото. Намерих му работа чрез един приятел и му обясних защо е изпаднал в такова състояние. След като разбра заболяването си, успя да се пребори с него. Сега всичко е нормално.

Оставих снимката на рафтчето и огледах стаичката. Беше положила много труд за да я обзаведе с всичко необходимо. Разбрах къде ще мога да припечелвам някой друг долар в повече след като се оженехме.

Шарлот прочете мислите ми.

— След като се оженим — ухили се тя — ще продам всичко това и ще си нося филмите за проявяване долу в лабораторията на ъгъла.

— Дрън-дрън, да не си по-къопава от ония там?

Тя ме сграбчи и увисна на шията ми. Така силно се впих в устните ѝ, че тоя път моите ме заболяха. Беше цяло чудо, че можеше да диша, толкова силно я притисках към себе си.

Стигнахме до вратата хванати ръка за ръка.

— Какво ще кажеш за довечера, Майк? Къде ще ходим?

— Не знам, може би на кино.

— Чудесно.

Аз отворих вратата и посочих към звънеца над нея.

— Защо не звъни вече?

— О, проклетие.

Шарлот се порови под килима с тока на обувката си.

— Кати пак е почиствала тук с прахосмукачката и е избутала щепсела.

Наведох се и го включих в контакта.

— Ще се видим към осем, котенце — казах ѝ аз на излизане.

Тя ме почака да слеза по стълбите и миг преди стълбището да ни скри един от друг ми изпрати въздушна целувка и затвори вратата.

---

[1] Хопър — скакалец. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Шивачът ми бе на границата на припадъка като видя дупката от куршума в сакото. Предполагам, че се беше уплашил да не загуби такъв доходен клиент като мен. Сърцераздирателно ме помоли да внимавам много и после ми каза, че сакото ми ще бъде готово следващата седмица. Прибрах си другия костюм и се върнах в къщи.

Заварих телефона да звъни при влизане. Захвърлих костюма на гърба на един стол и сграбчих слушалката. Беше Пат.

— Току-що получих доклада за куршума с който беше застрелян Бобо Хопър, Майк.

— Давай — възбудих се аз.

— Същият.

— Ясно, Пат. Нещо друго?

— Да, имам и пистолета на Калецки. Куршумът изобщо не съвпада с нарезите му, освен с ония, които беше изстрелял по теб. Проследихме оръжието по серийния му номер. Продали са го в южната част на щата. Сменил е двама собственика после и се е озовал в една лавка за оръжие на Трето Авеню където е бил купен от мъж на име Джордж К. Мастърс.

Значи така се е снабдил Джордж с оръжие. Не беше чудно, че толкова трудно беше да се проследи пистолета. Калецки се оказа презимето му, а вероятно и фамилното му име. Благодарих на Пат и затворих телефона. За какъв ли дявол му беше притрябвало да използва това име? Явно се опитваше да прикрие евентуалната улика която би представлявало истинското му име при разследване на престъпление извършено от него в недалечното му минало. Но така или иначе, въпросът щеше да си остане открит освен ако Пат не успееше да извлече нещо от доказателствата които открихме в банковия му сейф. Съдът не можеше да осъди един труп.

Хапнах, изкъпах се и тъкмо се обличах когато телефонът иззвъня пак. Този път беше Мирна. Молеше ме да я взема по-рано утре сутринта, ако беше възможно. Нямаше проблеми. По гласа я познах, че

още беше като болна и се зарадвах, че мога да ѝ помогна с нещо. Можеше разходката из околността да ѝ се отрази добре. Бедното дете имаше нужда от малко развлечение. Притесняваше ме мисълта, че можеше пак да прибегне към „помощта“ на наркотика, за да забрави смъртта на Джак, макар че беше умно момиче. Имаше и други пътища да забрави човек. Някой ден щеше да срещне друг свестен мъж и Джак щеше да се превърне само в спомен. Така ни беше устроила природата и може би беше за добро.

Шарлот ме чакаше пред блока си. Като ме видя, че идвам затропа капризно с краче сякаш беше престояла отвън най-малко час в очакване да се появи. Беше бясна.

— Майк, закъсня. Цели пет минути. Чакам обяснения.

— Не ме пришпорвай така — изсмях се аз. — Движението беше много претоварено.

— Много подходящо извинение. Обзалагам се, че си се опитвал да разбереш кое движи пружините на нимфоманките.

Беше се превърнала в малко дяволче.

— Затваряй си устата и се качвай. Иначе ще изтървем хубавите места за представлението.

— Къде отиваме?

— Имам настроение за един хубав криминален филм, ако искаш, разбира се. Може да науча нещо ново относно методиките за откриване на убиеца.

— Чудесно. Да тръгваме, Макдъф.

Накрая успяхме да открием малко кино близо до главната без километрична опашка и в продължение на два часа и половина се наслаждавахме на историята с едно невероятно и загадъчно убийство, която имаше повече дупки в логиката си от буца швейцарско сирене, и един уестърн по-бавен дори и от влака на Лонг Айланд по време на снежна буря.

На излизане от киното имах чувството, че на задника са ми излезли мазоли. Шарлот предложи да хапнем по сандвич, така че се отбихме в една закусвалничка, където ударихме набързо няколко яйца на очи с препечен хляб, и после се прехвърлихме в един бар да пийнем по нещо. Поръчах си бира, и когато Шарлот повтори поръчката ми я изгледах учудено.

— Давай, не се тревожи. Поръчай си каквото ти душа иска. Имам пари.

Тя се изкикоти.

— Винаги съм обичала бирата, глупчо.

— Е, радвам се да го чуя. Не искам да те разубеждавам. Любителка на скъпите хобита, която предпочита бирата. Може и да не се окажеш толкова трудна за издържане в края на краищата.

— О, не се безпокой, ако закъсаме, винаги мога да се върна на работа.

— Никаква работа. Жена ми няма да се блъска. Искам да си стои у дома, където винаги да я заварвам.

Шарлот остави бирата си на масата и ме изгледа лукаво.

— Не ти ли е идвало някога наум, че ти не си ми направил предложение досега? Как можеш да бъдеш толкова сигурен, че ще приема?

— Добре, моя малка хубостнице — казах аз, като взех ръката ѝ в моята и целунах връхчетата на пръстите ѝ. — Ще бъдеш ли така добра да се ожениш за мен?

Тя понечи да се разсмее, но от очите ѝ избликнаха сълзи и тя свря лицето си в рамото ми.

— Да, Майк, та аз толкова те обичам.

— И аз те обичам, котенце. А сега си изпий бирата. Утре вечер на партито у близначките ще обмислим плановете си.

— Целуни ме.

Двама бабаита ни гледаха отстрани и шумно мляскаха с устни. Не ме интересуваха. Целунах си я безгрижно.

— Кога ще си получа пръстена? — поиска да узнае тя.

— Много скоро. Чакам няколко чека тази или следващата седмица и веднага отиваме в Тифани^[1] да изберем най-хубавия пръстен. Какво ще кажеш?

— Чудесно, Майк. Толкова съм щастлива.

Допихме си бирата, поръчахме по още една, и после станавме. Бабаитите юнаци ми подвикнаха „Хей, бива си я, а?“ като минавахме покрай тях. Пуснах за миг ръката на Шарлот, и после ги сграбчих и двамата за главите като ги блъснах една в друга с трясък сякаш се пукаше кратуна. Бяха седнали на високите столчета до стената с огледала и видях в отражението очите им. Бяха се превърнали в четири

черни мраморни късчета. Барманът ме зяпаше с провиснала челюст. Помахах му и взех пак Шарлот под ръка. Зад мен бабаитите се изхлузиха от столовете си и се стовариха върху пода с пляска на мокър парцал.

— Какъв защитник си имам!

Тя ме стисна за ръката.

— О, моля те — заскромничих аз.

Почувствувах се наистина горд.

Кати беше заспала, и влязохме на пръсти. Шарлот обви с ръка звънеца, но дори и шепата ѝ не успя да го заглуши напълно. Прислужницата спря да хърка за момент, и след малко пак поднови.

Шарлот си свали палтото и ме запита:

— Нещо за пиене?

— Не.

— Нещо друго да желаш?

— Теб?

В следващата секунда беше в прегръдките ми и ме покриваше с целувки. Гърдите ѝ запулсираха от желанието. Притисках я с всяка сила.

— Кажи ми, Майк.

— Обичам те.

Тя ме целуна повторно. Побутнах я и си взех шапката.

— Стига вече, миличко — казах аз. — В края на краищата съм съвсем нормален мъж. Още една целувка като тая и няма да изтрая до сватбата.

Тя се ухили и се хвърли отново в прегръдките ми за въпросната целувка, но аз успях да я задържа.

— Моля те, Майк. Нека тогава се оженим още утре.

Не можах да сдържа смеха си. Беше толкова разгорещена.

— Няма да е точно утре, но ще е много скоро, миличко. И аз вече нямам сили да трая.

Тя хвана пак звънеца с ръка докато изляза. Целунах я леко и се измъкнах. Беше ми ясно, че тази нощ нямаше да се спи. Велда щеше да събори покрива върху мен, като чуеше. Не знаех как да ѝ го кажа.

Будилникът ме събуди в шест. Блъснах му бутона да спра дяволския му звънец, после седнах в леглото и се изпънах. Погледнах през прозореца и видях, че слънцето беше вече изгряло. Обещавахе да

е чудесен деня. На нощната ми масичка имаше половин бутилка бира от снощи и аз отпих глътка. Вкусът ѝ беше като този на покривка за маса.

Изкъпах се и нахлузих халата, след което се намърдах в миниатюрната си кухня да захая нещо. Единствената кутия с готови тестени храни за закуска носеше следите от зъбите на мишка, явно позизгладняла от мен, така че отворих чувал с картофи и кромид лук, почистих ги и ги надробих в тиган със засъхнали остатъци от мазнина и го бутнах на котлона докато си приготвя кафето.

Успях да ги изгоря, разбира се, но от това вкусът им не стана полош. Дори и кафето беше съвсем поносимо. Другият месец по това време щях да закузвам в компанията на една вълшебна блондинка. Каква съпруга щях да си имам, ей!

Мирна беше вече будна когато ѝ позвъних. Каза ми, че ще е готова в осем и ми напомни да не закъснявам. Дадох тържествено обещание, че няма и после позвъних и на Шарлот.

— Здравей, мързеливке — прозинах се аз в слушалката.

— Като те слушам, не си от най-работливите по това време на деня.

— Точно обратното. А ти какво правиш?

— Опитвам се да спя. В онова състояние, в което ме зарязва снощи, три часа не можах да затворя очи, само се въртах из леглото.

Това ме накара да се почувствувам наистина добре.

— Разбирам за какво намекваш. По кое време ще бъдеш при близначките?

— Някъде рано привечер, освен ако не успея да се измъкна порано. Но ще пристигна за състезанието, сигурна съм. Всъщност кои щяха да играят?

— Не си спомням. Двама от най-големите мераклии на Естер и Мери. Ще мисля само за теб, така че не закъснявай.

— Окей, дарлинг.

Тя ми прати целувка по телефона и аз ѝ я върнах преди да затворя.

Беше рано още за офиса и затова потърсих Велда в квартирата ѝ. Още с вдигането на слушалката дочух апетитното цвърчене на бекона в тигана.

— Здравей, Велда, тук е Майк.

— Хей, какво те е ухапало толкова рано?

— Имам важна среща.

— Свързана ли е със случая?

— Е-е... може и да е, но не съм сигурен. Не мога да си позволя да я пропусна. Ако се обади Пат, кажи му, че съм в къщата на госпожиците Белеми. Той има номера им.

Велда се забави с отговора. Знаех, че се опитва да разбере какво съм намислил.

— Хубаво — каза тя накрая. — Само внимавай какви ги вършиш, Майк. Да има нещо за свършване, докато се върнеш?

— Не, мисля, че няма.

— И между другото, след колко време мислиш пак да се сетиш за мен?

— Евентуално към понеделник.

— Много добре, тогава до понеделник, Майк. Довиждане.

Сбогувах се набързо и затворих телефона. Господи, как щях да съобща на Велда за Шарлот! Умът ми не го побираше. Щеше да се скъса от рев. Какво пък, по дяволите, животът беше такъв, не съм го измислил аз. Велда просто нямаше късмет. Ако не се беше появила Шарлот, сигурно щях да се обвържа с нея. На времето бях имал голямо желание, но все не можех да се наканя. По дяволите.

Заварих Мирна облечена и готова за път. Беше си събрала малко багаж в една чанта и я отнесох в колата. Не изглеждаше добре. Под очите си имаше големи черни кръгове и скулите ѝ се бяха изострили. Беше си купила нова рокля за случая, чудесен десен с цветя, и под светлосиньото ѝ вълнено палто лицето ѝ хубавееше, докато не се вгледахте по-внимателно в него.

Нямах намерение изобщо да намесвам Джак в разговора, така че разговаряхме за времето през деня и всякакви обичайни неща. Знаех, че беше видяла заглавията на вестниците които се надпреварваха да описват как бях светил маслото на Калецки, но тя избягваше темата също.

Денят наистина беше прекрасен. Пътищата вън от града бяха почти без движение и аз се движех с класическото петдесет в час. Нямах намерение да си развалям деня с пререкания с някой патрулен идиот. Минахме покрай няколко открити двора на къщи където дечицата щъкаха по ливадата и се борех с топката. Видях как от очите

на Мирна бликнаха сълзи като минахме покрай няколко извънградски вили. Болката ме сграбчи за сърцето. Бедното момиче изпитваше непоносимо страдание.

Постепенно изведох разговора към предстоящия тенис мач тази вечер и успях да я разсея от трагичните размишления. Не след дълго стигнахме знака за частно владение и завихме по алеята която водеше към имението на Белеми. Мислех си, че сме подранили, но заварихме две дузини гости пристигнали преди нас. От едната страна на къщата бяха паркирали множество коли и една от близначките изскочи да ни посрещне. Разбрах коя от двете е едва като чух гласа ѝ.

— Здравей, сестричке — каза тя.

— Здравей, Мери — отвърнах ѝ с усмивка.

Беше облякла горна част на плажна дреха и чифт шорти. Тоалетът ѝ оставяше въображението безработно. И двете части на тоалета ѝ бяха толкова плътно прилепнали, че под тях изпъкваше всяка гънка на тялото ѝ и тя го съзнаваше отлично. Не можех да откъсна очите си от краката ѝ и докато крачехме към къщата не пропускаше миг без да се потърка в мен.

На това трябваше да се сложи край и преместих чантата на Мирна между нас. Мери се разкикоти здраво на решението ми. Като стигнахме къщата тя предаде Мирна на една прислужница и после се обърна към мен:

— Не си ли носиш някой спортен екип?

— Ами. Всичкия спорт ще го свърша на бара.

— Дрън-дрън. Върви вътре и си вземи чифт спортни гащета. Ще поиграем голф на игрището зад къщата, а и много от мацките търсят партньори за тенис.

— За бога, Мери, не разбирам нищо от спорт.

Тя се дръпна на няколко крачки и ме обходи най-безочливо с очи отгоре до долу.

— Ти си най-големия атлет когото някога съм срещала.

— Какъв? — пошегувах се аз.

— Креватен — отвърна ми тя.

Очите ѝ показваха, че не се шегуваше.

Тя се върна с мен до колата да вземем и моите дрехи. Върнахме се в къщата и тя ме заведе до стаята предназначена за мен. Беше нещо

наистина голямо с легло в центъра което можеше спокойно да поеме четирима души и оставаше още свободно място.

Мери нямаше търпение да затворим вратата. Нахвърли се върху мен и отвори уста. Проклятие, няхах право да разочаровам домакинята, и я целунах.

— А сега изчезвай, докато се преоблека — казах ѝ аз.

Устата ѝ оформи едно идеално „О“.

— Защо?

— Виж — опитах се да бъда убедителен аз — нямам навик да се преобличам пред жени?

— И откога тая промяна? — запита ме подигравателно тя.

— Тогава беше тъмно — оправдавах се аз. — А и освен това, още е малко рано за оная работа.

Дариха ме с още една от ония секси усмивки. Очите ѝ ме умоляваха да я съблека.

— Окей... сестричке — каза тя.

Затвори вратата след себе си и в коридора прозвуча дълбокият ѝ гърлен смях.

Някаква групичка отвън вдигаше шум до бога и аз си промуших главата през прозореца да видя за какво ставаше въпрос. Точно под мен двама слаботелесни представители на мъжкия пол се бяха хванали за косите, а други четирима отстрани ги насърчаваха. Каква компания! Двете момчета паднаха едновременно в калта и последваха няколко шамарчета. Ухилих се. Две млади педалчета се борят кой да бъде царицата на пролетта. Налях една кана с вода от чешмата и я излях върху русите им главички.

Това сложи край на спора им. И двамата издадоха писъци във фалцет и хукнаха през глава. Компанията ме видя и зави. Номерът беше наистина сполучлив.

Мери ме чакаше долу на стълбите. Беше се облегнала на парапета им и пушеше цигара. Излязох облечен в къси гащета и потник и ѝ подхвърлих едно „хелу“. В същия момент към нас се присъедини и Мирна с ракета за тенис, с която се потупваше по краката. Мери определено беше разочарована, че не може да ме види уединено. Тримата закрачихме към ливадата с тенис кортовете като Мери ми висна на рамото. Преди още да ги достигнем нейното копие се отдели от групата играчи и ни помахна. Естер Белеми.

И от това създание челюстта ви увисваше моментално. Тя ме позна веднага и се здрависа с мен. Ръката ѝ беше твърда и студена, а обноските хладни и дистанцирани. Разбрах какво бе имала предвид Шарлот когато ми каза, че Естер не е като сестра си. Все пак отсъстваха всякакви чувства от рода на ревност или възмущение. Естер също си имаше своите обожатели. Представиха ме на куп хора чиито имена забравях на мига в който ме запознаеха с тях, и след това Мери ме отмъкна на един празен корт да си поиграем само двамата.

Скоро обаче разбра, че тенисът не спадаше към любимите ми спортове. След едни нещастни десет минути успях да разхвърлям всички топки около мрежата. После ги събрахме, пъхнахме ги в кутията им и оставихме ракетите. Мери седна на една пейка до мен и протегна с наслаждение бронзовите си крака под носа ми, докато се разхлаждах.

— Защо си губим времето тук, Майк? Стаята ти е далеч по-прохладна.

Опасно момиче.

— Защо да форсираме нещата, Мери? Не е ли по-добре да се поучиш от сестра си?

Тя се изсмя късо.

— Може и да съм.

— Какво искаш да кажеш?

— О, нищо, предполагам. Но и Естер не е със затворени очи. Не е девствена.

— А ти откъде знаеш?

Мери се изкикоти и събра коленете си под ръцете.

— Води си дневник.

— Обзалагам се, че твоят е много по-дебел — казах аз.

— Уха, не можеш да си представиш.

Сграбчих я за ръката и я издърпах от пейката.

— Хайде да ми покажеш къде се намира бара.

Поехме по една алея от бял пясъчник към къщата, която ни изведе на гърба ѝ и влязохме в бара през чифт френски прозорци. Барът беше построен в залата със спортни трофеи, която изобилствуваше със спортни купи и медали, украсена с панели от истински дъб и увеличени фотографии на сестрите Белеми които печелеха по всички спортове — от голфа до ски скоковете. Явно бяха

много активна двойка. Най-интересното нещо при тях беше, че не търсеха популярност. Чудех се откъде произлизаха слуховете, че си търсели съпрузи. Може бе търсеха такива, които да ги задоволяват.

Мери се отчая временно от мен и ме изостави в бара. Компания ми правеше цветнокожия барман който седеше в единия край на тридесетфутовия плот и премяташе цяла купчина комикси, като прекъсваше само за да дойде и да ми напълни за пореден път чашата като видеше, че стои празна.

Няколко пъти столът до мен се заемаше, но не за дълго. Мирна седна веднъж за малко и си разменихме няколко сладки приказки. Няколко доста здрави парчета също бяха решили по едно време да си опитат късмета при мен, но кавалерчетата им ги отмъкваха ревниво всеки път. Едно от младите педалчета с които се бях побъзикал също се опита да получи своя дял. Беше достатъчно да го хвана само за врата и за дъното на гащите без да го хвърлям. Цялата история започна да става съвсем монотонна. Прииска ми се Шарлот да е тук. Разбира се, щях да си прекарам нелошо и с Мери, но сравнена с Шарлот тя беше само един прелестен задник. В нея имаше само секс, докато Шарлот освен него притежаваше далеч повече.

Успях да се измъкна без да ме забележи барманът и се прибрах в стаята си. Облякох се в нормалните си дрехи, пъхнах си верния другар под мишницата и се изтегнах на леглото. Сега вече се чувствавах добре.

Напитките ми бяха подействали много по-добре отколкото бях се надявал. Отцепих го здраво и много бързо. В следващия миг някой много енергично ме разтърсваше и аз отворих очи за да видя пред мен най-красивото лица на света. Преди да успея да ги отворя нацяло Шарлот ме целуна и после ми разроши косата.

— Така ли ме посрещаш? А аз си мислех, че ще бъдеш долу на вратата с отворени обятия.

— Здравей, красавице — казах аз.

Придърпах я към мен на леглото и я целунах.

— Колко е часът?

Тя погледна часовника си.

— Седем и половина.

— Велики небеса! Проспал съм целия ден!

— Съвсем прав си! А сега се облечи и да слизаме долу за вечеря. Искам да се видя с Мирна.

Станехме и я изпратих до вратата, след което наплисках лицето си със студена вода и се опитах да поизправа някои от гънките на костюма си. След като реших, че вече става за показване пред хора слязох долу. Мери ме видя и ми махна с ръка.

— Довечера ще седиш до мен — каза ми тя.

Тълпата беше започнала да се събира и аз скоро намерих картичката с името ми на масата. Всеки случай Шарлот беше седнала точно срещу мен. Това ми вдъхна сили. Голям майтап щеше да падне ако започнеха да се ритат в колената с Мери под масата.

Шарлот седна с усмивка, а до нея беше Мирна.

По време на ордьовъра разговаряха енергично, като от време на време избухваха в смях на някоя тяхна си шега.

Погледнах по масата за някое познато лице. Открих едно което ми се стори, че го познавах, макар че не можех да се сетя откъде. Беше нисък и мършав мъж, облечен в тъмносив костюм. От време на време разменяше по някоя реплика с едно женище седнало срещу него. На масата се вдигаше много голяма гълчава и не можех да чуя даже и дума от разговора им, но го улових, че ми хвърля от време на време по някой поглед.

В един момент се случи така, че се обърна с цяло лице към мен и тогава се сетих откъде го познавам. Беше един от посетителите които бях видял да се вмъкват в публичния дом на мадам Джун онази вечер.

Сръгах Мери с лакът и тя прекъсна сладкия разговор със съседа си от другата страна.

— Кой е този педал там, в дъното на масата? — запитах я аз като посочих с вилицата.

Мери го улови и каза:

— Ами че това е Хармън Уайлдър, нашия адвокат. Той е ни инвестира парите. Защо питаш?

— Просто така. Стори ми се, че го познавам.

— Трябва да го познаваш. Той беше един от най-добрите адвокати в страната по криминалните случаи, но после се отказа и се зае с доста по-прозаична работа.

Аз казах само:

— О! — и продължих да се храня.

Между временно Шарлот беше намерила крака ми под масата и го натисна с тока си. Зад нас ливадата беше огряна от луната. Приказна нощ! Нямах търпение да приключим с вечерята.

Мери се опита да ме изкуши с деликатеси от малко по-друг сорт. Шарлот ѝ хвърли поглед изпълнен с убийствен огън. Аз ѝ намигнах и после прекъснах доста безцеремонно Мери. Тя пък усети, че има нещо между нас и ми прошепна в ухото:

— Довечера си мой, мистър Едропишков, веднага щом тя си тръгне.

Сръгах я доста здраво в ребрата и тя изписка.

Вечерята приключи когато един от присъстващите босове падна от стола си под масата. Последва го голяма глъчка и веднага скочиха двама от тенисистите които щяха да изнасят представлението на тенис корта тази нощ и се чукнаха с чаши пълни с мляко за успеха на съперника.

Успях да се добера до Шарлот и Мирна и ги изведох заедно до тенис кортовете. Непрекъснато прииждаха коли, очевиден от съседни поканени за спортното състезание. Проекторите над корта вече бяха включени и местата от издигнатите набързо докато съм спал трибуни почнаха бързо да се пълнят.

Разгоря се ожесточена борба за оскъдните на брой седалки и ние както винаги закъсняхме да се вредим. Шарлот и Мирна проснаха носните си кърпички върху тревата до терена и скоро зад нас пространството буквално се изпълни с народ. Досега не бях присъствал на истински тенис мач, но броят на присъстващите буквално ме изумяваше. Дори не можех да предположа, че толкова много хора са любители на този спорт.

Последвах кратки разяснения по един портативен мегафон и играчите заеха местата си. След малко беше даден сигнал и те започнаха играта. По-голямо удоволствие изпитвах от координираното въртене на главите на зрителите вляво и дясно, подобно на марионетки управлявани от един кукловод, отколкото от самата игра.

Играчите обаче определено си знаеха работата. Бяха станали целите вир-вода, но не спираха да гонят топката. От време на време демонстрираха образци от висока класа и публиката буквално полудяваше. Кацнал на извисената си седалка реферът обяви резултата.

Мирна продължаваше да притиска главата си с ръка и в паузата между два сета се извини пред мен и Шарлот като каза, че ще отиде до тоалетната и ще пийне аспирин.

Още на секундата и на мястото ѝ се намърда Мери, която веднага поднови атаките си. Почаках Шарлот да реагира, но тя само се усмихна зловещо и ме остави да се оправям сам.

Мери я потупа по рамото.

— Мога ли да ви отмъкна за малко нашия човек? Искам да го запозная с няколко души.

— Разбира се.

Шарлот ми намигна игриво и се направи, че взима всичко на майтап, но тя действително знаеше, че вече бях неин. Отсега нататък вече нямаше за какво да се тревожи. Идваше ми да стисна за гушата Мери, толкова ми беше хубаво да седя на ливадата до Шарлот.

Промъкнахме се с големи усилия през гъстата тълпа която веднага се раздвижи да уплътни пространството и да заеме освободените места. Мери ме изведе от другата страна на кортовете и ме дръпна към близките дървета.

— Къде са хората ти с които щеше да ме запознаваш? — запитах я аз.

Тя ме стисна за ръката в мрака.

— Не се прави на глупав — каза тя. — Просто те желая.

— Виж какво, Мери — започнах да обяснявам аз — няма да стане. Забрави оная нощ, просто беше грешка от моя страна. Шарлот и аз сме сгодени. Не мога да се разхождам в гората посред нощ с теб. Няма да е почтено нито към теб, нито към нея.

Тя провря ръката си под моята.

— О, не е необходимо да се жениш за мен. Не искам такова нещо. Бракът просто убива удоволствието.

Какво да правя с жена като нея?

— Виж — продължих да я убеждавам аз — ти си чудесно момиче и аз много те харесвам, но не можем да продължаваме вече така.

Тя пусна ръката ми. Бяхме застанали под едно дърво. Мракът около нас беше почти пълен. Едва виждах очертанията на лицето ѝ. Луната която допреди малко щедро пръскаше сиянието си, се беше покрила зад един облак. Продължавах да я убеждавам с думи да се

откаже от намеренията си, но тя не ми отговори. Тананикаше си откъс от популярна песен и долавях диханието ѝ в мрака, но това беше всичко.

Когато вече не ми остана дъх тя се обади:

— Ще ме целунеш ли още веднъж ако ти обещаю да те оставя на мира?

Поех си с облекчение дъх.

— Разбира се, сладур. Но само една целувка.

И протегнах ръцете си за прегръдка, и изпитах сътресение достойно за Омир. Малката палавница беше смъкнала всичките си дрехи в тъмнината.

Целувката ѝ наподобяваше диханието на разтопена лава. Нито можех, нито пък исках да я отблъсна. Беше залепнала като сянка към мен, дереше ми и ме мачкаше. Звучите на тълпата с които аплодираше състезанието на стотина ярда от нас изчезнаха сякаш в небитието и остана само шумът в ушите ми.

Когато се върнахме играта беше вече към края си. Изтрих червилото от устата си и се изгупах от праха. Мери видя сестра си и беше достатъчно деликатна да ме остави за малко сам, така че използвах мигновено шанса да се скрия тълпата в търсене на Шарлот. Заварих я на мястото, където я бях оставил, само че ѝ беше доскучало и си беше намерила компания в лицето на едно младоче, с което си пиеха заедно колата. Гледката буквално ме подлуди.

Ама и мен си ме биваше, да и вдигам скандал след това изпълнение преди малко. Повиках я и тя дойде при мен.

— Къде беше?

— Бих се — излъгах аз — защитавах честта си.

— Личи ти. И как завърши двубоя? Или не трябва да питам?

— Ами, справих се, макар че отне време. Ти тук ли беше през цялото време?

— Разбира се. Добрите съпруги си стоят у дома докато мъжете им излизат с други жени — засмя се тя.

Хоралният рев с който завърши срещата по тенис се сля с писъка от къщата. Неистовият крясък смрази кръвта в жилите на всички. Процепи въздуха в нощта още няколко пъти и стихна в гръмко стенание.

Изтървах ръката на Шарлот и хукнах към къщата. Цветнокожият барман стоеше на прага и целият се тресеше. Не можеше да пророни и дума. Успя само да ми посочи нагоре към стълбите и аз запрескачах стъпалата по три наведнъж.

Първата отворена врата въвеждаше в тоалетна с размерите на малка бална зала. Прислужницата беше припаднала на пода, а зад нея лежеше тялото на Мирна с рана от куршум точно в средата на гърдите. Беше притиснала с последни сили ръцете към гърдите си сякаш макар и мъртва се мъчеше да се защити.

Опипах пулса ѝ. Беше мъртва.

Долу тълпата се разбягваше кой накъдето им види очите по моравата. Изкресях на цветнокожия барман да затвори вратите, после грабнах телефона и се свързах с пазача на портите. Наредих му веднага да ги затвори и да не пуска никой навън, затворих телефона и хукнах надолу. Зърнах трима души в работни дрехи които бях взел за градинари и ги попитах какви са.

Единият наистина се оказа градинар, докато другите двама бяха човекът по поддръжката и неговия помощник.

— Има ли някакво оръжие тук?

Те кимнаха.

— Шест ловни пушки и една карабина калибър 30,30 в библиотеката — каза техникът.

— Вземете ги — заповядах им аз. — Гор е извършено убийство и убиецът трябва да е още някъде наблизо. Тръгнете покрай оградата на имението и застрелвайте всеки, който се опитва да избяга, ясно ли е?

Градинарят отвори уста да спори с мен, то веднага хукна след другите двама към библиотеката след като му показах значката взе пушките и се изстреля през вратата.

Тълпата се събираше отпред. Пристъпих отвън и вдигнах ръка за тишина. Когато им казах какво се беше случило последваха няколко писъци, нервни реплики, и общо взето на всички им се дръпнаха ланата.

Вдигнах отново ръка.

— Съветвам ви за ваше собствено добро да не се опитвате да си тръгвате. Наоколо има въоръжена охрана която стреля без предупреждение по всички, които се опитват да избягат. Ако имате

достатъчно ум в главата, намерете си съседите по време на тенис мача и си пригответе алибитата. Само не се опитвайте да си измисляте защото лошо ви се пише. Останете тук пред стълбите където да бъдат на разположение ако се наложи.

Шарлот пристъпи до вратата с побеляло лице и запита:

— Кой беше това, Майк?

— Мирна. Детето няма повече за какво да се тормози. Мъртва е. И през цялото това време убиецът е бил под носа ми.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Майк?

— Да. Намери сестрите Белеми и ги доведи при мен.

След като се отдалечи извиках цветнокожото момче. Той застана пред мен разтреперан като лист.

— Кой влиза в къщата?

— Не видях никой, шефе. Видях само едно момиче да влиза. Не я видях да излиза защото нали е мъртва горе.

— През цялото ли време беше тук?

— Да сър. През цялото време. Гледам дали някой няма да дойде да пийне нещо. И тогава отивам в бара.

— А задната врата?

— Заключена е, шефе. Само оттук може да се влезе в къщата. Никой не е идвал освен момичето. И тя е мъртва.

— Стига си го повтарял — изревах накрая аз. — Само ми отговаряй на въпросите. Напускаш ли мястото и за секунда?

— Не, сър, няма и за секунда.

— Какво е това „няма“?

Тъмнокожото момче беше обхванато от внезапен още по-силен страх. Боеше се да признае каквото и да било.

— Хайде, говори.

— Отскочих само да си взема нещо за пиене, сър. Една бира, нищо повече. Моля ви, не казвайте на мис Белеми.

— Проклятие — казах аз.

Този момент се беше оказал напълно достатъчен за убиеца да се вмъкне.

— След колко време се върна? Я чакай малко. Иди вътре и донеси една бира. Да видим колко време ще ти отнеме.

Тъмнокожото момче духна като изстреляно като му засякох времето. Петнайсет секунди по-късно се появи с бутилка бира в

ръката.

— Толкова бързо ли я донесе и тогава? Я си помисли. Тук ли я пи или вътре?

— Тук, шефе — изрече той просто и посочи към една празна бирена бутилка на пода. Изревах му да не мърда и изтичах зад къщата. Къщата беше построена от две части, като едната допълваше другата. Единственият начин да се влезе вътре беше през френските прозорци на бара и задната врата, или другият към вратата на другата секция. Прозорците бяха затворени. Също и задната врата. Двойните врати между двете секции на къщата си бяха на място и бяха здраво заключени. Огледах се за други възможни начини за влизане в сградата, но такива нямаше.

Качих се отново бързо по стълбите. Прислужницата идваше на себе си и аз ѝ помогнах да се изправи. Лицето ѝ беше побеляло като платно и дишаше тежко, и я оставих да седне на най-горното стъпало когато Шарлот се върна с двете сестри.

Прислужницата не беше в състояние да отговаря на въпроси. Извиках на Шарлот да повика по телефона колкото може по-бързо Пат Чеймбърс. Той щеше да извика по-късно местните полицаи. Мери и Естер се качиха и поеха прислужницата от ръцете ми и я полуповлякоха по стълбите надолу.

Влязох в помещението на убийството и затворих вратата след себе си. Не проявих грижа да пазя за отпечатыци. Убиецът ми не оставяше такива.

Не знам по каква причина Мирна си беше облякла синьото палто. Нощта беше прекалено топла за това. Беше паднала сгъната на две пред едно огледало в цял ръст. Огледах отблизо раната. Беше причинена пак от куршум 45 калибър. Оръжието на убиеца. Коленичих да огледам за куршума и съзрях нещо върху килима. Бял прашец. Около ръба на килима имаше повече сякаш някой се беше опитал да го събере. Извадих плик от джоба си и събрах малко от прашеца вътре. Опипах тялото. Беше още топло. Но при тая температура вкочаняването на тялото щеше да настъпи по-късно от обикновено.

Мирна беше свила толкова силно ръцете си в юмруци, че положих доста усилия докато успея да ги разтворя. Беше сграбчила с тях края на палтото си опитвайки се да запуши раната, и под ноктите ѝ

се бяха сбили вълнени влакна. Беше умряла в мъки, но бързо. Смъртта се беше оказала милостива към нея.

Опилах под палтото и там го открих. Куршум 45 калибър. Убиецът беше тук. Трябваше само да го откроя. Не можех да проумея защо му беше трябвало да убива Мирна. Тя имаше толкова общо със случая, колкото и аз. Мотивът. Мотивът. Какъв беше този дяволски мотив заради който загинаха толкова много хора? Всички убити от него нямаха нищо от което той би имал някаква полза. Бяха толкова различни.

Джак, да. Определено беше застрашил нечий могъщи интереси и го бяха премахнали. Но Мирна? Или Бобо? Нищо не можеше да ме убеди, че той е бил активен член на организацията им. Какъв беше мотивът при него? Наркотик, вярно, но той само го разнасяше. Къде беше връзката? Вече го нямаше да ми разкаже от кого получаваше пратката и за кого беше предназначена.

Затворих внимателно вратата след себе си за да не наруша покоя на мъртвата. Долу до стълбите Естер Белеми беше сложила в стола прислужницата и се опитваше да я успокои. Мери се наливаше здраво с уиски с треперещи ръце. Случилото се я беше разтърсило, докато Естер се държеше. Шарлот се върна със студен компрес който наложи на челото на прислужницата.

— Може ли вече да говори? — запитах аз Шарлот.

— Да, мисля, че може. Само по-деликатно.

Коленичих пред прислужницата и я потупах по ръката.

— По-добре ли се чувстваш сега?

Тя кимна.

— Добре. Искам само да ти задам няколко въпроса, и после ще си легнеш. Видя ли някого да влиза или излиза?

— Не. Аз... аз бях в задната част на къщата и чистех.

— Чу ли изстрел?

Поклати отново глава.

Повиках цветнокожия барман.

— А ти, чу ли нещо?

— Не, сър, нищо не чух.

Щом и двамата не бяха чули изстрела, значи пистолетът и този път е бил със заглушител. А щом убиецът си го беше донесъл със себе

си, щяхме да го открием. Това оръжие е прекалено крупно за да се скрие.

Върнах се на прислужницата.

— Защо се качи горе?

— За да окача дрехите на закачалките. Жените ги бяха нахвърляли по леглата. И тогава видях тялото.

Тя зарови лице в ръцете си и захлипа.

— И един последен въпрос. Докосна ли се до нещо?

— Не, прилоша ми.

— Сложи я да легне, Шарлот; дай ѝ нещо за сън. Прекалено е разтърсена.

Шарлот и Естер помъкнаха прислужницата към леглото. Мери Белеми изливаше чаша подир чаша в себе си. След малко вече нямаше да може да се държи на краката си. Дръпнах бармана малко встрани.

— Качвам се горе. Няма да пускаш никого нито да влиза, нито да излиза без мое разрешение, разбра ли? Направиш ли го и ще ти изгният кокалите в пандела.

Не беше необходимо да добавям нищо повече. Измънка отговор който не разбрах, и заключи входната врата като пусна и резето.

Убиецът беше някъде съвсем наблизо. Можеше да се измъкне само през входната врата, освен ако не беше използвал някой прозорец от горния етаж. Всичко останало беше здраво заключено. Но с изключение на малкия промеждутък от време когато барманът беше отсъствал от мястото си на входа, там винаги беше имало човек. Интервалът от време беше позволил на убиеца да се вмъкне незабелязан, но само толкова. Не можеше да излезе без да бъде забелязан. Ако тъмнокожият беше видял някой, който го беше заплашил да не си отваря устата, щях да го разбера. Можех да се закълна, че момчето казва истината. А и освен това убиецът едва ли щеше да рискува да си играе на уговорки като можеше просто да го премахне.

От горната площадка на стълбите се виждаше т-образното разположение на хола. В единия му край вратите се отваряха навътре и се оказа, че бяха стаите за гости. Пробвах прозорците. Заключени. Обходих всички ъгълчета на Т-то за да открия откъде се беше измъкнал. Проверих всяка стая като почуквах навсякъде с дръжката на пистолета ми и се ослушвах за звука.

Стаята където беше станало убийството проверих последна. Той беше излязъл само оттук. Прозорецът се плъзна нагоре без всякакво усилие и аз погледнах надолу за да видя алеята от бял пясъчник на петнайсет фута под мен. Ако беше скочил оттук сега нямаше да е в състояние да ходи. Височината гарантираше минимум счупен крак, още повече върху тия камъни. Сградата се опасваше от тесен корниз. Минаваше под прозореца и се издаваше извън стената на осем инча. Беше чист, не се виждаше никакъв прах или мръсотия по него. Запалих клечка кибрит и се огледах за евентуални следи от подметка върху цимента, но нямаше нищо. Беше абсолютно чист.

Бях готов да полудея.

Осемте инча не представляваха никаква опора за онзи който би се решил на нощна разходка по корниза. Самият аз го пробвах. Качих се на прозореца и стъпих върху корниза. Опитах да се придвижа първо с лице към стената, и после с гръб към нея. И в двата случая малко остана да се размажа върху камъните под мен. Само някой изключителен атлет можеше да го направи, който притежаваше пъргавината и гъвкавостта на котка.

Прибрах се в стаята, пуснах прозореца и се върнах обратно в хола. В двата му края имаше прозорци които гледаха към земята. В първия момент не я видях, но като си промуших по-добре главата зърнах пожарна стълба вградена в стената само до прозореца. О, щеше да бъде чудесно, ако беше възможно за осъществяване. Убиецът се вмъква, стреля, излиза на корниза и стига до стълбата. Сега вече преследвах акробат. Още по-големи усложнения.

Слязох долу и издърпах навреме бутилката от ръката на Мери, за да спася хубавата напитка от похабяване, като я положих в един стол. Беше мъртво пияна.

Половин час по-късно бях още на същия хал когато чух тежкото бумтене на обувки отвън и наредих на тъмнокожия да отвори вратата.

Пат и екипът му влязоха съпроводени от няколко местни полицаи.

Не проумявах как съумяваше да се преборва с всичките ограничения и бюрокрация на местната полиция. Веднага се качи горе като ме слушаше как му излагах подробностите по случая.

Докато стигнем тялото и свърших. Той се наведе над нея. Областният коронер връхлетя в стаята, обяви момичето за мъртво и

докладва.

— Преди колко време е настъпила смъртта? — запита Пат.

Коронерът запрехвърля полугласно подробностите и след малко обяви:

— Приблизително преди два часа. Топлото време прави невъзможна точната оценка. Мога да ви кажа със сигурност едва след аутопсията.

Това ми стигаше. Значи я бяха застреляли докато се бях въргялял из храстите с Мери.

— Всички ли са тук? — запита ме Пат.

— Надявам се. По-добре вземи списъка на гостите от Естер и провери. Поставих постове около оградата и до портала.

— Добре, да идем долу.

Пат ги събра на куп в главната зала в другата част на сградата. Беше ги натъркал като сардини. Естер му даде списъка и той го прочете. Всеки седнаше на пода като си чуеше името. Детективите наблюдаваха внимателно някой от тях да не се опита да изхитрува. Половината хора бяха вече насядали когато Пат произнесе:

— Хармън Уайлдър.

Никой не се обади. Той повтори името. Никакъв отговор. Дребното ми приятелче беше офейкало. Пат кимна на един от детективите който отиде на телефона. Започваше лов на беглеца.

След шест имена Пат стигна до „Чарлз Шерман“. Повтори о три пъти, но никой не се обади. Не бях го чувал по-рано. Приближих се до Естер.

— Кой е тоя Шерман?

— Помощникът на мистър Уайлдър. Беше тук по време на срещата. Видях го.

— Е, а сега го няма.

Съобщих информацията на Пат и още едно име беше съобщено до всички дежурни коли и полицейски участъци. Пат изчете списъка до края. Останаха неповикани дваисетина души. Самопоканили се. Можеха да се срещнат по всички мероприятия от този род. Общият брой на гостите наблъскани в къщата възлизаше на двеста и петдесет човека.

Пат ни ги разпреди по групички. Понеже бях прекарал тук целия ден той ми придаде всички слуги, близначките, Шарлот и още

десет души от гостите. Пат пое върху себе си самопоканилите се. Веднага щом приключи със списъка, той успокои с жест аудиторията и си прочисти гърлото.

— Всеки един от вас тук е под подозрение за убийство — каза той. — Естествено, знам, че не всички от вас биха могли да го извършат. Длъжни сте да докладвате на моите подчинени когато ви повикат. Ще разговаряте с тях насаме. Трябва ни вашето алиби: до кого и ли с кого сте седели през време на играта, или къде сте прекарвали последните — той погледна часовника си — два часа и петдесет минути. Ако можете да гарантирате за някого, че през цялото време е бил до вас, направете го. Така вие си осигурявате и собственото алиби. Искам само истината. Нищо друго. Помнете, че винаги можем да проверим верността на твърденията ви. Това е.

Аз си събрах групичката и ги изведох на площадката пред входа. Първо освободих прислугата. Според думите им всичките били заедно. Десетимата от гостите ме увериха, че са били с определени хора и аз записах твърденията им. Мери през цялото време беше с мен, така че и нея я отметнах извън кръга на заподозрените. Естер бе прекарала цялото време до коша на рефера и това беше потвърдено от болшинството зрители. Освободих ги всичките. Естер поведе или поточно повлече преплитащата краката си сестра. Оставих Шарлот накрая, така че бяхме само двамата на площадката.

— А сега да видим и теб, котенце — казах аз. — Ти къде беше?

— Имаш дяволски нерви — засмя се тя. — Точно там където ме изостави.

— Ау, не ми се сърди, скъпа, нямаше къде да мърдам.

Целунах я и тя ми каза:

— Да ти е простено всичко. Сега ще ти кажа къде бях. Част от времето прекараха пийвайки кола с един прекрасен млад джентълмен на име Фийлдс, а друга част обменях мъдрости с един сваляч вече не в толкова млада възраст. Не знам как се казва, но беше един от ония, които ги нямаше в списъка. Братата му наподобяваше лопата.

Спомнях си го. Записах го в показанията й като „лопатовидната брада“, без име. Шарлот вървеше до мен докато се върнем в залата. Пат проверяваше по списъка всеки път когато хората му приключеха с даден човек и ги сверяваше с другите дали отговарят на истината. На

двама души бяха объркали имената, но и това се оправи. След като въведеха всички сверихме показанията.

Абсолютно всички имаха алиби. Даже и Шерман и Уайлдър, което правеше още по-загадъчно бягството ми. Двамата с Пат отворихме клапата на псувните и докато не ги изчерпахме, не спряхме. Накрая Пат накара хората си да запишат имената и адресите на всички присъстващи и им каза тези дни да са под ръка.

Той имаше право. На практика беше невъзможно да са задържа толкова много народ тук. Изглеждаше сякаш пак се бяхме сблъскали с непреодолима стена.

Повечето от колите тръгнаха веднага. Пат беше оставил един полицаи да раздава палтата, защото не искаше никой да се блъска из стаята на убийството. Качих се заедно с Шарлот да вземем нейното. Полицаят измъкна синьото й палто с яката от бял вълк и аз й помогнах да го облече.

Мери не беше излязла още от състоянието си в което я бях заварил и не можах да се сбогувам с нея. Естер беше долу на площадката до стълбите, спокойна както винаги, и изпращаше гостите, като беше любезна дори и с неканените.

Стиснахме си ръцете за довиждане, като й казах, че скоро ще я потърся и излязохме с Шарлот. Тя беше дошла с влака вместо с колата си, така че се качихме в моята и потеглихме.

Не говорихме много. С всяка измината миля ставах все по-бесен и по-бесен. Кръгът беше омагьосан. Убиецът беше почнал с Джак и завършил с него. Накрая се беше добрал и до Мирна. Това беше лудост. Цялата схема хвъркваше във въздуха, а заедно с нея и мотивът. Смъртта на Мирна не можеше да се вмести никъде. Шарлот изхлипа до мен и я видях как си трие сълзите от очите. Не беше трудно за обяснение. Беше се привързала силно към Мирна.

Прегърнах я с една ръка и я притиснах силно към себе си. Цялата история трябва да й се беше сторила самия кошмар. Аз бях свикнал със смъртта да ме очаква още като пристъпя прага, но тя не беше. Може би след като полицията заловеше Уайлдър и Шерман щяха да се изяснят някои неща. Хората не бягат току-така от полицията. Външният човек. Отговорът на въпроса. Беше ли възможно един от тях да се окажеше именно този външен човек, автор на цялата история? Напълно възможно. Изглеждаше дори по-вероятно от всякога.

Преследване на престъпник. Полицаяте наистина си ги биваше за това. Заловете ги. Не ги изтървайте. Ако се опитат да побегнат, застреляйте ги, мръсниците. Не ме интересува, че не аз, а някой друг е дръпнал спусъка, стига само да ги надупчат. Славата не ме интересува. Искam възмездие.

Спрях пред блока на Шарлот и бях принуден да прекратя размишленията си. Погледнах часовника си. Беше доста след полунощ. Отворих ѝ вратата.

— Няма ли да се качиш, скъпи?

— Тая нощ не, миличка — казах аз. — Искam да се прибера в къщи и да обмисля нещата.

— Разбирам. Целуни ме за лека нощ.

Тя ми подаде лицето си и аз го целунах. Колко обичах това момиче. Щях да бъда най-щастливият човек, когато тоя кошмар свършеше и се оженехме.

— Мога ли да те видя утре?

Поклатих глава.

— Съмнявам се. Ще ти се обадя ако ми остане време.

— Моля те, Майк — замоли ме тя — опитай се да го направиш. Иначе ще се видим чак във вторник.

— Че какво му е на понеделника? — запитах я аз.

— Естер и Мери се връщат в града и аз съм им обещала да вечеряме заедно. Естер е много по-разтърсена отколкото можеш да си представиш. Мери ще се оправи много бързо, но сестра ѝ не е като нея. Знаеш колко дълбоко изживяват жените подобни неща.

— Окей, миличко. Ако не се видим утре, ще ти се обадя в понеделник и ще се уговорим за вторник. Може и тогава да отидем за пръстена.

Тоя път вече я целунах продължително и я проследих с поглед как се скри в сградата. Имах много да обмислям. Твърде много хора бяха загинали. Боях се да не продължи и занапред така. Решението трябваше да се намери в най-близките един или два дни. Закарах таратайката в гаража, паркирах я и се прибрах у дома в леглото.

---

[1] Тифани — една от най-известните и скъпи къщи за скъпоценни камъни и украшения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Неделята се оказа отвратителен ден. Започна с барабания грохот на дъжда в прозорците и ненавистния звън на будилника. Стоварих му един пестник като се псувах за разсеяността си, поради която автоматично го бях навил за шест, макар че изобщо не беше необходимо да ставам толкова рано.

Това беше единственият ден в седмицата в който не беше необходимо да вземам душ или да се бръсна. Както обикновено прегорих закуската си и я изядох без да свалям пижамата си. Като поставях съдовете за миене в мивката се огледах в огледалото и едно небръснато и подпухнало лице ми се озъби грозно в него. В дни като тоя напомнях буреносен облак.

За мой късмет хладилникът предвидливо беше зареден с бира до пръсване. Измъкнах две кварта, взех си чаша от барчето, пакет цигари и ги разположих до стола си. После отидох до входната врата, отворих я и пощата се разсипа по пода. Отделих внимателно клюкарските четива от сериозните, захвърлих последните в кошчето за боклук и денят започна.

После опитах и с радиото. Опитах да меря пода с крачки. Всички пепелници бяха препълнени с угарки. Нищо не помагаше. От време на време хлопвах в стола, обхващах главата си с ръце и започвах да мисля. Но каквото и да правех, едно и също нещо неизменно ме спхождаше. Дивотии. Глупости.

Нещо се мъчеше да изплава на повърхността. Знаех го. Усещах го. Някъде в дълбините на паметта ми споменът за някаква дребна подробност упорито си пробиваше път нагоре, и крещеше да бъде чуто, но колкото повече се издигаше, толкова повече защитни механизми включваше мозъкът ми, за да го спре.

Не беше глупост. Факт. Дребен, незначителен факт. Какво беше то? Можеше ли да се окаже отговорът на всичко? Нещо ужасно изплаваше и ме хвърляше в треска. Опитах с още бира. Не става. Не. Не. Не... не... не... не... не. Отговорът не искаше да се появи. Как

беше устроен разумът ни? Толкова сложно, че дребният и незначителен детайл се разтваряше и се губеше в лабиринта на познанието. Защо? Вечният проклет въпрос ЗАЩО? За всяко нещо си има ЗАЩО. Обяснението беше тук, но не искаше да изплава. Опитах се да мисля и така, и иначе. Опитах се даже да го забравя, но колкото по-големи усилия полагах, толкова повече нарастваше съпротивата му.

Не забелязвах как течеше времето. Пих, ядох, навън вече се беше смрачило и аз включих осветлението, след което отново пих. Часове, минути, секунди. Борих се, но загубих. Опитах пак. Детайл. Какъв беше той? Какъв?

Хладилникът изведнъж се оказа празен и аз се отпуснах изтощен на леглото. Не можах да го открия. Същата нощ сънувах как убиецът ми се смееше в лицето. Убиец без лице. Сънувах го как беше оковал във вериги Джак, Мирна и останалите, докато аз напразно се мъчех да разбия тънката стъклена преграда която ни делеше с два пистолета 45 калибър, но все не успяхах. Убиецът беше без оръжие, смееше се като хиена, докато аз стрелях като луд и псувах, защото стъклото не искаше да се строши. Не успях да ги спася.

Събудих се с отвратителен вкус в устата. Изчетках старателно зъбите си с четката, но не помогна. Погледнах през прозореца. И понеделник не се оказа по-добър от предходния ден. Дъждът се лееше из ведро. Не ме свърташе мече на едно място, затова станах, обръснах си и се облякох, после сложих дъждобрана и излязох да обядвам. Беше станало дванайсет; като привърших с обяда беше вече един. Паркирах в един бар и започнах да ми носят чаша след чаша. Следващият път, когато погледнах часовника, беше станало шест.

Точно тогава бръкнах в джоба за втория пакет цигари и ръката ми прошумоля в нещо. Пликът. Идеше ми да се гръмна. Запитах бармана за най-близката аптека и той ме упъти зад ъгъла.

Хванах ги минути преди да затворят. Извадих плика и попитах аптекаря дали може да ми установи състава на една непозната субстанция. Той склони с голяма неохота. Изсипахме заедно пращеца върху лист хартия и той го занесе отзад. Не се бави много. Появи се тъкмо когато привършвах с оправянето на вратовръзката си пред едно огледало. Връчи ми плика и подозрително ме изгледа. Върху него беше написал една-единствена дума — хероин.

Пак се погледнах в огледалото. Това, което видях там смрази кръвта в жилите ми. Видях колко се бяха разширили очите ми. Огледалото. Огледалото и само една дума. Пъхнах яростно плика в джоба, дадох на аптекаря петарка и излязох.

Не бях в състояние да говоря. Вътре в мен бушуваше някаква странна стихия, от която ту замръзвах, ту пламвах. Идеше ми да крещя, сигурно щях да го направя, ако гърлото ми не беше толкова стегнато. Щях да крещя непрекъснато. Нямах да бъда хабене на време, защото вече имах отговора. Трябваше да съм щастлив. Вече имах отговора на въпроса защо, но как да бъда щастлив? Не можех. Бях изпреварил Пат. Накрая. Той нямаше отговора на въпроса ЗАЩО. А аз го имах. Само аз.

Вече знаех кой е убиецът.

И се почувствувах щастлив. Върнах се обратно в бара.

Опънах за последно цигарата си и захвърлих угарката в канавката, после се обърнах и закрачих към жилищния блок. Някой ме беше улеснил като не беше затворил плътно входната врата. Нямах смисъл да ползувам асансьора, нямаше къде да бързам. Качих се пеша по стълбите, като се мъчех да си представя как ли щеше да изглежда финалната сцена.

Вратата се оказа заключена, но това не беше проблем. Вторият шперц я отвори. Апартаментът беше изпълнен с оня особена тишина присъща само на празните жилища. Нямах смисъл да паля осветлението, знаех наизуст разположението на мебелите. Отпуснах се в едно тежко кресло поставена напречно в ъгъла. Листата на изкуственото цвете на масичката зад мен ме погъделичкаха по врата. Отместих го и се настаних удобно в меките облегалки, след което извадих моя 45 калибров от кобура и дръпнах предпазителя.

Зачаках убиеца.

Да, Джак, аз приключих. Отне ми много време, но се справих. Вече знам кой те уби. Много интересно се подредиха нещата, нали? Всички симптоми се появиха по обратния ред. Непрекъснато ми се разиграваше театър от най-висша класа, но все някой път забравят нужната реплика. Те всички забравят поне по едно важно нещо. Винаги ми се случва и на най-закоравелите и хладнокръвни убийци, макар и да планират, и то как, до най-малката подробност. Но на тях им се налага да обмислят всичко сами, а самотният ум не е всесилен,

докато ние сме много. Вярно, пропускаме много неща и правим маса грешки, но все един от многото накрая му проблясва решението. Единственото решение. Само че тук в случая отсъстваше дори и логиката. В такива случаи това се нарича късмет. Нали помниш какво ти обещах? Ще понижа убиеца точно на същото място, където той те е прострелял, Джак. Така че после всички да видят какво е имал за вечеря. Смъртоносен изстрел, от който обаче не се умираше веднага. Смъртта идваше чак след няколко минути. Няма значение кой е той, Джак, аз ти обещах, че ще го пипна. Нямах да има нито електрически стол, нито въже; само един куршум в червата, който щеше да изсмуче въздуха на убиеца и живота му с него. Нямах да има много кръв, но щях да го наблюдавам как се гърчи в краката ми и щях да се радвам, че съм си съдържал клетвата пред теб. Един убиец заслужава да умре само по този начин. Жестоко. Гадно. Нямах да има фанфари, само гърмът на куршум 45 калибър в малко и затворено помещение. Да, Джак, така ще го споходи смъртта, без значение кой се окажа. Точно както ти си я срещнал. Аз знам кой те уби, Джак. След няколко минути убиецът ще влезе в апартамента и ще ме види седнал на стола. Може би ще се опита да ме разубеди, а може и да се опита да ме премахне, но аз не съм лесна плячка. Познавам всичките им номера. А и освен това пистолетът е в ръката ми, готов за стрелба. Ще го чакам. Но преди това ще го накарам да се изпоти; да ми разкаже всичко, да видя дали съм познал всичко. Пък може даже и да му дам шанс да си опита късмета и с мен. Но по-вероятно е да не го направя. Ненавиждам твърде силно и стрелям твърде бързо. Затова хората разказват всякакви неща за мен. Затова на убиеца ще му се наложи да опита късмета и с мен. Да, Джак, вече сме на края. Чакам. Чакам.

Вратата се отваря и лампите се запалват. Скупчен съм твърде ниско в креслото за да ме забележи от пръв поглед. Сваля си шапката пред стенното огледало. И в следващия миг съзира краката ми да стърчат от креслото. Дори и изпод грима и се вижда как кръвта ѝ се отлива от лицето.

(Да, Джак, Шарлот. Красавицата Шарлот. Вълшебната Шарлот. Шарлот която обичаше кучетата и разхождаше малките бебета в парка. Шарлот която ти се искаше да смачкаш в обятията си и да усетиш мекотата на устните ѝ. Шарлот с тялото от огън и пламък, меко кадифе и покорност. Шарлот убийцата.)

Тя ми се усмихва. Трудно е да се разбере, че не е пресилена усмивката ѝ, но аз то знам. И тя знае, че аз го знам. И тя знае защо съм тук. Моят 45 калибров сочи стомаха ѝ.

Устата ѝ ми се усмихва, очите ѝ ми се усмихват, и тя изглежда толкова щастлива, че ме вижда, както винаги.

Почти сияеше като проговори.

— Майк, скъпи. О, миличкото ми, толкова се радвам да те видя. Ти не ми се обади както се бяхме уговорили и аз се разтревожих. Как влезе? О, тая Кати винаги забравя вратата отворена. Тая вечер съм я освободила.

Шарлот закрочи към мен.

— И моля те, Майк, не размахвай тоя пистолет тук. Плашиш ме.

— Така трябва — казах аз.

Тя се спря на няколко крачки от мен без да отделя погледа си от моя. Веждите ѝ леко се свиха. Дори очите ѝ бяха озадачени. Всеки друг на мое място би се хванал, но не и аз. Господи, наистина си я биваше! Нямаше втора като нея! Пиесата беше съвършена, тя беше автор на сценария, режисьор и изпълнител на всичките роли. Синхронизацията беше идеална, силата и характера, които влагаше във всяко движение, всяко изражение, всяка дума бяха невъобразима еманация на съвършенството. Дори и в този момент успя да ме разколебае за малко, да посее семето на съмнението, но аз бавно тръснах глава.

— Няма смисъл, Шарлот, аз знам.

Очите ѝ се отвориха още по-широко. Усмигнах се в себе си. Разумът ѝ започна да изпада в паника. Тя си спомни моето обещание към Джак. Не можеше да си позволи да го забрави. Никой не можеше, защото това съм аз и думата ми на две не става. Бях се заклел да се добера до убиеца, а тя се оказа убийцата. А аз бях се заклел да застрелям убиеца в стомаха.

Тя се доближи до масата и си взе цигара от кутията, после я запали с твърда ръка. Тогава проумях, че тя беше успяла да импровизира аварийен изход. Не исках да я разочаровам, че планът ѝ беше облечен на провал. Нито за секунда не отклоних пистолета от стомаха ѝ.

— Но...

— Не — казах аз — нека аз да ти кажа някои неща, Шарлот. Бях малко объркан в началото, но накрая ми просветна. Вчера малко остана

да полудея от тоя мисъл, но сега вече съм наред. Щастлив съм. Много отдавна не съм бил толкова щастлив. Последното убийство ми помогна. Всички те бяха толкова различни. Толкова хладнокръвно бяха извършени, че си мислех да са дело на някой убиец-маниак или външен човек. Късметът беше винаги на твоя страна. Едно с друго не можеха да се вържат и най-елементарните подробности. Подозренията ми скачаха къде ли не, докато в действителност мотивът беше само един, и то какъв!

Джак беше ченге. И винаги се намира някой който ненавижда ченгетата. Особено когато се навират прекалено близо до него. Но Джак узна чак в последния момент кого заплашваше с частното си разследване — когато извади пистолета си срещу него и му продупчи червата. Така беше, нали?

Тя предизвикваше такова състрадание с позата си. Две сълзи се отрониха от двете ѝ очи и пропълзяха по бузите ѝ. Състрадание със своята безпомощност. Сякаш искаше да ме спре, да ми каже, че греша — да ми покаже колко много греша.

Очите ѝ се бяха в извори на молбата, умоляваха, разтърсваха. Но аз продължих.

— Отначало започнахте ти и Хал. Не, ти започна първа. Твоята професия го провокира. О, ти правеше достатъчно пари, но все не ти стигаха. Ти си от тия жени които не могат да се наситят на пари и власт. Не за да ги използват, за да задоволяват капризите си, а просто да ги имат. Колко пъти си се сблъсквала с мекушавостта на мъжете и си ставала свидетел на техните слабости? И това те е уплашило. Ти си загубила социалния инстинкт на жената — да се чувства сигурна под крилото на мъжа. Ти си усетила страха и си намерила начин да увеличиш банковата си сметка и си използвала тоя начин за да натрупаш още повече пари. Начин, в който никога нямаше да могат да те уличат, но който от това ставаше още по-мръсен. Най-мръсният начин, който някога е съществувал.

(Мъката изчезва от погледа ѝ и нещо друго се появява в замяна. Надига се в тях. Не мога да го определя какво е, но се надига. Тя се изправя, стройна и силна като мъченица, излъчваща красота и доверие и вяра. Главата ѝ леко се завърта и виждам как някакъв хлип задавя гърлото ѝ. Заема поза като войник. Стомахът ѝ е безупречно гладък и равен. Тя отпуска леко ръцете си покрай тялото, ръце, създадени да

бъдат боготворени, а устните ѝ възделяят да се слоят с моите, да ме накарат да млъкна. То се надига в нея, но аз няма да спра. Няма да ѝ дам възможност да проговори, защото в противен случай няма да мога да сдържа клетвата си.)

— Да вземем клиентелата ти. Хора богати, горди. С твоите възможности и външен вид, с постоянното ти усъвършенствуване и задълбочаване в материята, ти успя да събереш такива хора около себе си. Да, ти ги лекуваше, облекчаваше душевните им страдания — но с наркотици. Хероин. Ти ми предписваше, и те следвах твоите рецепти — за да се превърнат в наркомани, а ти в единствения им източник на наркотик и те трябваше да плащат все повече и повече за да могат да се снабдяват с нарастващите си дози. Много хитро и дяволски елегантно. В качеството си на лекар чрез своята клиника ти успяваше да измъкваш необходимите ти количества. Не знам как точно е действала системата за доставки, но ще стигнем и до него.

— И тогава срещаш Хал Кайнс. Една съвсем невинна среща, но не почват ли по този начин и най-гнусните престъпления? Ето защо ми се наложи толкова много да си блъскам главата, защото всичко беше толкова обикновено. Ти дори и не си подозирала с какво се занимава той в действителност, нали? Докато един ден ти се случи да го използваш като обект за хипноза, нали? И той прие, глупакът му с глупак, защото нямаше друг изход ако искаше да продължава да играе ролята си. И докато беше в това състояние ти му измъкна всичките мръсни дела на светло.

И си помисли тогава, че го държиш в ръцете си. Каза му какво си открила и възнамеряваше да го включиш в схемата си. Но ти също се заблуди. Хал не беше момче-колежанче. Той беше възрастен. Възрастен с изключително зрял и комбинативен ум, който умееше да намира изход от всякакви ситуации — той вече беше схванал с какво се занимаваше ти и беше решил да те подпре с него. И ти въобще не успя да оползотвориш временното си предимство. Спомняш ли си учебника, който бях видял на лавицата ти — Хипнозата като средство за лечение на душевни заболявания? Личеше си много добре къде си я прелиствала най-упорито. Знаех, че си много добра в този вид дейност, но го проумях едва вчера.

(Застава пред мен. Облъхва ме горещ поток като разбирам какво се кани да прави. Ръцете ѝ бавно се спускат по тялото ѝ, като

притискат дрехата към кожата, и после бавно се вдигат под гордите, като леко ги обхващат. Пръстите ѝ си играят с копчетата на блузата ѝ, но не за дълго. Започват да ги разкопчават, едно след друго.)

Двамата с Хал се дебнехте здраво, като се изчакахте другия да допусне първата и фатална и грешка, но рискът беше прекалено голям всеки от вас да си позволи инициатива за каквото и да било. И точно тогава се намесва Джак. Той наистина беше много умен. Мозъкът му сечеше здраво. Разбира се, отърва Хал от леката неприятност, в която се беше забъркал, но докато го направи нещо е възбудило подозрението му, и от този момент помощта му към Хал всъщност е имала за подтекст пълното му разследване. Джак разкрива дейността на Хал, и когато случайно среща Ейлийн тя го потвърждава. Джак беше научил за шоуто от нея, и тъй като мозъкът на цялата организация беше Хал, съвсем логично е било да очаква и неговото присъствие.

Но нека да се върнем малко назад. Джак поиска да се види с теб за нещо през седмицата. Ти самата ми го каза. Не, Джак не те е подозирал, но тъй като си е мислел, че ти си свързана с Хал от клиниката и колежа, се е надявал да му помогнеш в наблюдението му.

Но през нощта на партито ти си видяла годишниците които беше събрал Джак и си разбрала за какво му са. Испитала си страх, че ако той успее да го разкрие и арестува, то тогава Хал ще реши, че ти имаш пръст в цялата работа и ще те изпее на свой ред. И ти решаващ да се върнеш при Джак. След като прислужницата ти заспива, ти откачаш звънеца и излизаш от апартамента, като внимаващ никой да не те види. Какво направи, забърса ключа на Джак от входната врата преди да си тръгнете ли? Не се и съмнявам в това. И тогава го изненадваш в спалнята. Прострелваш го и го наблюдаваш как умира. И докато той с последни сили се опитва да се довлече до оръжието си ти правиш психологическо изследване на човек гледащ смъртта в очите, записваш си наблюденията и дърпаш стола инч по инч докато накрая тялото му се предава. И после се прибираш у дома. Така беше, нали? Не, не е необходимо да ми отговаряш, защото не е могло да стане другояче.

(Сега вече копчета неразкопчани не са останали. Бавно, изключително бавно тя издърпва блузата от полата си. Тя прошумолява леко, защото коприната си търка във вълнената тъкан. После идва ред на ръкавелите — и блузата се изхлузва от раменете ѝ и полита към

пода. Тя не носи сутиен. Прекрасни рамене. Меки гънки на мускулите пробягват под кожата ѝ. Кожата ѝ на шията леко настръхва от възбуда. Едри и корави гърди които просто те молят да ги вземеш в ръце. Пълни, и толкова твърди. Толкова красива е. Млада, сочна, обещаваща. Разклаща леко глава така че златен порой да шурти по раменете ѝ.)

Но в годишниците които откъсна от апартамента на Джак имаше бележки и за Ейлийн. А в един от тях имаше и нейна снимка, съвместно с Хал. Ти знаеше, че само едно убийство не беше достатъчно за целта ти, и реши да го допълниш с друго. Ти каза на Хал какво си разбрала и го изпрати да я заплаши, като се промъкна след него. И ги застреля и двамата по време на шоуто, като съвсем правилно си правеше сметката, че убийството щеше да се потули а телата щяха да изчезнат. За това щяха да се погрижат колегите на Хал от синдиката, защото иначе публичният им дом щеше да бъде поставен под разследване, което на практика означаваше край на дейността му. Тук логиката беше напълно на твоя страна, но ако не се бяхме случили ние. Когато нахлухме в дома ти видях накъде бяга мадам и я последва, без тя да разбере, нали? Наистина имаше дяволски късмет. Случайността и госпожа Удача те съпровождаха във всичко. Нито на Пат, нито на мен ми хрумна мисълта да се поинтересуваме от твоето алиби за същата вечер, но се обзалагам, че се беше погрижила някой твой любовник да потвърди алибито ти.

Да не забравяме и нашия приятел Джордж Калецки. Той също се добра до дейността ти. Хал сигурно е бил здравата пиян и е изплюл камъчето. Ето защо онази вечер той е бил толкова кисел. Хал те е предупредил, че Джордж вече знае и ти се опита да го пречукаш, но не улучи. Единственият път, когато претърпя неуспех. И той реши да се премести в града, за да разчита на защитата на полицията. Той обаче не можеше да им обясни истинската причина за покушението, нали? И по този начин ти си оставаше в безопасност. Той се опита да ми прехвърли топката, като се надяваше да изпревари убиеца по този начин.

Той изобщо не беше стрелял по мен тогава, когато се бяхме разхождали покрай парка. Ти беше неговата цел. Беше ме проследил, като разсъждаваше съвсем резонно, че по тоя начин ще се добере до теб. Знаеше, че ще бъде следващият номер в списъка ти, освен ако не те изпревареше. Джордж искаше да се измъкне, но преди това

трябваше да открие и унищожи по възможност събраните за него материали от Хал, защото в противен случай пътуваше директно към електрическия стол. Но нямаше късмет. Аз го изпреварих. Ако не беше стрелял по мен, нямаше да го убия и той щеше да проговори. Щях да бъда щастлив слушайки крясъците му. Но ти и тук извади късмет.

(Пръстите ѝ плъзгат ципа на полата ѝ. После откопчават копчето. Полата се свлича на купчина в краката ѝ. Преди да я прекрачи смъква половината си колана. Бавно, така че да се наслажда на екзотичния ефект. После ги изритва леко с тока на обувката си. Дълги, грациозни крака, с бронзов тен. Вълшебни крака. Крака чиито изгъвки и сила ме карат да си представя картини които никога повече няма да видя. Крака със златен цвят които нямат нужда от найлонови чорапи за подсилване на ефекта. Чудни крака, започващи още от гладкия стомах, изгъващи се после в бедрата, които те отвеждаха от сферата на действителността в тази на въображението. Идеални прасци. Още по-здрави от тези които ги показват по филмите. Остават само полупрозрачните бикини, зад които се крие доказателството, че е истинска блондинка.)

— После пък идва Бобо Скакалеца. Ти не беше планирала да го убиваш. Беше си чиста случайност. Случайност беше и фактът, че преди това беше работил за Джордж Калецки. Имаше работа с която се гордееше. Движеше се из твоя район и доставяше пратки, съобщения и забърсваше подове. Беше едно инфантилно създание, което работеше за жълти стотинки, но което изпитваше щастие от това, което вършеше. Създание, което се боеше да настъпи и мравка, и имаше за хоби пчеловъдството. Но един ден изпусна пакет изпратен от теб — рецепта, така си му казала. Той се уплаши, че ще си загуби работата, и се опита да изпълни повторно рецептата в една аптека, но се оказа, че ти прашаш хероин на своя клиент. Междувременно той ти се обади и ти каза, че пратеникът ти още не се е появил при него. А него ден аз бях при теб в апартамента ти, спомняш си, нали? И след като отидох да се подстрижа, ти излезе с колата си, проследи маршрута на Бобо и го видя да влиза в аптеката, изчака го да излезе и го застреля.

Не, алибито ти беше безпогрешно. Кати си беше у дома и нито те видя да излизаш, нито да влизаш. Ти се преструваше, че си в тъмната стаичка, а когато човек промива снимки, него не го безпокоят. Откачи звънеца и излезе, и се върна без Кати даже да усети нещо нередно. Но в бързината забрави да закачиш обратно звънеца. Аз го направих.

Спомняш си и това, нали? Върнах се да си прибера загубения портфейл и те заварих, като по този начин ти осигурих чудесно алиби.

Но дори и тогава това не ме накара да се замисля, макар че започнах да свивам кръга. Вече бях сигурен, че има дяволски сериозен мотив зад цялата тая кланица. Пат има списък на наркомани. Някой ден, след като бъдат излекувани, ще научим още нещо от тях, което ще хвърли допълнителна светлина върху методите ти на лечение.

Следващата подред жертва беше Мирна. Смъртта ѝ подобно на тази на Бобо, не беше предварително планирана, но се наложи внезапно. И когато те изоставих там, на тенис мача, ти веднага съзря възможността за това. Кога се досети до какво може да се добере когато тя ни напусна заради главобола си? Обзалагам се, че веднага, също като при Бобо. Умът ти е невероятен. По някакъв начин успяваш да мислиш едновременно за всякакви неща. Знаеше много добре как разсъждава Бобо и какво би могло да се случи с него, и същото се отнасяше и за Мирна. Това е защото си психиатър и знаеш как се движи човешката мисъл. Ти ме завари заспал, когато пристигна в къщата на Белеми. Беше с палто със същия цвят като този на Мирна, но с кожена яка. Беше съвсем наясно за лошия навик на жените да мерят тоалетите на другите жени насаме. Не можеше да го допуснеш, защото носеше цяла опаковка хероин в джоба на палтото, или пък остатъци от него. Носеше го за Хармън Уайлдър и Чарлз Шерман, които избягаха, защото се бояха, че ще ги претърсим, а те си носеха от стоката.

Да, тук се оказа малко закъсняла. Мирна вече беше открила стоката в джобовете ти. И знаеше какво е това. Защото беше минала по този път, до момента в който животът я сблъска с Джак. Ти я намери със стоката в ръка и я застреля. После свали палтото си от гърба ѝ, хвърли го на леглото при другите, и облече нейното върху мъртвото ѝ вече тяло което лежеше на пода. Заради следите от барута, разбира се, толкова е ясно. Измъкваш куршума от патрона и стреляш отблизо в тялото ѝ с халосния вече патрон. Ти дори пусна куршума преминал през тялото ѝ в гънките на палтото ѝ. Изгори ли си вече твоето палто? Обзалагам се, защото то носеше следите от изгорелия барут. Но няколко сини нишки се бяха забили под ноктите ѝ, от палто със същия цвят като твоето. Това плюс огледалото бяха последните улики. Плюс

разсипания хероин. Едно момиче застава пред огледало с една-единствена цел, особено в стая пълна с дрехи.

Не знам откъде вземаш тоя късмет, Шарлот. Вмъкнала си се точно в момента, в който барманът е отскочил да си вземе една бира, но не можеш да си позволиш да излезеш оттам. Не и след като си направила убийство. И реши да се измъкнеш по обиколния перваз на сградата до пожарната стълба подобно на човека-муха. Аз бях прекалено широк за него, но ти не беше. Но преди това си свали обувките, нали? Ето защо не остави дракотини от токчетата по цимента. По време на спортната възбуда никой не те забеляза на излизане или връщане. Характерно състояние на тълпата при спортно възбуждение, нали?

Не Шарлот, никой съд не би те осъдил при тия улики, така ли е? Твърде много съвпадения. Алибитата ти — абсолютно перфектни. Никой не може да опровергае алиби, което се поддържа от невинна личност. Като Кати, например.

Но аз ще те осъдя, Шарлот. И по-късно ще имам възможността да разнищя цялата история без намесата на ония дванайсет идиота. Няма да имаме тревогата за някой ловък адвокат който да ни направи за смях с нашите обстоятелствени връзки. Ще знаем отговора, също както и проблема, но решението му ще изисква много време. Никой съд не би ни го предоставил.

Не, Шарлот, съдът сега съм аз, също и съдията, и съм дал клетва, която няма да престъпя. Колкото и да си красива, каквито и чувства да изпитвам към теб, аз съм длъжен и ще изпълня присъдата ти.

(Палците ѝ подпъхват под еластичната коприна на бикините ѝ и ги смъкват надолу. Пристъпва извън тях със същата грация с която излиза от ваната. Вече е напълно гола. Погалена от слънцето богиня отдаваща се на любовника си. Тя пристъпва към мен с разтворени за прегръдка обятия. Езикът ѝ леко са промъква по краищата на устните ѝ като ги прави да блестят от страст. Тялото ѝ излъчва аромата на най-фин парфюм. Бавно въздиша, гърдите ѝ потръпват от движението на гръдния кош. Привежда се напред да ме целуне, протяга ръце да ме обгърне около врата.)

Гърмът на 45 калибровият ми пистолет разтърсва стаята, Шарлот залитва назад. Очите ѝ са симфония на невъзможността да повярва на случилото се. Бавно свежда поглед към грозната подутина появила се

върху голия ѝ корем където е проникнал куршумът ми. Тънка струйка кръв се процежда от раната.

Изправих се пред нея и си прибрах пистолета в кобура. Обърнах се и погледнах към гуменото цвете зад мен. На масичката до него лежеше пистолета със заглушителя и вдигнат предпазител. Прекрасните ѝ ръце щяха да ме прегърнат страстно. И едно лице което чакаше да бъде целунато пламенно щеше да се окъпе в кръв когато ми пръснеше черепа. С моята кръв. Чух шума от падащо тяло и се обърнах. Очите ѝ съдържаха цялата болка в такива случаи, болката предшестваща смъртта. Болка и неверие.

— К-как можа? — заекна тя.

Имах само секунди на разположение преди да проговоря на един труп, но успях.

— Не беше трудно — казах аз.

Издание:

ИК „Йовков“

Печат и подвързия — Ямбол

Шрифт Таймс и Универс

24 печатни коли

Формат 84/108/32

© Gerd Plessel

1993, Sofia

© Превод Тодор Стоянов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.